

george r.r.

martin

iureşul săbiilor
...

SERIA CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC

c o l e c ț i a
Nautilus
f a n t a s y

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu

Din seria *Cântec de gheață și foc* au apărut:

Urzeala tronurilor (2 vol.)

Înceștarea regilor (2 vol.)

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii '70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate Premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. În anii '80 a fost producător și scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television și producător al filmului *Beauty and the Beast*. Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată sub numele *Nightflyers*. În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy *Cântec de gheață și foc*, alcătuită din șapte romane, dintre care patru au și fost publicate (*Urzeala tronurilor*, 1996 – Editura Nemira, 2007; *Înceștarea regilor*, 1999 – Editura Nemira, 2008; *Iureșul săbiilor*, 2000 și *A Feast for Crows*, 2005), iar trei se află încă în stadiul de proiect (*A Dance with Dragons*, *The Winds of Winter* și *A Dream of Spring*). Saga *Cântec de gheață și foc* este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în optsprezece limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO, care intenționează realizarea unui serial. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor*, a obținut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula și World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului*, care face parte din roman, a obținut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Înceștarea regilor* a câștigat de asemenea Premiul Locus în 1999 și a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureșul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus și Geffen în 2001 și respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo și Nebula.

George R.R. Martin

Iureșul săbiilor

Traducere din limba engleză LAURA BOCANCIOS

DAENERYS

Orașul Meereen era la fel de mare ca Astaporul și Yunkaiul la un loc. Asemeni orașelor sale surori, era construit din cărămidă, însă în vreme ce Astaporul era roșu și Yunkaiul galben, Meereenul era construit din cărămizi de mai multe culori. Zidurile erau mai înalte decât ale Yunkaiului și într-o stare mai bună, presărate cu bastioane și străjuite de turnuri înalte de apărare la fiecare colț. În spatele lor, profilându-se imensă pe cerul albastru, se zărea Marea Piramidă, o construcție monstruoasă, înaltă de aproape trei sute de metri, cu o harpie de bronz în vârf.

— Harpia e o făptură lașă, zise Daario Naharis, când o văzu. Are inimă de femeie și picioare de găinușă. Nu e de mirare că fiii ei se ascund în spatele zidurilor.

Dar eroul nu se ascundea. Ieși călare pe porțile orașului, în armură cu solzi de aramă și jais și călare pe un cal alb de luptă, a cărui armură vărgată, în roz și alb, se potrivea cu mantia de mătase care flutura pe umerii eroului. Era înarmat cu o lance lungă de patru metri, cu spirale roz și albe, iar părul îi era aranjat, coafat și pomădat în forma unor coarne mari, răsucite, de berbec. Se plimba călare dintr-o parte în alta, sub zidurile din cărămizi multicolore, provocându-i pe atacatori să trimită un campion care să-l înfrunte în duel.

Călăreții ei de sânge erau atât de dornici să meargă să se lupte cu el, încât aproape că se luară la bătaie.

— Sânge din sângele meu, le spuse Dany, locul vostru este aici, lângă mine. Omul acesta e o muscă bâzâitoare, nimic mai mult. Ignorați-l, în curând va pleca. Aggo, Jhogo și Rakharo erau războinici neînfricați, dar erau tineri și prea valoroși ca să riște să-i piardă. Ei țineau *khalasarul* unit și, în plus, erau cele mai bune iscoade ale sale.

— Ai procedat înțelept, îi spuse Ser Jorah, în timp ce priveau din fața pavilionului ei. Lasă-l pe nătarău să se plimbe de colo-colo strigând, până când își ologeste calul. Nu ne face nici un rău.

— Ba da, ne face, sublinie Arstan Barbă-Albă. Războaiele nu se câștigă doar cu săbii și sulite, ser. Două oștiri egale se pot întâlni, dar una se va risipi și va fugi, iar alta va rămâne învingătoare. Eroul aprinde curajul în inimile oamenilor lui și sădește sămânța îndoielii în inimile noastre.

Ser Jorah pufni:

— Și dacă ar fi să piardă campionul nostru, ce fel de sămânță ar sădi lucrul ăsta?

— Cel ce se teme de luptă nu dobândește nici o victorie, ser.

— Nu e vorba de luptă. Porțile Meereenului nu se vor deschide nici dacă acel

nătarău va cădea. De ce să riscăm în zadar viața unui om?

— Pentru onoare, aş zice.

— Am auzit destul. Numai ciorovăiala lor îi mai lipsea lui Dany, pe lângă toate necazurile care o măcinau. Meereenul ridica probleme mult mai grave decât un erou în roz şi alb care striga insulte şi Dany nu se putea lăsa tulburată. Oastea ei număra mai bine de optzeci de mii de oameni, după Yunkai, dar dintre ei, soldaţi erau mai puţin de o pătrime. Ceilalţi... ei, bine, Ser Jorah îi numea guri cu picioare, şi curând aveau să moară de foame.

Marii Stăpâni ai Meereenului se retrăsese din faţa oştirii lui Dany, culegând tot ce au putut culege şi arzând ce n-au mai apucat. Câmpuri pârjolite şi fântâni otrăvite o întâmpinaseră la tot pasul. Dar, lucrul cel mai rău dintre toate, pironiseră câte un copil de sclav pe fiecare stâlp al drumului de coastă de la Yunkai. Îi pironiseră de vii, cu mâţele atârând şi arătând, fiecare, cu mâna întinsă drumul către Meereen. Mergând în fruntea avangărzii sale, Daario dăduse ordine ca toţi copiii să fie coboraţi de pe stâlpi înainte ca Dany să-i vadă, însă îndată ce a aflat, ea le revocase.

— *Vreau* să-i văd, spusese ea. *Vreau* să-i văd şi să-i număr, să mă uit la chipurile lor. Şi *vreau* să-mi amintesc.

Până când ajunseseră la Meereen, pe coasta de sare de lângă râu, numărase o sută şaizeci şi trei. *Voi cuceri acest oraş*, îşi jură încă o dată.

Eroul în roz şi alb îi ocăra pe atacatori de o oră, batjocorindu-le bărbăţia, mamele, soţiile şi zeii. Apărătorii oraşului îl încurajau de pe ziduri.

— Numele lui este Oznak zo Pahl, îi spuse Oacheşul Ben Plumm, când sosise pentru consiliul de război. Plumm era noul comandant al Fiilor Secunzi, ales prin votul celorlalţi mercenari. Am fost cândva garda de corp a unchiului său, înainte să mă alătur Fiilor Secunzi. Marii Stăpâni, ce mai adunătură de viermi! Femeile erau frumoşele, dar te putea costa viaţa să te uiţi cum nu trebuie la cine nu trebuie. Am cunoscut un bărbat, Scab, căruia Oznak ăsta i-a scos ficatul. Susţinea c-a apărut onoarea unei femei, da, zicea că Scab o siluise cu privirea. Cum să violezi o fată cu privirea, te-ntreb eu? Dar unchiul lui Oznak e cel mai bogat om din Meereen, iar tatăl lui e comandantul gărzii oraşului, aşa că am fost nevoit să fug ca un şobolan, înainte să mă omoare şi pe mine.

Îl privi pe Oznak zo Pahl descălecând de pe calul lui alb de luptă, desfăcându-şi veşmintele, scoţându-şi bărbăţia şi îndreptând un şuvoi de urină în direcţia crângului de măslini unde, printre pomii pârjoliţi, era aşezat pavilionul auriu al lui Dany. Încă se uşura când Daario Naharis se apropie, cu *arakhul* în mână.

— Să-i tai chestia aia şi să i-o îndes pe gură, Înălţimea Ta? Dintele de aur îi strălucea prin barba-i albastră, în furculiţă.

— Oraşul i-l *vreau* eu, nu bărbăţia pricăjită. Însă Dany începea să se înfurie. *Dacă voi mai ignora multă vreme purtarea lui, oamenii mei mă vor socoti slabă.*

Dar pe cine putea să trimită? Avea nevoie de Daario la fel de mult ca de călăreții ei de sânge. Fără extravagantul Tyroshi, n-avea nici o autoritate asupra Ciorilor de Piatră, dintre care o mulțime fuseseră de partea lui Prendhal na Ghezn și Sallor Pleșuvul.

Sus, pe zidurile Meereenului, ocările erau mai zgomotoase și sute de susținători urmau acum exemplul eroului lor, urinând printre parapete, pentru a-și arăta disprețul față de atacatori. *Urinează pe sclavi, ca să ne arate cât de puțin se tem de noi*, gândi ea. *N-ar îndrăzni așa ceva dacă în fața porților s-ar afla un khalasar Dothraki.*

— Trebuie să răspundem acestei provocări, repetă Arstan Barbă-Albă.

— Vom răspunde, spuse Dany, în timp ce eroul își vâra mädularul înapoi în pantaloni. Spune-i Vânjosului Belwas că am nevoie de el.

Îl găsiră pe uriașul eunuc tuciuriu în umbra pavilionului ei, mâncând un cârnat. Îl termină din trei mușcăături, își șterse mâinile unsuroase de pantaloni și îl trimise pe Arstan Barbă-Albă după cele necesare. Bătrânul scutier ascuțea *arakhul* lui Belwas în fiecare seară și îl ungea cu ulei roșu. Când Barbă-Albă i-l aduse, Vânjosul Belwas îi cercetă lama cu ochii mijiți, mormăi, îl vâri înapoi în teacă și își legă centura la brâu. Arstan îi adusesese și scutul, un disc rotund de oțel, nu mai mare decât o farfurie, pe care eunucul prefera să-l țină în mână decât să și-l lege pe antebraț, așa cum obișnuiau să facă luptătorii din Westeros.

— Caută ficat și ceapă, Barbă-Albă, îi ceru Belwas. Nu pentru acum, ci pentru după. Vânjosului Belwas i se face foame când ucide.

Nu așteptă răspunsul, ci părăsi cu pas legănat crângul de măslini, îndreptându-se către Oznak zo Pahl.

— De ce el, *Khaleesi*? o întrebă Rakharo. E gras și prost.

— Vânjosul Belwas a fost sclav aici, în arenele de luptă. Dacă nobilul Oznak va fi învins de unul ca el, Marii Stăpâni vor fi făcuți de rușine, iar dacă iese învingător... ei, bine, va fi o victorie mărunță pentru unul cu sânge atât de nobil, una cu care Meereenii nu se vor putea mândri.

Și spre deosebire de Ser Jorah, de Daario, de Oacheșul Ben și de cei trei călăreți de sânge ai ei, eunucul nu conducea trupe, nu organiza bătălii și nici nu-i dădea sfaturi. *Nu face nimic altceva decât să mănânce, să se fudulească și să țipe la Arstan.* Belwas era omul de care Dany se putea lipsi cel mai ușor. Și era timpul să afle ce fel de protector îi trimisese Magister Illyrio.

Un murmur de entuziasm străbătu liniile ei de atac când Belwas fu zărit îndreptându-se greoi către oraș, iar dinspre zidurile și turnurile Meereenului se auziră strigăte și cuvinte de ocară. Oznak zo Pahl încalecă din nou și așteptă, cu lancea vărgată ridicată. Calul își scutură capul agitat și lovi pământul nisipos cu copitele. Așa masiv cum era, eunucul părea pipiriu pe lângă eroul călare.

— Un adevărat cavaler ar descăleca, remarcă Arstan.

Oznak zo Pahl coborî lancea și atacă.

Belwas se opri, cu picioarele depărtate. Într-o mână își ținea scutul mic și rotund, în cealaltă *arakhul* curbat pe care Arstan i-l îngrijea cu atâta sârguință. Deasupra *sashului* de mătase galbenă pe care și-l legase la brâu, pânțele lui mare, tuciuriu, și pieptu-i lăsat se înfățișau dezgolate. Nu purta armură, doar o vestă de piele cu ținte, atât de minusculă încât nu-i acoperea nici măcar sfârcurile.

— Ar fi trebuit să-i dăm cămașă de zale, spuse Dany, neliniștită dintr-odată.

— Zalele n-ar face decât să-l încetinească, o liniști Ser Jorah. În arenele de luptă nimeni nu poartă armuri. Mulțimea vine să vadă sânge.

Praful zbură de sub copitele calului alb de luptă. Oznak se năpusti către Vânjosul Belwas, cu mantia vărgată fluturându-i pe umeri. Întreg orașul Meereen părea să-l susțină cu strigăte. Prin comparație, îndemnurile năvălitorilor păreau răzlețe și firave; Nepătații ei stăteau în șiruri tăcute, privind cu fețe împietrite. Belwas părea și el cioplit în piatră. Stătea în calea calului, cu vesta întinsă pe spatele-i lat. Lancea lui Oznak era ridicată în dreptul pieptului. Vârful ei strălucitor de oțel licărea în lumina soarelui. *O să-l împungă*, își zise Dany... când eunucul se răsuci într-o parte. Și cât ai clipi, călărețul era în spatele lui, rotindu-se, ridicând lancea. Belwas nu schiță nici un gest. Meereenii de pe ziduri strigau și mai tare.

— Ce face? întrebă Dany.

— Face spectacol pentru mulțime, îi explică Ser Jorah. Oznak își conduse calul în jurul lui Belwas, într-un cerc larg, apoi îi dădu pinteni și atacă din nou. Și iar Belwas așteptă, pe urmă se răsuci și împinse vârful sulitei. Dany auzea râsul bubuitoar al eunucului răsunând peste câmpie, când eroul trecu pe lângă el.

— Lancea e prea lungă, constată Ser Jorah. Belwas nu are altceva de făcut decât să se ferească de vârful ei. În loc să încerce să-l împungă așa de frumos, nătlăru ar trebui să treacă direct peste el cu calul.

Oznak zo Pahl atacă a treia oară, iar acum Dany își dădea seama că eroul alergic pe lângă Belwas, ca un cavaler în turnir, nu spre el, ca un Dothraki doborând un inamic. Terenul drept, fără denivelări, îi permitea atacatorului să prindă viteză, dar în același timp, îl ajuta pe eunuc să se ferească de lancea incomodă, lungă de patru metri.

Eroul în roz și alb al Meereenului încercă să anticipeze de astă dată, și își aruncă lancea într-o parte, în ultima secundă, ca să-l prindă pe Vânjosul Belwas când se ferea. Dar și eunucul anticipase și se lăsă pe vine, în loc să se răsucescă într-o parte. Lancea trecu peste capul lui, fără să-l rănească. Și dintr-odată Belwas se rostogoli, mișcându-și *arakhul* ascuțit într-un arc de argint. Auziră calul de luptă nechezând, când lama îl mușcă de picioare, și în clipa următoare animalul cădea, cu eroul prăbușindu-se din șa.

Dintr-odată se lăsă tăcerea peste parapetele de cărămidă ale Meereenului. Acum cei care țipau și aclamau erau oamenii lui Dany.

Oznak se desprinsese de lângă cal cu un salt și reuși să-și scoată sabia înainte ca

Vânjosul Belwas să se arunce asupra lui. Oțelul răsună pe oțel, prea iute și năvalnic ca Dany să poată urmări loviturile. Trecură doar câteva secunde până când, rănit, pieptul lui Belwas era scăldat în sânge, iar Oznak zo Pahl avea un *arakh* împlântat direct între coarnele de berbec. Eunucul smulse lama și despărți capul eroului de trup, tăindu-i beregata din trei lovituri sălbatice. Îl ridică, arătându-l Meereenilor, apoi îl azvârli către porțile orașului, lăsându-l să salte și să se rostogolească pe nisip.

— Atât s-a ales de eroul din Meereen, zise Daario, râzând.

— O victorie fără sens, îi atrase atenția Ser Jorah. Nu vom cuceri Meereenul omorându-i apărătorii unul câte unul.

— Nu, fu de acord Dany, dar sunt mulțumită că l-am omorât pe acesta.

Oamenii de pe ziduri începură să tragă cu arbaletele în Belwas, dar săgețile fie nu ajungeau până la el, fie zburau inofensive în toate părțile. Eunucul întoarse spatele potopului de oțel, își coborî pantalonii, se lăsă pe vine și își trimise fecalele în direcția orașului. Se șterse cu mantia vărgată a lui Oznak și îi scurtă calului agonia, înainte de a-și târși picioarele înapoi către crângul de măslini.

Atacatorii îl întâmpinară cu glasuri răgușite, îndată ce ajunse în tabără. Dothrakii lui Dany aclamau și strigau, iar Cei Nepătați înălțară în văzduh un zângănit sonor, lovindu-și sulile de scuturi.

— Bravo, îi spuse Ser Jorah, iar Oacheșul Ben îi aruncă eunucului o prună coaptă, zicând:

— Un fruct dulce pentru o luptă dulce.

Până și slujnicele Dothraki aveau cuvinte de laudă:

— Ți-am împlăti părul și ți-am atârna clopoței în el, Vânjosule Belwas, zise Jhiqui, dar, din păcate, nu ai nici un fir de păr de împlătit.

— Vânjosul Belwas n-are nevoie de clopoței sunători. Eunucul măncă pruna lui Ben din patru mușcăături mari și aruncă sâmburele cât colo. Vânjosul Belwas are nevoie de ficat cu ceapă.

— O să-l primești, spuse Dany. Vânjosul Belwas e rănit.

Pântecele îi era roșu, cu sângele șiroindu-i din rana de sub piept.

— E o nimica toată. Îl las pe fiecare să mă taie o dată, înainte de a-l omorî. Se lovi peste burta însângărată. Numără tăieturile și vei ști câți oameni a omorât Vânjosul Belwas.

Însă Dany îl pierduse pe Khal Drogo în urma unei astfel de răni și nu avea de gând s-o lase netratată. O trimise pe Missandei să caute un anume sclav eliberat din Yunkai, renumit pentru priceperea lui în arta tămăduirii. Belwas urlă și se văicări, însă Dany îl dojeni, numindu-l bebeluș mare și chel, până când îl lăsă pe vraci să-i tamponeze rana cu oțet, să i-o coasă și să-i lege pieptul cu fâșii de pânză înmuiată în vin. Abia apoi își conduse Dany căpitania și comandanții în pavilion, pentru consiliul de război.

— Trebuie să cuceresc acest oraș, le spuse ea, stând cu picioarele încrucișate

pe un maldăr de perne, cu dragonii în jurul ei. Irri și Jhiqui turnară vin. Are grânarele pline până la refuz. Pe terasele piramidelor cresc smochini, curmali și măslini, iar în beciurile lor zac îngropate butoaie cu pește sărat și carne afumată.

— Și cufere grase cu aur, argint și nestemate, le reaminti Daario. Să nu uităm de nestemate.

— Am aruncat o privire către zidurile dinspre coastă și nu văd nici un loc vulnerabil, interveni Ser Jorah Mormont. Dacă am avea timp, am putea să săpăm sub un turn și să facem o breșă, dar ce mâncăm până atunci? Rezervele noastre sunt pe sfârșite.

— Nici un punct vulnerabil în zidurile *dinspre coastă*? întrebă Dany. Meereenul se înălța pe o limbă de nisip și piatră, unde apele molcome și maronii ale Skahazadhanului se revărsau în Golful Sclavilor. Zidul nordic al orașului se întindea pe malul râului, cel vestic pe țărmul golfului. Asta înseamnă că am putea ataca dinspre râu sau dinspre mare?

— Cu trei corăbii? O să-i cerem Căpitanul Groleo să cerceteze cu atenție zidul, de-a lungul râului, dar dacă nu e dărăpănat, n-o să facem decât să murim mai uzi.

— Și dacă am construi turnuri de asediu? Fratele meu Viserys povestea despre asemenea turnuri. Știu că pot fi făcute.

— Din lemn, Înălțimea Ta, îi explică Ser Jorah. Stăpânii de sclavi au ars fiecare copac pe o distanță de o sută de kilometri de locul unde ne aflăm. Fără lemn, nu avem berbeci să zdrobim zidurile, nu avem scări să trecem dincolo de ele, nu avem turnuri de atac, nici țeptoase. Putem, fără îndoială, să atacăm porțile cu topoarele, dar...

— Ai văzut capetele de bronz de deasupra porților? întrebă Oacheșul Ben Plumm. Șiruri de capete de harpii, cu gurile deschise? Meereenii pot să toarne ulei încins prin gurile alea și să-ți prăjească luptătorii în fața porților.

Daario Naharis îi zâmbi Viermelui Cenușiu.

— Poate că Nepățații ar trebui să mânuiască topoarele. Uleiul încins nu e pentru voi decât o baie caldă, din câte am auzit.

— Nu e adevărat. Viermele Cenușiu nu-i întoarse zâmbetul. Oamenii ăștia nu simt arsurile ca alții, dar un asemenea ulei orbește și ucide. Însă Cei Nepățați nu se tem de moarte. Dă-ne berbeci și vom doborî aceste porți sau vom muri încercând.

— Ați muri, spuse Oacheșul Ben.

La Yunkai, când preluase comanda Fiilor Secunzi, susținea că trecuse prin o sută de bătălii.

— Dar nu voi spune că am luptat vitejește în toate. Există mercenari bătrâni și mercenari curajoși, dar nici un bătrân mercenar curajos.

Dany își dădea seama că era adevărat. Oftă.

— N-o să irosesc viețile Celor Nepățați, Vierme Cenușiu. Poate că vom înfrânge orașul prin înfometare.

Ser Jorah o privi nefericit:

— Vom muri noi de foame cu mult înaintea lor, Înălțimea Ta. Nu găsim nimic de mâncare aici, nici nutreț pentru catâri și cai. Nici apa acestui râu nu-mi place. Orașul își revarsă murdăria în Skahazadhan, dar își scoate apa de băut din fântâni adânci. Am fost deja înștiințați despre molimi în tabere, febră și pecingine și trei cazuri de dizenterie. Vor mai fi și altele, dacă rămânem aici. Marșul i-a slăbit pe sclavi.

— Sclavi eliberați, îl corectă Dany. Nu mai sunt sclavi.

— Sclavi sau liberi, sunt înfometați și în curând se vor îmbolnăvi. Orașul are mai multe provizii decât noi și poate să și le reînnoiască pe calea apei. Cele trei corăbii ale tale nu sunt suficiente să le oprească accesul și pe mare și pe râu.

— Atunci, care e sfatul tău, Ser Jorah?

— N-o să-ți placă.

— Dar vreau să-l aud.

— Cum ți-e voia. Eu zic: lasă orașul ăsta în pace. Nu poți elibera toți sclavii din lume, *Khaleesi*. Războiul tău este la Westeros.

— N-am uitat Westerosul. Dany îl visa în unele nopți – tărâmul fabulos pe care nu-l văzuse niciodată. Dar dacă las vechile ziduri de cărămidă ale Meereenului să mă înfrângă atât de ușor, cum voi putea vreodată să cuceresc marile castele de piatră ale Westerosului?

— Așa cum a făcut-o Aegon, spuse Ser Jorah. Cu foc. Până când ajungem în Cele Șapte Regate, dragonii tăi vor crește mari. Și vom avea turnuri de asediu și berbeci, toate câte ne lipsesc aici... dar drumul peste Ținuturile Verii Lungi e îndelungat și anevoios și ne așteaptă pericole pe care nu le putem prevedea. Te-ai oprit la Astapor să cumperi o armată, nu să începi un război. Păstrează-ți sulile și săbiile pentru Cele Șapte Regate, regina mea. Lasă Meereenul în seama Meereenilor și pornește spre vest, către Pentos.

— Înfrântă? zise Dany, zbârlindu-se.

— Când lașii se ascund în spatele zidurilor înalte, ei sunt cei înfrânți, *Khaleesi*, zise Ko Jhogo.

Ceilalți călăreți de sânge le ținură isonul.

— Sânge din sângele meu, spuse Rakharo, când lașii se ascund și pârjolesc hrana și nutrețul, un mare *khal* trebuie să caute dușmani mai curajoși. E lucru știut.

— E lucru știut, îl îngână Jhiqui, în timp ce turna în cupe.

— Nu pentru mine. Dany pune mare preț pe sfatul lui Ser Jorah, dar să lase Meereenul neatins era mai mult decât putea înghiți. Nu putea uita copiii agățați pe stâlpi, păsările care le sfășiau intestinele, brațele lor sfrijite arătând către drumul de coastă. Ser Jorah, spui că nu mai avem mâncare. Dacă pornesc spre vest, cum pot să-mi hrănesc sclavii eliberați?

— Nu poți. Îmi pare rău, *Khaleesi*. Trebuie să se hrănească singuri sau să

moară de foame. Mulți, foarte mulți vor pieri pe drum, da. Va fi greu, dar n-avem cum să-i salvăm. Trebuie să lăsăm ținutul ăsta pârjolit departe în urma noastră.

Dany lăsase un alai de cadavre în urma ei când traversase pustiul roșu. Era o priveliște pe care nu voia s-o mai vadă.

— Nu, spuse ea. N-o să-mi conduc oamenii la moarte. *Copiii mei*. Trebuie să existe o cale să pătrundem în acest oraș.

— Cunosceți eu o cale. Oacheșul Ben Plumm își mângâie barba pestriță, cu fire albe și gri. Canalele.

— Canalele? Ce vrei să spui?

— Canale mari de cărămidă se revarsă în Skahazadhan, ducând murdăria orașului. Ar putea să fie o cale de intrare, pentru câțiva. Așa am fugit eu din Meereen după ce Scab și-a pierdut capul. Oacheșul Ben se strâmbă. Mirosul nu m-a părăsit niciodată. Uneori îl visez.

Ser Jorah îl privi neîncrezător.

— E mai ușor să ieși decât să intri, mi s-ar părea mie. Aceste canale se deșartă în râu, zici? Asta ar însemna că gurile sunt chiar sub ziduri.

— Și închise cu porți de fier, mărturisi Oacheșul Ben, dar unele au ruginit cu totul, altfel m-aș fi înecat în rahat. Odată intrat, e un urcuș lung și mizerabil, într-un întuneric negru ca smoala, printr-un labirint de cărămizi, unde omul se poate pierde pe vecie. Murdăria nu îți ajunge niciodată mai jos de brâu și ți se poate ridica deasupra capului, judecând după petele pe care le-am văzut pe pereți. Și acolo, jos, sunt și ființe. Șobolani mai mari decât ai văzut vreodată și încă altele, și mai rele. Scârboase.

Daario Naharis râse.

— Mai scârboase decât tine, când ai ieșit târâș afară? Dacă vreun om ar fi destul de nebun să încerce așa ceva, fiecare stăpân de sclavi din Meereen l-ar mirosi din clipa în care și-ar face apariția. Oacheșul Ben ridică din umeri.

— Înălțimea Sa a întrebat dacă există vreo cale de intrare, așa că i-am spus... însă Ben Plumm nu mai intră în canalele alea încă o dată, nici pentru tot aurul din Cele Șapte Regate. Dar dacă sunt alții care vor să încerce, n-au decât.

Aggo, Jhogo și Viermele Cenușiu încercară cu toții să vorbească deodată, dar Dany ridică mâna, făcând liniște.

— Aceste canale nu par promițătoare. Știa că Viermele Cenușiu și-ar conduce Nepătații prin canale, dacă așa i-ar porunci. Nici călăreții ei de sânge nu s-ar lăsa mai prejos. Dar nici unul dintre ei nu era potrivit pentru o asemenea misiune. Dothrakii erau călăreți, iar forța Celor Nepătați consta în disciplina lor pe câmpul de luptă. *Pot, oare, să trimit oameni să moară în întuneric, pe baza unei speranțe atât de vagi?*

— Trebuie să mă mai gândesc la asta. Întoarceți-vă la treburile voastre. Căpitanii ei se înclină și o lăsară cu slujnicele și dragonii. Dar în timp ce Oacheșul Ben ieșea, Viserion își desfăcu aripile alburii și zbură alene spre capul

lui. Una dintre aripi îl lovi pe mercenar în față. Dragonul alb ateriza greoi, cu un picior pe capul bărbatului și cu unul pe umăr, țipă și își luă din nou zborul.

— Te place, Ben, spuse Dany.

— Ba bine că nu, râse Oacheșul Ben. Am și eu un strop de sânge de dragon în vene, să știi.

— Tu? Dany era uluită. Plumm era mercenarul tipic, o corcitură prietenoasă. Avea o față mare, tuciurie, nasul turtit și capul acoperit de un păr cărunt, lănos, iar mama lui Dothraki îl înzestraseră cu ochii mari, negri, migdalați. Sustinea că e puțin din Braavosi, un pic din Insulele Verii, nițel ibbanez, un pic din Qohor, puțin Dothraki, puțin dornishean și puțin din Westeros, dar era prima oară când Dany auzea de sânge Targaryen. Îl aruncă o privire iscoditoare și întrebă:

— Cum se poate una ca asta?

— Ei, bine, spuse Oacheșul Ben, a existat un vechi Plumm în Regatele Apusului, care s-a căsătorit cu o prințesă a dragonilor. Bunica mi-a spus povestea. Acel Plumm a trăit pe vremea Regelui Aegon.

— Care dintre ei? întrebă Dany. În Westeros au domnit cinci regi Aegon.

Fiul fratelui ei ar fi fost al șaselea, dar oamenii Uzurpatorului îi zdrobiseră capul de zid.

— Cinci, chiar așa? Ei, bine, aici e încurcătura. N-aș putea să-ți spun al câtelea, regina mea. Dar acest Plumm din vechime era lord, trebuie să fi fost un individ renumit pe vremea lui, faima întregului ținut. Fapt este că – să-mi fie cu iertare, Înălțimea Ta – avea un mădular lung de două sute de centimetri.

Cei trei clopoței din cosița lui Dany sunau în timp ce râdea.

— Vrei să spui douăzeci, bănuiesc.

— Două sute, întări Oacheșul Ben. Dacă erau douăzeci, cine ar mai fi vrut să vorbească despre el acum, Înălțimea Ta?

Dany chicoti ca o fetiță.

— Bunica ta susținea că a văzut cu ochii ei această minunăție?

— Asta n-a făcut-o babornița. Era pe jumătate ibbaneză, pe jumătate din Qohor, n-a fost niciodată la Westeros, probabil că i-a spus bunicul meu. L-a omorât un Dothraki oarecare, înainte ca eu să mă nasc.

— Și de unde avea bunicul tău asemenea informații?

— Una dintre acele povești de adormit copiii, presupun. Oacheșul Ben ridică din umeri. Mă tem că asta e tot ce știu despre Aegon cel Fără Număr sau despre marea bărbăție a Lordului Plumm. Mai bine mă duc să-mi văd de Fiii mei.

— Așa să faci, îi spuse Dany.

După ce Oacheșul Ben plecă, se întinse înapoi pe perne.

— Dacă ai fi mare, îi spuse ea lui Drogon, scărpinându-l între coarne, aș zbura cu tine peste ziduri și ai topi harpia aia până ce s-ar face zgură.

Dar aveau să treacă ani până când dragonii ei vor crește destul de mari să poată fi călăriți. *Iar când vor crește, cine-i va călări?* Dragonul are trei capete, dar eu

am doar unul. Se gândi la Daario. *Dacă vreun un bărbat ar putea silui o femeie cu privirea...*

Fără doar și poate, era și ea la fel de vinovată. Dany se pomenea aruncându-i ocheadă bărbatului Tyroshi, când căpitanii ei veneau la consiliu, iar uneori, noaptea, își amintea cum îi scliffea dintele de aur când zâmbea. Asta, și ochii lui. *Ochii lui albaștri, strălucitori.* Pe drumul dinspre Yunkai, Daario își făcuse obiceiul să-i aducă în fiecare seară, când își făcea raportul, câte o floare sau o mlădiță de la cine știe ce plantă... s-o ajute să cunoască ținutul, zicea. Răchitele, trandafiri întunecați, mentă sălbatică, vinarițe, ferigi, măturici, scaieți, aurul harpiei... *Și a încercat să mă cruțe de imaginea copiilor morți.* N-ar fi trebuit să facă asta, dar a fost bine intenționat. Iar Daario Naharis o făcea să râdă, ceea ce Ser Jorah nu reușea niciodată.

Dany încercă să-și imagineze cum ar fi dacă l-ar lăsa pe Daario s-o sărute, așa cum o făcuse Jorah pe corabie. Gândul o emoționa și o tulbură, în același timp. *E un risc prea mare.* Mercenarul Tyroshi nu era un om bun, își dădea seama fără să-i spună nimeni. Dincolo de zâmbete și glume, era un om periculos, chiar crud. Sallor și Pendhal se treziseră într-o dimineață parteneri cu el; în noaptea următoare, Daario îi dăruise lui Dany capetele lor. *Khal Drogo știa și el să fie crud, și n-a existat pe lume om mai periculos ca el.* Cu toate acestea, ajunsese să-l iubească. *Oare pe Daario l-aș putea iubi? Ce s-ar întâmpla dacă l-aș lua în patul meu? Ar deveni unul dintre capetele dragonului? Știa că Ser Jorah s-ar înfuria, dar el era cel care spusese că trebuie să-și ia doi soți. Poate c-ar trebui să mă căsătoresc cu amândoi și cu asta, basta.*

Dar acestea erau gânduri nebunești. Avea un oraș de cucerit și nu visând la sărutările și ochii albaștri ai unui mercenar putea să spargă zidurile Meereenului. *Sunt sângele dragonului,* își reaminti Dany. Gândurile i se învârtteau în cercuri, ca un șobolan încercând să-și prindă coada. Dintr-odată, nu mai putu suporta să stea nici o clipă închisă între pereții pavilionului. *Vreau să simt vântul pe față și mirosul mării.*

— Missandei, strigă ea, pune să mi se pregătească armăsarul. Și calul tău.

Micuța tălmăcitoare se înclină.

— Cum poruncește Înălțimea Ta. Să chem călăreții de sânge să ne escorteze?

— Îl luăm cu noi pe Arstan. N-am de gând să părăsesc tabăra.

Nu avea dușmani printre copiii ei. Iar bătrânul scutier nu va vorbi prea mult, așa cum ar face Belwas, nici nu se va uita la ea ca Daario.

Crângul de măslini pârjoliți în care își ridicase pavilionul se afla lângă mare, între tabăra Dothrakilor și cea a Nepătaților. După ce caii fură înșeuăți, Dany și cei doi însoțitori ai săi porniră de-a lungul coastei, îndepărtându-se de oraș. Chiar și așa, simțea Meereenul în spate, răzându-și de ea. Când privi peste umăr, îl văzu acolo, cu soarele după-amiezii strălucind pe harpia de bronz din vârful Marii Piramide. Curând, înăuntrul orașului, stăpânii de sclavi aveau să se tolănească, în

tokarurile lor cu marginile împodobite, să se ospăteze cu miel și măsline, cățeluși nenăscuți, alunari cu miere și alte delicatese, în timp ce, afară, copiii ei erau înfometați. O furie sălbatică o cuprinse deodată. *Îi voi doborî*, jură ea.

În timp ce treceau de țărșii și gropile care înconjurau tabăra eunucilor, Dany îi auzi pe Viermele Cenușiu și sergenții lui făcând, cu una dintre companii, o serie de exerciții cu scuturi, săbii scurte și sulite. Soldații dintr-o altă companie se îmbăiau în mare, cu goliciunea acoperită doar de bucăți de pânză albă. Observase că eunucii erau foarte curați. Unii dintre mercenari miroseau de parcă nu s-ar fi spălat și nu și-ar fi schimbat hainele de când pierduse tatăl ei Tronul de Fier, dar Cei Nepătați se spălau în fiecare seară, chiar dacă mărșăluiau toată ziua. Când nu aveau apă la dispoziție, se curățau cu nisip, așa cum făceau Dothrakii.

Eunucii îngenunchează în calea ei, ridicându-și pumnii încheștați la piept. Dany le răspunse la salut. Era ora fluxului și valurile se revărsau, înspumate, la picioarele calului ei. Dany vedea corăbiile așteptând în larg. *Belarion* plutea cel mai aproape; marea corabie, cunoscută cândva sub numele de *Saduleon*, cu velele strânse. Mai departe se aflau galerele *Meraxes* și *Vhagar*, numite înainte *Farsa lui Joso* și *Soarele Verii*. Acestea îi aparțineau, de fapt, lui Magister Illyrio, nu erau nicidecum ale ei, și totuși Dany le dăduse nume noi fără să stea pe gânduri. Nume de dragoni și, mai mult de atât, în bătrâna Valyrie, înainte de Urgie, Balerion, *Meraxes* și *Vhagar* fuseseră zei.

La sud de tărâmul ordonat al țepușelor, al gropilor, al antrenamentelor și al eunucilor care se îmbăiau, se afla tabăra eliberaților ei, un loc mult mai gălăgios și mai haotic. Dany îi înarmase pe foștii sclavi cum putuse mai bine, cu arme din Astapor și Yunkai, iar Ser Jorah organizase luptătorii în patru companii puternice, dar aici nu vedea pe nimeni antrenându-se. Trecură pe lângă un foc de vreascuri, unde se adunaseră o sută de oameni să frigă hoitul unui cal. Dany simțea mirosul cărnii și auzea grăsimea sfârâind, în timp ce băieții întorceau frigările, însă priveștea o făcu doar să se încrunte.

Copiii alergau după cai, sărind și râzând. În loc de saluturi, glasurile o strigau din toate părțile, într-o învălmășeală de limbi. Unii dintre sclavii eliberați îi spuneau *mamă*, în timp ce alții cerșeau daruri sau favoruri. Unii se rugau la zei necunoscuți s-o binecuvânteze, în timp ce alții îi cereau ei să-i binecuvânteze. Ea le zâmbea, întorcându-se în stânga și-n dreapta, atingându-le mâinile când le ridicau, lăsându-i pe cei care îngenuncheau să-i atingă piciorul. Mulți dintre sclavii eliberați credeau că atingerea ei le aduce noroc. *Dacă asta le dă curaj, n-au decât să mă atingă*, gândi ea. *Grele încercări îi mai așteaptă*.

Dany se opri să vorbească cu o femeie însărcinată care voia ca Mama Dragonilor să dea nume copilului ei, când cineva o înhață de încheietura mâinii stângi. Întorcându-se, zări un bărbat înalt, jerpelit, cu capul ras și chipul ars de soare.

— Mai încet, începu ea să spună, dar înainte de a apuca să termine, bărbatul o

trase cu putere, doborând-o din șa. Pământul se ridică și-i tăie, dintr-o izbitură, răsuflarea, în timp ce armăsarul ei necheza și se dădea înapoi. Uluită, Dany se rostogoli pe o parte și se ridică într-un cot...

... și atunci văzu sabia.

— Iată purceaua trădătoare, spuse el. Știam că într-o bună zi vei veni să-ți lași picioarele sărutate. Capul îi era chel ca un pepene, nasul roșu, cu pielea cojită, însă Dany cunoștea glasul acela și ochii verzui. O să încep prin a-ți tăia sânii. Ca prin vis, Dany o auzi pe Missandei strigând după ajutor. Un sclav eliberat se apropie, dar nu făcu decât un pas. O lovitură fulgerătoare și căzu în genunchi, cu sângele șiroindu-i pe față. Mero își șterse sabia de pantaloni. Cine urmează?

— Eu. Arstan Barbă-Albă sări din șa și se așează deasupra ei, cu vântul sărat răvășindu-i părul alb ca neaua, cu ambele mâini pe toiagul său înalt, din lemn tare.

— Bunicule, îl avertiză Mero, dă-te la o parte până când nu-ți rup bățul în două și ți-l bag în...

Bătrânul făcu o fandare, cu un capăt al toiagului, îl trase înapoi și răsuci capătul celălalt mai repede decât i-ar fi venit lui Dany să creadă. Clătinându-se, Bastardul Titanului se dădu înapoi, scuipând sânge și dinți spărți din gura-i zdrobită. Barbă-Albă se postă în fața lui Dany. Toiagul izbi coastele lui Mero, azvârlindu-l cât colo. Arstan sări într-o parte, pară o lovitură arcuită, săltă ferindu-se de o a doua, prinse o a treia din zbor. Mișcările erau atât de iuți, încât Dany abia le putea urmări. Missandei o ridică în picioare când auzi un pârâit. Crezu că se rupsesse toiagul lui Arstan, până când văzu osul crăpat fășnind din gamba lui Mero. În cădere, Bastardul Titanului se răsuci și se năpusti înaintea, trimițând vârful sabiei direct în pieptul bătrânului. Barbă-Albă împinse lama deoparte, cu un gest aproape disprețuitor, și izbi celălalt capăt al toiagului în tâmpla bărbatului voinic. Mero se prăbuși rășchirat, cu sângele ieșindu-i, în bulbuci, din gură și șiroindu-i pe trup. O clipă mai târziu, sclavii eliberați năvăliră asupra lui. Cuțite și pietre și pumni furioși se ridicau și coborau frenetic.

Dany se întoarce, scârbită. Era mai speriată acum decât în momentele când se întâmplase totul. *M-ar fi omorât.*

— Înălțimea Ta. Arstan îngenunche. Sunt om bătrân și m-am făcut de rușine. N-ar fi trebuit să ajungă atât de aproape încât să te înhațe. Am fost slab. Nu l-am recunoscut fără barbă și fără păr.

— După cum nu l-am recunoscut nici eu. Dany trase adânc aer în piept, încercând să-și oprească tremuratul. *Dușmani pretutindeni.* Du-mă înapoi la cortul meu. Te rog.

Când sosi Mormont, Dany era cuibărită sub pielea ei de leu, sorbind o cupă de vin cu mirodenii.

— Am aruncat o privire asupra zidului dinspre râu, începu Ser Jorah. E puțin mai înalt decât celelalte și la fel de puternic. Iar Meereenii au aprins zeci de focuri sub parapetei...

Ea îl întrerupse.

— Ai fi putut să mă avertizezi că Bastardul Titanului a evadat.

Ser Jorah se încruntă.

— N-am socotit că e nevoie să te sperii, Înălțimea Ta. Am oferit o recompensă pentru capul lui...

— Dă-i-o lui Barbă-Albă. Mero a fost cu noi tot drumul de la Yunkai. Și-a ras barba și s-a ascuns printre sclavii eliberați, așteptând prilejul să se răzbune. Arstan l-a omorât.

Ser Jorah se uită lung la bătrân.

— Un scutier cu un toiag l-a omorât pe Mero din Braavos, așa stau lucrurile?

— Un toiag, confirmă Dany, dar Arstan nu mai e scutier. Ser Jorah, este dorința mea să fie făcut cavaler.

— Nu.

Refuzul răspicat era oricum o surpriză. Dar și mai ciudat, el veni de la amândoi bărbații deodată. Ser Jorah scoase sabia.

— Bastardul Titanului a fost un om primejdios. Și se pricepea să omoare. Cine ești, bătrâne?

— Un cavaler mai bun decât tine, ser, răspunse Arstan cu răceală.

Cavaler? Dany era nedumerită.

— Spuneai că ești scutier.

— Am fost, Înălțimea Ta. Se lăsă pe un genunchi. Am fost scutierul Lordului Swann în tinerețe și, la porunca lui Magister Illyrio, l-am slujit și pe Vânjosul Belwas. Nu te-am mințit, regina mea. Dar sunt adevăruri pe care le-am tăinuit și pentru asta și pentru toate celelalte păcate ale mele nu pot decât să-ți cer iertare.

— Ce adevăruri ai tăinuit? Lui Dany nu-i plăcea asta. Spune-mi! Acum!

Bătrânul își plecă creștetul.

— La Qarth, când m-ai întrebat cum mă cheamă, ți-am spus că mi se spune Arstan. Era adevărat, mulți mi-au spus așa, pe când Belwas și cu mine ne îndreptam spre est, să te căutăm. Dar nu este adevăratul meu nume.

Dany era mai mult nedumerită decât furioasă. *M-a păcălit, întocmai cum m-a prevenit Jorah, dar tocmai mi-a salvat viața.*

Ser Jorah se făcu roșu ca racul.

— Mero și-a ras barba, dar tu ți-ai lăsat-o să crească, nu-i așa? Nu e de mirare că îmi păreai atât de cunoscut...

— Îl cunoști? îl întreabă Dany pe cavalerul exilului.

— L-am văzut de mai multe ori... de la distanță, cel mai des, alături de frații lui sau călărind în vreun turnir. Dar nu era om în Cele Șapte Regate să nu-l cunoască pe Barristan cel Viteaz. Așeză vârful sabiei pe gâtul bătrânului. *Khaleesi*, în fața ta stă ingenuncheat Ser Barristan Selmy, Lord Comandant al Gărzii Regale, care a trădat Casa ta, punându-se în slujba Uzurpatorului Robert Baratheon.

Bătrânul cavalier nici nu clipi.

— Cioara îi spune corbului că e negru, iar tu vorbești de trădare.

— Ce cauți aici? îl întrebă Dany. Dacă te-a trimis Robert să mă omori, de ce mi-ai salvat viața? *L-a slujit pe Uzurpator. A trădat memoria lui Rhaegar și l-a lăsat pe Viserys să trăiască și să moară în exil. Dar dacă mă voia moartă, n-ar fi trebuit decât să stea deoparte...* Vreau să aud tot adevărul acum, pe onoarea ta de cavalier. Ești omul Uzurpatorului sau al meu?

— Al tău, dacă mă vrei. Ser Barristan avea lacrimi în ochi. Da, am avut parte de îndurarea lui Robert. L-am slujit în Garda Regală și în consiliu. L-am slujit alături de Regicid și alții aproape la fel de răi, care au pângărit mantia albă pe care o purtam. Nu există nici o scuză pentru asta. Poate că aș fi și acum în slujba Debarcaderului Regelui dacă băiatul ticălos de pe Tronul de Fier nu m-ar fi alungat, mi-e rușine s-o recunosc. Dar când mi-a luat mantia pe care Taurul Alb mi-o așezase pe umeri și a trimis oameni să mă omoare, chiar în aceeași zi, a fost ca și cum mi-ar fi smuls un vâl de pe ochi. Atunci mi-am dat seama că trebuie să-mi găsesc adevăratul rege și să mor slujindu-l...

— Îți pot împlini această dorință, mârâi Ser Jorah, întunecat.

— Liniște, porunci Dany. Vreau să-l ascult până la capăt.

— Poate că trebuie să mor ca un trădător, continuă Ser Barristan. Dacă e așa, nu voi muri singur. Înainte de a primi iertarea lui Robert, am luptat împotriva lui la Trident. Tu erai de cealaltă parte a baricadei, Mormont, nu-i așa? Barbă-Albă nu așteptă răspunsul. Înălțimea Ta, îmi pare rău că te-am înșelat. Era singura cale de a-i împiedica pe Lannisteri să afle că sunt alături de tine. Ești urmărită, așa cum a fost fratele tău. Lordul Varys a raportat ani de zile fiecare mișcare pe care o făcea Viserys. Cât timp am făcut parte din micul consiliu, am auzit o sută de asemenea rapoarte. Și din ziua în care te-ai măritat cu Khal Drogo, ai mereu în preajmă un informator, care-ți vinde secretele, care-i șoptește Păianjenului la ureche, pentru aur și promisiuni.

Doar nu vrea să spună...

— Te înșeli. Dany se uită la Jorah Mormont. Spune-i că se înșală. Nu există nici un informator. Ser Jorah, spune-i. Am trecut împreună marea Dothraki și deșertul roșu... Inima i se zbătea ca o pasăre în colivie. Spune-i, Jorah. Spune-i că i s-a părut.

— Lua-te-ar Ceilalți, Selmy. Ser Jorah își azvârli sabia lungă pe covor. *Khaleesi*, asta a fost doar la început, înainte să te cunosc... înainte să te iubesc...

— *Să nu rostești acel cuvânt!* Dany făcu un pas în spate. *Cum ai putut?* Ce ți-a promis Uzurpatorul? Aur, asta a fost? Cei Nemuritori îi spusese că va mai fi trădată de două ori, o dată pentru aur, o dată în dragoste. Spune-mi ce ți s-a promis?

— Varys spunea... că aș putea merge acasă. Își plecă fruntea.

Voiam să te duc acasă! Dragonii îi simțeau furia. Viserion țipă și fumul i se

ridică gri din nări. Drogon bătu aerul cu aripile-i negre, iar Rhaegar întoarse capul și scuipă foc. *Ar trebui să rostesc cuvântul și să-i pârzolesc pe amândoi.* Oare nu exista nimeni în care să se poată încrede, nimeni care s-o apere?

— Toți cavalerii din Westeros sunt la fel de mincinoși ca voi doi? Ieșiți, înainte ca dragonii mei să vă prăjească pe amândoi. Oare cum miroase un mincinos prăjit? Mai urât decât canalele Oacheșului Ben? *Afară!*

Ser Barristan se ridică încet, înțepenit. Pentru prima oară își arăta vârsta.

— Unde să mergem, Înălțimea Ta?

— În iad, să-l sluiți pe Regele Robert. Dany simți lacrimi fierbinți pe obraji. Drogon țipă, lovind cu coada într-o parte și în alta. Lua-v-ar Ceilalți pe amândoi. *Plecați, dispăreți pe vecie, amândoi. Data viitoare când vă mai văd fețele, vă tai capetele de trădători.* Dar nu putea să rostească aceste cuvinte. *M-au trădat. Dar m-au salvat. Dar au mințit.* Plecați... *Ursul meu, ursul meu puternic și fioros, ce-o să mă fac fără el? Și bătrânul, prietenul fratelui meu.* Plecați... plecați... *Unde?*

Și în clipa aceea știu.

TYRION

Tyrion se îmbracă pe întuneric, ascultând respirația domoală a soției sale dinspre patul pe care îl împărțeau. *Visează*, gândi el, când Sansa murmură încetișor ceva – un nume, poate, deși șoptise prea încet ca să-și dea seama – și se întoarse pe o parte. Ca soț și soție, împărțeau un pat matrimonial, dar asta era tot. *Până și lacrimile și le păstrează pentru sine.*

Se așteptase la suferință și furie când îi spusese despre moartea fratelui ei, dar chipul Sansei rămăsese atât de neclintit încât, pentru o clipă, se temuse că n-a înțeles. Abia mai târziu, cu o ușă grea de stejar între ei, o auzise plângând. Tyrion s-a gândit atunci să se ducă la ea, s-o consoleze cum putea. *Nu*, a trebuit el să-și reamintească, *nu va căuta alinare la un Lannister.* Tot ce putea face era s-o ferească de cele mai urâte detalii cu privire la Nunta Roșie, pe măsură ce acestea soseau de la Gemeni. Hotărâse că nu era nevoie ca Sansa să audă cum trupul fratelui ei fusese sfârtecat și mutilat, nici cum cadavrul mamei sale fusese despuiat și aruncat în Furca Verde, batjocorindu-se astfel, cu sălbăcie, obiceiurile de înmormântare ale Casei Tully. Ultimul lucru de care fata avea nevoie era să-i mai pună paie pe focul coșmarurilor ei.

Dar nu era suficient. Îi așezase mantia pe umeri și jurase s-o protejeze, dar asta era o glumă la fel de crudă precum coroana pe care Freyii o așezaseră pe capul lupului străvechi al lui Robb Stark, după ce i l-au cusut de trupul decapitat. Sansa știa și asta. Felul în care îl privea, răceala cu care se urca în pat... Când era în preajma ei, Tyrion nu uita nici o clipă cine era, sau *ce* era. După cum nici ea nu

uita. Continua să meargă, noapte de noapte, în pădurea zeilor, să se roage, iar Tyrion se întreba dacă se ruga pentru moartea lui. Își pierduse casa, locul în această lume, îi pierduse pe toți cei pe care-i iubise și în care avusese încredere. *Vine iarna*, vestea sloganul Casei Stark, și într-adevăr, venise pentru ei, în toată puterea cuvântului. *Dar pentru Casa Lannister vara e în toi. Atunci de ce îmi e așa de frig?*

Își trase cizmele pe picioare, își legă mantia cu o broșă în formă de cap de leu și se furișă afară, în holul luminat de torțe. Măcar atâta se putea spune despre căsnicia lui: îi îngăduise să scape din Fortăreața lui Maegor. Acum, că era om însurat, nobilul său tată fusese de acord că se impunea să aibă o locuință mai potrivită, iar Lordul Gyles se pomenise pe nepusă masă deposedat de spațioasele sale apartamente din vârful Turnului Bucătăriei. Erau, într-adevăr, apartamente superbe, cu dormitoare mari și un salon adecvat, o baie și un budoar pentru soția lui și cămăruțe alăturate pentru Pod și cameristele Sansei. Până și odăița lui Bronn de lângă scară avea un fel de fereastră. *Ei, bine, mai degrabă o gaură de tragere, dar lasă lumina să treacă.* Bucătăria principală a castelului era tocmai în partea cealaltă a curții, era adevărat, dar Tyrion găsea acele sunete și mirosuri infinit mai plăcute decât să împartă Fortăreața lui Maegor cu sora lui. Cu cât era nevoit s-o vadă pe Cersei mai rar, cu atât avea să fie mai fericit.

Tyrion auzea sforăitul Brellei, când trecu pe lângă odăița ei. Shae se plângea de asta, dar părea un preț destul de mic de plătit. Propunerea venise din partea lui Varys. În tinerețe, se ocupase de casa din oraș a Lordului Renly, ceea ce o învățase din plin să fie oarbă, surdă și mută.

Aprinzând o lumânare, Tyrion își croi drum către scara servitorilor și coborî. Etajele de dedesubt erau tăcute și nu auzea decât zgomotul propriilor lui pași. Coborî până la parter și mai jos, intrând într-o pivniță întunecată, cu tavanul boltit de piatră. Aproape tot castelul avea legături subterane și Turnul Bucătăriilor nu făcea excepție. Tyrion străbătu, cu pas legănat, un culoar lung și întunecat, până când găsi ușa pe care o căuta și intră.

Înăuntru, tigvele dragonilor îl așteptau. La fel și Shae.

— Credeam că stăpânul m-a uitat. Rochia îi era agățată de un dinte negru, aproape la fel de înalt ca ea, iar Shae stătea în gura dragonului, goală. *Belarion*, gândi el. Sau era *Vhagar*? Craniile de dragoni semănau toate între ele.

Numai văzând-o se înfierbântă.

— Ieși de acolo.

— Nu vreau. Zâmbi cu zâmbetul ei cel mai nerușinat. Știu că stăpânul vrea să mă culeagă din gura dragonului.

Dar când el se apropie, Shae se aplecă și suflă în lumânare.

— Shae... Tyrion întinse mâinile, dar ea se răsuci și se eliberă.

— Trebuie să mă prinzi. Vocea venea din stânga lui. Stăpânul s-o fi jucat, desigur, de-a monștrii și fecioarele, când a fost mic.

— Vrei să spui că sunt un monstru?

— Așa cum sunt și eu fecioară. Era în spatele lui, pășind ușor. Dar oricum trebuie să mă prinzi.

O prinse în cele din urmă, dar numai fiindcă ea îl lăsă. Când i se strecură în brațe, Tyrion era deja îmbujorat și fără suflu de atâta alergătură printre țestele de dragoni. Dar uită de toate când îi simți sânii mici lipindu-i-se de față, în întuneric, sfârcurile tari mângâindu-i buzele și cicatricea din locul unde îi fusese nasul. Tyrion o trase jos, pe podea.

— Uriașul meu, gâfâi ea, când o pătrunse. Uriașul meu a venit să mă salveze.

După aceea, în timp ce zăceau îmbrățișați printre craniile de dragoni, Tyrion își odihni capul pe umărul ei, respirând mirosul proaspăt, dulce, al părului ei.

— Ar trebui să-i dai vinul viselor, zise Shae, așa cum face Lady Tanda cu Lollys. O cupă înainte de culcare și am putea face dragoste în pat, lângă ea, fără să se trezească. Chicoti. Poate că ar trebui, o dată. Nu i-ar plăcea stăpânului. Mâna ei îi găsi umărul și începu să-i maseze mușchii. Gâtul ți-e tare ca piatra. Ce te frământă?

Tyrion nu-și putea vedea degetele în fața ochilor, dar își numără ofurile pe ele:

— Soția. Sora. Nepotul. Tatăl. Tyrellii. Trebuie să treacă la mâna cealaltă: Varys, Pycelle, Degețel, Vipera Roșie din Dome. Ajunsese la ultimul deget. Chipul care se uită la mine din apă când mă spăl.

Shae îi sărută nasul mutilat.

— Un chip curajos. Un chip blând și un chip bun. Aș vrea să-l pot vedea în clipa asta.

Toată dulcea inocență a lumii era în glasul ei. *Inocență? Nătărăule, e o târfă, tot ce știe despre bărbați e mădularul pe care-l au între picioare. Prostule, prostule.*

— Mai bine tu, decât eu. Tyrion se ridică. Ne așteaptă o zi lungă pe amândoi. N-ar fi trebuit să stingi lumânarea aia. Cum o să ne găsim hainele?

Shae râse.

— Poate că va trebui să plecăm dezbrăcați.

Și, dacă suntem văzuți, nobilul meu tată te va spânzura. Angajând-o pe Shae printre slujitoarele Sansei, avea un pretext să-i vorbească, dar Tyrion nu se amăgea că erau în siguranță. Varys îl avertizase.

— I-am croit lui Shae un trecut fals, dar era menit pentru Lollys și Lady Tanda. Sora ta e mai bănuitoare din fire. Dacă mă întreabă ce știu...

— O să-i spui o minciună isteasă.

— Nu, o să-i spun că fata e o vivandieră cu care te-ai ales înainte de Furca Verde și pe care ai adus-o la Debarcaderul Regelui împotriva poruncii tatălui tău. N-o s-o mint pe regină.

— Ai mai mințit-o și altă dată. Să-i spun asta?

Eunucul oftase.

— Asta mă rănește mai adânc decât un pumnal, stăpâne. Te-am slujit cu devotament, dar trebuie s-o slujesc și pe sora ta, când pot. Cât crezi că m-ar lăsa să trăiesc dacă nu i-aș mai fi de folos în nici un fel? Eu n-am nici un mercenar fioros să mă apere, nici un frate viteaz să mă răzbune, doar câteva păsărele care îmi ciripesc la ureche. Cu șoaptele acelea trebuie să-mi cumpăr viața în fiecare zi.

— Să mă ierți dacă n-o să-ți plâng de milă.

— Te voi ierta, dar și tu trebuie să mă ierți dacă nu plâng pentru Shae. Mărturisesc, nu pricep ce are femeia asta, de face un om inteligent ca tine să se poarte atât de nesăbuit.

— Poate ai pricepe, dacă n-ai fi eunuc.

— Așa stau lucrurile? Un bărbat poate să aibă minte sau o bucată de carne între picioare, dar nu le poate avea pe amândouă? Varys râse pe înfundate. Atunci poate că ar trebui să fiu recunoscător că am fost tăiat.

Păianjenul avea dreptate. Tyrion băjbâi prin bezna bântuită de dragoni, după haine, simțindu-se năpăstuit. Riscul pe care și-l asuma îl făcea să fie mereu încordat ca un arc și mai era și sentimentul de vinovăție. *La naiba cu vinovăția,* gândi el, trăgându-și tunică peste cap. *De ce aș fi vinovat? Soția mea nu mă vrea în nici un fel, cu atât mai puțin partea din mine care pare s-o vrea pe ea.* Poate că ar trebui să-i spună despre Shae. Nu era primul bărbat care avea o țiitoare. Însuși atât-de-onorabilul tată al Sansei îi dăduse un frate bastard. După cât o cunoștea, soția lui ar putea fi încântată să afle că se culca cu Shae, atât timp cât asta o ferea de atingerea lui nedorită.

Nu, nu îndrăznesc. Cu sau fără jurăminte, nu se putea încrede în soția lui. Poate că era fecioară între picioare, dar nu era atât de nevinovată când venea vorba de trădare. O dată îi dezvăluise lui Cersei planurile propriului ei tată. Și fetele de vârsta ei nu erau cunoscute pentru discreție.

Singura cale sigură era să scape de Shae. *Aș putea s-o trimit la Chataya,* cugetă Tyrion, fără tragere de inimă. În bordelul Chatayei, Shae ar avea toate mătăsurile și pietrele prețioase pe care le-ar putea dori, și cei mai onorabili clienți de sânge nobil. Ar fi o viață de departe mult mai bună decât cea pe care o ducea când o găsisese.

Sau, dacă se săturase să-și câștige pâinea pe cont propriu, ar putea aranja o căsătorie. *Bronn, poate?* Mercenarul nu se dăduse niciodată în lături să mănânce din farfuria stăpânului său, iar acum era cavaler, o partidă mai bună decât ar putea spera. *Sau Ser Tallad?* Tyrion îl observase privind-o pe Shae cu jind, nu o dată. *De ce nu? E înalt, puternic, plăcut la înfățișare, din cap până-n picioare un tânăr cavaler înzestrat.* Desigur, Tallad o cunoștea pe Shae doar ca tânără cameristă a doamnei, slujnică la castel. *Dacă s-ar însura cu ea și ar afla pe urmă că e o târfă...*

— *Stăp'ne,* unde ești? Te-au mâncat dragonii?

— Nu, aici sunt. Băjbâi într-un craniu de dragon. Am găsit un pantof, dar cred

că e al tău.

— Stăpânul pare foarte solemn. Te-am nemulțumit?

— Nu, răspunse el laconic. Întotdeauna mă mulțumești. *Și de aici ne vine pericolul.* Visa uneori, în asemenea momente, să o alunge, dar asta nu dura niciodată mult. Tyrion o zări vag, prin semiîntuneric, trăgându-și un ciorap de lână pe piciorul suplu. *Văd.* O lumină slabă se strecura prin șirul de ferestre lungi și înguste așezate sus, pe zidul beciului. Craniile dragonilor Targaryen se iveau în jurul lor din întuneric, negre, înconjurate de gri.

— Ziua vine prea repede. O nouă zi. Un nou an. Un nou secol. *Am supraviețuit Furcii Verzi și Apei Negre. Pot foarte bine să supraviețuiesc nunții Regelui Joffrey.*

Shae înhață rochia de pe colțul de dragon și și-o trase peste cap.

— Urc eu prima. Va trebui s-o ajut pe Brella să pregătească apa pentru baie. Se aplecă să-i dea un ultim sărut pe frunte. Uriașul meu Lannister. Te iubesc atât de mult.

Și eu te iubesc, draga mea. Poate că era o târfă, dar merita mai mult decât avea el să-i ofere. *O voi mărita cu Ser Tallad. Pare un om cumsecade. Și înalt...*

SANSA

A fost un vis așa de frumos! gândi Sansa, buimacă. Se făcea că era la Winterfell, alergând prin pădurea zeilor, cu Lady a ei. Tatăl ei era acolo, și frații ei, toți bine, sănătoși. *Dacă visul ar putea deveni realitate...*

Aruncă la o parte cuverturile. *Trebuie să fiu curajoasă.* Agonia avea să se sfârșească în curând, într-un fel sau în altul. *Dacă Lady ar fi aici, nu mi-ar fi frică.* Dar Lady murise. Robb, Bran, Rickon, Arya, tatăl și mama ei, până și Septa Mordane. *Toți sunt morți, în afară de mine.* Acum era singură pe lume.

Nobilul ei soț nu era lângă ea, dar se obișnuise cu asta. Tyrion dormea prost și se trezea adesea înainte de primii zori. De obicei îl găsea în salon, aplecat lângă o lumânare, pierdut în vreun sul vechi de pergament sau în vreo carte legată în piele. Uneori, mirosul pâinii de dimineață dinspre cuptoare îl ducea în bucătărie, iar alteori urca în terasa-grădină sau hoinărea singur pe Alea Trădătorului.

Trase obloanele și începu să tremure, cu brațele străbătute de fiori. Norii se adunau la răsărit, străpunși de razele soarelui. *Par două castele uriașe plutind pe cerul dimineții.* Sansa le deslușea zidurile de piatră, turnurile înalte și fortificațiile. Flamuri himerice fluturau în vârful turnurilor, gata să atingă stelele ce păleau văzând cu ochii. În spatele lor, soarele urca pe cer și Sansa le privi trecând de la negru la gri, în mii de nuanțe de trandafiriu, roșu și auriu. Curând vântul le adună și nu mai era decât un singur castel în loc de două.

Auzi ușa deschizându-se și slujnicele îi aduseră apa fierbinte pentru baie.

Amândouă erau noi în slujba ei. Tyrion zicea că slujnicele ei mai vechi erau toate spioanele lui Cersei, întocmai cum bănuise și Sansa întotdeauna.

— Veniți să vedeți, le spuse ea. Pe cer e un castel. Fetele se apropiară, să se uite.

— E din aur. Shae avea părul scurt și negru și ochii îndrăzneți. Făcea tot ce i se cerea, dar uneori îi arunca Sansei o privire cât se poate de insolentă. Un castel cu totul din aur, iată o priveliște pe care mi-ar plăcea s-o văd.

— Un castel, așa-i? Brella își miji ochii. Turnul ăla se prăbușește, pare-mi-se. E numai ruine, adică.

Sansa nu voia să audă de turnuri prăbușite și castele distruse. Închise obloanele și spuse:

— Regina ne așteaptă la micul dejun. Nobilul meu soț e în salon?

— Nu, stăpână, zise Brella. Nu l-am văzut.

— Poate că s-a dus să-și vadă tatăl, afirmă Shae. Poate că Mâna Regelui are nevoie de sfatul lui.

Brella strănută.

— Lady Sansa, vrei, probabil, să intri în cadă înainte să se răcească apa.

Sansa o lăasă pe Shae să-i scoată cămașa de noapte peste cap și intră în cada mare de lemn. Îi venea să ceară o cupă cu vin, să se calmeze. Cununia urma să aibă loc la prânz, în Marele Sept al lui Baelor, în partea cealaltă a orașului. Iar seara, ospățul avea să se țină în sala tronului. O mie de invitați și șaptezeci și șapte de feluri de mâncare, cu muzicanți și jongleri și comedianți. Dar prima dată era micul dejun în Sala de Bal a Reginei, pentru Lannisteri și bărbații Tyrell – femeile Tyrell vor lua micul dejun cu Margaery – și vreo sută de cavaleri și lorzi mărunți. *Au făcut din mine o Lannister*, gândi Sansa cu amărăciune.

Brella o trimise pe Shae să mai aducă apă fierbinte, în timp ce ea o spăla pe Sansa pe spate.

— Tremuri, doamna mea.

— Apa nu e destul de caldă, minți Sansa.

Slujnicele o îmbrăcau când își făcu apariția Tyrion, urmat de Podrick Payne.

— Ești încântătoare, Sansa. Se întoarse către scutierul său: Pod, fii bun și toarnă-mi o cupă cu vin.

— Vom avea vin la micul dejun, lordul meu, zise Sansa.

— Avem vin aici. Doar nu te aștepti să dau ochii treaz cu sora mea. E un nou secol, doamna mea. Cel de-al treisutelea an de la Aegon Cuceritorul. Piticul luă cupa cu vin roșu din mâna lui Pod și o ridică: Pentru Aegon. Ce individ norocos. Două surori, două neveste și trei dragoni mari, ce altceva și-ar mai putea dori un bărbat? Se șterse la gură cu dosul palmei.

Sansa observă că veșmintele Pezevenghiului erau murdare și șifonate; arătau de parcă ar fi dormit în ele.

— Nu te schimbi în haine curate, nobile soț? Tunica ta cea nouă e foarte

frumoasă.

— *Tunica* e frumoasă, da. Tyrion așeză cupa deoparte. Haide, Pod, să vedem dacă putem găsi niște haine care să mă facă să par mai puțin pitic. Nu vreau s-o fac de rușine pe nobila mea soție.

Când se întoarse, la scurt timp, Pezevenghiul era destul de prezentabil și chiar puțin mai înalt. Și Podrick Payne se schimbase și arăta aproape ca un adevărat scutier în clipa aceea, deși un coș mare și roșu de sub nas strica efectul veșmintelor sale mov, albe și aurii. *E un băiat atât de timid!* La început, Sansa se ferise de scutierul lui Tyrion; era un Payne, văr cu Ser Ilyn Payne, care îi decapitase tatăl. Cu toate acestea, își dăduse curând seama că lui Pod îi era la fel de frică de ea cum îi era ei de vârul lui. Ori de câte ori îi vorbea, chipul lui dobândea cea mai alarmantă nuanță de roșu.

— Violetul, auriul și albul sunt culorile Casei Payne, Podrick? îl întrebă politicoasă.

— Nu, adică da. Băiatul roși. Culorile. Blazonul nostru este în carouri violet și albe, doamna mea. Cu monede aurii. În pătrate. Violet și alb. De amândouă.

— Există o poveste în spatele acelor monede, interveni Tyrion. Fără îndoială, Pod le-o va încredința degetelor tale de la picioare. Dar în clipa asta suntem așteptați în Sala de Bal a Reginei. Mergem?

Sansa fu ispitită să ceară permisiunea să nu participe. *Aș putea să-i spun că mă doare stomacul sau că mi-a venit ciclul.* Nu-și dorea nimic mai mult decât să se urce înapoi în pat și să tragă draperiile. *Trebuie să fiu curajoasă, ca Robb,* își spuse în timp ce-l luă de braț, ceremonioasă, pe nobilul ei soț.

În Sala de Bal a Reginei mâncară turte cu miere umplute cu mure și nuci, costită afumată, șuncă, pești argintii prăjiți în pesmet, pere de toamnă și un fel de mâncare Dothraki, cu ceapă, brânză, bucăți de ouă și ardei iuți.

— Nimic nu e mai bun ca un mic dejun copios ca să-ți deschidă apetitul pentru cele șaptezeci și șapte de feluri de mâncare de la ospățul ce ne așteaptă, remarcă Tyrion, în timp ce farfuriile erau umplute. Pe masă se aflau carafe cu lapte, carafe cu mied și carafe cu vin dulce, ușor, ca mâncarea să alunece mai bine. Muzicanții se plimbau printre mese, cântând din flaut, din fluier și din scripcă, în timp ce Dontos galopa de colo-colo pe mătura lui, iar Băiatul Lunii pârâia din obraji și cânta cântece deșucheate despre oaspeți.

Sansa observă că Tyrion abia se atinge de mâncare, în schimb băuse mai multe cupe de vin. Ea gustă puțin din ouăle Dothraki, dar gura îi luă foc de la ardeiul iute. În rest, doar ciuguli din fructe, din pește și din turtele cu miere. De fiecare dată când Joffrey o privea, stomacul i se zbătea atât de tare încât se simțea de parcă ar fi înghițit un liliac.

Când mâncarea fu luată de pe masă, regina îi înmâna lui Joff mantia pe care avea s-o așeze pe umerii lui Margaery.

— E mantia pe care am îmbrăcat-o când Robert m-a făcut soția sa, aceeași

mantie pe care mama mea, Lady Joanna, a purtat-o când s-a măritat cu nobilul meu tată.

După părerea Sansei, arăta jerpelită, dar la drept vorbind, poate că era așa din cauză că fusese atât de mult folosită.

Apoi sosi vremea darurilor. În Reach era obiceiul ca darurile pentru mire și mireasă să fie oferite în dimineața nunții. A doua zi, aveau să primească alte cadouri, ca soț și soție, dar cele de astăzi erau pentru fiecare în parte.

De la Jalabhar Xho, Joffrey primi un arc mare din lemn auriu și o tolă cu săgeți lungi cu pene verzi și stacojii, de la Lady Tanda o pereche de cizme moi de călărie, de la Ser Kevan o superbă șa de turnir din piele roșie, de la Prințul Oberyin din Dorne o broșa roșie, în formă de scorpion, piteni de argint de la Ser Addam Marbrand, un pavilion din mătase roșie de la Lordul Mathis Rowan. Lordul Paxter Redwyne îi aduse o frumoasă machetă de lemn a galerei de război cu două sute de vâsle care tocmai se construia la Arbor.

— Dacă Înălțimii Tale i-ar plăcea, se va numi *Vitejia Regelui Joffrey*, spuse el, iar Joff dădu de înțeles că îi plăcea, într-adevăr, foarte mult.

— O voi face nava mea comandant, când voi merge la Piatra Dragonului, să-lucid pe Stannis, unchiul meu trădător, spuse el.

Astăzi o face pe regele curtenitor. Sansa știa că Joffrey putea să fie galant când îi convenea, dar se părea că îi convenea din ce în ce mai rar. Într-adevăr, toată curtoazia sa dispăru când Tyrion îi oferî darul lor, o imensă carte veche intitulată *Viețile celor patru regi* legată în piele, cu anluminuri superbe. Regele o frunzări fără interes.

— Și ce este aceasta, unchiule?

O carte. Sansa se întrebă dacă Joffrey își mișca buzele groase de vierme, când citea.

— Relatarea Marelui Maester Kaeth despre domniile lui Daeron Tânărul Dragon, a lui Baelor cel Binecuvântat, Aegon cel Nevrednic și Daeron cel Bun, răspunse micul ei soț.

— O carte pe care orice rege ar trebui s-o citească, Înălțimea Ta, interveni Ser Kevan.

— Tatăl meu n-a avut timp de cărți. Joffrey azvârli tomul peste masă. Dacă ai citi mai puțin, Unchiule Pezevenghi, poate că Lady Sansa ar avea deja un prunc în pânțec. Râse. Iar când regele râde, curtenii râd împreună cu el. Nu te întrista, Sansa, după ce o las pe Regina Margaery însărcinată, o să-ți vizitez dormitorul și o să-i arăt unchiului meu cum se face.

Sansa roși. Îi aruncă o privire neliniștită lui Tyrion, temându-se de ce ar putea spune. Situația ar fi putut deveni la fel de neplăcută ca atunci când sosise momentul să fie duși în dormitor, la propria lor nuntă.

Dar de data aceasta, piticul își umplu gura cu vin în loc de vorbe.

Lordul Mance Tyrell se apropie să-și aducă darul, un potir de aur înalt de un

metru, cu două toarte arcuite, frumos ornamentate, și șapte chipuri sclipind de nestemate.

— Șapte chipuri pentru cele șapte regate ale Înălțimii Tale, explică tatăl miresei. Le arată cum fiecare chip purta însemnul uneia dintre marile Case: leul de rubin, trandafirul de smarald, cerbul de onix, păstrăvul de argint, șoimul de jad albastru, soarele de opal și lupul străvechi din sedef.

— O cupă minunată, spuse Joffrey, dar cred că va trebui să scoatem lupul și să punem în locul lui un calmar.

Sansa îl ignoră, prefăcându-se că nu l-a auzit.

— La ospăț, Margaery și cu mine va trebui să bem, nu glumă, tată socrule. Joffrey ridică potirul deasupra capului, ca toată lumea să-l poată admira.

— Cupa aia afurisită e la fel de înaltă ca mine, murmură Tyrion, cu glas scăzut. Dacă bea jumătate, Joff o să cadă sub masă.

Foarte bine, gândi Sansa. Poate o să-și rupă gâtul.

Lordul Tywin așteptă până la sfârșit ca să-i ofere regelui darul său: o sabie lungă. Teaca era făurită din lemn de cireș, aur și piele roșie uleiată, bătută cu capete de leu din aur. Sansa observă că leiul aveau ochi de rubine. Sala de bal amuți când Joffrey scoase sabia din teacă și o ridică deasupra capului. Încrețiturile roșii și negre din oțel scilipeau în lumina dimineții.

— Superb, exclamă Mathis Rowan.

— O sabie demnă de un cântec, sire, spuse Lordul Redwyne.

— O sabie de rege, spuse Ser Kevan Lannister.

Regele Joffrey arăta de parcă ar fi vrut să omoare pe cineva, acolo și atunci, atât era de entuziasmat. Spintecă aerul și răs.

— O sabie măreață trebuie să aibă un nume măreț, lorzii mei. Cum s-o numesc?

Sansa își aduse aminte de Colțul Leului, sabia pe care Arya i-o aruncase în Trident, și de Mâncătoarea de Inimi, cea pe care o obligase s-o sărute înainte de bătălie. Se întrebă dacă o va pune pe Margaery s-o sărute pe aceasta.

Oaspeții strigau nume pentru noua sabie. Joff refuză o mulțime, până când auzi unul care-i plăcea.

— *Bocetul Văduvei!* strigă el. Da, va face multe văduve. Spintecă aerul din nou. Iar când o să-l înfrunt pe unchiul meu Stannis, o să-i frâng sabia fermecată în două. Joff încercă o lovitură verticală, obligându-l pe Ser Balon Swann să facă un pas grăbit înapoi. La vederea chipului său, sala răsună de râsete.

— Fii cu băgare de seamă, Înălțimea Ta, îl atenționa Ser Addam Marbrand. Oțelul valyrian e deosebit de tăios.

— Îmi amintesc. Cu o sălbatică lovitură cu două mâini, Joffrey coborî Bocetul Văduvei pe cartea pe care i-o dăruise Tyrion. Coperta groasă de piele se despică. Ascuțită, v-am spus eu. Oțelul valyrian nu mi-e străin.

Avu nevoie de câteva lovituri ca să taie în bucăți tomul gros și, când isprăvi,

răsufla greu. Sansa simțea cum soțul ei se luptă cu furia, când Ser Osmund Kettleblack strigă:

— Sire, mă rog să nu îndrepti niciodată sabia aceea cumplită către mine.

— Ai grijă să nu-mi dai nici un motiv, ser. Joffrey azvârli de pe masă o bucată din *Viețile celor patru regi* cu vârful sabiei, pe urmă vârî Bocetul Văduvei în teacă.

— Înălțimea Ta, grăi Ser Garlan Tyrell. Poate că nu știai. În tot Westerosul au existat doar patru exemplare din cartea aceea ilustrată de Kaeth cu mâna lui.

— Acum sunt trei. Joffrey își desfăcu vechea centură de sabie și și-o puse pe cea nouă. Tu și Sansa îmi sunteți datori cu un dar mai bun, Unchiule Pezevenghi. Asta e deja bucată.

Tyrion se holba la nepotul său cu ochii lui sașii.

— Poate un cuțit, sire. Pe potriva sabiei tale. Un pumnal din același prețios oțel valyrian... cu un mâner din os de dragon, ce zici?

Joff îi aruncă o privire aspră.

— Tu... da, un pumnal pe potriva sabiei mele, bine. Clătină din cap. Un... un mâner de aur, incrustat cu rubine. Osul de dragon e prea comun.

— Cum ți-e voia, Înălțimea Ta.

Tyrion mai bău o cupă de vin. După câtă atenție îi acorda Sansei, ar fi putut fi singur în salonul său. Dar când sosi timpul să plece la cununie, o luă de mână.

În timp ce traversau curtea, Prințul Oberyn din Dorne veni lângă ei, cu ibovnica lui cu părul negru.

Sansa îi aruncă acesteia o privire curioasă. Era o femeie de rând, nemăritată, și îi născuse prințului două fiice bastarde, dar nu se temea s-o privească în ochi nici pe regină. Shae îi spusese că Ellaria venera o zeiță lyseană a iubirii.

— Era aproape o târfă când a găsit-o, stăpână, îi destăinuise slujnica ei, iar acum e aproape o prințesă.

Sansa nu mai fusese niciodată atât de aproape de femeia din Dorne. *Nu e cu adevărat frumoasă, gândi ea, dar are ceva care atrage privirea.*

— Am avut cândva marele noroc să văd exemplarul *Vieții celor patru regi* care se găsește la Citadelă, îi spunea Prințul Oberyn soțului ei. Ilustrațiile sunt minunate, dar Kaeth a fost prea îngăduitor cu Regele Viserys.

Tyrion îl privi cu asprime.

— Prea îngăduitor? După părerea mea, îl nedreptățește în mod rușinos pe Viserys. Cartea ar fi trebuit să se numească *Viețile celor cinci regi*.

Prințul râse.

— Viserys n-a domnit nici două săptămâni.

— A domnit mai mult de un an, îl corectă Tyrion.

Oberyn ridică din umeri.

— Un an sau două săptămâni, ce contează? Și-a otrăvit propriul nepot ca să urce pe tron și pe urmă n-a făcut nimic.

— Baelor a murit de foame, postind, preciza Tyrion. Unchiul său l-a slujit cu credință ca Mână, așa cum l-a slujit, înaintea lui, pe Tânărul Dragon. Poate că Viserys n-a domnit decât un an, dar a stăpânit treisprezece, în timp ce Daeron se războia și Baelor se ruga. Tyrion se strâmbă. Și dacă, într-adevăr, și-a înlăturat nepotul, poți să-l învinuiești? Cineva trebuia să salveze regatul de nebuniile lui Baelor.

Sansa era stupefiată.

— Dar Baelor cel Binecuvântat a fost un mare domnitor. A străbătut Calea Oaselor desculț, ca să facă pace cu Dornul, și l-a salvat pe Cavalerul Dragon din groapa cu șerpi. Viperele nu l-au mușcat fiindcă era pur și sfânt.

Prințul Oberyn râse.

— Dacă ai fi viperă, doamna mea, ți-ar veni să muști un bolnav anemic ca Baelor cel Binecuvântat? Eu aș prefera să-mi păstrez colții pentru cineva mai suculent...

— Prințul meu glumește cu tine, Lady Sansa, spuse Ellaria Sand. Septonilor și cântăreților le place să spună că șerpilor nu l-au mușcat pe Baelor, dar adevărul e cu totul altul. A fost mușcat de zeci de ori și ar fi trebuit să moară din cauza asta.

— Dacă ar fi murit, Viserys ar fi domnit o mulțime de ani, spuse Tyrion, și poate Cele Șapte Regate ar fi fost mai câștigate. Unii cred că Baelor avea mințile răvășite de la atâta venin.

— Da, spuse Prințul Oberyn, dar în Fortăreața asta Roșie a ta n-am văzut nici un șarpe. Atunci, ce explicație ai pentru Joffrey?

— Prefer să mă abțin. Tyrion își înclină capul, ceremonios. Vă rugăm să ne scuzați. Lectica ne așteaptă. Piticul o ajută pe Sansa să urce și se cațără cu stângăcie în urma ei. Fii bună și trage draperiile, doamna mea.

— Trebuie, lordul meu? Sansa nu voia să fie închisă în spatele draperiilor. E o zi atât de frumoasă.

— Oamenii de treabă de la Debarcaderul Regelui s-ar putea să arunce în noi cu bălegar, dacă mă văd pe mine în lectică. Fă-ne amândurora o favoare. Trage draperiile.

Sansa îi dădu ascultare. Rămaseră pe loc o vreme, în timp ce aerul se încălzea, devenind sufocant.

— Mi-a părut rău pentru cartea ta, stăpâne, se forță ea să spună.

— A fost cartea lui Joffrey. Ar fi putut învăța câte ceva, dacă ar fi citit-o. Tyrion părea tulburat. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să prevăd... multe lucruri.

— Poate că pumnalul o să-i placă mai mult.

Când piticul se strâmbă, cicatricea i se strânse și i se răsuci.

— Băiatul își merită pumnalul, ce părere ai? Din fericire, Tyrion nu așteptă răspunsul ei. Joff s-a certat cu fratele tău Robb la Winterfell. Spune-mi, au existat tensiuni și între Bran și Înălțimea Sa?

— Bran? Întrebarea o nedumerea. Înainte să cadă, vrei să spui? Trebuia să încerce să-și amintească. Totul se petrecuse atât de demult. Bran era un băiat dulce, toată lumea îl iubea. Se lupta cu Tommy, cu săbii de lemn, îmi amintesc, dar numai în joacă.

Tyrion căzu din nou într-o tăcere posomorâtă. Sansa auzi de afară zornăit îndepărtat de lanțuri: bariera-ghilotină se ridica. O clipă mai târziu, se auzi un scârțâit și lectica se puse în mișcare, legănat. Lipsită de priveliștea drumului, alese să-și studieze mâinile împreunate, conștientă de privirea stânjenitoare a soțului ei.

De ce mă privește așa?

— Ți-ai iubit frații, așa cum îl iubesc eu pe Jaime.

Să fie vreo cursă a Lannisterilor, ca să mă îndemne la trădare?

— Frații mei au fost trădători și au murit ca niște trădători. E trădare să iubești un trădător?

Micuțul ei soț pufni.

— Robb a ridicat sabia împotriva regelui său de drept. După lege, asta l-a făcut trădător. Ceilalți au murit prea tineri ca să știe ce e trădarea. Se scarpină la nas. Sansa, știi ce s-a întâmplat cu Bran la Winterfell?

— Bran a căzut. Se cățara peste tot și, până la urmă, a căzut. Întotdeauna ne-am temut de asta. Iar Theon Greyjoy l-a omorât, dar asta s-a întâmplat mai târziu.

— Theon Greyjoy. Tyrion oftă. Nobila ta mamă m-a acuzat cândva... ei, bine, nu te voi împovăra cu detaliile urâte. M-a acuzat pe nedrept. Nu i-am făcut nici un rău fratelui tău Bran. Și n-am de gând să-ți fac nici ție.

Ce așteaptă să spun?

— Mă bucur să știi asta, lordul meu.

Voia ceva de la ea, dar Sansa nu știa ce anume. *Arată ca un copil flămând, dar n-am mâncare să-i dau. De ce nu mă lasă în pace?*

Tyrion își scarpină din nou crusta de pe nas, un obicei urât care atrăgea atenția asupra chipului său pocit.

— Nu m-ai întrebat niciodată cum a murit Robb sau nobila ta mamă.

— Aș... aș prefera să nu știu. Aș avea coșmaruri.

— Atunci, n-o să mai spun nimic.

— Ești... ești bun.

— O, da, spuse Tyrion. Sunt întruchiparea bunătății. Și știu ce înseamnă coșmarurile.

TYRION

Noua coroană cu care tatăl său înzestraseră Credința era de două ori mai înaltă decât cea pe care o zdrobise gloata, o splendoare de cristal și aur. Toate culorile

curcubeului scânteiau și străluceau, cu fiecare mișcare a Înaltului Septon, dar Tyrion era nevoit să se întrebe cum putea bărbatul să poarte pe cap o asemenea povară. Și până și el trebuia să fie de acord că Joffrey și Margaery erau un adevărat cuplu regal, văzându-i unul lângă altul între statuile înalte, poleite cu aur, ale Tatălui și Mamei.

Mireasa era încântătoare, în mătase sedefie și dantelă myrishesă, cu poalele rochiei împodobite cu modele florale din perle naturale. Ca văduvă a lui Renly, ar fi putut să poarte culorile Casei Baratheon, însă li se înfățișase ca Tyrell, în mantie de fecioară, cu o sută de trandafiri de brocart cusuți pe catifea verde. Tyrion se întrebă dacă era, într-adevăr, fecioară. *Nu că Joffrey și-ar putea da seama.*

Regele arăta aproape la fel de frumos ca mireasa lui în tunica-i trandafirie, pe sub o mantie din catifea purpurie, cu blazonul cerbului și al leului. Coroana i se odihnea pe bucle, auriu peste auriu. *Eu i-am salvat afurisita aia de coroană.* Tyrion se mută de pe un picior pe altul. Nu putea sta locului. *Prea mult vin.* Ar fi trebuit să se gândească să se ușureze înainte de a ieși din Fortăreața Roșie. Noaptea de nesomn pe care o petrecuse cu Shae se făcea și ea simțită, dar cel mai mult își dorea să-și strângă de gât nobilul nepot.

Oșelul valyrian nu mi-e străin, se fălise băiatul. Septonii nu mai conteneau să vorbească despre Tatăl Ceresc care ne judecă pe toți. *Dacă Tatăl ar fi atât de bun să se prăbușească și să-l zdrobească pe Joff ca pe un gândac, poate chiar i-aș crede.*

Ar fi trebuit să-și dea seama de mult. Jaime nu era omul care să trimită pe altcineva să omoare în locul lui, iar Cersei era prea șireată să folosească un cuțit care ar fi putut s-o dea în vileag, însă Joff, micul nemernic arogant, rău și prost...

Tyrion își aminti cum, într-o dimineață rece, coborâse pe treptele exterioare din biblioteca Winterfellului, găsindu-l pe Prințul Joffrey glumind cu Câinele despre uciderea lupilor.

— Trimite un câine să omoare un lup, spunea el.

Dar nici măcar Joffrey nu fusese atât de nesăbuit ca să-i poruncească lui Sandor Clegane să omoare un fiu al lui Eddard Stark; Câinele s-ar fi dus direct la Cersei. În schimb, băiatul își găsisese omul în mijlocul șlehteii respingătoare de călăreți liberi, neguțători și vivandiere care se lipiseră de alaiul regelui, în drumul spre nord. *Un idiot scârbos, dornic să-și riște viața ca să intre în grațiile regelui și să se aleagă cu niscaiva monede.* Tyrion se întreba a cui fusese ideea de a aștepta plecarea lui Robb de la Winterfell ca să-i taie lui Bran beregata. *A lui Joff, probabil. Fără îndoială, credea că asta era culmea istețimii.*

Pumnalul prințului avea mânerul incrustat cu nestemate și lama gravată cu aur, parcă își amintea Tyrion. Cel puțin, Joff nu fusese atât de prost să-l folosească pe acela. În schimb, scotocise printre armele tatălui său. Robert Baratheon era un om de o nesăbuită generozitate și i-ar fi dat fiului său orice pumnal ar fi cerut... dar

Tyrion bănuia că băiatul îl luase pur și simplu. Robert venise la Winterfell însoțit de un lung alai de cavaleri și slujitori, cu o caleașca imensă și un șir de căruțe încărcate cu bagaje. Fără îndoială, vreun slujitor prevăzător se îngrijise ca armele regelui să fie cu el, în caz că ar dori vreuna dintre ele.

Arma pe care Joff o alesese era simplă și tăioasă. Fără aur, fără nestemate pe plasele, fără argint incrustat în lamă. Regele Robert nu o folosea niciodată și probabil uitase că o are. Însă oțelul valyrian era ascuțit... destul de ascuțit să taie prin piele, carne și mușchi dintr-o singură, iute lovitură. *Oțelul valyrian nu mi-e străin*. Dar îi fusese, nu-i așa? Altfel nu ar fi fost niciodată atât de nesăbuit să aleagă cuțitul lui Degețel.

Motivul continua să-i scape. *Simplă cruzime, poate?* Nepotul lui avea așa ceva cu prisosință. Tyrion se stăpânea cu greu să nu dea afară tot vinul pe care-l băuse, să nu-și ude pantalonii sau amândouă. Se foia chinuit. Ar fi trebuit să-și țină gura la micul dejun. *Acum băiatul știe că știu. Gura asta mare îmi va aduce moartea, pot să jur*.

Cele șapte jurăminte fură rostite, cele șapte binecuvântări invocate și cele șapte promisiuni ale celor doi făcute. După ce răsună cântecul de nuntă și după ce, la întrebarea septonului, nimeni nu contestă cununia, sosi momentul schimbului de mantii. Tyrion se mută de pe un picior pipernicit pe altul, încercând să vadă printre tatăl său și unchiul Kevan. *Dacă zeii sunt dreapți, Joff se va face de râs*. Se strădui să nu se uite la Sansa, altfel ochii i-ar fi trădat amărăciunea. *Ai fi putut să îngenunchezi, la naiba! Ar fi fost chiar așa de greu să îndoii genunchii ăia de Stark și să mă lași să-mi păstrez un strop de demnitate?*

Mace Tyrell înlătură cu gingășie mantia de fecioară a fiicei sale, în timp ce Joffrey primi mantia împăturită din mâna fratelui său Tommen și o desfăcu, fluturând-o. Regele băiat era, la cei treisprezece ani ai săi, la fel de înalt ca mireasa lui la cei șaisprezece ai ei. Nu avea nevoie să se cațere pe spatele unui bufon. O îmbracă pe Margaery cu mantia de purpură și aur și se aplecă să i-o lege la gât. Și, cât ai clipi, fata trecu de sub protecția tatălui ei sub cea a soțului. *Dar de Joff cine o s-o apere?* Tyrion aruncă o privire către Cavalerul Florilor, care stătea în mijlocul Gărzii Regale. *Ar fi bine să-ți ții sabia bine ascuțită, Ser Loras*.

— Cu acest sărut îmi zălogesc iubirea, declară Joffrey cu glas sonor. Când Margaery îi repetă cuvintele, regele o trase mai aproape și o sărută lung și apăsător. Lumini de curcubeu dansau din nou în jurul coroanei Înaltului Septon, în timp ce îi declară solemn pe Joffrey din Casele Baratheon și Lannister și pe Margaery Tyrell un singur trup, o singură inimă și un singur suflet.

Bine, s-a terminat. Acum hai să ne întoarcem în afurisitul de castel ca să pot să mă ușurez.

Ser Loras și Ser Meryn conduceau procesiunea, în armurile lor albe cu solzi și mantiiile ca neaua. În urma lor venea Prințul Tommen, presărând petale de trandafir dintr-un coș, în fața regelui și a reginei. După cuplul regal, urmau

Regina Cersei și Lordul Tyrell, apoi mama miresei, braț la braț cu Lordul Tywin. Regina Ghimpilor venea, cu pas legănat, în urma lor, cu o mână sprijinită pe brațul lui Ser Kevan Lannister și cealaltă pe baston și cu străjerii ei gemeni imediat în spate, în caz că s-ar prăbuși. Apoi veneau Garlan Tyrell și nobila lui soție și abia pe urmă erau ei.

— Doamna mea. Tyrion îi oferi Sansei brațul. Ea îl acceptă, îndatoritoare, dar Tyrion îi simțea încordarea în timp ce traversau culoarul împreună. Sansa nu-și coborî nici măcar o singură dată privirea către el.

Tyrion auzi uralele afară, chiar înainte de a ajunge în fața ușilor. Mulțimea o iubea pe Margaery atât de mult încât era dornică să-l iubească iarăși până și pe Joffrey. Fusesse a lui Renly, chipeșul prinț care îi iubise atât de mult încât ieșise din mormânt, să-i vadă. Și belșugul Highgardenului venise cu Margaery, revărsându-se dinspre sud, pe drumul rozelor, împreună cu ea. Nătărăii nu păreau să-și aducă aminte că tocmai Mace Tyrell închisese drumul rozelor la început, aducând nenorocita de foamete. Pășiră afară, în aerul răcoros al toamnei.

— Credeam că n-o să mai scăpăm niciodată, remarcă Tyrion.

Atunci Sansa nu avu de ales și se uită la el.

— Eu... da, stăpâne. Cum spui. Părea tristă. Dar a fost o ceremonie așa de frumoasă!

Spre deosebire de a noastră.

— A fost lungă, atât pot să spun. Trebuie să mă întorc la castel, să mă ușurez. Tyrion își scarpină ciotul nasului. Mai bine aș fi născocit o misiune care să mă ducă departe de oraș; Degețel a fost isteț.

Joffrey și Margaery stăteau, înconjurați de Garda Regală, în capul treptelor care dădeau spre piața mare de marmură. Ser Addam și mantiile sale aurii țineau mulțimea la distanță, iar statuia lui Baelor cel Binecuvântat îi privea de sus, cu mărînimie. Tyrion nu avea de ales decât să se așeze la rând, cu ceilalți, ca să felicite mirii. Sărută degetele lui Margaery și îi ură numai fericire. Noroc că mai erau și alții care-și așteptau rândul în spatele lor, așa că nu era cazul să zăbovească prea mult.

Lectica îi aștepta în soare și dincolo de draperii era foarte cald. Când se puseră în mișcare, Tyrion se sprijini într-un cot, iar Sansa rămase privind-și mâinile. *E la fel de frumoasă ca fata Tyrell.* Avea părul arămiu, ca frunzele toamnei, ochii de un albastru intens, culoarea Casei Tully. Suferința îi dădea un aer bântuit, vulnerabil, care o făcea și mai frumoasă. Îi venea s-o atingă, să treacă dincolo de scutul ei de curtoazie. Oare asta îl făcu să vorbească? Sau doar nevoia de a uita de bășica-i plină până la refuz?

— Mă gândeam că, atunci când drumurile vor fi sigure din nou, am putea merge la Casterly Rock. *Depart de Joffrey și de sora mea.* Cu cât se gândea mai mult la ceea ce făcuse Joffrey cu *Viețile celor patru regi*, cu atât era mai tulburat. *A fost un mesaj acolo, o, da.* Mi-ar plăcea să-ți arăt Galeria de Aur și Gura Leului

și Sala Eroilor, unde Jaime și cu mine ne jucam când eram copii. De jos, se aude vuietul mării...

Sansa își ridică fruntea încet. Tyrion știa ce vedea: fruntea lui bombată, de brută, ciotul aspru al nasului, cicatricea roz, crăpată, de pe obraz și ochii săi sașii. Ochii ei erau mari și albaștri și goi.

— Voi merge oriunde dorește nobilul meu soț.

— Speram că ți-ar face plăcere, doamna mea.

— Îmi va face plăcere să-i fac pe plac nobilului meu soț.

Gura lui Tyrion se încleșta. *Ce omuleț jalnic mai ești! Credeai că dacă bolborosești despre Gura Leului o poți face să zâmbească? Când ai făcut vreodată o femeie să zâmbească altfel decât cu aur?*

— Nu, a fost o idee prostească. Numai un Lannister poate iubi Casterly Rock.

— Da, lordul meu. Cum dorești.

Tyrion auzea poporul strigând numele Regelui Joffrey. *În trei ani, băiatul acela crud va fi bărbat și va domni de capul lui... și orice pitic cu puțină minte va fi departe de Debarcaderul Regelui.* Orașul Vechi, poate. Sau chiar Orașele Libere. Își dorise dintotdeauna să vadă Titanul din Braavos. *Poate că asta i-ar face plăcere Sansei.* Îi vorbi cu blândețe despre Braavos și întâlni un zid de politețe posacă, rece ca gheața și neclintită ca Zidul pe care își purtase pașii cândva, în nord. Era obosit. Atunci, ca și acum.

Petrecură restul drumului în tăcere. După o vreme, Tyrion se pomeni sperând că Sansa va spune ceva, măcar un cuvânt, dar ea nu vorbea. Când lectica se opri în curtea castelului, Tyrion îl lăsă pe unul dintre rânđași s-o ajute pe Sansa să coboare.

— Suntem așteptați la ospăț într-o oră, doamna mea. Mă întorc în scurt timp.

Se îndepărta, cu picioarele înțepenite. În partea opusă a curții, auzi râsul sacadat al lui Margaery, când Joffrey o săltă din șa. *Într-o bună zi, băiatul va fi la fel de înalt și de puternic ca Jaime, gândi el, iar eu voi fi tot un pitic sub picioarele lui. Și într-o zi, s-ar putea să mă scurteze și mai mult.*

Găsi o privată și suspină recunoscător, în timp ce scăpa de vinul de dimineață. Erau momente când era la fel de plăcut să te ușurezi ca atunci când erai cu o femeie, iar acesta era unul dintre ele. Și-ar fi dorit să se poată ușura de îndoieli și vinovații la fel de simplu.

Podrick Payne îl aștepta în fața apartamentelor sale.

— Ți-am scos tunică nouă. Nu aici. Pe pat. În dormitor.

— Da, acolo ținem patul. Sansa era probabil acolo, îmbrăcându-se pentru ospăț. Și Shae. Vin, Pod.

Tyrion își sorbea vinul pe bancheta de la geam, cu gândul la haosul din bucătăriile de dedesubt. Soarele nu atinsese încă vârful castelului, dar simțea miros de pâine coaptă și carne rumenită. În curând, invitații se vor revărsa în sala tronului, plini de nerăbdare. Avea să fie o seară măreață, menită nu doar să

unească Highgardenul și Casterly Rock, dar și să vestească puterea și bogăția lor, ca avertisment pentru oricine s-ar mai gândi să se opună domniei lui Joffrey.

Dar cine ar fi atât de nebun să conteste acum domnia lui Joffrey, după cele ce pătimiseră Stannis Baratheon și Robb Stark? În ținuturile riverane continuau luptele, dar pretutindeni lațul se strângea. Ser Gregor Clegane traversase Tridentul și cucerise vadul rubinului, apoi capturase Harrenhalul aproape la fel de ușor. Seagardul se predase în fața lui Walder Frey cel Negru, Lordul Randyll Tarly era stăpân peste Iazul Fecioarelor, Duskendale și drumul regelui. În vest, Ser Daven Lannister își unise forțele cu Ser Forley Prester la Dintele de Aur, mărșăluind împreună către Riverrun. Ser Ryman Frey venea dinspre Gemeni cu două mii de oșteni, să li se alăture. Iar Paxter Redwyne susținea că flota lui va porni în curând dinspre Arbor, să-și înceapă lunga călătorie în jurul Dornului și prin Treptele de Piatră. Atunci vor fi de zece ori mai mulți decât pirații lyseeni ai lui Stannis. Bătălia pe care maesterii o numeau Războiul Celor Cinci Regi era pe sfârșite. Mace Tyrell fusese auzit plângându-se că Lordul Tywin nu-i lăsase nici o victorie.

— Stăpâne? Pod era lângă el. Nu te schimbi? Ți-am scos tunică. Pe pat. Pentru ospăț.

— Ospăț, zise ursuz Tyrion. Ce ospăț?

— Ospățul de nuntă. Pod nu sesizase, bineînțeles, sarcasmul. Regele Joffrey și Lady Margaery. Regina Margaery, vreau să zic.

Tyrion hotărî să se îmbete criță în seara asta.

— Prea bine, tinere Pod. Hai să mă îmbraci în haine de sărbătoare.

Când intrară în dormitor, Shae îi aranja Sansei părul. *Bucurie și suferință*, gândi el, văzându-le acolo, împreună. *Răs și plâns*. Sansa purta o rochie din satin argintiu, tivită cu blană de verighiță, cu mâneci lungi până la pământ, căptușită cu postav moale, violet. Shae îi prinsese părul cu măiestrie într-o plasă delicată de argint, licărind de nestemate vineții. Era mai frumoasă ca niciodată, deși mânecile acelea lungi de satin îi revărsau tristețea.

— Lady Sansa, îi spuse el, în seara asta vei fi cea mai frumoasă femeie din sala tronului.

— Nobilul meu soț e prea bun.

— Doamna mea, spuse Shae, visătoare. N-aș putea veni să servesc la masă? Îmi doresc atât de mult să văd porumbeii zburând din plăcintă!

Sansa o privi șovăitoare.

— Regina și-a ales toți servitorii.

— Iar sala va fi prea ticsită. Tyrion fu nevoit să-și stăpânească iritarea. Dar muzicanții o să umble prin tot castelul, iar în curtea exterioară vor fi mese cu mâncare și băutură pentru toată lumea. Își cercetă tunică nouă, din mătase purpurie, cu umeri căptușiți și mâneci bufante, despicate pentru a lăsa să se vadă satinul negru de dedesubt. *O haină frumoasă. Nu-i lipsește decât un bărbat frumos care s-o poarte*. Haide, Pod, ajută-mă să mă îmbrac.

Mai bău o cupă de vin în timp ce se îmbrăca, pe urmă își luă soția de braț și părăsiră împreună Turnul Bucătăriilor pentru a se alătura fluviului de mătase, satin și catifea care se revărsa către sala tronului. Unii dintre invitați intraseră pentru a-și căuta locurile pe bănci. Alții se învârtteau în fața ușilor, bucurându-se de căldura neobișnuită a după-amiezii. Tyrion o conduse pe Sansa prin mulțime, să îndeplinească formalitățile necesare.

Se pricepe la asta, gândi el, urmărind-o cum îi spunea Lordului Gyles că nu mai tușește atât de urât, complimentând-o pe Elinor Tyrell pentru rochia ei și întrebându-l pe Jallabar Xho despre obiceiurile de nuntă din Insulele Verii. Vărul lui, Ser Lancel, fusese adus de Ser Kevan. Era prima oară după bătălie când își părăsea patul de suferință. *Arată ca o fantomă*. Lancel încărrunțise, avea părul sârmos și era slab ca un țâr. Fără sprijinul tatălui său, s-ar fi prăbușit cu siguranță. Cu toate acestea, când Sansa îi laudă vitejia și spuse cât de mult se bucura să-l vadă înzdrăvenindu-se, atât Lancel, cât și Ser Kevan jubilară. *I-ar fi fost lui Joffrey o regină bună și o soție și mai bună, dacă ar fi avut înțelepciunea s-o iubească*. Se întreba dacă nepotul lui era capabil să iubească pe cineva.

— Arăți, într-adevăr, minunat, copilă, îi spuse Sansei Lady Olenna Tyrell, apropiindu-se de ei, într-o rochie de brocart care trebuie să fi fost mai grea decât făptura care o purta. Dar vântul ți-a răvășit părul. Micuța femeie întinse mâna și îi aranja şuvițele rebele, vârându-le la loc și potrivind plasa de păr. Mi-a părut foarte rău să aud de pierderile pe care le-ai suferit, zise ea, trecându-și degetele prin părul Sansei. Fratele tău a fost un trădător cumplit, știu, dar dacă începem să omoram oamenii la nunți, vor ajunge să se teamă și mai mult de căsătorie. Așa, acum e mai bine. Lady Olenna zâmbi. Mă bucur să pot spune că voi pleca la Highgarden poimăine. Dar, mulțumesc, m-am cam săturat de orașul ăsta puturos. Poate că ți-ar plăcea să mă însoțești, pentru o scurtă vizită, cât timp bărbații sunt plecați la război. O să-mi fie atât de dor de Margaery a mea și de toate doamnele ei încântătoare! Compania ta ar fi o dulce alinare.

— Ești prea bună, doamna mea, răspunse Sansa, dar locul meu e alături de nobilul meu soț.

Lady Olenna îi acordă lui Tyrion un zâmbet știrb, zbârcit.

— O, iartă o bătrână necugetată, n-am vrut să-ți răpesc încântătoarea soție. Am presupus că vei fi plecat în fruntea unei armate a Lannisterilor împotriva vreunul dușman perfid.

— O armată de dragoni și cerbi. Vistiernicul trebuie să rămână la curte, să se îngrijească de plata tuturor oștirilor.

— Negreșit, dragorii și cerbi, foarte înțelept. Și gologanii piticului. Am auzit de acești gologani ai piticului. Fără doar și poate, e o corvoadă să-i colectezi.

— Las colecta pe seama altora, doamna mea.

— O, chiar așa? Aș fi crezut că poate vrei să te ocupi personal de ei. Nu putem lăsa coroana să fie păgubită de gologanii piticului, nu-i așa?

— Ferească zeii! Tyrion începea să se întrebe dacă nu cumva Lordul Luthor Tyrell se aruncase intenționat în prăpastia aia. Acum, scuză-ne, Lady Olenna, trebuia să fim deja la locurile noastre.

— Și eu. Șaptezeci și șapte de feluri de mâncare, dacă nu mă înșel. Nu găsești că e puțin exagerat, lordul meu? Eu, una, n-o să mănânc mai mult de două, trei îmbucături, dar noi doi suntem pipirii, nu-i așa? Mângâie părul Sansei încă o dată, spunând: Ei, bine, du-te și încearcă să fii mai veselă. Dar unde s-or fi dus gărzile mele? Stângul, Dreptul, unde sunteți? Haideți și ajutați-mă să urc pe dais.

Cu toate că mai era încă o oră până ce avea să se însereze, sala tronului era o revărsare de lumină, cu torțele arzând în fiecare suport. Oaspeții se ridicau la mese, când vestitorii anunțau numele și titlurile lorzilor și doamnelor, strigându-le intrarea. Paji în livrele regale îi conduceau de-a lungul culoarului larg din mijlocul sălii. Galeria de sus era înțesată de muzicanți: toboșari, flautiști și cântăreți din fluiet, harpe, corni și timpane.

Tyrion o înhață pe Sansa de braț, făcând-o să meargă cu pași mari, legănați. Le simțea ochii ațintiți asupra lui, oprindu-se la noua cicatrice care îl făcea și mai urât decât înainte. *N-au decât să se uite, gândi el, săltând pe scaun. N-au decât să se holbeze și să șușotească până ce se satură, n-o să stau ascuns de dragul lor.* Regina Ghimpilor intră în urma lor, târșându-și picioarele, cu pași minusculi. Tyrion se întreabă care dintre ei arăta mai ridicol, el alături de Sansa, ori bătrânica zbârcită între străjerii ei gemeni, înalți de doi metri.

Joffrey și Margaery intrară în sala tronului călare pe o pereche de cai albi de luptă. Pajii alergau în fața lor, presărând petale de trandafir sub copite. Regele și regina se schimbaseră pentru ospăț. Joffrey purta pantaloni în dungi roșii și negre și o tunică de brocart, cu mâneci negre de satin și ținte de onix. Margaery înlocuise rochia sobră pe care o purtase în sept cu una mult mai decoltată, din brocart verzui, cu un corset strâmt care îi dezgolea umerii și partea de sus a sânilor mici. Despletit, părul castaniu i se revărsa pe umerii albi și pe spate, până aproape la talie. Pe frunte purta o coroană subțire de aur. Avea un zâmbet dulce și sfios. *O fată încântătoare, gândi Tyrion, și o soartă mai bună decât merită nepotul meu.*

Garda Regală îi escortă pe dais, către locurile de onoare din umbra Tronului de Fier, împodobit pentru această ocazie cu fâșii lungi de mătase, din auriul Baratheonilor, purpuriul Lannisterilor și verdele Tyrellilor. Cersei o îmbrățișa pe Margaery și o sărută pe obraji. Lordul Tywin făcu același lucru, urmat de Lancel și Ser Kevan. Joffrey primi sărutări iubitoare de la tatăl miresei sale și de la noii săi cumnați, Loras și Garlan. La nunta lui, nimeni nu păruse dornic să-l sărute pe Tyrion. Când regele și regina se așezară, Înaltul Septon se ridică și rosti o rugăciune. *Cel puțin nu fonfăie așa de tare ca ultimul, se consolă Tyrion.*

El și Sansa fuseseră așezați departe, la dreapta regelui, lângă Ser Garlan Tyrell și soția lui, Lady Leonette. Alții stăteau mai aproape de Joffrey, lucru pe care un

om mai irascibil l-ar fi luat drept insultă, dat fiind că Tyrion fusese până de curând Mâna Regelui. Tyrion nu s-ar fi supărat nici dacă ar fi fost o sută.

— Să curgă vinul în cupe! decretă Joffrey, după ce zeii primiră ce li se cuvenea. Paharnicul turnă o carafă întreagă de vin de Amber în potirul auriu de nuntă pe care i-l dăruise Lordul Tyrell în dimineața aceea. Regele fu nevoit să-l ridice cu ambele mâini.

— În sănătatea soției și reginei mele!

— *Margaery!* îi răspunse întreaga adunare. *Margaery! Margaery! În sănătatea reginei! O mie de cupe se ciocniră și ospățul începu în toată puterea cuvântului.* Tywin Lannister bău cu ceilalți, golindu-și cupa la acel prim toast și făcând semn să-i fie umplută din nou, îndată ce se așează.

Primul fel de mâncare fu o supă-cremă de ciuperci, cu melci în unt, servită în boluri aurite. Tyrion abia se atinsese de micul dejun și vinul i se urcase deja la cap, astfel că mâncarea era bine-venită. Termină repede. *Unul e gata, mai sunt șaptezeci și șase. Șaptezeci și șapte de feluri de mâncare, în timp ce în oraș mai există copii care mor de foame și bărbați care ar face moarte de om pentru o ridiche. Poate că nu i-ar mai iubi pe Tyrelli nici pe jumătate dacă ne-ar vedea acum.* Sansa gustă o lingură de supă și împinse castronul.

— Nu e pe placul tău, doamna mea? întrebă Tyrion.

— Vor fi atâtea feluri, nobile soț. Am stomacul mic. Începu să se joace nervoasă cu părul, privind peste masă, către locul unde ședea Joffrey cu regina lui.

Oare și-ar dori să fie în locul lui Margaery? Tyrion se încruntă. *Până și un copil ar trebui să fie mai înțelept.* Își întoarse privirea, căutând să-și abată atenția, dar oriunde se uita vedea femei, femei frumoase și fericite, care aparțineau altor bărbați: Margaery, desigur, zâmbind dulce în timp ce bea împreună cu Joffrey din potirul mare cu șapte fețe. Mama ei, Lady Alerie, cu părul argintiu și chipul frumos, încă semeață lângă Mace Tyrell. Cele trei tinere verișoare ale reginei, vesele ca niște păsări. Bruneta soție din Myr a Lordului Merryweather, cu ochii ei negri, mari și scânteietori. Ellaria Sand, printre dornisheni (Cersei le rezervase o masă întreagă, chiar sub dais, într-un loc de mare onoare, dar cât mai departe de Tyrelli cu putință), râzând la ceva ce-i spusese Vipera Roșie.

Și mai era o femeie, care stătea aproape la piciorul celei de-a treia mese din stânga... probabil soția unuia dintre Fossoway, însărcinată. Frumusețea ei delicată nu era în nici un fel diminuată de pântec, și nici plăcerea de a mânca și a petrece. Tyrion privi cum soțul ei îi dădea bucățele de mâncare din farfuria lui. Beau din aceeași cupă, mâna lui se odihnea blând pe pântecul ei, un gest tandru și protector.

Se întrebă ce-ar spune Sansa dacă s-ar apleca și ar săruta-o chiar în clipa aceea. *S-ar crispa, cel mai probabil.* Sau ar îndura cu curaj, cum îi era datoria. *E nespun de frumoasă soția asta a mea.* Dacă i-ar spune că-i vrea fecioria la noapte, ar

îndura supusă și asta și nu ar plânge mai mult decât ar trebui.

Mai ceru vin. Când îl primi, se servea deja al doilea fel, plăcintă cu carne de porc, ananas și ouă. Sansa nu luă decât o mușcătură din bucata ei, în timp ce vestitorii îl chemau pe cel de-al șaselea dintre cei șapte cântăreți.

Hamish Harpistul, cu barba lui căruntă, anunță că va cânta „pentru urechile zeilor și ale oamenilor, un cântec nemaiauzit până acum în toate cele Șapte Regate”. Îl intitulase *Drumul Lordului Renly*.

Își trecu degetele peste coardele harpei sale înalte, umplând încăperea cu sunetul ei dulce.

— *De pe tronul oaselor, Stăpânul Morții își coborî privirea asupra lordului ucis*, începu Hamish, și continuă să povestească cum Renly, căindu-se că încercase să fure coroana nepotului său, refuzase să i se predea Stăpânului Morții și se întorsese pe tărâmul viilor, să apere regatul de fratele lui.

Și, pentru asta, *bietul Symon a sfârșit într-o oală*, cugetă Tyrion. Regina Margaery era cu ochii în lacrimi la sfârșitul cântecului, când umbra viteazului Lord Renly zbura către Highgarden, să arunce o ultimă privire asupra chipului adevăratei sale iubiri.

— Lordul Renly nu s-a căit în viața lui pentru nimic, îi spuse Pezevenghiul Sansei, dar după părerea mea, Hamish tocmai a câștigat o lăută de aur.

Harpistul le oferi și câteva cântece cunoscute. *Un trandafir de aur* era pentru Tyrelli, fără doar și poate, așa cum *Ploile din Castamere* era menit să-l lingusească pe tatăl său. *Mamă, Fecioară și Babă* îl încântă pe Înalțul Septon, iar *Soția mea* le plăcu fetițelor cu inimi romantice și, fără îndoială, câtorva băieței. Tyrion asculta cu o jumătate de ureche, gustând clătite cu porumb și terci fierbinte de ovăz cu bucățele de curmale, mere și portocale și ciugulind cu dinții o coastă de mistreț.

După aceea, felurile de mâncare și momentele distractive se succedară cu o uluitoare risipă, stropite din belșug cu vin și bere. Hamish îi părăsi, iar în locul lui veni un urs bătrân și pipernicit care dansă stângaci în sunet de fluier și tobă, în timp ce nuntașii mâncau păstrăv prăjit în migdale zdrobite. Băiatul Lunii se urcă pe catalige și porni cu pași mari printre mese, în urmărirea lui Butterbumps, bufonul gras și grotesc al Lordului Tyrell, în timp ce lorzii și doamnele mâncau friptură de bătlan și plăcinte cu brânză și ceapă. Câțiva jongleri Pentoshi făcură roata carului, se ridicară în mâini, legănară farfurii pe picioarele goale și se cocoțară unul pe umerii celuiilalt, formând o piramidă. Isprăvile lor erau însoțite de crabi prăjiți cu mirodenii iuți, din est, platouri pline de halci de miel înăbușit în lapte de migdale, cu morcovi, ridichi și ceapă, și tarte cu pește, scoase din cuptor, servite atât de fierbinți că te ardeau la degete.

Atunci vestitorii anunțară un alt cântăreț, Collio Quaynis din Tyrosh, care avea o barbă purpurie și un accent ridicol, întocmai cum îi asigurase Symon. Collio începu cu o versiune proprie a *Dansului Dragonilor*, care era, mai degrabă, un

cântec pentru doi cântăreți, bărbat și femeie. Tyrion rezistă până la sfârșit, cu o porție dublă de terci cu miere și ghimbir și mai multe cupe cu vin. O baladă chinuitoare despre doi îndrăgostiți aflați pe moarte, în mijlocul Urgiei din Valyria, care ar fi fost mai pe placul auditoriului dacă Collio n-ar fi cântat-o în Valyria Cultă, pe care majoritatea invitaților nu o cunoșteau. Dar *Bessa Hangața* îi recâștigă cu versurile sale deocheate. La masă se serveau cocoșei în pene, rumeniți întregi și umpluți cu curmale, în timp ce Collio chemă un toboșar, făcu o plecăciune adâncă în fața Lordului Tywin și începu să cante *Ploile din Castamere*.

Dacă trebuie să ascult șapte variante, s-ar putea să mă duc în Fundătura Puricilor și să-i cer iertare tocanei. Tyrion se întoarse către soția sa:

— Așadar, pe care-l preferi?

Sansa clipi:

— Lordul meu?

— Dintre cântăreți. Care ți-a plăcut mai mult?

— Eu... îmi pare rău, lordul meu. N-am fost atentă.

Nici de mâncat nu mânca.

— Sansa, îți lipsește ceva? Îl luase gura pe dinainte și, dintr-odată, se simți ca un prost. *Toate rudele ei au fost măcelărite, e măritată cu mine și eu o întreb ce-i lipsește.*

— Nu, lordul meu. Își feri privirea, prefăcându-se, neconvingător, interesată de Băiatul Lunii care îl lovea pe Ser Dontos cu curmale.

Patru maeștri piromanți chemau fiare sălbătice din flăcări, să se sfâșie cu gheare de foc, în timp ce servitorii așezau pe masă castroane de *Blandissory*, un amestec de supă de vită cu vin fiert, îndulcit cu miere și presărat cu migdale opărite și bucăți de clapon. Apoi veniră niște cântăreți din fluier, câini dresați, înghițitori de săbii, cu mazăre cu unt, nuci tăiate și castroane de argint cu carne de lebădă în sos de șofran și piersici.

— Nu iarăși lebădă, bodogăni Tyrion, amintindu-și de cina cu sora lui, din ajunul bătăliei. Un jongler învârti în aer câteva săbii și topoare, în timp ce bucăți de sângerete la frigare erau aduse sfârâind pe mese, o alăturare pe care Tyrion o socoti nespun de iscusită, deși, probabil, nu tocmai de bun-gust.

Vestitorii suflară în goarne.

— Vi-l prezentăm acum pe Galyeon din Cuy, care va cânta pentru lăuta de aur.

Galyeon era un bărbat cu pieptul larg, barba neagră și capul pleșuv și un glas de tunet care răsună în toate colțurile sălii tronului. Adusese nu mai puțin de șase muzicanți să cante cu el.

— Nobili lorzi și frumoase doamne, în seara asta vă voi cânta un singur cântec, anunță el. Este cântecul Apei Negre, despre cum a fost salvat regatul. Toba începu să bată încet, amenințător.

— *Sus, în turn, sta dus pe gânduri*, începu Galyeon, *lordu-ntunecat în negru-i*

castel.

— *Negru-i era părul și sufletul la fel, incantară muzicanții la unison. Intră un fluier.*

— *Din sânge și ranchiună se hrănea și cupa cu venin el și-o umplea, cântă Galyeon. Cândva, al meu frate avea șapte regate, îi spuse el urâtei sale hoaste. Voi lua ce-a avut și tot va fi al meu. Iar fiul său pumnalu-mi va cunoaște.*

— *Un mândru cavaler, cu păr de aur moale, cântară muzicanții săi, în sunet de harpă și de fluier.*

— Dacă voi mai fi vreodată Mână, spuse Tyrion în gura mare, primul lucru pe care-l voi face va fi să spânzur cântăreții.

Lady Leonette râse cristalin lângă el, iar Ser Garlan se aplecă să-i spună:

— O faptă de vitejie necântată nu prețuiește mai puțin.

— *Lordul întunecat oștirea-și chemă, precum ciorile toți se-adunară. Și însetați de sânge se-mbarcară...*

— ... și nasul bietului Tyrion îl tăiară, continuă Tyrion.

Lady Leonette chicoti.

— Poate că ar trebui să fii cântăreț, lordul meu. Te pricepi la fel de bine la versuri ca Galyeon.

— Nu, doamna mea, spuse Ser Garlan. Nobilul Lannister e născut să înfăptuiască lucruri mărețe, nu să le cânte. Dacă n-ar fi fost lanțul lui și focul sălbatic, vrăjmașul ar fi acum pe malul celălalt. Iar dacă brutele lui Tyrion n-ar fi ucis cele mai multe din iscoadele lui Stannis, n-am fi fost niciodată în stare să-l luăm pe nepregătite.

Vorbele sale îl făcură pe Tyrion să se simtă ridicol de recunoscător și îl ajutară să se potolească cât timp își cântă Galyeon balada nesfârșită despre vitejia băiatului rege și a mamei sale, regina de aur.

— N-a făcut asta niciodată, izbucni Sansa pe neașteptate.

— Să nu crezi niciodată ce auzi într-un cântec, doamna mea. Tyrion făcu semn unui slujitor să le umple cupele cu vin.

Curând, era noapte dincolo de ferestrele înalte și Galyeon continua să cânte. Balada lui avea șaptezeci și șapte de versuri, deși păreau mai degrabă o mie. *Unul pentru fiecare oaspete din sală.* Tyrion îndură ultimele douăzeci de versuri cu ajutorul vinului, rezistând impulsului de a-și astupa urechile cu ciuperci. După ce cântărețul își făcu plecăciunile, unii dintre oaspeți erau deja destul de beți ca să înceapă să dea ei înșiși un spectacol involuntar. Marele Maester Pycelle adormi în timp ce dansatoarele din Insulele Verii se învârtteau și se răsuceau în rochii croite din pene viu colorate și mătase fumurie. Pe când la masă erau aduse rondele de elan umplute cu brânză cu mucegai, unul dintre cavalerii Lordului Rowan răni un dornishean. Mantiile aurii îi târără pe amândoi afară, unul să putrezească în temniță, iar celălalt să fie cusut de Maester Ballabar.

Tyrion cocheta cu o cremă de zahăr ars, cu chimen, cuișoare și lapte de

migdale, când Regele Joffrey se ridică dintr-odată în picioare, clătinându-se.

— Să vină cavalerii mei regali! strigă el cu glasul îngroșat de vin, bătând din palme.

Nepotul meu e mai beat decât mine, gândi Tyrion, în timp ce mantiile aurii deschideau ușile mari de la capătul sălii. Din locul unde se afla, nu putea să vadă decât vârfurile a două lănci vărgate, când doi călăreți intrară, unul lângă altul. Un val de râsete îi urmări pe culoarul central, către rege. *Probabil sunt călare pe ponei*, conchise Tyrion... până când îi văzu în întregime.

Cavalerii erau doi pitici. Unul călărea un câine gri, urât, cu picioarele lungi și fălcile atârinate. Celălalt călărea o scroafă imensă, bălțată. Armurile de lemn pictate trosneau când micii cavaleri săltau în șa. Scuturile erau mai mari decât ei și se luptau bărbătește cu lăncile lor în timp ce înaintau, bocănind, legănându-se într-o parte și în alta și stârnind hohote de râs. Unul dintre cavaleri era îmbrăcat în aur din cap până-n picioare, cu un cerb negru pictat pe scut, celălalt purta haine gri și albe, cu blazonul lupului. Animalele pe care le călăreau erau înveșmântate la fel.

Tyrion privi de-a lungul daisului, la toate chipurile surâzătoare. Joffrey era roșu, cu răsuflarea tăiată, Tommen țipa și sărea în sus și-n jos, pe locul lui, Cersei chicotea politicoasă și până și Lordul Tywin părea oarecum amuzat. Dintre toți cei de la masa de onoare, numai Sansa Stark nu zâmbea. Ar fi putut s-o iubească pentru asta, dar la drept vorbind, ochii fetei erau departe, ca și cum nici nu vedea cavalerii groțești venind spre ea.

Piticii nu sunt de vină, hotărî Tyrion. *Când vor termina, o să-i laud și o să le dau o pungă grasă de arginți. Iar mâine, voi afla cine a plănuit acest moment vesel și o să mă ocup de un alt fel de mulțumiri.*

Când piticii se opriră sub dais să-l salute pe rege, cavalerul lup își scăpă scutul. Când se aplecă să-l ridice, cavalerul cerb își pierdu echilibrul și îl plesni peste spate. Cavalerul lup căzu de pe purcea și lancea se prăbuși, nimerind în capul inamicului. Piticii se zvârcoliră pe podea, înlănțuiți. Când se ridicară, încercară amândoi să urce pe spatele câinelui. Urmară strigăte și îmbrânceli. În cele din urmă, încălecară din nou, numai că de data aceasta, fiecare pe animalul celuilalt, cu alt scut în mână și cu fața spre spate.

Le luă ceva timp să rezolve încurcătura, dar în cele din urmă tășniră fiecare în alt capăt al sălii și își întoarseră caii, față în față. Lorzii și doamnele hohoteau și chicoteau, iar omuleții se întâlneau, cu trosnete și pârâituri, și lancea cavalerului lup izbi coiful cavalerului cerb, smulgându-i capul de pe umeri. Capul se răsuci în aer, improșcând sânge, și căzu în poala Lordului Gyles. Piticul decapitat se plimbă, clătinându-se, printre mese, fluturându-și mâinile. Câinii lătrau, femeile țipau, iar Băiatul Lunii se dădea în spectacol, legănându-se periculos, înainte și înapoi, pe catalige, până când Lordul Gyles scoase un pepene roșu, picurând, din coiful zdrobit, moment în care cavalerul cerb își îți capul din armură și o altă

furtună de râsete cutremură sala. Cavalerii așteptară ca râsetele să se stingă, își dădură ocol, făcând schimb de insulte savuroase, și erau pe cale să se depărteze unul de altul, pentru o nouă confruntare, când câinele își azvârli cavalerul pe podea și se sui călare pe scroafă. Purceaua mare guiță chinuită, în timp ce nuntașii guițau în hohote de râs, mai cu seamă când cavalerul cerb sări pe cavalerul lup, își lăsă jos pantalonii și începu să se bătăie frenetic.

— Mă predau! Mă predau! urlă piticul de jos. Bunule cavaler, vără-ți sabia în teacă.

— O vâr, o vâr, dacă nu mai miști teaca, răspunse piticul de deasupra, spre deliciul tuturor.

Lui Joffrey îi țâșnea vinul pe ambele nări. Gâfâind, se ridică în picioare, cât pe ce să doboare potirul cu două toarte.

— Un campion, strigă el. Avem un campion! Văzând că regele vorbește, mesenii începură să se potolească. Piticii se descleșară, așteptând fără doar și poate mulțumirile regale. Dar nu un *adevărat* campion, spuse Joff. Un adevărat campion iese învingător în *toate* înfruntările. Regele se urcă pe masă. Cine mai vrea să-l înfrunte pe campion? Cu un zâmbet vesel, se întoarse către Tyrion: *Unchiule!* Vei apăra onoarea regatului meu, nu-i așa? Poți să călărești purceaua!

Râsetele îl izbiră ca un val. Tyrion Lannister nu-și amintea când se ridicase, nici când se urcase pe scaun, dar se pomeni cocoțat pe masă. Sala era o ceață de chipuri contorsionate, luminate de torțe. Își strâmbă fața în cel mai hidos zâmbet batjocoritor pe care îl văzuseră vreodată Cele Șapte Regate.

— Înălțimea Ta! strigă el. Voi călări purceaua, dar numai dacă tu călărești câinele!

Joff se încruntă, zăpăcit.

— Eu? Nu sunt pitic. De ce eu?

Te-ai ars, Joff.

— Păi, fiindcă ești singurul bărbat din sală pe care sunt sigur că-l pot învinge.

N-ar fi putut spune ce a fost mai dulce: clipa de tăcere uluită, hohotul de râs care i-a urmat sau furia oarbă de pe chipul nepotului său. Piticul sări jos, satisfăcut, și când privi înapoi, Ser Osmund și Ser Meryn îl ajutau pe Joffrey să coboare și el. Când o văzu pe Cersei privindu-l cu dușmănie, Tyrion îi trimise o beza.

Fu o adevărată ușurare când muzicanții începură să cânte. Micii cavaleri își conduseră purceaua și câinele afară din sală, oaspeții se întoarseră la străchinile lor cu cremă de zahăr ars, iar Tyrion mai ceru o cupă cu vin. Dar brusc simți mâna lui Ser Garlan pe mână.

— Lordul meu, ferește-te, îl preveni cavalerul. Regele.

Tyrion se întoarse. Joffrey era aproape lângă el, roșu la față și clătinându-se, cu vinul revărsându-se peste marginea potirului de nuntă pe care îl ducea cu amândouă mâinile.

— Înălțimea Ta, fu tot ce mai apucă să spună, înainte ca regele să-i răstoarne potirul deasupra capului. Vinul i se revărsă pe față într-un torent roșu.

Îi scaldă părul, îi înțepă ochii, îi arse rana, îi șiroi pe obraji și îmbibă catifeaua tunicii sale noi.

— Îți place? îl zeflemisi Joffrey.

Ochii lui Tyrion aruncau vâpăi. Își șterse fața cu dosul mânecii și clipi, încercând să-și limpezească privirea.

— A fost urât din partea ta, sire, îl auzi pe Ser Garlan spunând.

— Ba deloc, Ser Garlan. Tyrion nu putea îngădui ca lucrurile să degenereze și mai mult, nu aici, cu jumătate din regat cu ochii ațintiți asupra lor. Nu orice rege s-ar gândi să onoreze un umil slujitor servindu-l din propriul potir regal. Păcat că vinul s-a vărsat.

— Nu s-a vărsat, spuse Joffrey, prea necioplit ca să accepte retragerea pe care i-o oferea Tyrion. Și nu te *serveam*.

Regina Margaery își făcu apariția dintr-odată, lângă Joffrey.

— Dragul meu rege, îl imploră fata Tyrell, haide, întoarce-te la locul tău, un alt cântăreț așteaptă.

— Alaric din Elysen, interveni Lady Olenna Tyrell, sprijinindu-se în toiag, fără să-i acorde piticului îmbibat în vin mai multă atenție decât îi acordase nepoata ei. Sper că ne va cânta *Ploile din Castamere*. A trecut o oră de când nu l-am mai auzit și am uitat cum sună.

— Iar Ser Addam vrea să țină un toast, adăugă Margaery. Te rog, Înălțimea Ta.

— Nu mai am vin, declară Joffrey. Cum pot să închin cupa, dacă nu am vin? Unchiule Pezevenghi, poți să mă servești. Dacă nu vrei să te întreci în turnir, vei fi paharnicul meu.

— Aș fi deosebit de onorat.

— *Nu este o onoare!* răcni Joffrey. Apleacă-te și ridică-mi potirul. Tyrion se supuse, dar când întinse mâna să apuce o toartă, Joff lovi potirul, printre picioarele lui. *Ridică-! Ești la fel de stângaci pe cât ești de urât?* Tyrion fu nevoit să se târască pe sub masă, ca să găsească potirul. Bun. Acum umple-l cu vin. Ceru o carafă de la o slujitoare și umplu cupa pe trei sferturi. În genunchi, piticule. Îngenunchind, Tyrion ridică potirul greu, întrebându-se dacă avea să facă o a doua baie, dar regele îl luă cu o singură mână, bău cu nesaț și îl așeză pe masă. Acum te poți ridica, unchiule.

Picioarele îi erau amorțite când încercă să se ridice și fu cât pe ce să se prăbușească. Tyrion fu nevoit să se sprijine de un scaun ca să se îndrepte. Ser Garlan îi întinse o mână, Joffrey râse, iar Cersei i se alătură. Pe urmă ceilalți. Nu vedea cine, dar îi auzea.

— Înălțimea Ta. Glasul Lordului Tywin era impecabil, nealterat de băutură. Sosește plăcinta de nuntă. E nevoie de sabia ta.

— Plăcinta? Joffrey își luă regina de mână. Vino, doamna mea, vine plăcinta.

Nuntașii se așezară, strigând și aplaudând și ciocnindu-și cupele cu vin, în timp ce plăcinta imensă străbătea încet sala, adusă de șase bucătari radioși. Măsura doi metri în diametru, rumenă și aurie, și din interior se auzeau țipete și bufnituri.

Tyrion se dădu înapoi în scaun. Nu-i mai lipsea decât să se găinățeze pe el un porumbel, ca ziua să fie perfectă. Vinul îi trecuse prin tunică și prin pantaloni și simțea umezeala pe piele. Ar fi trebuit să se schimbe, dar nimeni nu putea să plece până la momentul ceremoniei nupțiale. Până atunci mai erau încă vreo douăzeci, treizeci de feluri de mâncare, după socoteala lui.

Regele Joffrey și regina lui întâmpinară plăcinta lângă dais. Când Joff scoase sabia din teacă, Margaery așează o mână pe brațul lui, să-l împiedice.

— Bocetul Văduvei nu e o sabie pentru tăiat plăcinte.

— Adevărat. Regele Joffrey ridică glasul: Ser Ilyn, sabia ta.

Din umbrele din fundul sălii, își făcu apariția Ser Ilyn Payne. *Spectrul la ospăț*, gândi Tyrion, privind cum Dreptatea Regelui înaintează cu pași mari, sfrijit și aspru. Fusesse prea mic ca să-l cunoască pe Ser Ilyn înainte de a-și pierde limba. *Trebuie c-a fost alt om pe vremea aceea, dar acum tăcerea face parte din el, la fel ca ochii aceia goi, ca zalele ruginite și ca sabia mare de pe spate.*

Ser Ilyn se înclină în fața regelui și a reginei, întinse mâna peste umăr și scoase la iveală doi metri de argint strălucitor, împodobit cu rune. Îngenunche, oferindu-i lui Joffrey măreța sabie, cu mânerul înainte. Stropi de foc roșu licăriră din ochii rubinii de pe mâner, o bucată de obsidian sculptată în forma unui craniu rânjit.

Sansa se fîi în scaun.

— Ce sabie este aceea? Pe Tyrion îl usturau încă ochii din pricina vinului. Clipi și se uită din nou. Sabia mare a lui Ser Ilyn era la fel de lungă și la fel de lată ca Gheața, dar era prea argintie. Oțelul valyrian era întunecat, mai fumuriu în esența sa. Sansa îl apucă de braț: Ce a făcut Ser Ilyn cu sabia tatălui meu?

Ar fi trebuit să-i înapoiez Gheața lui Robb Stark, gândi Tyrion. Îi aruncă o privire tatălui său, dar Lordul Tywin se uita la rege.

Joffrey și Margaery își împreunară mâinile, ridicând sabia și coborând-o înapoi, într-un arc argintiu. Când crusta plăcintei se despică, porumbeii țâșniră într-un vârtej de pene albe, năvălind în toate direcțiile, fâlfâind către ferestre și grinzi. Un vuiet de încântare se înalță de pe bănci, iar cântăreții din fluier și flaut din galerie începură un cântec însuflețit. Joff își luă soția în brațe și o învărti vesel.

Un servitor așează o felie de plăcintă fierbinte în fața lui Tyrion și o acoperi cu o lingură de cremă de lămâie. Porumbeii erau bine făcuți în plăcintă, dar nu-i găsea mai apetisanți decât pe cei vii, care fâlfâiau prin sală. Sansa nu mânca nici ea.

— Ești palidă ca o nălucă, doamna mea, spuse Tyrion. Ai nevoie de o gură de

aer rece, iar eu am nevoie de altă tunică. Se ridică și-i întinse mâna: Vino.

Dar înainte de a reuși să se retragă, Joffrey era iarăși lângă el.

— Unchiule, unde te duci? Ești paharnicul meu, ai uitat?

— Trebuie să mă schimb cu haine curate, Înălțimea Ta. Îmi îngădui să plec?

— Nu. Îmi place cum arăți așa. Mai toarnă-mi. Potirul regelui se afla pe masă, acolo unde îl lăsase.

Tyrion fu nevoit să se cațere înapoi în scaun ca să ajungă la el. Joff i-l smulse din mâini și bău cu nesaț, gâlgâind, cu vinul șiroindu-i roșu pe bărbie.

— Stăpâne, spuse Margaery, ar trebui să ne întoarcem la locurile noastre. Lordul Buckler vrea să rostească un toast în cinstea noastră.

— Unchiul meu nu și-a mâncat plăcinta de porumbel. Cu potirul într-o mână, Joff și-o vârî pe cealaltă în plăcintă. Aduce ghinion să nu mănânci plăcinta, îl dojeni el, umplându-și gura cu carne fierbinte și iute de porumbel. Vezi, e bună. Scuiپând bucăți de coajă, tuși și se mai servi cu un pumn. Dar e seacă. Trebuie udată. Joff luă o înghițitură de vin și tuși din nou, mai violent. Vreau să văd... să te văd călărind pe... purceaua aia, unchiule. Vreau... Cuvintele i se opriră în gâtlee, într-un acces de tuse.

Margaery îl privi cu îngrijorare.

— Înălțimea Ta?

— E... plăcinta... nimic... Joff mai luă o sorbitură, sau cel puțin încercă, dar împrășcă tot vinul, cuprins de un nou acces de tuse. Fața i se înroșea. Eu... nu pot... Potirul îi alunecă din mână și vinul sângeriu șiroi pe dais.

— Se sufocă, zise Regina Margaery, cu răsuflarea întretăiată.

Bunica îi veni alături.

— Ajuțați-l pe bietul băiat, țipă Regina Ghimpilor, cu un glas de zece ori mai viguros decât trupul ei. *Imbecililor!* Aveți de gând să stați cu toții cu gura căscată? *Ajuțați-vă regele!*

Ser Garlan îl îmbrânci pe Tyrion și începu să-l lovească pe Joffrey cu pumnii în spate. Ser Osmund Kettleblack sfășie gulerul regelui. Un sunet subțire, înfricoșător, ieși din gâtleejul băiatului, sunetul unui om care încearcă să soarbă un râu cu paiul, pe urmă se opri, și asta era și mai înfricoșător.

— Întoarce-ți-l cu capul în jos, urlă Mace Tyrell la toată lumea și la nimeni. Întoarce-ți-l, scuturați-l de călcăie.

Un alt glas striga:

— Apă, dați-i niște apă!

Înaltul Septon începu să se roage cu voce tare. Marele Maester Pycelle chemă pe cineva să-l ajute să meargă în apartamentele lui, să aducă o poțiune. Joffrey începu să se zgârie pe gât, săpând în carne cu unghiile scobituri însângerate. Sub piele, mușchiul se zărea tare ca piatra. Prințul Tommen țipa și plângea.

O să moară, își dădu seama Tyrion. Se simțea ciudat de calm, deși toți demonii iadului se dezlănțuiau în jurul lui. Îl loveau din nou pe Joff peste spate,

dar fața nu contenea să i se înnegrească. Căinii lătrau, copiii plângeau, bărbații își strigau unul altuia sfaturi inutile. Jumătate dintre nuntași erau în picioare, unii îmbrâncindu-se, ca să vadă mai bine, alții alergând spre uși, grăbiți să scape de acolo.

Ser Meryn deschise gura regelui și îi vârî o lingură pe gât. În clipa aceea, ochii băiatului întâlneau ochii lui Tyrion. *Are ochii lui Jaime.* Numai că pe Jaime nu-l văzuse niciodată atât de speriat. *Băiatul are doar treisprezece ani.* Joffrey scotea un sunet sec, cloncănit, încercând să vorbească. Ochii îi ieșeau, albi, din orbite, cuprinși de groază. Ridică mâna... încercând să-l atingă pe unchiul său sau arătând spre el... *Îți cere iertare sau crede că-l pot salva?*

— Nuuuu, se jeli Cersei. Tată, ajută-l, cineva să-l ajute, fiul meu, fiul meu...

Tyrion se pomeni gândindu-se la Robb Stark. *Nunta mea arată cu mult mai bine, dacă stau să mă gândesc.* Se uită să vadă reacția Sansei, însă în sală era prea mare zăpăceală și n-o putea zări. Dar ochii îi căzură pe potirul de nuntă, uitat pe podea. Se duse să-l ridice. Pe fundul lui, mai era o jumătate de deget de vin roșu. Tyrion îl cercetă o clipă, pe urmă îl turnă pe podea.

Margaery Tyrell plângea în brațele bunicii, iar bătrâna îi spunea:

— Fii tare, fii tare.

Majoritatea muzicanților fugiseră, dar un ultim flautist din galerie cânta un cântec funebru. În fundul sălii tronului, oamenii se încăierau în preajma ușilor și se călcau în picioare. Mantiile aurii ale lui Ser Addam interveniră să restabilească ordinea. Nuntașii se repezeau cu capul înainte afară, în noapte, unii plângând, alții clătînându-se și vomitând, iar alții albi de spaimă. Lui Tyrion îi trecu tardiv prin minte că era, poate, înțelept să plece și el.

Când o auzi pe Cersei urlând, știu că se terminase.

Ar trebui să plec. Acum. În schimb, se apropie de ea cu pasu-i legănat.

Sora lui stătea într-o baltă de vin, legănând trupul fiului ei. Rochia îi era sfâșiată și pătată, fața albă ca varul. Un câine negru și slab se furișă lângă ea, adulmecând cadavrul lui Joffrey.

— Băiatul a murit, Cersei, spuse Lordul Tywin. Așeză o mână înmănușată pe umărul fiicei sale și unul dintre străjeri alungă câinele. Dă-i drumul acum. Lasă-l în pace.

Cersei nu-l auzi. Fu nevoie de doi străjeri să-i descleșteze degetele, ca trupul lui Joffrey Baratheon să poată să alunece moale și fără viață pe podea.

Înaltul Septon îngenunche lângă el.

— Tată din Ceruri, judecă-l drept pe regele nostru Joffrey, incantă el, începând o rugăciune pentru cel mort. Margaery Tyrell plângea cu sughituri, iar Tyrion o auzi pe mama ei, Lady Alerie, spunând:

— S-a înecat, draga mea. S-a înecat cu plăcinta. Nu ești tu de vină. S-a înecat. Am văzut cu toții.

— Nu s-a înecat. Glasul lui Cersei era tăios ca sabia lui Ser Ilyn. Fiul meu a

fost otrăvit. Se uită la cavalerii în alb care stăteau neajutorați în jurul ei. Gărzi Regale, faceți-vă datoria.

— Doamna mea, protestă Ser Loras Tyrell, șovăind.

— Arestează-l pe fratele meu, porunci ea. El a făcut asta, piticul. El și soțioara lui. Ei l-au ucis pe fiul meu. Pe regele vostru. *Luați-i! Luați-i pe amândoi!*

SANSA

Depart, în celălalt capăt al orașului, un clopot începu să bată. Sansa se simțea ca într-un vis.

— Joffrey e mort, le spuse copacilor, să vadă dacă asta o va trezi.

Nu era mort când părăsise ea sala tronului. Dar era în genunchi și își sfâșia pielea, încercând cu disperare să respire. Priveliștea era insuportabilă și Sansa fugise plângând. Lady Tanda fugea și ea.

— Ai o inimă bună, doamna mea, îi spusese. Nu orice fată ar plânge așa pentru un bărbat care a părăsit-o și a măritat-o cu un pitic.

O inimă bună. Am o inimă bună. Un râs isteric i se ridică din gâtlee, dar Sansa îl înăbuși. Clopotele sunau încet, a jale. Sunau, sunau, sunau. La fel sunaseră și pentru Regele Robert. Joffrey era mort, era mort, mort, mort. De ce plângea, când îi venea să danseze? Erau lacrimi de bucurie?

Își găsi hainele acolo unde le ascunsese cu două nopți înainte. Fără slujnice s-o ajute, îi luă mai mult decât ar fi trebuit să-și dezlege panglicile rochiei. Mâinile îi erau ciudat de neîndemânatic, deși nu era așa de speriată cum ar fi putut să fie.

— Zeii sunt cruzi că l-au luat atât de tânăr și frumos, la propria-i nuntă, îi spusese Lady Tanda.

Zei sunt drepți, gândi Sansa. Robb murise tot la o nuntă. Pentru Robb plângea ea. *Pentru el și pentru Margaery.* Biata Margaery, de două ori măritată și de două ori văduvă. Sansa își scoase o mânecă, lăsă rochia să cadă și ieși din ea. O împacheta, o înghesui în scorbura unui stejar și scutură rochia pe care o ascunsese acolo. *Îmbracă-te gros,* o prevenise Ser Dontos, *și îmbracă-te în culori întunecate.* Nu avea haine negre, așa că alesese o rochie groasă, din lână maro. Dar corsajul era împodobit cu perle. *Mantia le va acoperi.* Mantia era verde-închis, cu o glugă mare pe care, deocamdată, o lăsă pe spate. Își pregătise și pantofi, simpli și robuști, fără tocuri și cu botul pătrat. *Zei mi-au auzit rugăciunile,* gândi ea. Se simțea amestecată, ca într-un vis. *Pielea mi s-a transformat în porțelan, în fildeș, în oțel.* Mâinile i se mișcau greoi, înțepenite, de parcă nu i-ar mai fi despletit părul până atunci. Pentru o clipă, își dori s-o fi avut pe Shae lângă ea, să-i desfacă plasa de păr.

Când o dezlegă, părul lung și arămiu i se revărsă pe spate și peste umeri. Plasa din fir de argint îi atârna pe degete, cu metalul subțire sclipind delicat, cu pietrele

negre în lumina lunii. *Ametiste negre din Asshai*. Unul lipsea. Sansa ridică plasa, s-o cerceteze. Era o pată întunecată în scobitura argintie, de unde căzuse piatra.

Spaima o cuprinse dintr-odată. Inima îi bubuia să-i spargă pieptul și, pentru o clipă, își ținu răsuflarea. *De ce mi-e atât de frică, e doar un ametist, un ametist negru din Asshai, nimic mai mult. Probabil nu era prins bine, atâta tot. Nu era prins bine și a căzut, iar acum e pe undeva prin sala tronului sau în curte, dacă nu cumva...*

Ser Dontos spusese că plasa ei de păr era vrăjită, că o va duce acasă. Îi spusese că trebuie s-o poarte în noaptea aceasta, la nunta lui Joffrey. Sârma de argint i se strângea pe degete. Degetul mare trecea și iar trecea peste orificiul unde fusese piatra. Încercă să se oprească, dar degetele nu erau ale ei. Degetul mare îi era atras în gaura aceea, așa cum limba e atrasă către o măsăa lipsă. *Ce fel de vrajă?* Regele era mort, regele crud, care fusese prințul ei viteaz cu o mie de ani în urmă. Dacă Dontos o mințise în privința plasei de păr, oare o mințise și cu celelalte? *Dacă nu vine? Dacă nu există nici o corabie, nici o barcă pe râu, nici o scăpare?* Ce se va întâmpla atunci cu ea?

Auzi foșnet de frunze și își îndesă plasa de argint adânc în buzunarul mantiei.

— Cine-i acolo? strigă ea. Pădurea zeilor era întunecoasă și clopotele îl conduceau pe Joff la mormânt.

— Eu. Ieși de sub copaci, clătînându-se, beat. O apucă de braț, să se sprijine. Dulce Jonquil, am venit. Florian al tău a venit, nu te teme.

Sansa se retrase.

— Ai spus că trebuie să port plasa de păr. Plasa argintie cu... ce fel de pietre sunt astea?

— Ametiste. Ametiste negre din Asshai, doamna mea.

— Nu sunt ametiste, așa-i? Așa-i? M-ai mințit.

— Ametiste negre, jură el. Purtau vrajă în ele.

— Purtau *crima* în ele!

— Ușurel, doamna mea, ușurel. Nu crimă. S-a înecat cu plăcinta de porumbel. Dontos râse înfundat. O, gustoasă plăcintă. Argint și pietre, asta a fost tot. Argint și pietre și vrajă.

Clopotele sunau funebru și sunetul vântului era ca *șuieratul lui* când încercase să tragă o gură de aer.

— L-ai otrăvit. Tu. Ai luat o piatră din părul meu...

— Sst, o să ne omori pe amândoi. N-am făcut nimic. Haide, trebuie să plecăm, o să te caute. Soțul tău a fost arestat.

— Tyrion? exclamă ea, uluită.

— Ai alt soț? Pezevenghiul, unchiul pitic. Cersei crede că el a făcut-o. O înhață pe Sansa de mână și o trase. Pe aici, nu mai e mult, nu te teme.

Sansa îl urmă fără împotrivire. *N-am putut suporta niciodată plânsul femeilor*, îi spusese Joff cândva, dar acum mama lui era singura femeie care plângea. În

poveștile Bătrânei Nan, spiridușii făureau lucruri magice, care puteau împlini dorințele. *Oare mi-am dorit să moară?* se întrebă ea, înainte să-și aducă aminte că era prea mare ca să mai creadă în spiriduși.

— Tyrion l-a otrăvit?

Știa că soțul ei pitic își ura nepotul. Oare ar fi fost în stare să-l omoare? *Știa, oare, despre plasa mea de păr, despre ametistele negre? El i-a adus vin lui Joff.* Cum puteai face pe cineva să se înece punându-i un ametist în vin? *Dacă e mâna lui Tyrion, vor crede că am fost și eu implicată,* își dădu ea seama, înfiorată. Cum să nu? Erau soț și soție, iar Joff îi omorâse tatăl și își bătuse joc de moartea fratelui ei. *Un singur trup, o singură inimă, un singur suflet.*

— Taci acum, draga mea, spuse Dontos. Afară din pădurea zeilor, n-avem voie să scoatem nici un sunet. Trage-ți gluga și ascunde-ți fața. Sansa clătină din cap și se supuse.

Era atât de beat încât uneori Sansa trebuia să-i ofere brațul, ca să nu cadă. Clopotele sunau în celălalt capăt al orașului, și altele și altele li se alăturau. Stătea cu capul plecat și se ținea în umbră, în spatele lui Dontos. Coborând treptele șerpuitoare, se prăbuși în genunchi și vomită. *Bietul meu Florian,* gândi ea, în timp ce Dontos se ștergea la gură cu o mânecă largă. *Îmbracă-te în culori întunecate,* îi spusese, însă el, sub mantia maro de lână, purta vechea cămașă cu dungi orizontale, roz și roșii, sub o fâșie neagră cu trei coroane de aur, blazonul Casei Hollard.

— De ce îți porți cămașa? Joff a decretat că ești condamnat la moarte dacă ești prins vreodată îmbrăcat în hainele de cavaler... El... oh... Nimic din ceea ce decretase Joff nu mai conta.

— Am vrut să fiu cavaler. Pentru asta, cel puțin. Dontos se ridică în picioare și o luă de braț. Vino, taci acum. Fără întrebări.

Își continuă drumul, coborând scările șerpuitoare și traversând o curte mică, adâncită. Ser Dontos urni o ușă grea și aprinse o lumânare. Erau într-un culoar lung. Pe pereți atârnav armuri goale, întunecate și pline de praf, cu coifurile acoperite de șiruri de solzi care se întindeau până pe spate. În timp ce trecea în goană pe lângă ele, flacăra lumânării mărea și contorsiona umbra fiecărui solz. *Cochiliile de cavaleri se transformă în dragoni,* gândi ea.

O altă scară îi duse către o ușă de stejar, întărită cu fier.

— Ține-te tare acum, Jonquil a mea, aproape ai ajuns. Când Dontos ridică drugul și deschise ușa, Sansa simți o briză rece pe față. Trecu prin zidul gros de patru metri și apoi era afară din castel, în vârful unei stânci. Jos era râul, deasupra cerul și unul era mai negru decât celălalt.

— Trebuie să coborâm, îi spuse Ser Dontos. Jos ne așteaptă un om care ne va duce cu barca la corabie.

— O să cad. Bran a căzut și lui îi plăcea să se cațere.

— Nu, n-o să cazi. Există un fel de scară, o scară secretă, săpată în piatră. Uite,

o simți, doamna mea? Dontos se lăsă pe genunchi împreună cu ea și o puse să se aplece peste marginea prăpastiei, băjbâind cu degetele până când găsi o scobitură tăiată în stâncă. Aproape ca niște trepte.

Chiar și așa, drumul era lung.

— *Nu pot.*

— Trebuie.

— Altă cale nu mai este?

— Asta e calea. Nu va fi așa de greu pentru o femeie tânără și puternică, așa cum ești tu. Ține-te bine, nu te uita niciodată în jos și o să ajungi cât ai clipi. Ochii îi străluceau. Bietul tău Florian e gras și bătrân și beat. Mie ar trebui să-mi fie frică. Am căzut de pe cal, nu-ți amintești? Așa a început totul. Eram beat și am căzut de pe cal, iar Joffrey mi-a vrut capul netot. Dar tu m-ai salvat. M-ai *salvat*, draga mea.

Plânge, își dădu ea seama.

— Iar acum m-ai salvat tu pe mine.

— Numai dacă o să cobori. Dacă nu, suntem morți amândoi.

El a fost, gândi Sansa. El la omorât pe Joffrey. Trebuia să coboare, nu numai pentru ea, dar și pentru el.

— Ia-o tu înainte, ser. Dacă avea să se prăbușească, nu voia să-i cadă în cap, doborând-o de pe stâncă, împreună cu el.

— Cum dorești, doamna mea. Îi dădu un sărut mustos, își azvârli cu stângăcie piciorul peste buza prăpastiei, băjbâind până când găsi un punct de sprijin. Lasă-mă să cobor puțin și vino după mine. O să vii, nu? Trebuie să juri?

— O să vin, promise ea.

Ser Dontos dispăru. Îl auzea găfâind, când începu să coboare. Sansa ascultă dangățul clopotului, numărând fiecare bătaie. La zece, se lăsă ușor peste marginea stâncii, căutând cu vârfurile picioarelor, până când găsi un punct de sprijin. Zidurile castelului se înălțau mărețe și amenințătoare deasupra capului ei și, pentru o clipă, nu își dori altceva decât să urce înapoi și să alerge în camerele ei călduroase din Turnul Bucătăriilor. *Fii curajoasă, își spuse. Fii curajoasă, ca doamna dintr-un cântec.*

Nu îndrăzneă să se uite în jos. Își ținea ochii pe fața stâncii, atentă la fiecare pas, înainte să-l facă pe următorul. Piatra era aspră și rece. Uneori își simțea degetele alunecând, iar locurile de sprijin pentru mâini nu erau la distanțe egale, așa cum i-ar fi plăcut. Clopotele nu se opreau. Înainte de a ajunge la jumătatea drumului, brațele îi tremurau și era convinsă că va cădea. *Încă un pas, își spuse, încă un pas.* Trebuia să se miște. Dacă se oprea, nu va mai porni niciodată și zorile o vor găsi agățată de stâncă, înghețată de frică. *Încă un pas și încă unul.* Nu se aștepta să atingă pământul. Se împiedică și căzu, cu inima bubuind. Când se rostogoli pe spate, privind în sus, de unde venise, o cuprinse amețeala și degetele îi săpară în noroi. *Am reușit. Am reușit. N-am căzut. Am coborât și acum mă duc*

acasă.

Ser Dontos o ridică în picioare.

— Pe aici. Încet acum, încet, încet. Dontos se ținu în umbrele negre și adânci de la poalele stâncilor. Din fericire, nu aveau mult de mers. La cincizeci de metri în josul râului, un bărbat îi aștepta într-o barcă mică, pe jumătate ascunsă de rămășițele unei galere care eșuase acolo și arsese. Dontos se apropie de el șchiopătând și gâfâind: Oswell?

— Fără nume, spuse bărbatul. Treceți în barcă. Stătea aplecat deasupra vâslelor, un om bătrân, înalt și greoi, cu părul lung, alb, nasul mare, coroiat și ochii umbriți de o glugă. Înăuntru. Repede, mormăi el. Trebuie să plecăm.

Când amândoi erau în barcă, bărbatul cu glugă vârî vâslele în apă și se puse în mișcare, ducându-i către canal. În urma lor, clopotele continuau să vestească moartea băiatului rege. Râul întunecat era numai al lor.

Cu lovituri ritmice, domoale, își croiră drum în josul râului, alunecând peste galera scufundată, pe lângă catarge zdrobite, carene arse și vâsle sfărâmate. Palele ramelor fuseseră acoperite, astfel că înaintau aproape fără sunet. Un abur se ridica deasupra apei. Sansa vedea meterezele crenelate ale unuia dintre turnurile Pezevenghiului înălțându-se deasupra apei, dar lanțul imens fusese coborât și trecură nestingheriți prin locul unde arseseră o mie de oameni. Țărnul se îndepărtă, ceața se îngroșă, sunetul clopotelor începu să se piardă. În cele din urmă, până și luminile dispărură, pierdute undeva în urma lor. Erau în Golful Apei Negre și lumea nu mai era decât o apă neagră, un abur risipit de vânt, și călăuza lor tăcută, aplecată peste vâsle.

— Cât de departe trebuie să mergem? întrebă ea.

— Fără vorbă. Vâslașul era bătrân, dar mai puternic decât părea și glasul îi era fioros. În mod straniu, chipul lui avea ceva cunoscut, dar Sansa nu-și putea da seama ce.

— Nu departe. Dontos îi luă mâna într-a lui și o mângâie cu blândețe. Prietenul tău e aproape, te așteaptă.

— *Fără vorbă*, mârâi din nou vâslașul. Apa duce sunetul, Ser Bufon.

Rușinată, Sansa își mușcă buza și se cuibări în tăcere. Pluteau, pluteau, pluteau.

La răsărit, pe cer licăreau primele raze ale dimineții, când Sansa văzu, în sfârșit, silueta fantomatică în întunericul din fața lor, o galeră de negoț cu pânzele strânse, înaintând încet, cu un singur rând de vâsle. Când se apropiară, văzu emblema galerei, un triton cu o coroană de aur care sufla într-un corn mare de scoică. Auzi un glas strigând și galera săltă încet.

Când trecură pe lângă ea, o scară de funii căzu peste parapet. Călăuza lăsa vâslele și o ajută să se ridice în picioare.

— Sus, acum. Haide, fetițo, așa.

Sansa îi mulțumi, dar nu primi nici un alt răspuns decât un mormăit. Era mult

mai ușor să urce scara de funie decât să coboare stâncă. Vâslașul Oswell o urmă îndeaproape, în vreme ce Ser Dontos rămase în barcă.

Doi mateloți așteptau lângă parapet, s-o ajute să urce pe punte. Sansa tremura.

— Îi e frig, auzi pe cineva spunând. Bărbatul își scoase mantia și i-o așeză pe umeri. Așa, acum e mai bine, doamna mea? Liniștește-te, ce-a fost mai rău a trecut.

Cunoștea acel glas. *Dar el e la Vale*, gândi ea. Lângă el se afla Ser Lothor Brune, cu o torță în mână.

— Lord Petyr! strigă Dontos din barcă. Trebuie să mă întorc, înainte să le treacă prin minte să mă caute.

Petyr Baelish se sprijini de parapet.

— Dar mai întâi poate că vrei să-ți primești plata. Zece mii de dragoni, așa-i?

— Zece mii. Dontos se șterse la gură cu dosul mânecii. Cum ai promis, lordul meu.

— Ser Lothor, recompensa.

Lothor Brune își cobori torța. Trei bărbați înaintară către copastie, ridicară arbaletele și traseră. Când Dontos ridică privirea, o săgeată îl nimeri în piept, trecând prin coroana din stânga a cămășii sale. Celelalte două îi sfârtecară beregata și pântecul. Totul se petrecu atât de repede, încât nici Dontos, nici Sansa nu apucară să țipe. Când se sfârși, Lothor Brune azvârli torța peste trupul lui Dontos. Mica barcă ardea cu o vâlvătaie, în timp ce galera se îndepărta.

— L-ați *omorât!* Agățându-se de parapet, Sansa se întoarse și vomită. Scăpase de Lannisteri și dăduse peste alții, și mai răi?

— Doamna mea, murmură Degețel, n-are rost să-ți irosești lacrimile pentru un asemenea om. Era un bețivan și nu era prietenul nimănui.

— Dar m-a *salvat*.

— Te-a vândut, pentru zece mii de dragoni. Disparația ta va atrage bănuiala că te faci vinovată de moartea lui Joffrey. Mantiile aurii o să te urmărească și eunucul o să-și zornăie punga. Dontos... ei, bine, l-ai auzit. Te-a vândut pentru aur și, după ce l-ar fi băut, te-ar fi vândut din nou. O pungă de dragoni cumpără tăcerea unui om pentru o vreme, dar o săgeată bine plasată o cumpără pentru vecie. Zâmbi cu tristețe. Tot ce-a făcut a făcut la porunca mea. N-am îndrăznit să mă apropiu de tine în văzul lumii. Când am auzit cum i-ai salvat viața la turnirul lui Joff, am știut că va fi iscoada perfectă.

Sansei îi era rău.

— Zicea că e Florianul meu.

— Îți amintești cumva ce ți-am spus în ziua aceea, când tatăl tău s-a așezat pe Tronul de Fier?

Momentul îi reveni în minte, viu.

— Mi-ai spus că viața nu e un cântec. Că într-o bună zi voi învăța asta, cu suferință. Sansa își simțea ochii plini de lacrimi, dar dacă plângea pentru Ser

Dontos Hollard, pentru Joff, pentru Tyrion sau pentru ea, asta nu putea să spună. Totul e doar *minciună*, la nesfârșit, totul și toată lumea?

— Aproape toată lumea. Cu excepția ta și a mea, desigur. Zâmbi. *Vino în pădurea zeilor la noapte, dacă vrei să mergi acasă.*

— Biletul... tu ai fost?

— Trebuia să fie pădurea zeilor. Nici un alt loc din Fortăreața Roșie nu e ferit de ciripitorii eunucului... sau de micii șobolani, cum le spun eu. În pădurea zeilor sunt copaci în loc de ziduri. Cerul deasupra capului, în loc de tavan. Rădăcini și pământ în loc de podele. Șobolanii n-au unde să fugă. Șobolanii trebuie să se ascundă, altfel oamenii îi înțeapă cu săbiile. Lordul Petyr o luă de braț. Îngăduie-mi să te conduc la cabina ta. Ai avut o zi lungă și chinuitoare, știu. Trebuie să fii foarte obosită.

Micuța barcă nu mai era decât o dără de fum, iar focul din urma lor se pierdea în marea scăldată în lumina răsăritului. Cale de întoarcere nu era, singurul ei drum ducea înainte.

— Foarte obosită, recunosc eu.

În timp ce o conducea, Lordul Petyr spuse:

— Povestește-mi despre nuntă. Regina s-a străduit mult. Cântăreții, jonglerii, ursul dansator... micuțul tău soț s-a amuzat de cavalerii mei pitici?

— Ai tăi?

— Am fost nevoit să trimit la Braavos după ei și să-i ascund într-un bordel, până la nuntă. Numai efortul a fost mai mare decât cheltuiala. E surprinzător cât de greu este să ascunzi un pitic, iar Joffrey... Poți conduce un rege la apă, dar cu Joff trebuie să plească și să stropești ca să-și dea seama că o poate bea. Când i-am povestit despre mica mea surpriză, Înălțimea Sa a spus:

— De ce ai vrea niște pitici urâți la nuntă? Urâsc piticii. A trebuit să-l iau pe după umeri și să-i șoptesc: Nu așa de mult cum îi va urî unchiul tău.

Puntea se legăna sub picioarele lor, iar Sansei i se părea că lumea însăși se clatină.

— Ei cred că Tyrion l-a otrăvit pe Joffrey. Ser Dontos zicea că l-au arestat.

Degețel zâmbi:

— O să-ți șadă bine ca văduvă, Sansa.

Gândul acesta îi făcu stomacul să tremure. Poate că nu va mai fi nevoită să împartă niciodată patul cu Tyrion. Asta își dorise... nu-i așa?

Cabina era scundă și înghesuită, dar pe priciuli îngust fusese așezată o saltea de puf, ca să-l facă mai comod, iar deasupra se afla un maldăr de blănuri groase.

— E modestă, știu, dar o să te simți destul de confortabil. Degețel arată către un cufăr de cedru aflat sub hublou. O să găsești înăuntru haine curate. Rochii, lenjerie, ciorapi groși, o mantie. Numai lână și pânză, mă tem. Nedemne de o fecioară atât de frumoasă, dar sunt curate și o să-ți țină de cald până când putem găsi ceva mai de soi.

A pregătit toate astea pentru mine.

— Lordul meu, eu... nu înțeleg... Joffrey ți-a dat Harrenhalul, te-a făcut Lord Suprem al Tridentului... de ce...

— De ce să-i fi dorit moartea? Degețel ridică din umeri. N-am avut nici un motiv. De altminteri, sunt la o mie de leghe depărtare, în Vale. E bine să-ți ții mereu dușmanii în ceață. Dacă nu sunt niciodată siguri cine ești sau ce vrei, nu vor ști niciodată ce urmează să faci. Uneori, cea mai simplă cale să-i încurci e să faci mișcări care n-au nici un rost sau care chiar să pară că sunt împotriva ta. Ține minte asta, Sansa, când vei ajunge să joci jocul.

— Care... joc?

— Singurul joc. Jocul tronurilor. Îi dădu la o parte o șuviță de păr. Ești destul de mare să afli că mama ta și cu mine am fost mai mult decât prieteni. A fost o vreme când Cat era tot ce-mi doream pe lume. Am îndrăznit să visez la viața pe care puteam s-o avem și la copiii pe care mi i-ar putea dăruia... dar era o fiică a Riverrunului și a lui Hoster Tully. *Familie, Datorie, Onoare*, Sansa. *Familie, Datorie, Onoare* însemna că nu puteam avea mâna ei niciodată. Dar ea mi-a dat ceva mai de preț, un dar pe care o femeie îl poate oferi o singură dată. Cum aș putea să-i întorc spatele fiicei ei? Într-o lume mai bună, ai fi putut fi a mea, nu a lui Eddard Stark. Fiica mea devotată și iubitoare... Uită de Joffrey, draga mea. De Dontos, de Tyrion, de toți. Nu te vor mai tulbura niciodată. Acum ești în siguranță, asta e tot ce contează. Ești cu mine, în siguranță, și te îndrepti spre casă.

JAIME

Regele e mort, îi spuseră, fără să știe că Joffrey fusese nu numai suveranul, ci și fiul lui.

— Pezevenghiul i-a tăiat beregata cu un pumnal, spuse un negustor, la hanul de la marginea drumului unde poposiseră să înnopteze. I-a băut sângele dintr-un potir mare de aur. Bărbatul nu-l recunoștea pe cavalerul ciung, bărbos, cu un liliac mare pe scut, ca nici unul dintre ei de altfel, așa că spunea lucruri pe care, poate, dacă ar fi știut cu cine are de-a face, le-ar fi păstrat pentru sine.

— A fost otrăvit, susținea hangiul. Fața i s-a înnegrit ca o prună.

— Fie ca Tatăl să-l judece drept, murmură un septon.

— Soția piticului a luat parte la crimă, împreună cu el, jura un arcaș în livreaua Lordului Rowan. După aceea, a dispărut de la castel într-un nor de pucioasă, și un fantomatic lup străvechi a fost zărit dând târcoale Fortăreței Roșii, cu sângele picurându-i din fălci.

Jaime rămase tăcut tot timpul, lăsând cuvintele să treacă peste el, cu un corn cu bere uitat în mâna lui bună. *Joffrey. Sângele meu. Primul meu născut.* Încercă să-și aducă în minte chipul băiatului, dar trăsăturile lui se transformau întruna în

trăsăturile lui Cersei. *Jelește acum, cu părul răvășit și ochii roșii de plâns, cu gura tremurând când încearcă să vorbească. Va plânge din nou când mă va vedea, deși se va lupta să-și stăpânească lacrimile.* Sora lui plângea rareori, și asta numai când era cu el. Nu putea suporta ca alții să o considere slabă. Numai în fața geamănului ei își arăta rănilor. *Va aștepta de la mine alinare și răzbunare.*

În ziua următoare, la insistențele lui Jaime, înaintară mult. Fiul îi murise și sora lui avea nevoie de el.

Când văzu orașul în fața ochilor, cu turnurile de veghe înălțându-se întunecate pe cerul asfințitului, Jaime Lannister se apropie la trap de Walton Picioare-de-Oțel, aflat în spatele lui Nage cu steagul lui de pace.

— Ce-o fi cu duhoarea asta îngrozitoare? se plânse omul Nordului.

Moarte gândi Jaime, dar spuse:

— Fum, sudoare și rahat. Pe scurt, Debarcaderul Regelui. Dacă ai nasul fin, poți mirosi și trădarea. N-ai mai mirosit niciodată un oraș?

— Am mirosit Portul Alb. N-a duhnit așa.

— Portul Alb nu e Debarcaderul Regelui, după cum fratele meu, Tyrion, nu e Gregor Clegane.

Nage îi conduse în susul unei coline. Steagul lui de pace cu șapte cozi se înălța și se răsucea în vânt, cu steaua-i în șapte colțuri strălucind în vârful suportului. În curând, Jaime avea să-i vadă pe Cersei, pe Tyrion și pe tatăl lor. *Să fie oare cu puțință ca fratele meu să-l fi ucis pe Joffrey?* I se părea greu de crezut.

Era neobișnuit de calm. Știa că, de obicei, bărbații erau înnebuniți de durere când le murea un fiu. Își smulgeau părul din cap, blestemau zeii și jurau să se răzbune. De ce, atunci, el simțea atât de puțin? *Băiatul a trăit și a murit considerându-l pe Robert Baratheon tatăl lui.*

Într-adevăr, Jaime fusese de față la nașterea lui Joffrey, dar nu-l ținuse niciodată în brațe.

— Ce impresie ar face una ca asta? îl atenționase Cersei, când femeile îi lăsaseră singuri. Rău destul că Joff seamănă cu tine, nu mai e nevoie să te și fudulești cu el. Jaime cedase fără să se împotrivească măcar. Copilul era o mică făptură urlătoare care cerea prea mult din timpul lui Cersei, din dragostea lui Cersei, din sânii lui Cersei. Robert Baratheon n-avea decât să-l păstreze!

Iar acum e mort. Și-l imagină pe Joff zăcând nemișcat și rece, cu fața înnegrită de otravă, și tot nu simțea nimic. Probabil că era un monstru, așa cum se spunea. Dacă Tatăl s-ar pogori din Ceruri să-i dea înapoi ori fiul, ori mâna, Jaime știa ce ar alege. În definitiv, mai avea un fiu și sămânță destulă pentru încă mulți alții. *Dacă Cersei mai vrea un copil, o să i-l dăruiesc... dar de data asta, o să-l țin în brațe și lua-i-ar Ceilalți pe cei cărora nu le place asta.* Robert putrezea în mormântul lui, iar Jaime era sătul de minciuni.

Se răsuci dintr-odată și porni înapoi la galop, s-o caute pe Brienne. *Numai zeii știu de ce mă ostenesc! E cea mai ursuză ființă pe care am avut ghinionul s-o*

întâlnesc. Fetișcana venea în spate și la câțiva pași într-o parte, ca și cum ar fi vrut să arate că nu era cu ei. Îi găsiseră pe drum haine bărbătești: o tunică ici, o pelerină colea, o pereche de pantaloni și o mantie cu glugă, până și o platoșă veche de fier. Părea că se simte mai bine îmbrăcată ca un bărbat, dar nimic n-o putea face frumoasă. *Nici fericită.* După ce părăsiseră Harrenhalul, obișnuita-i îndărătnicie de catâr începuse în curând să-și reîntre în drepturi.

— Îmi vreau armele și armura înapoi, insistase ea.

— O, negreșit, hai să-ți recuperăm lucrurile, replicase Jaime. Coiful, mai cu seamă. Am fi cu toții mai fericiți dacă ți-ai ține gura închisă și viziera coborâtă.

Atâta lucru putea să facă Brienne, dar tăcerea ei posomorâtă începuse în curând să-l indispună aproape la fel de mult ca nesfârșitele tentative ale lui Qyburn de a se face plăcut. *O, zei, n-aș fi crezut că îmi va lipsi vreodată compania lui Ser Cleos Frey.* Începea să-și dorească s-o fi lăsat, până la urmă, pe Brienne în groapa ursului.

— Debarcaderul Regelui, anunță Jaime, când o găsi. Călătoria noastră s-a sfârșit, domniță. Ți-ai ținut jurământul și m-ai adus la Debarcaderul Regelui. Întreg, doar cu câteva degete și o mână lipsă.

Ochii ei priveau nepăsători.

— Asta a fost doar jumătate din jurământul meu. I-am spus Doamnei Catelyn că îi voi aduce fiicele înapoi. Sau măcar pe Sansa. Iar acum...

Nici măcar nu l-a întâlnit vreodată pe Robb Stark, dar durerea ei e mai profundă decât a mea. Sau poate că pe Lady Catelyn o jelea. Erau la Brindlewood când aflaseră *acea* veste, de la un butoiș de cavaler cu fața roșie, pe nume Ser Bertram Beesbury, care avea ca blazon trei stupi pe un fond vârgat, cu dungi negre și galbene. Beesbury le-a spus că un grup de oșteni ai Lordului Piper trecuseră prin Brindlewood doar cu o zi înainte, gonind către Debarcaderul Regelui, sub un steag de pace.

— Cu tânărul lup mort, Piper găsea inutil să continue lupta. Fiul lui e prizonier la Gemeni.

Brienne rămăsese cu gura căscată, ca o vacă gata să se înece în timp ce rumegă, astfel că îi revenise lui Jaime misiunea de a smulge povestea despre Nunta Roșie.

— Orice mare lord are purtători de flamuri nesupuși, care îl pizmuiesc pentru poziția lui, i-a spus el după aceea. În cazul tatălui meu, au fost Casele Reyne și Tarberck. Tyrellii au Casa Florent, Hoster Tully l-a avut pe Walder Frey. Numai puterea îi ține pe astfel de oameni la locul lor. Îndată ce miros slăbiciunea... În Epoca Eroilor, Boltonii obișnuiau să-i jupoaie pe cei din Casa Stark și să-și facă mantii din pielea lor.

Brienne părăsise atât de nefericită încât Jaime aproape că se pomenise dorindu-și s-o consoleze.

Din ziua aceea, Brienne era, parcă, surdă. Nici măcar când îi spunea „fătucă”

nu reușea să-i smulgă vreo reacție. *Puterea a părăsit-o.* Femeia aruncase cu o piatră în Robin Ryger, înfruntase ursul cu o sabie boantă, îl mușcase pe Vargo Hoat de ureche și se luptase cu Jaime până ce îl istovise... dar acum era zdrobită, vlăguită.

— O să vorbesc cu tatăl meu să te trimită înapoi la Tarth, dacă îți convine, îi spuse el. Sau dacă preferi să rămâi, s-ar putea să-ți găsesc un loc la curte.

— Ca doamnă de companie a reginei? întrebă ea măhnită.

Jaime își aminti imaginea ei în rochia roz de satin și încercă să nu-și închipuie ce ar putea spune sora lui despre o asemenea doamnă de companie.

— Poate un post în Garda Orașului...

— N-o să slujesc alături de sperjuri și criminali.

Atunci de ce te-ai mai ostenit să-ți iei sabie? ar fi putut întreba Jaime, dar își înghiți cuvintele.

— Cum vrei tu, Brienne.

Cu o singură mână, își întoarse calul și se îndepărtă.

Poarta Zeilor era deschisă când ajunseră în dreptul ei, dar o duzină de care erau aliniat de-a lungul drumului, încărcate cu poloboace de cidru, butoaie cu mere, baloți de fân și unii dintre cei mai mari dovleci pe care-i văzuse Jaime vreodată. Aproape fiecare căruță avea străjerii ei, ostași ce purtau blazoanele unor lorzi mărunți, mercenari în zale și piele fiartă, sau, uneori, doar fiul îmbujorat al vreunui fermier, strângând în mână o sulică butucănoasă, cu vârful ascuțit. Jaime le zâmbi, trecând la trap pe lângă ei. La poartă, mantiile aurii adunau bani de la fiecare căruțaș, înainte de a face semn căruțelor să treacă.

— Ce-i asta? vru să știe Picioare-de-Oțel.

— Trebuie să plătească pentru dreptul de a vinde în interiorul orașului. Din porunca Mâinii Regelui și a maestrului vistiernic.

Jaime privi lungul șir de care, căruțe și cai încărcăți.

— Și stau la rând să plătească?

— Aici se pot face bani frumoși acum, că s-a terminat cu luptele, le spuse vesel morarul din cea mai apropiată căruță. Orașul e sub stăpânirea Lannisterilor. Bătrânul Lord Tywin de la Rock. Se spune că scoate argint prin dos.

— Aur, îl corectă Jaime. Iar Degețel îl face din gălbenele, pot să jur.

— Pezevenghiul e acum vistiernic, zise căpitanul porții. Sau a fost, până când l-au arestat fiindcă l-a omorât pe rege. Bărbatul îi cercetă bănuitor pe oamenii Nordului. Voi cine sunteți?

— Oamenii Lordului Balon. Am venit să vorbim cu Mâna Regelui.

Căpitanul îi aruncă o privire lui Nage, cu steagul lui de pace.

— Să plecați genunchiul, vrei să spui. Nu sunteți primii. Luați-o drept înainte către castel și vedeți să nu faceți tărăboi. Le făcu semn să treacă și reveni la căruțe.

Dacă Debarcaderul Regelui jelea moartea regelui său copil, Jaime n-ar fi avut

cum să-și dea seama. Pe Strada Semînelor, un cerșetor în straie jerpelite se ruga în gura mare pentru sufletul lui Joffrey, dar trecătorii nu-i acordau mai multă atenție decât unui oblon stricat bălăngănindu-se în vânt. În rest, mișunau obișnuitele mulțimi, mantii aurii în zale negre, ucenici de brutari vânzând tarte, chifle și plăcinte fierbinți, târfe aplecate pe fereastră, cu corsajele pe jumătate desfăcute, șanțuri cu iz de fecale. Trecură pe lângă cinci bărbați care încercau să tragă un cal mort din capătul unei fundături, iar în altă parte, pe lângă un jongler învârtind cuțite prin aer, spre deliciul unui grup de copii și soldați ai Casei Tyrell, beți.

Străbătând străzile cunoscute, cu două sute de oameni ai Nordului, un maestru fără colan și o urâtenie de femeie alături, Jaime descoperi că trecea neobservat. Nu știa dacă trebuia să fie iritat sau amuzat.

— Nu mă cunosc, îi spuse lui Walton Picioare-de-Oțel, în timp ce traversau Piața Cârpatiului.

— Ți-ai schimbat înfățișarea și camarazii, spuse omul Nordului, iar acum au un nou Regicid.

Porțile Fortăreței Roșii erau deschise, dar o duzină de mantii aurii, înarmate cu sulite, le tăiară calea. Coborâră vârfurile cuțitelor când Picioare-de-Oțel se apropie la trap, însă Jaime îl recunoscu pe cavalerul alb care era în fruntea lor.

— Ser Meryn.

Ochii obosiți ai lui Ser Meryn Trant se lărgiră.

— Ser Jaime?

— Ce bine e să te țină minte cineva. Dă oamenii ăștia la o parte.

Trecuse multă vreme de când mai sârise cineva să-i dea ascultare atât de repede. Jaime uitase cât de mult îi plăcea.

În curtea exterioară, mai dădură peste doi străjeri din Garda Regelui, care nu purtaseră mantii albe ultima dată când slujise Jaime aici. *Tipic pentru Cersei, să mă numească Lord Comandant și pe urmă să-mi aleagă camarazii fără să mă consulte.*

— Cineva mi-a dat doi frați noi, după câte văd, spuse el, descălecând.

— Avem această onoare, ser. Cavalerul Florilor strălucea atât de frumos și de pur în solzii săi albi de mătase încât, prin contrast, Jaime se simțea ca un obiect vechi și ponosit.

Jaime se întoarse către Meryn Trant:

— Ser, n-ai reușit să-i înveți pe frații noștri noi care le sunt obligațiile.

— Care obligații? întrebă Meryn Trant, bătând în retragere.

— Să-l țină pe rege în viață. Câți monarhi ai pierdut de când am plecat din oraș? Doi, nu-i așa?

Apoi Ser Balon observă ciotul.

— *Mâna ta...*

Jaime se forță să zâmbească:

— Acum lupt cu stânga. E mult mai incitant. Unde-l pot găsi pe nobilul meu tată?

— În solariu, cu Lordul Tyrell și Prințul Oberyne.

Mace Tyrell și Vipera Roșie coc pâine împreună. Din ce în ce mai ciudat.

— E și regina cu ei?

— Nu, stăpâne, răspunse Ser Balon. O poți găsi în sept, rugându-se lângă trupul Regelui Joff...

— Tu?

Jaime văzu că ultimul dintre oamenii Nordului descălecăse și acum Loras Tyrell o observase pe Brienne.

— Ser Loras. Brienne stătea încurcată, cu căpăstrul în mână.

Lordul Tyrell se îndreptă spre ea cu pași mari:

— De ce? întrebă el. Spune-mi de ce. A fost bun cu tine, ți-a dat o mantie curcubeu. De ce ai vrut să-l omori?

— Nu l-am omorât eu. Mi-aș fi dat viața pentru el.

— Ți-o vei da. Ser Loras scoase sabia din teacă.

— N-am fost eu.

— Emmon Cuy a jurat că tu ai fost, cu ultima suflare.

— A fost afară din cort, el n-a văzut...

— N-a fost nimeni în cort, în afară de tine și de Lady Stark. Susții că bătrâna a putut tăia prin oțel călit?

— A fost o *umbră*. Știu că pare o nebunie, dar... Îl ajutam pe Renly să-și îmbrace armura și lumânările s-au stins și apoi era sânge peste tot. Lady Catelyn spunea că a fost Stannis. Um... umbra lui. N-am avut nici un amestec, pe onoarea mea...

— N-ai nici o onoare. Scoate sabia. Nu vreau să se spună că te-am ucis în timp ce erai cu mâna goală.

Jaime se așează între ei.

— Vără sabia în teacă, ser.

Ser Jorah îl ocoli.

— Ești nu doar criminală, dar și lașă, Brienne? Așa ai fugit, cu mâinile pătate de sângele lui? *Scoate sabia, femeie!*

— Mai bine ai spera să n-o facă. Jaime îi tăie calea din nou. Altfel s-ar putea să avem de dus cadavrul tău la groapă. Fătuca e vâjnoasă ca Gregor Clegane, deși nu așa de drăguță.

— Nu te amesteca. Ser Jorah îl dădu la o parte.

Jaime îl înhață pe băiat cu mâna întreagă și îl smuci:

— Sunt *Lordul Comandant* al Gărzii Regale, ținac arogant! Comandantul tău, atât timp cât porți mantia albă. *Acum vără afurisita de sabie în teacă*, altfel ți-o iau eu și ți-o arunc într-un loc unde nici măcar Renly n-a ajuns!

Băiatul ezită o clipită, destul ca Ser Balon Swann să spună:

— Fă cum spune Lordul Comandant, Loras.

Atunci, câteva mantii aurii scoaseră săbiile și asta îi îndemnă pe oamenii Dreadfortului să facă la fel. *Minunat*, gândi Jaime, *nici nu apuc bine să descalec, că ne și pomenim cu o baie de sânge în curtea castelului.*

Ser Loras Tyrell își vârî sabia în teacă.

— N-a fost așa de greu, ce zici?

— Cer să fie arestată. O arătă cu degetul: Lady Brienne, te acuz de moartea Lordului Renly Baratheon.

— Dacă veni vorba, spuse Jaime, fătucă are onoare. Mai multă decât am văzut la tine. Și s-ar putea chiar să spună adevărul. Te asigur, nu e ceea ce s-ar numi deșteaptă, dar până și calul meu ar putea născoci o minciună mai bună, dacă crezi că asta a avut ea de gând. Totuși, fiindcă insiști... Ser Balon, escortează-o pe Lady Brienne în celula din turn și ține-o acolo sub pază. Și găsește o cazarmă potrivită pentru Picioare-de-Oțel și oamenii lui, până când tatăl meu va putea să-i primească.

— Da, lordul meu.

Ochii mari și albaștri ai Briennei erau plini de durere când Balon Swann și o duzină de mantii aurii o escortară către celulă. *Ar trebui să-mi trimiți bezele, fătucă*, îi venea să-i spună. De ce toată lumea îi răstălmăcea orice nenorocit de gest? *Aerys. Totul mi se trage de la Aerys.* Jaime îi întoarse fetișcanei spatele și traversă curtea cu pași mari.

Un alt cavaler în armură albă păzea porțile septului regal, un bărbat înalt, cu barba neagră, umeri lați și nasul coroiat. Când îl văzu pe Jaime, afișă un zâmbet acru și spuse:

— Și tu unde crezi că mergi?

— În sept. Jaime își ridică ciotul, arătând. Ala de acolo. Vreau s-o văd pe regină.

— Înălțimea Sa e în doliu. Și de ce ar vrea regina să-l vadă pe unul ca tine?

Fiindcă sunt iubitul ei și tatăl fiului ei ucis, îi venea să spună.

— Tu cine naiba ești?

— Un cavaler al Gărzii Regale, și ai face bine să înveți cum să te porți, ciungule, altfel îți tai și mâna cealaltă și o s-ajungi să-ți sorbi terciul de dimineață.

— Sunt fratele reginei, ser.

Cavalerului alb i se păru amuzant.

— Ai evadat, nu? Și ai mai crescut nițel, stăpâne?

— Celălalt frate, nătărăule. Și Lord Comandant al Gărzii Regale. Acum dă-te la o parte sau o să-ți dorești s-o fi făcut.

Nătărăul îl privi lung de data aceasta:

— Ești... Ser Jaime. Se îndreptă. Scuzele mele, milord. Nu te-am recunoscut. Am onoarea să fiu Ser Osmund Kettleblack.

Și unde e onoarea aici?

— Vreau să fiu singur cu sora mea. Vezi să nu intre nimeni altcineva în sept, ser. Dacă suntem deranjați, o să-ți tai capul ăla afurisit.

— Da, ser, precum spui. Ser Osmund deschise ușa.

Cersei era îngenucheată în fața altarului Fecioarei. Catafalcul lui Joffrey fusese așezat sub cel al Străinului, zeul care-i conducea pe cei proaspăt căsătoriți către lumea cealaltă. Mirosul de tămâie plutea greu în aer, și o sută de lumânări ardeau, înălțând spre ceruri o sută de rugăciuni. *Iar Joff s-ar putea să aibă nevoie de fiecare.*

Sora lui privi peste umăr.

— Cine e? spuse ea, iar apoi: Jaime? Se ridică în picioare, cu ochii scăldați în lacrimi. Ești tu cu adevărat? Dar nu veni spre el. *Ea nu vine niciodată la mine, gândi Jaime. Întotdeauna a așteptat să vin eu la ea. Ea dăruiește, dar eu trebuie să cer.* Ar fi trebuit să vii mai devreme, șopti ea, când o luă în brațe. De ce n-ai putut veni mai devreme, să ai grijă de el? Băiatul meu...

Băiatul nostru.

— Am venit cât de repede am putut. Se smulse din îmbrățișare și făcu un pas în spate. Acolo de unde vin eu, e război, surioară.

— Ești așa de slab. Și părul tău, părul tău auriu...

— Părul o să-mi crească la loc. Jaime ridică ciotul.

Trebuie să vadă. Dar asta nu.

Ochii lui Cersei se lărgiră.

— Stark...

— Nu, asta a fost isprava lui Vargo Hoat.

Numele nu însemna nimic pentru ea.

— Cine?

— Țapul din Harrenhal. Pentru scurt timp. Cersei întoarse capul să privească la catafalcul lui Joffrey. Regele mort fusese îmbrăcat într-o armură aurită, care semăna în mod bizar cu cea a lui Jaime. Viziera coifului era închisă, dar coiful oglindea lumânările, aruncând sclipiri molatice, astfel că băiatul strălucea mândru și viteaz în moarte. Lumina lumânărilor deștepta focuri și în rubinele care împodobeau corsajul rochiei de doliu a lui Cersei. Părul îi cădea pe umeri, despletit.

— L-a omorât, Jaime. Întocmai cum m-a amenințat. Într-o zi, când o să cred că sunt apărută și fericită, îmi va preface bucuria în gust de cenușă, așa a spus.

— Tyrion a spus asta? Jaime refuzase în tot acest timp să creadă. Să ucizi sânge din sângele tău era mai grav decât să ucizi un rege, în ochii zeilor și ai oamenilor. *Știa că băiatul e al meu. L-am iubit pe Tyrion, am fost bun cu el.* Ei, bine, cu o singură excepție... dar el nu știa adevărul. *Sau știa?* De ce ar fi vrut să-l omoare pe Joff?

— Pentru o târfă. Cersei îi apucă mâna cea bună și o strânse în mâna ei. Mi-a spus c-o va face. Joff știa. În timp ce murea, a arătat către criminal. Către

monstrul ăla perfid care ți-e frate. Cersei sărută degetele lui Jaime. O să-l omori de dragul meu, nu-i așa? O să-l răzbuni pe fiul nostru.

Jaime se retrase.

— E fratele meu. Îi vârî ciotul în față, dacă nu apucase, cumva, să i-o vadă. Și nu sunt în stare să omor pe nimeni.

— Mai ai încă o mână, așa-i? Nu-ți cer să-l învingi pe Câine într-o bătălie. Tyrion e un *pitic* închis într-o celulă. Străjile te vor lăsa să treci.

Gândul îi întoarse stomacul pe dos.

— Trebuie să aflu mai multe despre asta. Despre cum s-a întâmplat.

— Vei afla, îl asigură Cersei. Va fi o judecată. Când vei auzi tot ce-a făcut, o să-l vrei mort, la fel de mult ca mine. Îi atinse fața. Am fost pierdută fără tine, Jaime. M-am temut că clanul Stark îmi va trimite capul tău. N-aș fi suportat asta. Îl sărută. Un sărut ușor, doar o atingere a buzelor, dar Jaime o simțea tremurând când o cuprinse în brațe. Nu sunt întreagă fără tine.

Nu era tandrețe în sărutul pe care i-l întoarse el, doar patimă. Gura ei se deschise.

— Nu, șopti Cersei, când gura lui îi coborî spre gât, nu aici. Septonii...

— Lua-i-ar Ceilalți pe septoni. O sărută din nou, o sărută în tăcere, o sărută până când gemu. Atunci Jaime răsturnă lumânările și o ridică pe altarul Mamei, ridicându-i fustele și furoul de mătase de dedesubt. Cersei îi izbi pieptul cu pumni neputincioși, murmurând ceva despre risc, despre pericol, despre tatăl lor, despre septoni, despre mânia zeilor. El n-o auzi. Își dezlegă pantalonii, urcă deasupra ei și-i desfăcu picioarele albe, goale. Își vârî mâna între coapsele ei, pe sub lenjerie. Când i-o sfâșie, văzu că sângerează, dar nu avea nici o importanță.

— Grăbește-te, șoptea ea, acum, repede, repede, acum, fă-o acum, acum. Jaime, Jaime, Jaime. Mâinile ei îl ajutară. Da, spuse Cersei, când o pătrunse, fratele meu, iubitul meu frățior, da, așa, da, ești al meu, ești acasă, acum ești acasă, ești acasă. Îi sărută urechea și îi mângâie părul scurt, țepos. Jaime se pierdu în carnea trupului ei. Simțea inima lui Cersei bătând în același ritm cu inima lui și sângele ud, amestecat cu sămânța, când se împreună.

Dar îndată ce terminară, regina spuse:

— Lasă-mă să mă ridic, dacă suntem descoperiți așa...

Fără tragere de inimă, Jaime se rostogoli într-o parte și o ajută să coboare de pe altar. Marmura palidă era pătată de sânge. Jaime îl șterse cu mâneca, apoi se aplecă să ridice lumânările pe care le răsturnase. Din fericire, se stinseseră toate în cădere. *Dacă septul ar fi luat foc, poate că nici n-aș fi observat.*

— A fost o nebunie. Cersei își aranja rochia. Cu tata în castel... Jaime, trebuie să avem grijă.

— M-am săturat să am grijă. Targaryenii se căsătoreau între ei, frate și soră, noi de ce n-am face la fel? Fii soția mea, Cersei. Ridică-te în fața regatului și spune că pe mine mă vrei. Vom face nuntă și vom avea un alt fiu, în locul lui

Joffrey.

Cersei se dădu înapoi.

— Nu e deloc amuzant.

— Mă auzi râzând?

— Ți-ai lăsat mințile la Riverrun? În glasul ei era o undă de iritare. Tronul lui Tommen vine de la Robert, știi asta.

— Va avea Casterly Rock, nu e destul? Lasă-l pe tata să șadă pe tron. Eu doar pe tine te vreau.

Dădu să-i atingă obrazul. Obiceiurile vechi se uită greu și Jaime ridică mâna dreaptă. Cersei se retrase din fața ciotului.

— *Nu...* nu vorbi așa. Mă sperii, Jaime. Nu fi prost. Un singur cuvânt greșit ne va costa totul. Ce ți-au făcut?

— Mi-au tăiat mâna.

— Nu, nu e numai asta, ești *schimbat*. Cersei făcu un pas în spate. Vorbim mai târziu. Sau mâine. Slujnicele Sansei Stark sunt într-o celulă din turn. Trebuie să le interoghez... Ar trebui să te duci la tata.

— Am străbătut o mie de leghe să vin la tine și am pierdut cea mai bună parte din mine pe drum. Nu-mi spune să plec!

— *Lasă-mă*, repetă ea și se întoarse.

Jaime se legă la pantaloni și făcu așa cum îi poruncise. Deși era obosit, nu putea să caute un pat. Cu siguranță, tatăl său aflase deja că s-a întors.

Turnul Măinii era păzit de străjerii de casă ai Lannisterilor, care îl recunoscuseră îndată.

— Zeii sunt buni că ni te-au adus înapoi, ser, zise unul, deschizându-i ușa.

— Zeii n-au nici un amestec. Catelyn Stark m-a trimis înapoi. Ea și Lordul Dreadfortului.

Urcă scările și năvăli în solariu neanunțat, găsindu-și tatăl așezat lângă foc. Lordul Tywin era singur, lucru pentru care Jaime era recunoscător. N-avea nici un chef în clipa asta să-și fluture mâna schilodită în fața lui Mace Tyrell sau a Viperei Roșii, cu atât mai puțin în fața celor doi laolaltă.

— Jaime, spuse Lordul Tywin, ca și cum ultima oară s-ar fi văzut la micul dejun. Lordul Bolton m-a făcut să cred că te pot aștepta mai devreme. Am sperat că vei ajunge la nuntă.

— Am fost oprit din drum. Jaime închise ușa. Sora mea s-a autodepășit, după câte am auzit. Șaptezeci și șapte de feluri de mâncare și un regicid, așa nuntă nu s-a mai pomenit. De când știi că sunt liber?

— Mi-a spus eunucul, la câteva zile după evadarea ta. Am trimis oameni în ținuturile riverane, să te caute. Gregor Clegane, Samwell Spicer, frații Plumm. Varys a dat și el de veste, dar mai discret. Am convenit că, dacă știu cât mai puțini că ești liber, cu atât mai puțini te vor vâna.

— Varys a pomenit despre asta? Se apropie de foc, ca tatăl lui să poată vedea.

Lordul Tywin sări din scaun, şuierând printre dinți.

— *Cine ți-a făcut asta?* Dacă Lady Catelyn crede...

— Lady Catelyn mi-a ținut o sabie la gât și m-a obligat să jur că-i voi înapoia fiicele. Asta a fost isprava țăpului tău. Vargo Hoat, Lordul de Harrenhal.

Lordul Tywin întoarse privirea, dezgustat.

— Nu mai este. Ser Gregor i-a luat castelul. Mercenarii l-au părăsit pe căpitanul lor de odinioară, aproape până la ultimul, și unii dintre oamenii Doamnei Whent au deschis o ușă lateralnică. Clegane l-a găsit pe Vargo stând singur în Sala Celor O Sută de Inimi, pe jumătate nebun de durere și fierbințeli, din pricina unei răni care se infectase. Urechea, după câte am aflat.

Jaime nu-și putu stăpâni râsul. *Ce drăguț! Urechea!* Abia aștepta să-i spună Briennei, deși fătucii nu i se va părea atât de amuzant.

— A murit deja?

— Mai are puțin. I-au tăiat mâinile și picioarele, dar Clegane pare amuzat de felul cum bolborosește.

Zâmbetul lui Jaime se acri.

— Dar Bravii Companioni?

— Cei câțiva care au rămas la Harrenhal au murit. Ceilalți s-au împrăștiat. Se vor îndrepta spre porturi, te asigur, sau vor încerca să-și piardă urma în păduri. Ochii i se întoarseră la ciotul lui Jaime și gura i se încleșta de furie.

— O să le luăm capetele. Până la unul. Poți să folosești sabia cu mâna stângă?

Abia mă pot îmbrăca dimineața. Jaime ridică mâna cu pricina, ca s-o cerceteze tatăl său.

— Cinci degete, seamănă cu cealaltă. De ce n-ar funcționa?

— Bine. Tatăl lui se așează. Asta e bine. Am un dar pentru tine. Cu ocazia întoarcerii tale. După ce mi-a spus Varys...

— Dacă nu e o mână nouă, mai poate aștepta. Jaime se așează pe scaunul din fața tatălui său. Cum a murit Joffrey?

— Otravă. Planul a fost să pară că s-a înecat cu o bucătică de mâncare, dar am poruncit să i se disece gâtul și maesterii nu au găsit nimic.

— Cersei susține că a fost mâna lui Tyrion.

— Fratele tău i-a dat regelui vinul otrăvit, l-au văzut o mie de oameni.

— A fost un gest nesăbuit.

— L-am arestat pe scutierul lui Tyrion. Și pe slujnicele soției sale. Vom vedea dacă au ceva să ne spună. Mantiile aurii ale lui Ser Addam o caută pe fata Stark, iar Varys a pus pe capul ei o recompensă. Dreptatea regelui va fi împlinită.

Dreptatea regelui.

— Ai fi în stare să-ți execuți propriul fiu?

— E acuzat de regicid și de uciderea unei rude. Dacă e nevinovat, n-are de ce să se teamă. Mai întâi trebuie să analizăm dovezile în favoarea și împotriva lui.

Dovezile. În acest oraș de mincinoși, Jaime știa ce fel de dovezi se vor găsi.

— Renly a murit și el în mod misterios, când Stannis avea nevoie de asta.

— Lordul Renly a fost ucis de una dintre străjile lui, o femeie din Tarth.

— Datorită acelei femei din Tarth mă aflu eu aici. Am azvârlit-o într-o temniță, ca să-l liniștesc pe Ser Loras, dar mai degrabă aş crede în fantoma lui Renly decât că i-a făcut ea vreun rău. Dar Stannis...

— Cu otravă a fost ucis Joffrey, nu cu vrăjitorii. Lordul Tywin aruncă din nou o privire către ciotul lui Jaime. Nu poți sluji în Garda Regelui fără mâna dreaptă...

— Pot, îl întrerupse el. Și o voi face. Există antecedente. O să caut în Cartea Albă și o să le găesc, dacă vrei. Ciung sau întreg, un cavaler al Gărzii Regale slujește pe viață.

— Cersei a pus capăt acestei rânduieli când l-a înlocuit pe Ser Barristan din pricina vârstei. Darul potrivit pentru Credință îl va lămuri pe Înaltul Septon să te dezlege de jurămintele. Ce-i drept, sora ta a fost nesăbuită că l-a îndepărtat pe Selmy, dar acum, că a deschis porțile...

— ... cineva trebuie să le închidă la loc. Jaime se ridică. M-am săturat ca femeile de viță nobilă să arunce în mine cu rahat, tată. Nimeni nu m-a întrebat dacă vreau să fiu Lord Comandant, dar se pare că sunt. Am o datorie...

— Da, ai. Lordul Tywin se ridică, la rândul lui. O datorie față de Casa Lannister. Moștenești Casterly Rock. Acolo îți este locul. Tommen trebuie să te însoțească, pupil și scutier al tău fiind. Acolo va învăța să fie un Lannister și îl vreau cât mai departe de mama lui. Vreau să-i găsec lui Cersei un soț. Oberyn Martell, poate, dacă îl conving pe Lordul Tyrell că această uniune nu primejduiește Highgardenul. Și e timpul să te căsătorești și tu. Tyrellii insistă acum ca Margaery să se mărite cu Tommen, dar dacă ar fi să te propun pe tine în schimb...

— NU! Jaime auzise cât putea suporta. Nu, mai mult decât putea suporta. Era scârbit, scârbit de lorzi și de minciuni, scârbit de tatăl lui, de sora lui, scârbit de toate urzelile afurisite. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. De câte ori trebuie să-ți spun, ca să auzi? *Oberyn Martell*? E un infam și nu numai fiindcă își otrăvește sabia. Are mai mulți bastarzi decât Robert și se culcă și cu băieți. Și dacă ai impresia, preț de o clipă rătăcită, că m-aș însura cu văduva lui Joffrey...

— Lordul Tyrell jură că fata e încă fecioară.

— Din partea mea n-are decât să fie. *Nu o vreau și nu vreau Casterly Rock-ul tău!*

— Ești fiul meu...

— Sunt cavaler al Gărzii Regale. *Lordul Comandant* al Gărzii Regale. Și asta e tot ce am de gând să fiu.

Lumina focului arunca sclipiri aurii în barba aspră ce încadra fața Lordului Tywin. O venă îi pulsa pe gât, dar nu vorbe. Și nu vorbe. Și nu vorbe.

Liniștea încordată continuă până când deveni mai mult decât putea Jaime

suporta.

— Tată..., începu el.

— Nu ești fiul meu. Lordul Tywin își întoarse fața. Spui că ești Lordul Comandant al Gărzii Regale și numai atât. Foarte bine, ser. Du-te la datoria ta.

DAVOS

Glasurile lor se înălțau ca firele de cenușă, învârtindu-se pe cerul violet al înserării.

— Scoate-ne din întuneric, o, Stăpâne. Reversă focul în inimile noastre, ca să putem păși pe cărarea ta de lumină.

Focul ardea în amurg, o fiară uriașă, strălucitoare, a cărei lumină portocalie, mișcătoare, arunca peste curte umbre înalte, de șapte metri. De-a lungul zidurilor Pietrei Dragonului, armata de garguie și personaje grotești părea să se trezească la viață.

Davos privi în jos de la o fereastră boltită a balconului. O privea pe Melisandre ridicându-și mâinile, parcă pentru a îmbrățișa flăcările tremurătoare.

— R'hllor, cânta ea, cu glas puternic și limpede, tu ești lumina ochilor noștri, focul inimilor noastre, căldura trupurilor noastre. Al tău este soarele care ne încălzește zilele, ale tale stelele care ne veghează în întunericul nopții.

— *Stăpân al Luminii, apără-ne. Noaptea e neagră și plină de spaime.* Regina Selyse dădea tonul replicilor, cu chipu-i ascuțit plin de ferveoare.

Regele Stannis stătea lângă ea, cu vârfurile coroanei sale roșii-aurii licărind la fiecare mișcare a capului. *E cu ei, dar nu le aparține*, gândi Davos. Prințesa Shireen era între ei și petele gri, marmorate, de pe fața și gâtul fetei păreau aproape negre în lumina focului.

— *Stăpân al Luminii, apără-ne*, cântă regina. Regele nu răspunse împreună cu ceilalți. Își adâncea privirea în flăcări. Davos se întreba ce vedea acolo. *O altă viziune a războiului care va veni? Sau ceva mai apropiat?*

— R'hllor, care ne-ai dat viață, îți mulțumim, cântă Melisandre. R'hllor, care ne-ai dat zi, îți mulțumim.

— *Îți mulțumim pentru soarele care ne încălzește*, răspunseră într-un glas Regina Selyse și ceilalți închinători. *Îți mulțumim pentru stelele care ne veghează. Îți mulțumim pentru focurile și pentru torțele noastre, care îndepărtează întunericul sălbatic.* Lui Davos i se părea că erau mai puține glasuri decât în noaptea precedentă, mai puține fețe îmbujorate de lumina portocalie din jurul focului. Dar oare mâine vor fi și mai puține... sau mai multe?

Glasul lui Ser Axell Florent răsună puternic, ca o trâmbiță. Stătea cu pieptul dezgolit, cu picioarele desfăcute, cu lumina flăcărilor spălându-i fața, ca o monstruoasă limbă portocalie. Davos se întreba dacă Ser Axell îi va mulțumi la

sfârșit. Ceea ce aveau să înfăptuiască în seara aceasta putea să-l facă Mâna Regelui, așa cum visase.

Melisandre strigă:

— Îți mulțumim pentru Stannis, prin grația ta regele nostru! Îți mulțumim pentru focul alb, imaculat, al bunătății sale, pentru sabia roșie a dreptății din mâna lui, pentru dragostea pe care o poartă celor credincioși. Călăuzește-l și apără-l, R'hllor, și dă-i putere să-și zdrobească vrăjmașii.

— *Dă-i putere*, răspunseră Regina Selyse, Ser Axell, Devan și ceilalți. *Dă-i curaj. Dă-i înțelepciune.*

Pe când era copil, septonii îl învățaseră pe Davos să se roage Babei pentru înțelepciune, Războinicului pentru curaj, Fierarului pentru putere. Însă acum Mamei i se ruga, să-l apere pe Devan, iubitul său fiu, de zeul-demon al femeii roșii.

— Lord Davos? Ar fi bine să ne pregătim. Ser Andrew îi atinse ușor cotul. Lordul meu?

Titlul încă îi suna ciudat în urechi, dar Davos se îndepărtă de fereastră.

— Da, e timpul. Stannis, Melisandre și oamenii reginei aveau să-și facă rugăciunile încă o oră sau mai mult. Preoteasa roșie aprindea focurile în fiecare zi, în amurg, ca să-i mulțumească lui R'hllor pentru ziua care tocmai de încheia și să-l roage să trimită iarăși soarele a doua zi dimineată, alungând întunericul. *Un contrabandist trebuie să cunoască ritmurile mării și să știe cum să le folosească.* Atât era el la sfârșitul zilei, nimic mai mult. Davos contrabandistul. Mâna ciuntită i se ridică la gât, căutându-și punga aducătoare de noroc, dar nu găsi nimic. O coborî iute și grăbi pasul.

Însoțitorii lui se țineau aproape, potrivit-și pașii după ai lui. Bastardul de la Cântecul Noptii avea o față ciupită de vărsat și un aer de cavalier jerpelit. Ser Gerald Gower era voinic, grosolan și blond; Ser Andrew Estermont era cu un cap mai înalt, avea o barbă ascuțită și sprâncene castanii, stufoase. Fiecare dintre ei era om bun în felul lui, gândea Davos. *Și în curând vor fi cu toții morți, dacă ceea ce facem în noaptea asta nu merge bine.*

— Focul este o ființă vie, îi spusese femeia roșie când îi ceruse să-l învețe cum să vadă viitorul în flăcări. Se mișcă întruna, se schimbă... ca o carte ale cărei litere saltă și dansează când încerci să le citești. E nevoie de ani de antrenament să deslușești formele, deosebind ceea ce va fi de ceea ce ar putea fi sau a fost. Chiar și atunci, e greu, *greu*. Voi nu înțelegeți asta, voi, oamenii din ținuturile apusului.

Atunci Davos o întrebase cum se făcea că Ser Axell deprinsese șiretlicul atât de repede, dar Melisandre doar zâmbise enigmatic, spunând:

— Orice pisică poate să se holbeze în foc și să vadă un șoarece la joacă.

Davos nu-i mințise pe oamenii regelui în privința asta sau în alta.

— S-ar putea ca femeia roșie să vadă ce avem de gând, îi prevenise el.

— Atunci ar trebui să începem prin a o omorî pe ea, îi îndemnase Lewys zis

Precupeața. Știu un loc unde o putem pândi, patru dintre noi, cu săbii ascuțite...

— Ne-ați osândi pe toți, i-a răspuns Davos. Maester Cressen a încercat s-o omoare și ea a știut imediat. Din flăcări, presupun. Mi se pare că simte îndată orice pericol la adresa ei, dar cu siguranță nu poate vedea *totul*. Dacă o ignorăm, s-ar putea să scăpăm neobservați.

— E dezonorant să te ascunzi și să te furișezi, obiectase Ser Triston de Tally Hill, care fusese omul lui Sunglass înainte ca Lordul Gunces să ardă în focurile Melisandrei.

— Dar ți se pare mai onorant să arzi? îl întrebase Davos. L-ai văzut pe Lordul Sunglass murind. Asta vrei? N-am nevoie acum de oameni de onoare. Am nevoie de tâlhari. Sunteți cu mine sau nu.

Erau. Slavă zeilor, erau.

Maester Pylos îl ajuta pe Edric Storm să dezlege tainele socotitului, când Davos dădu ușa în lături. Ser Andrew era în spatele lui. Ceilalți rămăseseră să păzească ușa beciului și scara. Maesterul se întrerupse:

— Ajunge pentru astăzi, Edric.

Băiatul era nedumerit de această întrerupere.

— Lord Davos, Lord Andrew, făceam adunări.

Ser Andrew zâmbi:

— Uram adunările când eram de vârsta ta, puștiule.

— Edric, spuse Maester Pylos, acum fugi și ia-ți mantia. Mergi cu Lordul Davos.

— Serios? Edric se ridică în picioare. Unde mergem? Gura i se strânse cu încăpățănare. Nu mă duc să mă rog la Stăpânul Luminii. Eu sunt omul Războinicului, ca tata.

— Știm, zise Davos. Haide, flăcăule, n-avem timp de pierdut.

Edric îmbracă o mantie groasă, cu glugă, din lână nevopsită. Maester Pylos îl ajută să și-o lege și îi trase gluga pe cap, să-i ascundă fața.

— Vii cu noi, Maester? întrebă băiatul.

— Nu. Pylos își atinse colanul din multe metale pe care îl purta la gât. Locul meu e aici, la Piatra Dragonului. Acum du-te cu Lordul Davos și să-i dai ascultare. E Mâna Regelui, nu uita. Ce ți-am spus eu despre Mâna Regelui?

— Mâna vorbește cu glasul regelui.

Tânărul maester zâmbi:

— Așa este. Du-te acum.

Davos nu avusese îndoieli în privința lui Pylos. Poate că-i purtase pică fiindcă luase locul lui Maester Cressen. Dar acum nu putea decât să-i admire curajul. *Asta l-ar putea costa și pe el viața.*

În fața apartamentului maesterului, Ser Gerald Gower aștepta lângă scări. Edric Storm îl privi curios. În timp ce coborau, întrebă:

— Unde mergem, Lord Davos?

— La apă. Te așteaptă o corabie.

Băiatul se opri.

— O corabie?

— Una dintre corăbiile lui Salladhor Saan. Salla e un bun prieten al meu.

— Merg și eu cu tine, vere, îl liniști Ser Andrew. N-ai de ce te teme.

— Nu mă *tem*, răspunse indignat Edric. Numai că... Shireen vine și ea?

— Nu, răspunse Davos. Prințesa trebuie să rămână aici, cu tatăl și cu mama ei.

— Atunci trebuie s-o văd, explică Edric. Să-mi iau rămas-bun. Altfel o să fie tristă.

Nu la fel de tristă ca atunci când te-ar vedea arzând.

— N-avem timp, zise Davos. O să-i spun prințesei că te-ai gândit la ea. Și poți să-i scrii când ajungi acolo unde te duci.

Băiatul se încruntă.

— Ești sigur că trebuie să plec? De ce vrea unchiul să mă trimită de la Piatra Dragonului? L-am supărat? N-am vrut. Avea din nou acel aer încăpățânat. Vreau să-l văd pe unchiul meu. Vreau să-l văd pe Regele Stannis.

Ser Andrew și Ser Gerald schimbară priviri.

— N-avem timp pentru asta, vere, spuse Ser Andrew.

— Vreau să-l văd, insistă Edric, mai tare.

— El nu vrea să te vadă. Davos trebuia să spună ceva ca să-l urnească pe băiat. Eu sunt Mâna, vorbesc cu glasul lui. Trebuie să mă duc la rege și să-i spun că nu vrei să faci ce ți se spune? Știi cât l-ar înfuria asta? L-ai văzut vreodată furios pe unchiul tău? Își scoase mînușa și îi arătă băiatului cele patru degete pe care Stannis i le scurtase. Eu l-am văzut.

Era o minciună sfruntată. Stannis Baratheon nu arătase pic de furie când îi tăiasse Cavalerului Ceapă degetele, ci doar un simț neclintit al dreptății. Dar Edric Storm nu venise încă pe lume în vremea aceea și n-avea de unde să știe. Și amenințarea avu efectul scontat.

— N-ar fi trebuit să facă asta, spuse băiatul, dar îl lăsă pe Davos să-l ia de mână și să-l conducă pe scări în jos.

Bastardul de la Cântecul Noptii li se alătură lângă ușa beciului. Străbătură cu pas iute curtea și coborâră câteva trepte, sub coada de piatră a unui dragon înghețat. Lewys zis Precupeața și Omer zis Mură îi așteptau la poarta din spate, cu doi străjeri legați fedeleş la picioarele lor.

— Barca? îi întrebă Davos.

— E acolo, răspunse Lewys. Patru vâslași. Galera e ancorată imediat după promontoriu. *Nebunul Prendos.*

Davos chicoti. *O corabie ce poartă numele unui nebun. Dar se potrivește.* Salla avea o doză din umorul negru al piraților.

Se lăsă pe un genunchi în fața lui Edric Storm.

— Trebuie să te las acum, spuse el. Te așteaptă o barcă, să te ducă la o galeră.

Apoi vei străbate marea. Ești fiul lui Robert, așa că știu că vei fi curajos, orice s-ar întâmpla.

— Voi fi. Numai că... Băiatul șovăi.

— Privește-o ca pe o aventură, lordul meu. Davos încerca să pară voios și fără griji. E începutul marii aventuri a vieții tale. Fie ca Războinicul să te apere!

— Și fie ca Tatăl să te judece drept, Lord Davos! Băiatul ieși pe poarta din spate, împreună cu vărul său, Ser Andrew. Ceilalți îi urmară, toți în afară de Bastardul de la Cântecul Noptii. *Fie ca Tatăl să mă judece drept*, gândi Davos neliniștit. Însă judecata regelui îl preocupa acum.

— Aștia doi? întrebă Ser Rolland despre străjeri, după ce închise și zăvori poarta.

— Du-i într-o pivniță, răspunse Davos. Îi poți dezlega după ce Edric ajunge destul de departe.

Bastardul clătină scurt din cap. Nu mai era nimic de spus, partea cea mai ușoară trecuse. Davos își trase mănuașă, dorindu-și să nu-și fi pierdut norocul. Fusesse mai bun și mai curajos cu punga de oase la gât. Își trecu degetele scurtate prin păru-i rar, castaniu, întrebându-se dacă era cazul să se tundă. Trebuia să fie prezentabil când i se înfățișa regelui.

Piatra Dragonului nu mai păruse niciodată atât de întunecată și de înfricoșătoare. Davos înainta încet, iar sunetul pașilor săi se lovea, cu ecou, de zidurile negre și de dragonii întunecați. *Dragoni de piatră care nu se vor trezi niciodată, nădăjduiesc*. Toba de Piatră se înălța imensă în fața lui. Străjerii de la porți își despărțiră sulilele când se apropie. *Nu pentru Cavalerul Ceapă, ci pentru Mâna Regelui*. Davos intra, cel puțin, ca Mână a Regelui. Se întreba ce va fi când va ieși. *Dacă voi mai ieși vreodată...*

Treptele păreau mai multe și mai abrupte decât înainte, sau poate era doar obosit. *Mama nu m-a zămislit pentru asemenea misiuni*. Se ridicase prea sus și prea repede, iar aici, în vârful muntelui, aerul era prea rarefiat ca să-l poată respira. Copil fiind, visase la bogății, dar asta fusese demult. Mai târziu, când crescuse, nu-și dorise decât câteva pogoane de pământ mănos, un castel în care să îmbătrânească și o viață mai bună pentru fiii săi. Bastardul Orb îi spunea adesea că un contrabandist isteț nu se întinde mai mult decât îi e plapuma, nici nu atrage prea mult atenția asupra lui. *Câteva pogoane, un acoperiș de lemn, un „ser” înaintea numelui, ar fi trebuit să fiu mulțumit*. Dacă va supraviețui acestei nopți, îl va lua pe Devan și va pleca acasă, la Capul Mânii și la buna lui Marya. *Vom plânge împreună moartea fiilor noștri, îi vom crește pe cei vii, să devină oameni de nădejde, și nu vom mai vorbi despre regi*.

Sala Mesei Pictate era întunecată și goală când intră Davos. Regele era, pesemne, la focuri, cu Melisandre și oamenii reginei. Îngenunche și aprinse un foc în șemineu, ca să alunge frigul din camera circulară și umbrele înapoi în cotloanele lor. Apoi dădu ocol încăperii, trecând pe la fiecare fereastră în parte,

dând la o parte draperiile grele de catifea și deschizând obloanele de lemn. Vântul intră, încărcat de mirosul sărat al mării, fâlfâindu-i mantia maro, simplă.

La fereastra dinspre nord, se sprijini de pervaz să respire aerul rece al nopții, sperând să zărească vela ridicată a *Nebunului Prendos*, dar marea părea neagră și goală, cât vedeai cu ochii. *S-a îndepărtat deja?* Nu putea decât să se roage ca galera să fie departe, și băiatul cu ea. Luna se strecura printre norii risipiți în înaltul cerului și Davos vedea stele cunoscute: Galera, plutind spre apus, Felinarul Babei, patru stele strălucitoare care înconjurau un abur auriu. Norii ascundeau aproape în întregime Dragonul de Gheață, lăsând să se vadă numai ochiul albastru care indica Nordul. *Cerul e plin de stelele contrabandiștilor.* Îi erau vechi prieteni stelele acelea; Davos spera că erau de bun augur.

Dar când își coborî privirea de la cer către meterezele castelului, nu mai era atât de sigur. Aripile dragonilor de piatră aruncau imense umbre negre, în lumina focului nopții. Încercă să-și spună că nu erau decât niște sculpturi, reci și lipsite de viață. *Acesta a fost cândva adăpostul lor. Un adăpost al dragonilor și al lorzilor dragoni, reședința Casei Targaryen.* Targaryenii erau sângele vechii Valyrii...

Vântul străbătu încăperea cu un suspin și flăcările din șemineu izbucniră, într-un vârtej. Davos ascultă buturugile trosnind și pârâind. Când plecă de lângă fereastră, umbra se întinse în fața lui și căzu peste Masa Pictată, ca o sabie. Davos rămase acolo vreme îndelungată, așteptând. Le auzi cizmele pe treptele de piatră, urcând. Glasul regelui sosi înaintea lui.

— ... nu e acolo, spunea.

— Trei înseamnă trei, veni răspunsul lui Melisandre. Îți jur, Înălțimea Ta, l-am văzut murind și am auzit plânsul mamei sale.

— În foc. Stannis și Melisandre intrară pe ușă împreună. Flăcările sunt înșelătoare. Ce este, ce va fi, ce poate fi. Nu-mi poți spune sigur...

— Înălțimea Ta. Davos făcu un pas înainte. Lady Melisandre a văzut adevărul. Nepotul tău Joffrey e mort.

Regele nu se arătă surprins să-l găsească lângă Masa Pictată.

— Lord Davos, spuse el. N-a fost nepotul meu. Deși ani de zile am crezut că este.

— S-a înecat cu niște mâncare, la propria sa nuntă, continuă Davos. S-ar putea să fi fost otrăvit.

— Este al treilea, spuse Melisandre.

— Știi să număr, femeie. Stannis păși de-a lungul mesei, trecând de Orașul Vechi și de Arbor, îndreptându-se către Insulele Scutului și gura Manderului. Nunțile au devenit mai primejdioase decât bătăliile, s-ar părea. Cine l-a otrăvit? Se știe?

— Se spune că unchiul său. Pezevenghiul.

Stannis scrâșni din dinți.

— Un om periculos. Am aflat asta la Apa Neagră. De unde ai această

informație?

— Lysenii încă fac negoț la Debarcaderul Regelui. Salladhor Saan n-are nici un motiv să mă mintă.

— Așa mă gândesc și eu. Regele își trecu degetele peste masă. Joffrey... Odată, îmi amintesc, era o pisică... bucătarii obișnuiau să-i dea resturi de mâncare și capete de pește. Cineva i-a spus băiatului că are pui în burtă, gândindu-se că poate își dorește unul. Joffrey a despicat biata ființă cu un pumnal, să vadă dacă era adevărat. Când a găsit pisoii, i-a adus să i-i arate tatălui său. Robert l-a plesnit atât de tare încât am crezut că l-a omorât. Regele Stannis își scoase coroana și o așeză pe masă. Pitic sau lipitoare, acest ucigaș a adus servicii regatului. Acum trebuie să trimită după mine.

— Ba nu, spuse Melisandre. Joffrey are un frate.

— Tommen. Regele îi rosti numele în silă.

— Îl vor încorona pe Tommen și vor domni în numele lui.

Stannis strânse un pumn.

— Tommen e mai blând decât Joffrey, dar e născut din același incest. Un alt monstru în devenire. O altă lipitoare pe trupul regatului. Westerosul are nevoie de o mână de bărbat, nu de copil.

Melisandre se apropie.

— Salvează-l, sire. Lasă-mă să trezesc dragonii de piatră. Sunt trei. Dă-mi-l pe băiat.

— Edric Storm, spuse Davos.

Stannis se întoarse către el, cu o furie rece:

— *Știu* cum îl cheamă. Scutește-mă de reproșurile tale. Nu-mi place mai mult decât ție, dar am o datorie față de regat. Datoria mea... Se întoarse din nou spre Melisandre: Juri că nu există altă cale? Jură pe viața ta, căci, te asigur, vei muri după el, dacă minți.

— Tu ești cel care trebuie să-l înfrunți pe Celălalt. Cel a cărui venire a fost profetită acum cinci mii de ani. Cometa roșie ți-a fost vestitor. Ești prințul promis și dacă tu dai greș, lumea se va prăbuși cu tine. Melisandre se apropie de el, cu buzele-i roșii deschise, cu rubinul pâlpâind. Dă-mi-l pe băiat, șopti ea, iar eu îți voi da regatul.

— Nu poate, spuse Davos. Edric Storm nu mai e.

— Nu mai e? Stannis se întoarse. Cum adică *nu mai e*?

— Se află la bordul unei galere lyseene, în largul mării. Davos privi chipul palid, în formă de inimă, al Melisandrei. Zări licărul de disperare, nesiguranța așternută dintr-odată. *N-a văzut!*

Ochii regelui erau vânătași negre-albastrii.

— Bastardul a fost luat de la Piatra Dragonului fără permisiunea mea? O galeră, zici? Dacă acel pirat din Lys crede că se poate folosi de băiat ca să stoarcă aur de la mine...

— E isprava Mâinii tale, sire. Melisandre îi aruncă lui Davos o privire cunoscătoare. Îl vei aduce înapoi, lordul meu. Îl vei aduce.

— Nu-mi stă în putere, spuse Davos. Și nici ție, doamna mea.

Ochii ei roșii îl făcură să se foiască.

— Ar fi trebuit să te las în întuneric, ser. Știi ce ai făcut?

— Mi-am făcut datoria.

— Unii ar putea s-o numească trădare. Stannis se duse la fereastră, să privească afară, în noapte. *Oare caută corabia?* Te-am ridicat din noroi, Davos. Părea mai mult decât furios. Am sperat prea mult, așteptând de la tine loialitate?

— Patru dintre fiii mei au murit pentru tine pe Apa Neagră. Aș fi putut să mor și eu. Ai loialitatea mea, pe vecie. Davos se gândise mult la cuvintele pe care le rosti apoi; știa că viața lui atârna de ele: Înălțimea Ta, m-ai pus să jur că-ți voi da sfatul meu cinstit și că mă voi supune cu grăbire, că voi apăra regatul împotriva vrăjmașilor tăi, că *îi voi apăra pe oamenii tăi*. Edric Storm nu este unul dintre oamenii tăi? Unul dintre cei pe care am jurat să-i apăr? Mi-am ținut jurământul. Cum poți numi asta trădare?

Stannis își scrâșni dinții din nou.

— N-am cerut niciodată coroana aceasta. Aurul e rece și greu pe capul meu, dar atâta vreme cât *sunt* regele, am o datorie... Dacă trebuie să sacrific un copil în flăcări ca să scap un milion de întuneric... *Sacrificiul*... nu e niciodată ușor, Davos. Altfel nu e cu adevărat un sacrificiu. Spune-i, doamna mea.

Melisandre grăi:

— Azor Ahai și-a călit Aducătoarea de Lumină în sângele din inima iubitei sale soții. Dacă un om care are o mie de vaci îi dăruiește una zeului, asta nu înseamnă nimic. Dar un om care îi oferă singura vacă pe care o are...

— Vorbește despre vaci, îi spuse Davos regelui. Eu vorbesc despre un băiat, prietenul fiicei tale, fiul fratelui tău...

— Un fiu de rege, cu puterea sângelui regesc în vene. Rubinul sclipea ca o stea roșie la gâtul Melisandrei. Crezi că l-ai salvat pe băiat, Cavaler Ceapă? Când noaptea lungă se va așterne, Edric Storm va fi împreună cu ceilalți, oriunde s-ar ascunde. Și propriii tăi fii. Bezna și frigul vor cuprinde pământul. Te amesteci în treburi pe care nu le înțelegi.

— Multe nu înțeleg, recunosc Davos. N-am susținut niciodată altceva. Cunosc mările și râurile și contururile coastelor, știu unde sunt stânci și unde se află bancuri de nisip. Cunosc golfuri ascunse, unde o corabie poate să acosteze nevăzută. Și știu că un rege își apără oamenii, sau nu e rege defel. Chipul lui Stannis se întunecă.

— Mă batjocorești în față? Trebuie să-mi învăț datoria de rege de la un contrabandist de ceapă?

Davos îngenunche:

— Dacă te-am jignit, ia-mi capul. Voi muri așa cum am trăit: omul tău devotat.

Dar mai întâi ascultă-mă. Ascultă-mă de dragul cepelor pe care ți le-am adus, de dragul degetelor pe care mi le-ai luat.

Stannis își scoase Aducătoarea de Lumină din teacă. Strălucirea ei inundă încăperea.

— Spune ce vrei, dar spune repede. Pe gâtul regelui, mușchii se profilau ca niște corzi.

Davos scotoci în mantie și scoase o bucată mototolită de pergament. Părea o foiță neînsemnată, dar era singurul scut pe care îl avea.

— Mâna unui rege trebuie să știe să scrie și să citească. Maester Pylos m-a învățat.

Netezi scrisoarea pe genunchi și începu să citească la lumina sabiei fermecate.

JON

Se visă la Winterfell, șchiopătând pe lângă regii de piatră, așezați pe tronurile lor. Ochii lor gri de granit se întorceau să-l urmărească și degetele lor gri de granit se strângeau pe tecile săbiilor ruginite pe care le țineau în poală. *Nu ești un Stark*, îi auzea murmurând, cu glasuri grave de granit. *Nu ai loc printre noi. Pleacă.* Se adânci în întuneric.

— Tată? strigă el. Bran? Rickon? Nimeni nu-i răspundea. Un vânt rece îi bătea pe ceafă. Unchiule? strigă el. Unchiule Benjen? Tată? Tată, te rog, ajută-mă! Sus, deasupra, auzi tobe. *În Sala Mare e ospăț, dar nu sunt bine-venit acolo, nu sunt un Stark și n-am ce căuta aici.* Cârja îi alunecă și căzu în genunchi. Criptele se întunecau. *S-a stins o lumină, pe undeva.* Ygritte? șopti el. Iartă-mă, te rog. Dar nu era decât un lup străvechi, cenușiu și fantomatic, pătat de sânge, cu ochii aurii strălucind triști în întuneric.

Odaia era întunecoasă și patul tare sub el. Patul lui, își aminti, propriul lui pat din odaia de intendent, de sub camerele Bătrânului Urs. La drept vorbind, ar fi trebuit să-i aducă vise mai frumoase. Îi era frig, chiar și sub blănuri. Nălucă dormea cu el în această odaie, încălzindu-l, înainte ca Jon să pornească în misiune. Iar în sălbăticie, Ygritte dormise lângă el, sub blănuri. *Îi pierduse pe amândoi.* Pe Ygritte o îngropase chiar el, așa cum știa că și-ar fi dorit, iar Nălucă... *Unde ești?* Oare era mort și *el*, oare asta însemnase visul lui, lupul însângerat în cripte? Însă lupul din vis fusese cenușiu, nu alb. *Cenușiu*, ca lupul lui Bran. Oare Thennii îl vânaseră și îl omorâseră, după Coroana Reginei? Dacă era așa, îl pierduse pe Bran pe vecie.

Jon încerca să deslușească visul, când cornul sună.

Cornul Iernii, gândi el, încă năuc de somn. Dar Mance nu găsisese cornul lui Joramun, așa că nu putea să fie. Cornul sună a doua oară, la fel de lung și de grav. Jon știa că trebuie să se ridice și să se ducă la Zid, dar era atât de greu...

Dădu blănurile la o parte și se ridică. Durerea din picior se mai domolise parcă. Nu mai era insuportabilă. Dormise îmbrăcat cu tunica și pantalonii, ca să-i țină de cald, astfel că nu trebui decât să-și tragă cizmele, să-și pună centura de piele, zalele și mantia. Cornul suflă din nou, de două ori, lung, și Jon își atârna Gheara Lungă peste un umăr, își găsi cârja și coborî șontâc pe scări.

Era în toiul nopții, o noapte mohorâtă, cu frig mușcător. Frații lui se revărsau din turnuri și fortificații, încheindu-și centurile și îndreptându-se către Zid. Jon îi căută pe Pyp și pe Grenn, dar nu-i putu găsi. Poate că unul dintre ei era santinela care suflase cornul. *E Mace, gândi el. A venit, în sfârșit.* Era bine. *Vom duce o bătălie și pe urmă ne vom odihni. Vii sau morți, ne vom odihni.*

Pe locul unde fuseseră scările, doar un imens hățiș de lemne sfărâmate și gheață zdrobită mai rămăsese sub Zid. Acum îi ridica troliul, dar în cușcă nu încăpeau mai mult de zece oameni o dată și, când ajunse Jon, urca deja. Trebuia să aștepte să se întoarcă. Alții așteptau împreună cu el: Satin, Mully, Gheață Desperecheată, Kegs, Hareth, cel voinic și blond, cu dinții săi de iepure. Toți îi spuneau Calul. Fusesse ajutor la grajduri, în Orașul Cârțiței, unul dintre puținii care rămăseseră la Castelul Negru. Ceilalți alergaseră înapoi la câmpurile și la bordeiele lor sau la paturile din bordelul subteran. Dar Calul voise să îmbrace veșmintele negre, nătrăul cu dinți de iepure. Zei rămase și ea, târfa care se dovedise atât de pricepută în mânuitul arbaletului, iar Noye păstrase trei orfani al căror tată murise pe scări. Erau mici – nouă, opt și cinci ani – dar nimeni altcineva nu se arătase dornic să-i ia.

În timp ce așteptau întoarcerea cuștii, Clydas le aduse căni de vin cu mirodenii, iar Hobb Trei-Degete le împărți felii groase de pâine neagră. Jon luă un colț de pâine și începu să-l molfăie.

— E Mance Rayder? întrebă Satin agitat.

— Putem spera.

Existau lucruri mai rele în întuneric decât sălbaticii. Jon își amintea vorbele pe care regele sălbaticilor le rostise la Pumnul Primilor Oameni, când stăteau în mijlocul acelei zăpezi trandafirii. *Când morții se ridică, zidurile și țăruii și săbiile nu înseamnă nimic. Cu morții nu te poți lupta, Jon Snow. Nimeni nu știe asta mai bine decât mine.* Numai gândindu-se, vântul i se părea puțin mai rece.

În cele din urmă, cușca sosi zăngănind, atârnată la capătul lanțului lung. Se îngâmădiră înăuntru în tăcere și închiseră ușa.

Mully smuci funia groasă de trei ori. O clipă mai târziu, începură să se ridice, cu hopuri la început, apoi mai lin. Nimeni nu vorbea. Când ajunse în vârf, cușca sălta într-o parte și ieșiră unul câte unul. Calul îi întinse o mână lui Jon, ajutându-l să coboare pe gheață. Frigul îl izbi în dinți, ca un pumn.

Un șir de focuri ardeau pe creasta Zidului, în coșuri de fier, pe stâlpi mai înalți decât un stat de om. Cuțitul rece al vântului stârnea și răsuca flăcările, astfel că lumina stranie, portocalie, se schimba mereu. Snopi de sulite, de săgeți pentru

arbalette sau scorpioni așteptau la îndemână. Mormane de pietre se ridicau înalte de trei metri, cu butoaie mari de lemn pline cu smoală și ulei, înșirate lângă ele. Bowen Marsh lăsase Castelul Negru plin cu de toate, în afară de oameni. Vântul biciuia mantiile negre ale santinelor de paie așezate, cu sulite în mâini, de-a lungul meterezelor.

— Sper că nu unul dintre ei a sunat cornul, îi spuse Jon lui Donai Noye, când ajunsese lângă el.

— Ai auzit? întrebă acesta.

Erau vântul și caili și încă ceva.

— Un mamut, spuse Jon. S-a auzit un mamut.

Răsuflarea armurierului îngheța îndată ce ieșea din nasu-i mare și turtit. La Nord de Zid se afla marea de întuneric care părea să se întindă la nesfârșit. Jon deslușea palida sclipire roșiatică a unor focuri îndepărtate mișcându-se prin pădure. Era Mance, sigur ca lumina zilei. Ceilalți nu aprindeau torțe.

— Cum putem lupta împotriva lor dacă nu-i putem vedea? întrebă Calul.

Donai Noye se îndreptă către cele două mari baliste pe care le reparase Bowen Marsh.

— Dați-mi foc, răcni el.

Butoaie de smoală fură încărcate în grabă în aruncătoare și aprinse cu o torță. Ațâțate de vânt, flăcările izbucniră într-o furie roșie, însuflețită.

— *ACUM!* răcni Noye. Contragreutatea se lăsă în jos, brațele aruncătoare se ridicară izbindu-se cu o bufnitură de bârnele căpușite. Smoala fierbinte făcu un salt prin întuneric, aruncând o stranie lumină pâlپătoare jos, pe pământ. Jon zări o clipă mamuții înaintând greoi prin semiîntuneric și la fel de repede îi pierdu. *O duzină, poate mai mulți.* Butoaiele loviră pământul și explodară. Auziră un răget și un uriaș răcni ceva în Limba Veche, cu glas de tunet străvechi. Jon simți fiori pe șira spinării.

— *Încă o dată!* strigă Noye și balistele fură încărcate din nou. Alte două butoaie de smoală aprinsă trosniră prin întuneric și se prăbușiră în mijlocul inamicului. De data aceasta, unul dintre butoaie lovi un copac uscat, învăluindu-l în flăcări. *Nu sunt o duzină, observă Jon, ci o sută de mamuți.*

Se apropie de marginea râpei. *Ai grijă, își reaminti, e cale lungă până jos.* Alyn cel Roșu își suflă încă o dată cornul. *Aaaaaahooooooooooooooooooooo, aaaaaahooooooooooooo.* Iar acum sălbaticii îi răspundeau nu cu un singur corn, ci cu o mulțime, însoțite de tobe și cimpoaie. *Am venit, păreau să spună, am venit să vă zdrobim Zidul, să vă luăm pământurile și armele și fiicele.* Vântul șuiera, balistele pâraiau și bufneau, butoaiele zburau. În spatele uriașilor și al mamuților, Jon văzu oameni înaintând către Zid, cu arcuri și topoare. Erau douăzeci sau douăzeci de mii? În întuneric, n-avea cum să-și dea seama. *Asta e bătălia orbilor, dar Mance are cu câteva mii mai mulți ca noi.*

— Poarta! strigă Pyp. Sunt la POARTĂ!

Zidul era prea mare ca să fie asediat prin orice mijloace convenționale: prea înalt pentru scări sau turnuri de asediu, prea gros pentru berbeci. Nici o catapultă nu putea să arunce o piatră destul de mare ca să-l zdrobească, iar dacă încercai să-i dai foc, gheața topită stingea flăcările. Putea fi escaladat, așa cum făcuseră sălbaticii lângă Garda Apei Cenușii, dar numai dacă erai puternic, agil și sigur pe picioare. Însă, chiar și atunci, puteai sfârși ca Jarl, înfipt într-un copac. *Trebuie să cucerească poarta, altfel nu pot trece.*

Dar poarta era un tunel întortocheat prin gheață, mai mic decât orice poartă de castel din Cele Șapte Regate, atât de îngust încât năvălitorii ar trebui să înainteze, cu caii de căpăstru, într-un singur rând. Trei porți de fier închideau tunelul interior, fiecare zăvorâtă, legată cu lanțuri și apărată de o gură de atac.

Poarta exterioară era din stejar gros de două palme, legat cu drugi de fier greu de străpuns. *Dar Mance are mamuți, își reaminti Jon. Și uriași.*

— Trebuie să fie frig acolo, jos, spuse Noye. Ce ziceți să-i mai încălzim, flăcăi? O duzină de vase cu ulei de lampă erau aliniate la marginea Zidului. Pyp alergă de-a lungul șirului, cu o torță în mână, aprinzându-le. Owen Tolomacul mergea în urma lui, aruncându-le peste margine, unul câte unul. Limbi gălbui de foc se răsuceau în jurul lor, prăbușindu-se. Când ultimul dispăru, Grenn lovi cu piciorul saboții care sprijineau un butoi cu smoală, trimițându-l de-a rostogolul peste marginea prăpastiei. Jos, sunetele se transformă în țipete și răcnete, o muzică dulce pentru urechile lor.

Cu toate acestea, tobele continuau să bată, balistele se cutremurau, bubuind, iar sunetul cimpoaielor se unduia în noapte, ca trilul unor nemaivăzute păsări uriașe. Septonul Cellador începu să cânte și el, cu glas tremurător și îngroșat de vin.

*Blândă mamă, milostivă,
de război ai noștri fii ferește,
oprește săgeți și săbii
și zile mai bune le...*

Donai Noye se întoarse spre el:

— Dacă vreun bărbat de aici își lasă sabia, am să-i arunc fundul zbârcit direct de pe Zid, începând cu tine, septonule. *Arcași!* Avem vreun afurisit de arcaș?

— Aici! strigă Satin.

— Și aici, zise Mully. Dar cum să-mi caut ținta? E întuneric ca-n burta porcului. Unde sunt?

Noye arată către nord.

— Dacă sloboziți destule săgeți, s-ar putea să nimeriți câțiva. Sau măcar să-i speriați. Privi de jur împrejurul cercului de fețe luminate de flăcări. Am nevoie de doi arcași și doi sulițași să mă ajute să apăr tunelul, dacă sparg poarta. Mai mult de zece ieșiră în față și fierarul alese patru. Jon, până ce mă întorc, Zidul e al tău.

În primul moment, Jon avu impresia că n-a auzit bine. I se păruse că Noye îi lăsa lui comanda.

— Lordul meu?

— Lord? Sunt fierar. Am spus: Zidul e al tău.

Sunt alții mai vârstnici, îi venea să spună, mai pricepuți decât mine. Eu încă sunt crud ca iarba primăverii. Sunt rănit și sunt acuzat de dezertare. Gura i se uscăse ca iasca.

— Am înțeles, reuși el să îngaime.

Mai târziu, Jon avea să-și amintească noaptea aceea ca pe un vis. Umăr la umăr cu santinelele de paie, strângând arcuri și arbalette în mâinile pe jumătate înghețate, arcașii lui lansaseră sute de săgeți împotriva unor dușmani nevăzuți. Din când în când, o săgeată a sălbaticilor zbura spre ei, drept răspuns. Jon trimise oameni către catapultele mici și acestea umplură aerul cu pietre colțuroase, cât pumnul unui uriaș, dar bezna le înghițea așa cum ar înghiți un om o mână de nuci. Mamuții tropăiau în întuneric, glasuri ciudate strigau în limbi și mai ciudate, iar Septonul Cellador se ruga pentru venirea zorilor, atât de tare și atât de beat încât Jon fu ispitit să-l arunce peste marginea Zidului cu mâna lui. Auziră un mamut dându-și ultima suflare la picioarele lor și zăriră un altul împleticindu-se, în flăcări, prin pădure, călcând în picioare copaci și oameni deopotrivă. Vântul bătea din ce în ce mai rece. Hobb aduse sus cușca plină de câni cu supă fierbinte de ceapă, iar Owen și Clydas le duseră arcașilor, la locurile lor, ca să le poată da pe gât între două săgeți. Zei se postă printre ei, cu arbaleta. Orele de aruncări și șocuri repetate slăbiră ceva la balista din dreapta și contragreutatea se prăbuși, brusc și catastrofal, răsucindu-și într-o parte brațul aruncător, cu un pârăit distrugător. Balista din stânga continua să funcționeze, dar sălbaticii învățară repede să ocolească locul unde cădea încărcătura acestuia.

Ar trebui să avem douăzeci de baliste, nu două, și ar trebui montate pe sănii și platforme rotative, ca să le putem mișca. Era un gând zadarnic. La fel de bine și-ar fi putut dori să mai aibă o mie de oameni, sau poate un dragon, sau trei.

Donai Noye nu se întoarse, nici vreunul dintre cei care coborâseră cu el să păzească tunelul acela negru și rece. *Zidul este al meu*, își reamintea Jon, ori de câte ori simțea că puterile îl părăsesc. Luase și el un arc în mână, dar degetele îi erau îndărătnice și înțepenite, aproape înghețate. Febra îi revenise și piciorul îi tremura incontrollabil, împlântându-i în trup un cuțit încins de durere. *Încă o săgeată și mă odihnesc*, își spusese de zeci de ori. *Încă una și gata.* De fiecare dată când tolba i se golea, unul dintre orfanii-cârțițe îi aducea o alta. *Încă o tolba și am terminat.* Nu putea să mai fie mult până în zori.

Când se făcu dimineață, nici unul dintre ei nu-și dădu bine seama, la început. Lumea era încă întunecată, dar negrul se transformase în gri și siluetele începeau să se ivească, abia deslușite, în umbră. Jon își coborî arcul, să privească noianul de nori gri care acopereau cerul răsăritului. Zărea o lumină strălucind în spatele

lor, dar probabil era doar un vis. Potrivi o altă săgeată.

Atunci soarele răsări printre nori, trimițând sulite de lumină peste câmpul de luptă. Jon rămase cu răsuflarea tăiată, scrutând brazda de pământ care se întindea între Zid și marginea pădurii. Într-o jumătate de noapte o transformaseră într-un pustiu de iarbă înnegrită, băltoace de smoală, piatră sfărâmată și cadavre. Hoitul unui mamut ars atrăgea deja ciorile. Pe pământ zăceau și uriași morți, dar în spatele lor...

Cineva gemu în stânga lui și Jon îl auzi pe Septonul Cellador spunând:

— Mamă, ai milă, oh. Oh, oh, oh, *Mamă, ai milă.*

În umbra copacilor se aflau toate ființele sălbatice din lume: năvălitori și uriași, oameni-lup și oameni-fiare, oameni ai munților și oameni ai mărilor, canibali ai râurilor de gheață, oameni ai peșterilor, cu fețe pictate, care trase de câini de la Țărmlul înghețat, oameni ai tribului Copitaților, cu tălpile ca pielea fiartă, toate ciudatele popoare sălbatice pe care Mance le adunase ca să zdrobească Zidul. *Nu e pământul vostru*, îi venea lui Jon să le strige. *N-aveți ce căuta aici. Plecați.* Parcă îl auzea pe Tormund Năpasta-Uriașilor râzând la auzul acestor vorbe. „Nimic nu știi, Jon Snow”, ar fi spus Ygritte. Își încordă mâna sabiei, îndoind și dezdoind degetele, deși știa foarte bine că aici, sus, nu se va ajunge la săbii.

Era înfrigurat, avea febră și, dintr-odată, povara arcului deveni prea mult pentru el. Bătălia cu Magnarul fusese o nimica toată, își dădu el seama, și lupta de noapte mai puțin decât nimic, doar o probă, un pumnal în întuneric, să încerce să-i ia pe nepregătite. Adevărata bătălie abia acum începea.

— N-am știut că sunt atât de mulți, zise Satin.

Jon știuse. Îi mai văzuse, dar nu așa, nu adunați într-o oștire. În marș, coloana sălbaticilor se întindea pe mulți kilometri, ca un vierme uriaș, dar niciodată nu-i vedeai pe toți deodată. Însă acum...

— Iată-i că vin, spuse cineva cu glas răgușit. Mamuții se aflau în mijlocul liniei de atac, o sută sau mai mulți, cu uriași pe spinări, cu ciomege sau topoare mari de piatră. Alți mamuți veneau în urma lor, împingând un trunchi de copac pe roți mari de lemn, cu capetele ascuțite. *Un berbec*, gândi el deprimat. Dacă, dedesubt, poarta era încă întreagă, câteva sărutări de la obiectul acela o vor face în curând fărâme. De fiecare parte a grupului de mamuți venea un val de călăreți în armuri din piele fiartă, cu lănci călite în foc, o mulțime de arcași alergând, sute de pedestrași cu sulite, praștii, ciomege și scuturi de piele.

Carele de oase de la Țărmlul înghețat se apropiau zornăind în cele două flancuri, săltând peste pietre și peste rădăcini, trase de uriași câini albi. *Furia sălbăciei*, gândi Jon, ascultând țiuitul cimpoaielor, lătratul câinilor, urletul mamuților, oamenii liberi fluierând și țipând, uriași răgind în Limba Veche. Tobe lor răsunau ca bubuitul de tunet.

Simțea disperarea pretutindeni în jurul lui.

— Trebuie să fie o sută de mii, se jeli Satin. Cum putem opri atât de mulți?

— Zidul îi va opri, se auzi Jon spunând. Se întoarse și repetă, mai tare: Zidul îi va opri. *Zidul se apără*. Cuvinte goale, dar simțea nevoia să le rostească, aproape tot atât de mult pe cât frații lui aveau nevoie să le audă. Mance vrea să ne descurajeze prin desfășurarea lui de forțe. Ne crede *proști*? Acum striga, uitând de picior, și fiecare om îl asculta. Carele, călăreții, toți acei nebuni pedestri... ce vor face aici, sus? Ați văzut careva un mamut escaladând un zid? Râse, iar Pyp și Owen și alți câțiva râseră cu el. Nu sunt *nimic*, sunt mai puțin decât frații noștri de paie, nu ne pot ajunge, nu ne pot face nici un rău și nu ne sperie, nu-i așa?

— *NU!* strigă Grenn.

— Ei sunt acolo, jos, iar noi suntem aici, sus, continuă Jon, și atât timp cât apărăm poarta, nu pot trece. *Nu pot trece!* Acum toți strigau, răcnindu-i înapoi propriile-i cuvinte, fluturându-și în aer săbiile și arcurile, cu obrajii îmbujorați. Jon îl văzu pe Kegs stând cu un corn de război vârât sub braț. Frate, îi spuse, dă semnalul de luptă.

Cu un zâmbet larg, Kegs își duse cornul la buze și suflă de două ori lung, ceea ce însemna *sălbatici*. Alți corni preluară chemarea, până când Zidul însuși părea să se cutremure și ecoul acelor gemete guturale acoperi toate celelalte sunete.

— Arcași, zise Jon când cornii tăcură, veți ținti în uriașii de lângă berbecele ăla, fiecare dintre voi. Trageți la comanda mea, nu înainte, **URIAȘUL ȘI BERBECELE**. Vreau să văd o ploaie de săgeți asupra lor la fiecare pas, dar vom aștepta până ce vor ajunge destul de aproape. Oricine irosește o săgeată va trebui să coboare și s-o aducă înapoi, m-ați auzit?

— Eu da, strigă Owen Tolomacul. Eu te-am auzit, Lord Snow.

Jon râse, râse ca un om beat sau ca un nebun și ceilalți râseră cu el. Carele și călăreții care goneau în flancuri erau acum mult înaintea celor din mijloc. Sălbaticii nu străbătuseră o treime din distanța dintre pădure și Zid, dar linia lor de atac se risipea.

— Încărcați balista cu țepușe, ordonă Jon. Owen, Kegs, îndreptați catapultele către centru. Scorpionii încărcați-i cu sulițele și trageți la comanda mea. Arată către băieții din Orașul Cârțiței: Tu, tu și tu, stați aproape cu toțe.

Arcașii sălbatici trăgeau în timp ce înaintau; făceau un salt înainte, se opreau, trăgeau, apoi alergau încă zece metri. Erau atât de mulți încât aerul era în permanență plin de săgeți, toate căzând, în mod jalnic, mult prea aproape. *Ce pierdere*, gândi Jon. *Se vede lipsa lor de disciplină*. Arcurile mai mici, din corn și lemn, ale sălbaticilor, erau umilite de arcurile lungi, din lemn de tisă, ale Rondului de Noapte, iar sălbaticii încercau să tragă în oameni aflați la două sute cincizeci de metri deasupra lor. *Lăsați-i să tragă*, spusese Jon. Așteptați. Țineți. Mantiile fluturau în spatele lor. Vântul bate din față, bătaia va fi mai scurtă. Așteptați. *Mai aproape, mai aproape*. Fluierile se jeleau, tobele bubuiau, săgețile sălbaticilor zbârnâiau și cădeau.

— ÎNTINDEȚI!

Jon își ridică arcul și trase săgeata lângă ureche. Satin făcu același lucru, urmat de Grenn, Owen Tolomacul, Gheată Desperecheată, Jack Bulwer cel Negru, Arron și Emrick. Zei își ridică arbaleta la umăr. Jon urmărea berbecul înaintând, cu mamuții și uriașii apropiindu-se, cu mișcări greoaie, de o parte și de alta. Erau atât de mici încât i se părea că ar putea să-i zdrobească pe toți cu o singură mână. *De-ar fi mâna mea destul de mare!* Pe câmpul masacrului veneau. O sută de ciori se ridicară de pe hoiturile mamuților morți, când sălbaticii trecură bubuind pe lângă ele. Mai aproape și mai aproape, până când...

— TRAGEȚI! Săgețile negre șuierară, coborând ca niște șerpi cu aripi. Jon nu așteptă să vadă unde loveau. Întinse mâna după o a doua săgeată îndată ce prima îi părăsi arcul. *POTRIVIȚI. ÎNTINDEȚI. TRAGEȚI.* Imediat ce săgeata zbură, găsi o alta. *POTRIVIȚI. ÎNTINDEȚI. TRAGEȚI.* Iar și apoi iar. Jon ordonă intervenția balistei și auzi pârâitul și bufnitura grea când o sută de arici de oțel porniră învârtindu-se prin aer. *Catapulte!* strigă el. *Scorpioni. Arcași, trageți în voie.* Săgețile sălbaticilor loveau acum în Zid, la treizeci de metri mai jos. Un al doilea uriaș se răsuci și se clătină. *Potriviți, întindeți, trageți.* Un mamut se ciocni de altul, lângă el, azvârlind uriașii la pământ. *Potriviți, întindeți, trageți.* Jon văzu că berbecul era praf și pulbere, iar uriașii care îl împinseseră, morți sau în agonie. Săgeți de foc! strigă el. Vreau să văd berbecul ăla arzând. Răgetele mamuților răniți și urletele bubuitoare ale uriașilor se amestecau cu sunetul tobelor și al cimpoiilor, într-o muzică îngrozitoare, însă arcașii continuau să întindă arcurile și să tragă, de parcă ar fi fost cu toții surzi, ca răposatul Dick Folland. Poate că erau pleava ordinului, dar erau oamenii Rondului de Noapte sau atât de aproape încât nu mai conta. *De asta nu vor trece.*

Unul dintre mamuți căpiase, lovind sălbaticii cu trompa și strivind arcașii sub picioare. Jon întinse din nou arcul și lansă încă o săgeată către spatele păros al fiarei, ca s-o întărească. La est și la vest, flancurile oștirii sălbaticilor ajunseseră la Zid, fără să întâmpine rezistență. Carele se opreau sau se întorceau, în timp ce călăreții umblau de colo-colo fără țință, la poalele peretelui înalt de gheață.

— *La poartă!* veni un strigăt. Poate că era Gheată Desperecheată. *Mamuți la poartă!*

— Foc! răcni Jon. Grenn, Pyp!

Grenn azvârli arcul cât colo, răsturnă un butoi cu ulei și îl rostogoli către marginea Zidului, unde Pyp îi smulse dopul, îndesă înăuntru o pânză răsucită și o aprinse cu o torță. Îl aruncară împreună. Treizeci de metri mai jos, se lovi de Zid și izbucni, umplând aerul de doage sfărâmate și ulei aprins. Grenn rostogolea deja al doilea butoi pe buza râpei, iar Kegs aducea unul și el. Pyp le aprinse pe amândouă.

— *L-am nimerit!* strigă Satin, întinzându-și gâtul atât de departe încât Jon fu sigur că era gata să cadă. *L-am nimerit, l-am nimerit. L-am NIMERIT!* Auzea

vuietul focului. Un uriaș în flăcări își făcu apariția, împleticindu-se și rostogolindu-se pe pământ.

Apoi, dintr-odată, mamuții se întorceau, fugeau din calea fumului și a flăcărilor, izbindu-se, în spaima lor, de cei din spate. O luară și aceștia înapoi, iar sălbaticii și uriașii se învâlmășeau, dându-se la o parte din calea lor. În clipa următoare, tot centrul de atac se prăbușea. Călăreții din flancuri se văzură abandonați și hotărâră să se retragă și ei, fără ca vreunul să verse măcar o picătură de sânge. Până și carele se îndepărtau scârțâind, fără să fi făcut nimic altceva decât să răspândească spaimă și mult zgomot. *Nu sunt ușor de zdrobit*, gândi Jon Snow, privindu-le cum se îndepărtează clătînându-se. Tobele tăcuseră toate. *Îți place melodia asta, Mance? Îți place gustul Nevestei dornisheanului?*

— Avem vreun rănit? întrebă el.

— Nenorociții mi-au nimerit piciorul. Gheață Desperecheată smulse săgeata și o flutură deasupra capului. Cel de lemn.

Se stârni un val de urale răgușite. Zei îl prinse pe Owen de mâini, îl învârti și îi dădu un sărut lung și lipicios în văzul tuturor. Încercă să-l sărute și pe Jon, dar el o apucă de umeri și o împinse blând, dar ferm, spunând:

— Nu. *Am terminat cu sărutările*. Dintr-odată, se simți prea ostenit să se mai țină pe picioare și durerea îl chinuia cumplit, de la genunchi până-n măruntaie. Bâjbâi după cârjă. Pyp, ajută-mă să merg la cușcă. Grenn, Zidul e al tău.

— *Eu?* făcu Grenn.

— *El?* se miră Pyp.

Era greu de spus care dintre ei era mai îngrozit.

— Dar, se bâlbâi Grenn, d-dar ce fac dacă sălbaticii atacă din nou?

— Îi oprești, îi spuse Jon.

Pe când coborau în cușcă, Pyp își scoase coiful și își șterse fruntea.

— Sudoare înghețată. Există ceva mai dezgustător ca sudoarea înghețată? Râse. Zei, nu cred că mi-a mai fost vreodată atât de foame. Aș fi în stare să mănânc un zimbriu întreg, jur. Crezi că Hobb ni-l va găti pe Grenn? Când văzu fața lui Jon, zâmbetul i se stinse pe buze. Ce te supără? Piciorul?

— Piciorul, îl aprobă Jon. Și să vorbească era un efort.

— Deci nu bătălia? Am câștigat bătălia.

— Întrebă-mă după ce văd poarta, zise Jon înverșunat. *Vreau un foc, o mâncare fierbinte, un pat cald și ceva să nu mă mai doară piciorul*, își spuse. Dar prima dată trebuia să verifice tunelul și să afle ce se întâmplase cu Donai Noye.

După lupta cu Thennii, le luase aproape o zi întreagă să curețe poarta interioară de gheață și grinzi sfărâmate. Pate Pătatul, Kegs și câțiva dintre ceilalți constructori discutaseră aprins dacă ar trebui să lase resturile acolo, ca obstacol în calea lui Mance. Dar asta ar fi însemnat să renunțe la apărarea tunelului și Noye nici nu voise să audă așa ceva. Cu oameni la gurile de atac, și arcași și sulițași în spatele fiecărei porți interioare, câțiva frați hotărâți ar putea ține la distanță de o

sută de ori mai mulți sălbatici, ridicându-le în cale mormane de cadavre. Nu voia să-l lase pe Mance Rayder să treacă nestingherit prin zidul de gheață. Așadar, cu târnăcoape, lopeți și funii, dăduseră la o parte treptele sfărâmate și săpaseră din nou drum către poartă.

Jon așteptă lângă zăbrelele reci de fier. Pyp se duse la Maester Aemon după cheia de rezervă. În mod surprinzător, maesterul însuși se întoarse cu el, însoțit de Clydas, cu un felinar.

— Să mă cauți după ce isprăvim, îi spuse bătrânul lui Jon, în timp ce Pyp băjbâia să desfacă lanțurile. Trebuie să-ți schimb pansamentul și să-ți aplic o compresă nouă și probabil că o să mai vrei niște vin de vise pentru durere.

Jon încuviință fără vlagă. Ușa se dădu în lături. Pyp îi conduse înăuntru, urmat de Clydas, cu felinarul. Tot ce putea face Jon era să țină pasul cu Maester Aemon. Gheața se strângea în jurul lor, simțea frigul strecurându-i-se în oase și povara Zidului deasupra capului. Era ca și cum cobora în gâtlejul unui dragon de gheață. Tunelul coti o dată și încă o dată. Pyp descuie o a doua poartă de fier. Își continuă drumul, cotind din nou din nou și văzând lumina în fața lor, palidă și încețoșată, prin stratul de gheață. *E rău*, știa Jon îndată. *Foarte rău*. Apoi Pyp spuse:

— Este sânge pe jos.

Acolo, pe ultimii șapte metri ai tunelului, se luptaseră și muriseră. Ușa exterioară, din stejar și fier, fusese ciopârțită, spartă și, în cele din urmă, smulsă din balamale, și unul dintre uriași trecuse prin rămășițele ei. Felinarul revărsă peste scena sinistă o lumină roșiatică, mohorâtă. Pyp se întoarse să vomite, iar Jon îl invidie pe Maester Aemon, că era orb.

Noye și oamenii lui așteptaseră înăuntru, în spatele unei porți grele de fier, asemeni celor două pe care tocmai le deschisese Pyp. Cei doi arbaletisti reușiseră să slobozească o duzină de săgeți către uriașul care se apropia de ei. Atunci, probabil, sulițașul ieșise în față, înjunghiind uriașul printre zăbrele. Dar acesta găsisese puterea să se întindă, să răsucescă mâna lui Pate Pătatul, să înșface poarta de fier și să depărteze gratiile. Pe podea zăceau împrăștiate zale de lanțuri rupte. *Un uriaș. Toate astea au fost făcute de un singur uriaș.*

— Sunt morți cu toții? întrebă Maester Aemon cu glasul moale.

— Da. Donai a fost ultimul. Sabia lui Noye era adânc îngropată în beregata uriașului, până la jumătate. Armurierul i se păruse întotdeauna lui Jon un bărbat atât de voinic! Dar strâns în brațele masive ale uriașului, părea aproape un copil. Uriașul i-a zdrobit coloana. Nu știu care a murit primul. Luă felinarul și se apropie să se uite mai bine. Mag. *Eu sunt ultimul dintre uriași*. Simțea tristețea în jurul lui, dar n-avea timp pentru tristețe. A fost Mag cel Puternic. Regele uriașilor.

Avea nevoie de soare. Era prea frig și prea întuneric în tunel și duhoarea de sânge și de moarte era sufocantă. Jon îi înapoie felinarul lui Clydas, se strecură pe lângă cadavre și printre gratiile contorsionate și pași către lumină, să vadă ce se

află dincolo de ușa sfărâmată.

Trupul uriaș al unui mamut mort bloca parțial drumul. Unul dintre colții bestiei îl agăță mantia și o sfâșie, în timp ce își croia drum pe lângă el. Alți trei uriași zăceau afară, pe jumătate îngropați sub piatră și smoală întărită. Vedea locurile unde focul topise Zidul, unde plăci mari de gheață se desprinseseră din pricina căldurii și se prăbușiseră pe pământul înnegrit. Privi în sus, spre locul de unde veniseră. *De aici, pare imens, de parcă stă să te strivească.*

Jon se întoarse înăuntru, unde îl așteptau ceilalți.

— Trebuie să reparăm poarta exterioară cât putem de bine și pe urmă să blocăm porțiunea asta de tunel. Dărâmaturi, bucăți de gheață, orice. Până la cea de-a doua poartă, dacă reușim. Ser Wynton va trebui să preia comanda, el e ultimul cavaler care a mai rămas, dar trebuie să acționeze *acum*, uriașii se vor întoarce dintr-o clipă în alta. Trebuie să-i spunem...

— Spune-i ce vrei, zise Maester Aemon cu blândețe. Va zâmbi, va clătina din cap și va uita. Cu treizeci de ani în urmă, lui Ser Wynton i-au lipsit doar câteva voturi să devină Lord Comandant. Ar fi făcut treabă bună. Acum zece ani, încă ar fi fost capabil. Dar nu mai e. Știi asta, Jon, așa cum știa și Donai. Era adevărat.

— Atunci preia tu comanda, îi spuse Jon maesterului. Ești de-o viață la Zid, oamenii te vor asculta. Trebuie să închidem poarta.

— Eu mi-am rostit jurămintele și am primit colanul de maester. Ordinul meu slujește, Jon. Noi dăm sfaturi, nu ordine.

— Cineva trebuie...

— Tu. Tu trebuie să conduci.

— Nu.

— Ba da, Jon. Nu trebuie să fie pentru mult timp. Doar până când se întoarce garnizoana. Donai te-a ales pe tine și, înaintea lui, Qhorin Halfhand. Lordul Comandant Mormont te-a făcut administratorul lui. Ești un fiu al Winterfellului, nepot al lui Benjen Stark. Trebuie să fii tu sau nimeni altul. Zidul e al tău, Jon Snow.

ARYA

Simțea golul înlăuntrul ei în fiecare dimineață când se trezea. Nu era foame, deși uneori era și asta. Era o *văgăună*, un vid acolo unde-i fusese inima, acolo unde sălășluiseră frații și părinții ei. Și o durea capul. Nu atât de rău ca la început, dar încă destul de rău. Dar Arya se obișnuise cu asta și măcar cucuiul i se retrăgea. Dar golul din interior rămânea la fel. *Golul nu va trece niciodată*, își spunea înainte de a adormi.

În unele dimineți, nu-i venea să se trezească defel. Se cuibărea sub mantie, cu ochii strânși, și se străduia să adoarmă la loc. Dacă ar fi lăsat-o Câinele în pace, ar

fi putut dormi toată ziua și toată noaptea.

Și ar fi visat. Asta era partea cea mai plăcută, visul. Visa lupi aproape în fiecare noapte. O haită mare de lupi, cu ea în frunte. Era mai mare decât toți, mai puternică, mai ageră, mai iute. Puteau întrece caii și leii în goana lor. Când își dezgolea colții, până și oamenii fugeau din calea ei. Nu era flămândă niciodată și blana îi ținea de cald chiar și când vântul bătea rece. Iar frații și surorile ei erau cu ea, fără număr, fioroși și teribili și *ai ei*. N-aveau s-o părăsească niciodată.

Dar dacă nopțile ei erau ale lupilor, zilele erau ale Câinelui. Sandor Clegane o obliga să se scoale în fiecare dimineață, fie că voia, fie că nu. O înjura cu glasul lui răgușit sau o trăgea în picioare, scuturând-o. O dată, îi deșertase un coif plin cu apă rece direct în cap. Arya a sărit în sus, împrôșcând apa și tremurând și a încercat să-l lovească, dar el nu a făcut decât să râdă.

— Usucă-te și hrănește afurisiții de cai, i-a zis, iar ea s-a supus.

Aveau acum doi, Străinul și o iapă roșcată căreia Arya îi dăduse numele de Lașa, fiindcă Sandor spunea că probabil fugise de la Gemeni, întocmai ca ei doi. O găsiseră rătăcind singură pe un câmp, în dimineața de după măcel. Era o iapă destul de bună, dar Arya nu putea iubi o făptură lașă. *Străinul ar fi luptat*. Cu toate acestea, o îngrija cum știa ea. Era mai bine așa decât să călărească împreună cu Clegane. O fi fost ea fricoasă, dar pe de altă parte, Lașa era tânără și puternică. Arya se gândea că ar putea să-l depășească pe Străin, la nevoie.

Câinele nu o mai urmărea îndeaproape, ca înainte. Uneori parcă nici nu-i păsa dacă Arya rămânea cu el sau pleca și noaptea nu o mai lega în mantie. *Într-o noapte, o să-l omor în somn*, își spunea Arya, dar n-o făcu. *Într-o zi, o să fug călare pe Lașa și n-o să ne poată ajunge*, gândea ea, dar nici asta nu făcu. Unde să se ducă? Winterfellul pierise. Fratele bunicului ei era la Riverrun, dar nu o cunoștea, după cum nici ea nu-l cunoștea pe el. Poate că Lady Smallwood ar primi-o la Castelul Ghindei, dar poate că nu. Pe lângă asta, nici măcar nu era sigură că ar putea găsi Castelul Ghindei. Uneori se gândea că ar putea să se întoarcă la hanul Sharnei, dacă nu cumva fusese luat de viitori. Ar putea rămâne cu Plăcintă Fierbinte sau poate că acolo ar găsi-o Lordul Beric. Anguy ar învăța-o să mânuiască arcul și ar putea să hoinărească alături de Gendry, făcându-se și ea haiduc, ca Wenda Căprioara Albă din cântece.

Dar toate astea erau aiureli, ca un vis pe care l-ar fi putut avea Sansa. Plăcintă Fierbinte și Gendry o părăsiseră fără să stea pe gânduri, iar Lordul Beric și haiducii lui nu voiau decât răscumpărarea, așa cum voia și Câinele. Nici unul dintre ei n-o dorea prin preajmă. *N-au fost niciodată haita mea, nici măcar Plăcintă Fierbinte și Gendry. Am fost proastă să cred așa, doar o fetiță proastă și nicidecum lup*.

Așadar, rămase cu Câinele. Călătoreau în fiecare zi, fără să înnopteze de două ori în același loc, ocolind pe cât puteau orașele, satele și castelele. O dată, îl întreabă pe Sandor Clegane unde mergeau.

— Departe, răspunse el. E tot ce trebuie să știi. Nu mai faci doi bani pentru mine și nu vreau să te aud smiorcăindu-te. Ar fi trebuit să te las să fugi în castelul ăla blestemat.

— Ar fi trebuit, îl aprobă ea, gândindu-se la mama ei.

— Ai fi moartă acum, dacă te-aș fi lăsat. Ar trebui să-mi mulțumești, să-mi cânti un cântecel frumos, așa cum a făcut sora ta.

— Și pe ea ai lovit-o cu toporul?

— Te-am lovit cu *latul* toporului, cățelușă prostuță. Dacă te-aș fi lovit cu tăișul, și acum ar mai pluti pe Furca Verde bucăți din capul tău. Închide-ți gura aia afurisită. Dacă aș avea nițică judecată, te-aș da pe mâna surorilor tăcute. Ele taie limbile fetelor care vorbesc prea mult.

Nu era corect să spună una ca asta. Până atunci, Arya abia dacă scosese o vorbă. Treceau zile întregi până să spună vreunul dintre ei ceva. Ea era prea pustiită ca să vorbească, iar Câinele prea furios. Îi simțea mânia, i-o vedea pe chip, în felul cum i se încleșta și i se strâmba gura, în privirile pe care i le arunca. Ori de câte ori își lua toporul ca să taie vreun lemn pentru foc, aluneca într-o furie rece, izbind sălbatic copacul sau vreascu sau creanga ruptă, până când aveau de douăzeci de ori mai multe surcele și lemne de foc decât era nevoie. Uneori era atât de ostenit după aceea, încât se culca și adormea imediat, fără ca măcar să aprindă focul. Acelea erau nopțile când Arya se uita cel mai mult la topor. *Pare îngrozitor de greu, dar sunt sigură că l-aș putea ridica.* Și nu cu *latul* l-ar lovi.

Uneori, în pribegirile lor, zăreau alți oameni: țărani pe câmpurile lor, porcari cu porci, o lăptăreasă ducându-și vaca, un scutier purtând un mesaj pe un drum râpos. Nici cu ei nu voia să vorbească Arya. Era ca și cum trăiau într-o țară îndepărtată și vorbeau o limbă ciudată, necunoscută; n-aveau nimic de-a face cu ea și nici ea cu ei.

În plus, nu era bine să fie văzuți. Din când în când, pe drumurile șerpuite de țară treceau coloane de călăreți, cu turnurile gemene ale Casei Frey fluturând pe flamurile lor.

— Vânează nordici răzlețiți, îi spunea Câinele, după ce treceau. Ori de câte ori auzi tropot de copite, apleacă-ți iute capul, nu e de așteptat să fie un prieten.

Într-o zi, într-o scorbură de pământ săpată de rădăcinile unui stejar căzut, dădură nas în nas cu un alt supraviețuitor al Gemenilor. Blazonul de pe pieptul lui înfățișa o fecioară rozalie dansând într-un vârtej de mătase. Le spuse că era omul lui Ser Marq Piper, arcaș, dar că își pierduse arcul. Umărul stâng al bărbatului era umflat și răsucit în locul unde se unea cu brațul. O lovitură de buzdugan, spunea el, îi zdrobise umărul și îi vârâse zalele adânc în carne.

— Un om al Nordului, asta era, se tângui el. Blazonul lui era un om însângerat și, când l-a văzut pe al meu, a făcut o glumă: un bărbat roșu și o fecioară roz, poate c-ar trebui să se împreuneze. Eu am băut pentru Lordul Bolton al lui, el a băut pentru Ser Marq și împreună am băut pentru Lordul Edmure și Lady Roslin

și pentru Regele Nordului. Și pe urmă m-a omorât.

Ochii îi străluceau febril când spusese asta și Arya își dădea seama că era adevărat. Umărul îi era umflat grotesc, iar puroiul și sângele îi pătasera toată partea stângă a corpului. Și răspândea o anumită duhoare. *Miroase ca un cadavru.* Omul le ceru niște vin.

— Dacă aș fi avut vin, l-aș fi băut eu, îi spuse Câinele. Pot să-ți dau apă și darul îndurării.

Arcașul îl privi vreme îndelungată înainte de a spune:

— Ești câinele lui Joffrey.

— Sunt propriul meu câine acum. Vrei apa?

— Da. Bărbatul înghiți în sec. Și îndurarea. Te rog.

Trecuseră pe lângă un iaz, cu puțin timp înainte.

Sandor îi dădu Aryei coiful lui și îi spuse să-l umple, așa că fata se târî înapoi la marginea apei. Noroiul i se revărsa peste vârfurile ghetelor. Folosi capul de câine pe post de găleată. Apa șiroi prin scobiturile pentru ochi, dar pe fundul coifului mai rămase destulă.

Când Arya reveni, arcașul își întoarse fața în sus și ea îi turnă apa în gură. Bărbatul bău cu nesaț, mai repede decât putea ea să toarne, iar ceea ce nu putea înghiți îi șiroia pe obraji, spre crusta maronie de sânge din mustăți, până când lacrimi trandafirii îi atârnavă în barbă. După ce toată apa se scurse, bărbatul înhață coiful și linse oțelul.

— Bună, spuse el, deși mi-aș fi dorit să fie vin. Voiam vin.

— Și eu. Câinele își vârî pumnalul în pieptul bărbatului aproape cu tandrețe, apăsând vârful, cu toată greutatea trupului, prin cămașă, zale și hainele vătuite de dedesubt. În timp ce scotea pumnalul și îl ștergea de veșmintele bătrânului, se uită la Arya. Acolo e inima, fetițo. Așa se omoară un om.

Așa e un fel de a omori un om.

— Îl îngropăm?

— De ce? se miră Sandor. Lui nu-i pasă, iar noi nu avem lopată. Lasă-l pe seama lupilor și a câinilor sălbatici. Frații tăi și ai mei. Îi aruncă o privire aspră: Dar mai întâi îl jefuim.

Erau doi cerbi de argint în traista arcașului și aproape treizeci de gologani. Pumnalul lui avea o frumoasă piatră roz pe mâner. Câinele cântări cuțitul în mână, pe urmă i-l întinse Aryei. Ea îl apucă de mâner, și-l vârî la cingătoare și se simți ceva mai bine. Nu era *Acul*, dar era din oțel. Bărbatul mort avea și o tolă, dar fără arc, săgețile nu le erau de mare folos. Cizmele erau prea mari pentru Arya și prea mici pentru Câine, așa că le lăsară acolo. Arya îi luă și coiful, chiar dacă îi cobora aproape până peste nas, încât trebuia să-l lase pe spate ca să vadă.

— Trebuie să fi avut și un cal, altfel n-ar fi scăpat, spuse Clegane privind împrejur, dar a dispărut, așa zice. Cine știe de când stătea aici.

Când ajunseră la poalele Munților Lunii, ploaia aproape că se oprise și Arya

văzu soarele și luna și stelele și i se păru că se îndreptau spre est.

— Unde mergem? întrebă din nou.

De data aceasta, Câinele îi răspunse:

— Ai o mătușă la Eyrie. Poate că vrea să-ți răscumpere fundul sfrijit, deși numai zeii știu de ce ar face-o. După ce găsim drumul principal, îl putem urma până când ajungem la Poarta Însângerată.

Mătușa Lysa. Gândul o lăsă pe Arya cu sufletul pustiu. Pe mama o voia, nu pe sora mamei ei. N-o cunoștea mai mult decât își cunoștea unchiul, Peștele Negru. *Ar fi trebuit să intrăm în castel.* Nu știau, de fapt, dacă mama ei murise. Sau Robb. Nu-i văzuseră murind sau așa ceva. Poate că Lordul Frey doar îi luase ostatici. Poate că erau legați în lanțuri, în temniță, sau poate că Freyii îi duceau la Debarcaderul Regelui, ca să le taie Joffrey capetele. *Nu știau.*

— Ar trebui să ne întoarcem, hotărî ea dintr-odată. Nu poate fi moartă. Trebuie s-o ajutăm.

— Credeam că sora ta e cea cu mintea plină de cântece, mârâi Câinele. Într-adevăr, Frey ar fi putut s-o lase în viață pe mama ta, pentru răscumpărare. Dar nu-mi trece prin cap să mă întorc ca s-o smulg din castel de unul singur.

— Nu de unul singur. Vin și eu.

Câinele scoase un sunet care era aproape un hohot de râs.

— Asta o să-l bage în sperieți pe bătrân.

— Ți-e frică de moarte, asta e, zise ea înciudată.

Acum Clegane râse cu adevărat.

— Moartea nu mă sperie. Doar focul. Acum taci din gură, sau îți tai limba cu mâna mea și le scutesc pe surorile tăcute de osteneală. Noi la Vale avem treabă.

Arya nu credea că ar fi într-adevăr în stare să-i taie limba. Nu era decât un fel de a spune, așa cum spunea Ochi Roșii că o s-o bată până la sânge. Cu toate astea, nu avea de gând să-l pună la încercare. Sandor Clegane nu era Ochi Roșii. Ochi Roșii nu tăia oamenii în două și nici nu-i lovea cu toporul. Nici măcar cu latul toporului.

În seara aceea, adormi gândindu-se la mama ei și întrebându-se dacă ar trebui să-l omoare pe Câine în somn și s-o salveze pe Lady Catelyn de una singură. Când închise ochii, văzu chipul mamei sale în dosul pleoapelor. *E atât de aproape încât parcă-i simt mirosul...*

... și atunci îi simți mirosul. Era îndepărtat, dincolo de alte mirosuri, dincolo de mușchi și noroi și apă, de duhoarea de ierburi putrezind și oameni putrezind. Păși încet pe pământul moale de la malul râului, se apropie, cu un salt, să se adape și își înălță capul, adulmecând. Cerul era cenușiu, acoperit de nori, râul era verde și plin de obiecte plutitoare. Morții colcăiau în valuri, unii mișcându-se încă, împinși de ape, iar alții fuseseră aruncați pe maluri. Frații și surorile ei mișunau în jurul lor, sfâșiind carnea fragedă.

Ciorile erau și ele prezente, țipând la lupi și umplând aerul de pene. Sângele

lor era mai fierbinte, iar una dintre surorile ei se repezise la o cioară și o mușcase de aripă. Voia să guste sângele, să audă oasele trosnind între dinți, să-și umple burta cu carne caldă în loc de carne rece. Îi era foame și carne era peste tot, dar știa că nu poate să mănânce.

Mirosul era mai puternic acum. Ciuli urechile și ascultă mârâielile haitei, țipetele ciorilor furioase, vâjâitul aripilor și susurul apei. Undeva, în depărtare, auzea caii și strigătele muribunzilor, dar ei nu contau. Doar mirosul conta. Adulmecă aerul din nou. Era acolo. Și acum vedea și ea: ceva alb și palid plutind în josul râului, răsucindu-se când trecea peste un ciot. Stufărișul i se apleca în cale.

Împroșcă zgomotos apele de la mal și se aruncă în valurile mai adânci, înspumându-le cu picioarele. Curentul era puternic, dar ea era și mai puternică, înota, adulmecând. Râul răspândea mirosuri grele și ude, însă nu acestea o atrăgeau. Înota către dâra roșie de sânge rece, către miasma dezgustătoare a morții. O vâna, așa cum vânașe adesea o căprioară roșie prin păduri și în cele din urmă o găsi și fâlcile i se închiseră în jurul unui braț alb. Îl scutură, făcându-l să se miște, dar în gură nu avea decât moarte și sânge. Era obosită și tot ce mai putea face era să tragă trupul la mal. În timp ce-l târa prin mocirlă, unul dintre frățiorii ei se apropie, adulmecând prada, cu limba atârându-i din gură. Îl alungă cu un mârâit, altfel și-ar fi înfipt colții. Abia apoi se opri să-și scuture apa de pe blană. Trupul alb zăcea în noroi, cu fața în jos, cu carnea moartă zbârcită și palidă, cu sângele rece șiroindu-i din gâtleej. *Ridică-te*, gândi ea. *Ridică-te și mănâncă și aleargă cu noi.*

Întoarse capul la auzul tropotelor de cai. *Oameni.* Veneau împotriva vântului, așa că nu le simțise mirosul, dar acum erau aproape lângă ea. Călăreți cu aripi fâlfâitoare, negre, galbene și roz și gheare lungi și subțiri. Câțiva dintre frații ei mai mici își arătară colții, să apere hrana pe care o găsiseră, dar ea se năpusti la ei, făcându-i să se împrăstie. Asta era legea sălbăticiei. Căprioarele, iepurii și ciorile fugeau din calea lupilor, iar lupii fugeau din calea oamenilor. Își abandonă trofeul alb și rece în noroi, unde îl târâse, și fugi, fără să simtă nici o rușine.

Când se iviră zorile, Câinele nu trebui să strige la Arya sau s-o scuture ca s-o trezească. De data aceasta se trezise înaintea lui și chiar adăpase caii. Mâncară în tăcere, până când Sandor spuse:

— În legătură cu mama ta...

— Nu contează, răspunse Arya cu glasul stins. Știu că e moartă. Am văzut-o într-un vis.

Câinele o privi vreme îndelungată, apoi clătină din cap. Nu mai vorbiră despre asta. Își continuă drumul, către munți.

Pe culmile mai înalte, dădură peste un sat mic și izolat, înconjurat de sequoia verzi-cenușii și pini înalți, albastrii, iar Clegane hotărî să riște să se apropie.

— Avem nevoie de mâncare, spuse el, și de un acoperiș deasupra capului.

N-au cum să știe ce s-a întâmplat la Gemeni și, cu puțin noroc, n-o să mă recunoască.

Sătenii construiau o palisadă de lemn în jurul caselor și, când dădură cu ochii de umerii lași ai Câinelui, le oferiră mâncare, adăpost și chiar bani, în schimbul ajutorului.

— Dacă aveți și vin, mă învoiesc, mârâi el.

În cele din urmă, se mulțumi cu bere și în fiecare seară bea până când adormea.

Dar visul său de a i-o vinde pe Arya Doamnei Arryn muri acolo.

— Mai sus e gheață, iar trecătorile din munți sunt înzăpezite, spuse bătrânul satului. Dacă nu înghețați sau nu muriți de foame, atunci vă vor prinde pisicile-năluci sau urșii peșterilor. Mai sunt și clanurile. Oamenii Arși sunt fără frică de când Timett Chiorul s-a întors de la război. Și, acum o jumătate de an, Gunthor, fiul lui Gurn, a coborât cu ciorile de piatră, atacând un sat la nici doisprezece kilometri de aici. Au luat până la ultima femeie și ultimul grăunte și au omorât jumătate dintre bărbați. Au *oțel* acum, săbii bune și haine de zale și pândesc drumul – Ciorile de Piatră, Șerpii Laptelui și Fiii Cețurilor, toți. Poate că ai reuși să omori câțiva, dar până la urmă ți-ar veni de hac și ar fugi cu fiica ta.

Nu sunt fiica lui, ar fi putut să strige Arya, dacă n-ar fi fost așa de obosită. Nu mai era fiica nimănui. Nu era nimeni. Nici Arya, nici Nevăstuica, nici Nan, nici Arry și nici Porumbița, nici măcar Cap Bubos. Era doar o fată care ziua fugea cu un câine și noaptea visa lupi.

Satul era liniștit. Aveau saltele de paie și destul de puțini păduchi, mâncarea era simplă, dar sățioasă și aerul mirosea a pin. Cu toate acestea, Arya hotărî în curând că-l ura. Sătenii erau lași. Nici unul nu-l privea pe Câine în față, cel puțin nu pentru mult timp. Câteva dintre femei încercară s-o îmbrace în rochie și s-o pună să croșeteze, dar ea nu voia așa ceva. Și mai era și o fată care se tot ținea de capul ei, cea mai mare fiică a satului. Era de o vârstă cu Arya, însă era doar un copil. Plângea când își julea un genunchi și ducea cu ea peste tot o păpușă caraghioasă de cârpă. Păpușa voia să semene cu un oștean, așa că fata îi spunea Domnul Soldat și se fălea că el o apără.

— Pleacă, îi spusese Arya de o sută de ori. Lasă-mă în pace.

Dar fata se încăpățâna, așa că Arya i-a luat păpușa, i-a sfâșiat-o și i-a scos cârpele din burtă.

— Acum *chiar* arată ca un soldat, i-a spus ea, înainte s-o arunce într-un pârau.

După aceea, fata a încetat s-o mai bată la cap și Arya își petrecea timpul îngrijindu-se de Lașa și de Străin sau plimbându-se prin pădure. Uneori găsea câte un băț și cosea, așa cum știa ea să coasă cu *Acul*, dar apoi își amintea de cele întâmplate la Gemeni și îl lovea de un copac până când se rupea.

— Poate c-ar trebui să rămânem aici o vreme, îi spuse Câinele, după două săptămâni. Era beat de bere, dar mai mult melancolic decât somnoros. Nu vom

ajunge niciodată la Eyrie, iar Freyii caută probabil și acum supraviețuitori în ținuturile riverane. Se pare că aici, cu năvala clanurilor, au nevoie de săbii. Ne putem odihni, poate chiar vom găsi o cale să-i trimitem mătușii tale o scrisoare.

Când auzi una ca asta, chipul Aryei se întuneacă. Nu voia să rămână acolo, dar nici nu avea unde să plece. În dimineața următoare, când Câinele se duse să taie copaci și să care bușteni, Arya se cuibări înapoi în pat.

Dar după ce treaba fu terminată și palisada înaltă de lemn era gata, bătrânul satului le spuse limpede că nu mai aveau ce căuta acolo.

— La iarnă, abia o să avem de mâncare pentru ai noștri, le explică el. Iar tu... un om ca tine aduce sânge cu el...

Gura lui Sandor se încleșta.

— Deci știi cine sunt.

— Da. Pe aici nu vin călători, e adevărat, dar ne ducem în piețe și la târguri. Am auzit de câinele Regelui Joffrey.

— Când o să vă viziteze Ciorile de Piatră, s-ar putea să vă bucurați să aveți un câine.

— Poate. Bărbatul șovăi, pe urmă prinse curaj și adăugă: Dar se spune că ți-ai pierdut curajul la Apa Neagră. Se spune...

— Știi ce se spune. Glasul lui Sandor suna ca două fierăstraie frecându-se unul de altul. Plătește-mă și plecăm.

Când plecară, Câinele avea o pungă plină cu gologani, o ploscă de bere acră și o sabie nouă. Era o sabie foarte veche, la drept vorbind, dar pentru el era nouă. În schimbul ei, îi dădu proprietarului baltagul pe care îl luase de la Gemeni, cel cu care-i făcuse Aryei cucuiul la ceafă. Berea se termină în mai puțin de o zi, dar Clegane își ascuțea sabia în fiecare seară, înjurându-l pe cel care i-o dăduse pentru fiecare pată de rugină și fiecare crăpătură. *Dacă și-a pierdut curajul, ce-i pasă dacă are sabia ascuțită?* Nu era o întrebare pe care Arya să îndrăznească să i-o pună, dar se gândea mult la ea. De asta fugise de la Gemeni și o târâse după el?

Întorși în ținuturile riverane, descoperiră că ploile se potoliseră și puhoaiile începuseră să se retragă. Câinele o luă spre sud, înapoi către Trident.

— Mergem la Riverrun, îi spuse Aryei în timp ce frigea un iepure pe care-l prinsese. Poate că Peștele Negru vrea să-și cumpere o lupoaică.

— Nu mă cunoaște. Nici măcar n-o să știe dacă sunt eu într-adevăr. Arya obosise să se tot îndrepte către Riverrun de ani de zile, fără să ajungă vreodată acolo. De fiecare dată când se îndrepta către Riverrun, sfârșea într-un loc mai rău. N-o să-ți dea nici o răscumpărare. Probabil n-o să facă decât să te spânzure.

— E liber să încerce. Se întoarse și scui pă.

Nu vorbește ca și cum și-ar fi pierdut curajul.

— Știu unde am putea merge, spuse Arya. Îi mai rămăsese fratele ei. *Jon o să mă vrea, chiar dacă nimeni altcineva nu mă vrea.* Dar drumul era lung și nu credea că putea ajunge singură la el. Nu fusese în stare nici să ajungă la Riverrun.

Am putea să mergem la Zid.

Râsul lui Sandor era pe jumătate un mârâit.

— Micuța lupoaică vrea să intre în Rondul de Noapte, nu-i așa?

— Fratele meu e la Zid, spuse ea cu încăpățănare.

Gura Câinelui zvâcni.

— Zidul e la cinci mii de kilometri de aici. Ar trebui să trecem de afurișii de Frey doar ca să ajungem la Gât. Sunt lei-șopârle în acele mlaștini, care mănâncă lupi în fiecare dimineață. Și dacă am ajunge, într-adevăr, la Nord cu pielea întregă, în jumătate dintre castele sunt oameni de fier și o mie de nenorociți de nordici.

— Ți-e frică de ei? Întrebă Arya. Ți-ai pierdut curajul să lupți?

În primul moment, avu impresia că o s-o lovească. Dar iepurele era deja rumenit, cu pielea sfârâind și unsoarea picurând în foc. Sandor îl scoase de pe frigare, îl rupse cu mâinile lui mari și aruncă jumătate în poala Aryei.

— Nu mi-am pierdut nimic, spuse el smulgând un picior, dar nu dau doi bani pe tine și pe fratele tău. Am și eu un frate.

TYRION

— Tyrion, spuse obosit Ser Kevan Lannister, dacă, într-adevăr, nu te faci vinovat de moartea lui Joffrey, n-ar trebui să-ți fie greu să dovedești asta la judecată.

Tyrion se întoarse de la fereastră.

— Cine mă va judeca?

— Dreptatea este a tronului. Regele a murit, dar tatăl tău rămâne tot Mână. De vreme ce acuzatul e propriul său fiu, iar victima, nepotul lui, le-a cerut Lordului Tyrell și Prințului Oberynt să te judece.

Asta era departe de a-l liniști pe Tyrion. Mace Tyrell fusese socrul lui Joffrey, chiar dacă pentru scurt timp, iar Vipera Roșie era... ei, bine, un șarpe.

— Mi se va îngădui să cer duelul judiciar și un campion să-mi dovedească nevinovăția?

— Cu siguranță, dacă așa ți-e voia. Dar ar trebui să știi că sora ta are de gând să-l numească pe Gregor Clegane campionul ei, în cazul unui asemenea duel.

Javra îmi parează mișcările înainte să le fac. Păcat că nu a ales un Kettleblack. Bronn ar isprăvi repede cu oricare dintre cei trei frați, dar Muntele Care Călărește era altă mâncare de pește.

— Va trebui să mă mai gândesc. *Trebuie să vorbesc cu Bronn, repede.* Nu voia să se gândească la cât l-ar putea costa asta. Bronn nu era deloc modest când venea vorba de pielea lui.

— Cersei are martori împotriva mea?

— Tot mai mulți pe zi ce trece.
— Atunci trebuie să-mi gălesc martori și eu.
— Spune-mi pe cine vrei și Ser Addam va trimite Garda să-i aducă la judecată.
— Aș prefera să mi-i gălesc singur.
— Ești acuzat de regicid și de uciderea unei rude. Chiar îți închipui că îți va fi îngăduit să te plimbi în voie? Ser Kevan arată către masă. Ai pană, cerneală și pergament. Scrie numele martorilor pe care îi ceri și voi face tot ce-mi stă în putere să-i aduc, ai cuvântul meu de Lannister. Dar nu vei părăsi acest turn, decât ca să mergi la judecată.

Tyrion nu voia să se înjosească milogindu-se.

— Scutierului meu îi vei îngădui să se plimbe? Tânărului Podrick Payne?

— Cu siguranță, dacă asta ți-e voia. O să ți-l trimit.

— Așa să faci. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, iar *acum* ar fi cel mai bine. Se îndreptă către masa de scris. Dar când auzi ușa deschizându-se, se întoarse și spuse: Unchiule?

Ser Kevan se opri.

— Da?

— N-am făcut-o eu.

— Aș vrea să te pot crede, Tyrion.

Când ușa se închise, Tyrion Lannister se ridică în scaun, ascuți o pană și luă o coală albă de pergament. *Cine îmi va lua apărarea?* Înmuie pana în călimară.

Coala de pergament era încă neatinsă când, ceva mai târziu, își făcu apariția Podrick Payne.

— Stăpâne, spuse băiatul.

Tyrion lăsa pana deoparte.

— Caută-l pe Bronn și adu-l la mine. Spune-i că e vorba de aur, mai mult aur decât a visat vreodată, și vezi să nu te întorci fără el.

— Da, stăpâne, vreau să zic, nu, n-o să mă întorc. Fără el.

Pod plecă.

Nu se întoarse până la apusul soarelui și nici până la răsăritul lunii. Tyrion adormi pe bancheta de la geam, trezindu-se înțepenit în zorii zilei. Un slujitor îi aduse micul dejun, terci și mere, împreună cu un corn de bere. Mancă la masă, cu pergamentul alb în fața lui. O oră mai târziu, slujitorul reveni să ia strachina.

— L-ai văzut pe scutierul meu? îl întreabă Tyrion. Omul clătină din cap.

Oftând, se întoarse la masă și înmuie din nou pana în cerneală. *Sansa*, scrise el pe coala de pergament. Rămase cu privirea țintă la nume, cu dinții atât de încleștați încât îl dureau.

Presupunând că Joffrey nu se înecase pur și simplu cu mâncarea, ceea ce până și lui Tyrion i se părea greu de crezut, Sansa trebuie să-l fi otrăvit. *Joff și-a pus pur și simplu cupa în poala ei și îi dăduse motive cu duiumul.* Orice îndoieli pe care Tyrion le-ar fi putut avea dispăruseră odată cu ea. *Un singur trup, o singură*

inimă, un singur suflet. Gura îi zvâcni. N-a stat pe gânduri să arate cât de puțin însemnau pentru ea acele jurăminte, nu-i așa? Dar la ce te așteptai, piticule?

Și totuși... De unde să fi avut Sansa otravă? Nu-i venea să creadă că fata acționase singură. *Oare chiar vreau s-o găsesc?* Oare judecătorii ar crede că soția copilă a lui Tyrion a otrăvit un rege fără ca soțul ei să știe? *Eu n-aș crede.* Cersei ar susține că săvârșiseră crima împreună.

Totuși, a doua zi îi dădu unchiului său pergamentul. Ser Kevan se încruntă:

— Lady Sansa e singurul tău martor?

— O să mă mai gândesc și la alții, cu timpul.

— Ai face bine să te gândești la ei acum. Vor să înceapă judecata peste trei zile.

— E prea devreme. M-ați închis aici, sub pază, cum să găsesc martori pentru nevinovăția mea?

— Surorii tale nu i-a fost greu să găsească martori pentru vinovăția ta. Ser Kevan înfășură pergamentul. Ser Addam a trimis oameni în căutarea soției tale. Varys a oferit o sută de cerbi de argint pentru orice informație despre ea și o sută de dragoni de aur pentru cine o găsește. Dacă fata poate fi găsită, va fi găsită și o să ți-o aduc. Nu văd de ce ar fi rău ca un soț și o soție să împartă aceeași celulă și să-și ofere unul altuia mângâiere.

— Ești nespus de bun. Mi-ai văzut scutierul?

— Ți l-am trimis ieri. N-a venit?

— Ba da, mărturisi Tyrion, dar apoi a plecat.

— O să ți-l trimit din nou.

Dar Podrick Payne reveni abia a doua zi dimineață. Intră șovăitor, cu teama întipărită pe chip. Bronn venea în urma lui. Cavalerul mercenar purta un pieptar cu ținte de argint, o mantie grea de călărie, iar la cingătoare îi atârna o pereche de mănuși frumoase de piele.

O singură privire către chipul lui Bronn îi întoarse lui Tyrion stomacul pe dos.

— Ți-a luat cam mult.

— Băiatul m-a implorat, altfel n-aș fi venit. Sunt așteptat la cină la Castelul Stokeworth.

— Stokeworth? Tyrion sări jos din pat. Și mă rog, ce cauți tu la Stokeworth?

— O mireasă. Bronn zâmbi ca un lup contemplând un mielulel rățăcit. Poimâine mă însor cu Lollys.

— Lollys? *Perfect, al naibii de perfect.* Fiica nătăngă a Doamnei Tanda se alege cu un cavaler drept soț și un tată, acolo, pentru bastardul pe care-l poartă în pânțele, iar Ser Bronn de la Apa Neagră mai urcă o treaptă. Toată treaba duhnea de la o poștă a Cersei. Sora mea ticăloasă ți-a vândut o iapă șchioapă. Fata e slabă de minte.

— Dacă m-ar interesa istețimea, m-aș însura cu tine.

— Lollys e însărcinată cu copilul altuia.

— Și când îl dă afară, o s-o las însărcinată cu al meu.

— Nici măcar nu e moștenitoare la Stakeworth, sublinie Tyrion. Are o soră mai mare, Falyse. O soră *măritată*.

— Măritată de zece ani și încă stearpă, zise Bronn. Nobilul ei soț îi ocolește patul. Se spune că preferă fetele mari.

— Ar putea să prefere caprele și tot n-ar conta. Pământurile vor fi oricum moștenite de soția lui, după moartea Doamnei Tanda.

— Dacă nu cumva moare Falyse înaintea mamei sale.

Tyrion se întreba dacă Cersei avea habar ce fel de șarpe îi dăduse la sân Doamnei Tanda. *Și dacă ar ști, i-ar păsa?* Atunci, de ce ai mai venit?

Bronn ridică din umeri.

— Mi-ai spus cândva că, dacă mi-ar cere cineva vreodată să te vând, ai dubla acel preț.

Da.

— Și acum ce vrei, două soții sau două castele?

— Câte o bucată din fiecare mi-ar fi de ajuns. Dar dacă vrei să-l omor pe Sandor Clegane pentru tine, ar fi bine să fie un castel al naibii de mare.

Cele Șapte Regate erau pline de fecioare de obârșie nobilă, dar până și cele mai trecute, mai sărace și mai urâte fete bătrâne din regat ar refuza să se mărite cu o lepădătură ca Bronn. *Doar dacă ar fi slabă la trup și slabă la minte, cu un bastard în pânțele, după ce a fost siluită de zeci de ori.* Lady Tanda căutase cu atâta disperare să-i găsească fiicei sale un soț, încât o vreme alergase până și după Tyrion, iar asta fusese *înainte* ca jumătate din Debarcaderul Regelui să-și fi făcut poftele cu ea. Fără îndoială, Cersei îndulcise cumva oferta, iar Bronn era acum cavaler, ceea ce-l făcea o partidă potrivită pentru mezina unei case mărunte.

— Momentan, duc o lipsă acută de castele și fecioare de viță nobilă, recunosc Tyrion. Dar pot să-ți ofer aur și recunoștință, ca până acum.

— Aur am. Cu recunoștința ce pot cumpăra?

— S-ar putea să fii surprins. Un Lannister chiar își plătește datoriile.

— Sora ta e și ea o Lannister.

— Nobila mea soție e moștenitoarea Winterfellului. Dacă ies din asta cu capul pe umeri, s-ar putea ca într-o bună zi să domnesc peste Nord, în numele ei. Ți-aș putea da și ție o bucată măricică.

— Dacă și cu parcă, făcu Bronn. Recunoaște, Pezevenghiule. Dacă ar trebui să alegi să te culci cu Lollys sau să te lupți cu Muntele, ți-ai da jos pantalonii și ți-ai scoate mădularul cât ai clipi.

Mă cunoaște prea bine. Tyrion încercă o altă abordare:

— Am auzit că Ser Gregor a fost rănit la Furca Roșie și încă o dată la Duskendale. Rănile s-ar putea să-l încetinească.

Bronn păru iritat.

— Iute n-a fost el niciodată. Doar înfiorător de mare și înfiorător de puternic.

Te asigur, e mai ager decât te-ai aștepta de la unul de dimensiunile lui. Are o mână monstruos de lungă și nu pare să simtă loviturile ca oricare altul.

— Te sperie atât de mult? întrebă Tyrion, sperând să-l întărească.

— Dacă nu m-ar speria, aș fi un nătărău. Bronn ridică din umeri. Poate că l-aș putea omorî. Aș putea să dansez în jurul lui până când ar fi atât de obosit încât n-ar mai putea nici să ridice sabia. Să-l dobor cumva de pe picioare. Când cineva e la pământ, nu mai contează cât e de mare. Dar, oricum, e riscant. Un pas greșit și sunt mort. De ce mi-aș pune pielea la bătaie? Îmi plac destul de mult, așa urât și ticălos cum ești... dar dacă aș lupta pentru tine, aș pierde oricum. Fie mi-ar scoate Muntele mațele, fie l-aș omorî eu și aș pierde Castelul Stokeworth. Eu îmi vând sabia, n-o dau pe degeaba. Nu-mi ești frate, ce naiba!

— Nu, zise Tyrion cu tristețe. Nu-ți sunt. Flutură o mână. Du-te, atunci. Aleargă la Stokeworth și la Lady Lollys. Ți doresc să găsești mai multă plăcere în patul tău conjugal decât am găsit eu în al meu.

Bronn șovăi în fața ușii.

— Ce-o să faci, Pezevenghiule?

— O să-l omor pe Gregor cu mâna mea. Așa-i că o să iasă un cântec vesel?

— Sper că o să-l aud. Bronn rânji pentru ultima oară și ieși din odaie, din castel, din viața lui.

Pod se apropie târșându-și picioarele.

— Îmi pare rău.

— De ce? E vina ta că Bronn e un pungaș insolent și negru la suflet? Întotdeauna a fost un pungaș insolent și negru la suflet. Asta mi-a plăcut la el. Tyrion își turnă o cupă de vin și o luă cu el pe bancheta de lângă fereastră. Afară era o zi cenușie și ploioasă, dar oricum părea mai veselă decât perspectivele lui. Ar fi putut să-l trimită pe Podrick Payne în căutarea lui Shagga, dar în adâncul pădurii regelui erau atâtea ascunzători încât uneori tâlharii puteau să scape fără să fie prinși cu zecile de ani. *Iar uneori Pod găsește greu și bucătăria, când îl trimite după brânză.* Timett fiul lui Timett se întorsese, probabil, în Munții Lunii. Și orice i-ar fi spus lui Bronn, o luptă între Tyrion și Sandor Clegane ar fi o farsă mai grotescă decât turnirul piticilor pus la cale de Joffrey. Nu avea de gând să moară cu hohote de râs râsunându-i în urechi. *Cam asta s-a ales din duelul judiciar.*

Ser Kevan îl vizită din nou în ziua aceea și încă o dată a doua zi. Sansa nu fusese găsită, îl informă politicos unchiul său. Nici Ser Dontos, bufonul, care dispăruse în aceeași noapte. Mai avea Tyrion vreun martor pe care voia să-l aducă? Nu. *Cum naiba pot să dovedesc că n-am otrăvit eu vinul, când o mie de oameni m-au văzut umplând cupa lui Joffrey?*

Nu dormi deloc în noaptea aceea.

Zăcu în întuneric, privind baldachinul și numărând năluci. O văzu pe Tysha zâmbind în timp ce-l săruta, o văzu pe Sansa goală și tremurând de frică. Îl văzu

pe Joffrey, cu unghiile înfipite în beregată, cu sângele şiroindu-i pe gât, cu faţa înnegrindu-se. Văzu ochii lui Cersei, zâmbetul lacom al lui Bronn, zâmbetul lasciv al lui Shae. Nici măcar gândul la Shae nu-i făcea plăcere. Se mângâie de unul singur, sperând că poate să-şi ridice mădularul şi să-l satisfacă şi că apoi s-ar odihni mai bine, dar în zadar.

Şi pe urmă se revărsară zorile şi veni timpul ca judecata lui să înceapă.

În dimineaţa aceea, după el nu veni Ser Kevan, ci Ser Addam Marbrand, cu o duzină de mantii aurii.

Tyrion îşi luase micul dejun, ouă, şuncă prăjită şi friganele, şi se îmbrăcase în cele mai bune haine ale lui.

— Ser Addam, spuse el, credeam că tatăl meu o să trimită Garda Regală să mă escorteze la judecată. Încă sunt un membru al familiei regale, nu-i aşa?

— Eşti, lordul meu, dar mă tem că aproape toţi cei din Garda Regală sunt martori împotriva ta. Lordul Tywin a considerat că nu e potrivit să-ţi fie străjeri.

— Ferească zeii să facem ceva *nepotrivit*. Te rog, ia-o înainte.

Avea să fie judecat în sala tronului, unde murise Joffrey. În timp ce Ser Addam îl conducea dincolo de uşile înalte de bronz pe covorul lung, simţea ochii aţintiţi asupra lui. Sute de oameni se îngrămădiseră înăuntru să-l vadă judecat. Cel puţin spera că de asta veniseră. *Din câte ştiu, sunt cu toţii martori împotriva mea.* O zări pe Regina Margaery sus, la balcon, palidă şi frumoasă în hainele ei de doliu. *De două ori măritată şi de două ori văduvă, la numai şaisprezece ani.* Mama ei stătea, înaltă, lângă ea, bunicul, scund, în partea cealaltă, cu doamnele ei de onoare şi cavalerii tatălui ei ocupând restul balconului.

Daisul era tot acolo, sub tronul gol, deşi totul, în afară de o singură masă, fusese îndepărtat. În spatele mesei stăteau trupeşul Mace Tyrell, cu o mantie aurie peste veşmintele verzi, şi uscăţivul Prinţ Oberynt Martell, gătit în haine vârgate, cu dungi portocalii, galbene şi stacojii. Lordul Tywin Lannister stătea între ei. *Poate că mai am o speranţă.* Cei doi bărbaţi, unul din Dorne, celălalt din Highgarden, se dispreţuiau. *Dacă aş putea găsi o cale să mă folosesc de asta...*

Înaltul Septon începu cu o rugăciune, cerându-i Tatălui Ceresc să-i călăuzească spre dreptate. Când isprăvi, tatăl lui pământesc se aplecă şi întrebă:

— Tyrion, l-ai omorât pe Regele Joffrey?

Nu vrea să piardă nici o secundă.

— Nu.

— Ei, bine, suntem uşuraţi, remarcă sec Oberynt Martell.

— Atunci, l-a omorât Sansa Stark? întrebă Lordul Tywin.

În locul ei, eu aş fi făcut-o. Cu toate acestea, oriunde ar fi fost Sansa Stark şi oricare ar fi fost rolul ei în această întâmplare, rămânea soţia lui. Îi aşezase mantia ocrotirii pe umeri, deşi fusese nevoit să se urce pe spatele unui bufon pentru asta.

— Zeii l-au omorât pe Joffrey. S-a înecat cu plăcinta de porumbel.

Lordul Tywin roşi.

— Dai vina pe bucătari?

— Pe ei sau pe porumbei. Dar nu mă amesteca pe mine.

Tyrion auzi râsete nervoase și știu că făcuse o greșală. *Vezi cum îți folosești limba, pitic nebun, înainte să-ți sapi cu ea mormântul.*

— Există martori împotriva ta, spuse Lordul Tywin. O să-i ascultăm pe ei la început. Pe urmă poți să-ți prezinți propriii martori. Vei vorbi doar cu permisiunea noastră.

Tyrion nu putea decât să clatine aprobator din cap. Ser Addam îi spusese adevărul. Primul chemat fu Ser Balon Swann din Garda Regală.

— Nobilă Mână, începu el, după ce Înalțul Septon îl puse să jure că va spune adevărul și numai adevărul, am avut onoarea să lupt alături de fiul tău pe puntea de corăbii. E un om curajos, în ciuda staturii sale, și nu-mi vine să cred că a făcut așa ceva.

Un murmur străbătu sala și Tyrion se întrebă ce fel de joc juca Cersei. *De ce să aducă un martor care mă crede nevinovat?* Află în curând. Ser Balon vorbi, fără tragere de inimă, despre felul în care îl îndepărtase pe Tyrion de Joffrey în ziua răzmeriței:

— Într-adevăr, l-a lovit. A fost o răbufnire de furie, nimic mai mult. O furtună de vară. Gloata era să ne omoare pe toți.

— Pe vremea Targaryenilor, cel ce lovea pe cineva de sânge regesc își pierdea mâna pe care a ridicat-o, remarcă Vipera Roșie din Dorne. Oare piticului i-a crescut mâna la loc sau voi, mantiile albe, ați uitat care vă este datoria?

— Era el însuși de sânge regesc, răspunse Ser Balon. Și în plus, era Mâna Regelui.

— Nu, interveni Lordul Tywin. Era *reprezentant* al Mâinii, înlocuindu-mă pe mine.

Ser Meryn Trant era încântat să se desfășoare în locul lui Ser Balon, când îi luă locul ca martor.

— L-a doborât pe rege la pământ și a început să-l lovească cu picioarele. Striga că e o nedreptate că Înălțimea Sa a scăpat teafăr din mâinile mulțimii.

Tyrion începu să priceapă planul surorii sale. *A adus un om cunoscut pentru cinstea lui și a stors de la el tot ce se putea. Fiecare martor care va urma va spune o poveste și mai urâtă, până când voi părea mai odios decât Maegor cel Crud și Aerys Nebunul la un loc, cu nițelș din Aegon cel Netrebnic, pentru salvare.*

Ser Meryn continuă relatând cum îl împiedicase Tyrion pe Joffrey s-o pedepsească pe Sansa Stark.

— Piticul l-a întrebat dacă știe ce s-a întâmplat cu Aerys Targaryen. Când Ser Boros a vorbit în apărarea regelui, Pezevenghiul l-a amenințat că o să-l omoare.

Următorul veni Blount însuși, repetând nefericita poveste. Chiar dacă îi purta pică lui Cersei fiindcă îl înlăturase din Garda Regală, Ser Boros rosti cuvintele pe

care ea voia să le audă.

Tyrion nu mai putea să tacă.

— Spune judecătorilor ce *facea* Joffrey, de ce nu le spui?

Bărbatul masiv și gușat îi aruncă o privire dușmănoasă.

— Le-ai cerut brutelor tale să mă omoare dacă deschid gura, asta o să le spun.

— Tyrion, zise Lordul Tywin. Vei vorbi numai când îți vom spune noi. E un avertisment.

Tyrion cedă, clocotind.

Următorii fură cei trei frați Kettleblack, fiecare pe rând. Osney și Osfryd le povestiră despre cina cu Cersei, dinaintea Bătăliei de la Apa Neagră, și despre amenințările pe care le proferase Tyrion.

— I-a spus Înălțimii Sale că are de gând s-o facă să sufere, zise Ser Osfryd. S-o facă să sufere.

Ser Osney îl completează cu detalii:

— A spus că va aștepta ziua când ea va fi fericită și îi va transforma bucuria în cenușă.

Nici unul dintre ei nu pomeni de Alayaya.

Ser Osmund Kettleblack, întruchiparea cavalerismului în armura sa imaculată din solzi și mantia albă de lână, jură că Regele Joffrey știa de mult că unchiul său Tyrion voia să-l omoare.

— S-a întâmplat în ziua când am primit mantia albă, le spuse el judecătorilor. Acel viteaz băiat mi-a spus: Ser Osmund, păzește-mă bine, căci unchiul meu nu mă iubește. Vrea să fie rege în locul meu.

Asta era mai mult decât putea să înghită Tyrion.

— *Mincinosule!* Făcu doi pași în față, înainte ca mantiile aurii să-l târască înapoi.

Lordul Tywin se încruntă.

— Trebuie să te legăm de mâini și de picioare, ca pe un tâlhar la drumul mare?

Tyrion scrâșni din dinți. *A doua greșală, nătărăule, nătărăule, nătărău pitic. Ține-ți gura sau ești osândit.*

— Nu, iertați-mă, lorzii mei. Minciunile lui m-au înfuriat.

— Adevărurile lui, vrei să spui, zise Cersei. Tată, te rog să-l pui în lanțuri, spre binele vostru. Vezi cum e.

— Văd că e un pitic, răspunse Prințul Oberyn. În ziua în care o să mă tem de mânia unui pitic, o să mă înec într-un butoi de vin.

— N-avem nevoie de lanțuri. Lordul Tywin aruncă o privire spre fereastră și spuse: S-a făcut târziu. Vom continua mâine.

În noaptea aceea, singur în celula lui din turn, cu o coală alb de pergament și o cupă de vin, Tyrion începu să se gândească la soția lui. Nu la Sansa, ci la *prima* lui soție, Tysha. *Soția târșă, nu soția lup.* Dragostea ei fusese doar o prefăcătorie, însă el o crezuse și asta îl făcuse fericit. *Dă-mi minciuni dulci și păstrează-ți*

adevărurile amare. Își bău vinul și se gândi la Shae. Mai târziu, când Ser Kevan îi făcu vizita nocturnă, Tyrion îi ceru să-l aducă pe Varys.

— Crezi că eunucul va vorbi în favoarea ta?

— N-am cum să știu până nu discut cu el. Fii bun și trimite-l la mine, unchiule.

— Cum poftești.

Maester Ballabar și Frenken deschiseră cea de-a doua zi a judecății. Jurau că disecaseră nobilul cadavru al Regelui Joffrey și nu găsiseră nici o bucățică de plăcintă de porumbel, nici de altă mâncare, oprită în gâtlejul regal.

— De otravă a murit, lorzii mei, spuse Ballabar, în timp ce Frenken îl aproba, clătînând grav din cap.

Pe urmă îl aduseră pe Marele Maester Pycelle, sprijinindu-se cu putere într-un toiag strâmb și tremurând când pășea, cu câteva firifoare de păr alb încolțind pe gâtui-lung de găină. Era prea slăbit ca să stea în picioare, așa că judecătorii fură de acord să i se aducă un scaun și o masă. Pe masă fură așezate câteva vase mici. Pycelle fu încântat să le numească pe fiecare.

— Pălărie-gri, zise el, cu glas tremurător, de la ciupercă otrăvitoare. Umbra-noptii, somnul-dulce, dansul-demonilor. Asta e ochi-orb. Sângele văduvei, așa se numește asta, din cauza culorii. O poțiune nemiloasă, închide intestinele și bășica udului, până când omul se îneacă în propria lui otravă. Aici avem năpasta-lupilor, venin de basilisc, iar astea sunt lacrimi-din-Lys. Da. Le cunosc pe toate. Acest Pezevenghi, Tyrion Lannister, le-a furat din apartamentul meu, când m-a întemnițat pe nedrept.

— *Pycelle!* strigă Tyrion, riscând să stârnească mânia tatălui său, ar fi putut vreuna dintre aceste otrăvuri să sufocă un om?

— Nu. Pentru asta ai nevoie de o otravă rară. Pe când eram copil, la Citadelă, dascălii mei o numeau simplu *strangulatorul*.

— Dar această otravă rară n-a fost descoperită, nu-i așa?

— Nu, lordul meu. Pycelle clipi. Ai folosit-o tu pe toată ca să omori cel mai nobil copil pe care zeii l-au lăsat vreodată pe acest pământ.

Furia îi copleșea rațiunea.

— Joffrey a fost crud și nesăbuit, dar nu l-am omorât eu. Tăiați-mi capul, dacă vreți, dar n-am avut nici un amestec în moartea nepotului meu.

— *Liniște!* strigă Lordul Tywin. Ți-am spus de trei ori. Data viitoare o să te legăm și o să-ți punem căluș în gură.

După Pycelle, urmă o procesiune obositoare și nesfârșită. Lorzi și doamne și nobili cavaleri, de neam sau de obârșie modestă, fuseseră cu toții prezenți la nuntă, îl văzuseră cu toții pe Joffrey încându-se, cu fața înnegrindu-se ca o prună dornisheană. Lordul Redwyne, Lordul Celtigar și Ser Flement Brax îl auziseră pe Tyrion amenințându-l pe rege; doi servitori, un jongler, Lordul Gyles, Ser Hobber Redwyne și Ser Philip Foote îl urmăriseră umplând potirul de nuntă; Lady

Merryweather jura că îl văzuse pe Pezevenghi aruncând ceva în vinul regelui, în timp ce Joff și Margaery tăiau plăcinta de porumbel; bătrânul Estermont, tânărul Peckledon, cântărețul Galyeon din Cuy și scutierii Moros și Jothos Slynt relatară cum Tyrion ridicase potirul în timp ce Joff murea și cum turnase ultima picătură de vin otrăvit pe podea.

Când mi-am făcut atât de mulți dușmani? Lady Merryweather era doar o străină. Tyrion se întreba dacă era oarbă sau vândută. Singurul lucru bun era că Galyeon din Cuy nu-și făcu relatarea pe muzică, altfel ar fi fost o mărturie de șaptezeci și șapte de versuri.

Când unchiul său îl vizită în seara aceea, după cină, se comportă rece și distant. *Crede și el că sunt vinovat.*

— Ai martori pentru noi? îl întrebă Ser Kevan.

— Nu, propriu-zis, nu. Dacă nu cumva mi-ai găsit soția.

Unchiul său clătină din cap.

— S-ar părea că judecata merge foarte prost pentru tine.

— O, ți se pare? Nici n-am observat. Tyrion își pipăi cicatricea. Varys n-a venit.

— Nici n-o să vină. Măine va depune mărturie împotriva ta.

Încântător.

— Înțeleg. Se foi în scaun. Sunt curios să știu. Unchiule, ai fost întotdeauna un om cinstit. Ce anume te-a convins?

— De ce să furi otrăvurile lui Pycelle, dacă nu ca să le folosești? răspunse fără ocolișuri Ser Kevan. Iar Lady Merryweather a văzut...

— ... nimic. N-a avut ce să vadă. Dar cum să dovedesc asta? Cum să dovedesc orice închis aici, în turn?

— Poate că a sosit momentul să mărturisești.

Chiar și prin zidurile groase ale Fortăreței Roșii, Tyrion auzea ploaia curgând neîntrerupt.

— Ce ai spus, unchiule? Aș putea jura că m-ai îndemnat să mărturisesc.

— Dacă ți-ai recunoaște vina în fața tronului și te-ai căi pentru crima săvârșită, Lordul Tywin ar renunța la sabie. Ți s-ar îngădui să îmbraci veșmintele negre.

Tyrion îi răsă în față.

— Aceleași condiții i le-a oferit Cersei lui Eddard Stark. Știm cu toții cum s-a sfârșit povestea.

— Tatăl tău n-a fost implicat.

Măcar atât era adevărat.

— Castelul Negru colcăie de criminali, hoți și violatori, spuse Tyrion, dar nu-mi amintesc să fi întâlnit vreun regicid cât am fost acolo. Te aștepti să cred că, dacă mărturisesc că mi-am ucis regele și nepotul, tatăl meu se va mulțumi să clatine din cap și să mă trimită la Zid, cu haine groase de lână? Tyrion hohoti din toți bojocii.

— N-a vorbit nimeni de iertare, spuse aspru Ser Kevan. O mărturisire ar liniști lucrurile. Din acest motiv tatăl tău m-a trimis cu oferta lui.

— Mulțumește-i frumos în numele meu, spuse Tyrion, dar spune-i că, momentan, n-am poftă de mărturisiri.

— Dacă aș fi în locul tău, mi-aș schimba pofta. Sora ta îți vrea capul, iar Lordul Tyrell, cel puțin, e dispus să i-l dea.

— Așadar, unul dintre judecători m-a condamnat deja, fără să audă nici o vorbă în apărarea mea? Se aștepta la asta. Voi fi, totuși, lăsat să vorbesc și să-mi prezint martorii?

— Nu ai nici un martor, îi reaminti unchiul său. Tyrion, dacă ești vinovat de această ticăloșie, Zidul este o soartă mai bună decât meriți. Iar dacă ești nevinovat... în Nord se duc războaie, știu, dar tot ar fi un loc mai sigur pentru tine decât Debarcaderul Regelui, indiferent de rezultatul acestui proces. Gloata e convinsă că ești vinovat. Dacă ai avea nesăbuiința să te aventurezi afară, pe străzi, te-ar sfâșia bucată cu bucată.

— Văd cât de mult te întristează această perspectivă.

— Ești fiul fratelui meu.

— Ai putea să-i reamintești *lui* asta.

— Crezi că ți-am îngădui să îmbraci veșmintele negre dacă nu ai fi sânge din sângele lui și al Joannei? Tywin ți se pare un om aspru, știu, dar nu e mai aspru decât trebuie să fie. Tatăl nostru a fost blând și prietenos, dar atât de slab încât purtătorii lui de flamuri îl batjocoreau când stăteau la un pahar. Unii găseau de cuviință să-l sfideze pe față. Alți lorzi au împrumutat de la noi aur și nu s-au ostenit să-l înapoieze. La curte, făceau glume pe seama leilor fără colți. Până și țitoarea lui l-a furat. O târfă ca oricare, și s-a servit din bijuteriile mamei noastre. Lui Tywin i-a revenit misiunea să repună Casa Lannister la locul cuvenit. Întocmai cum i-a revenit misiunea de a conduce acest regat, când nu avea mai mult de douăzeci de ani. A purtat această grea povară timp de *douăzeci* de ani și n-a ajuns decât reprezentantul unui rege nebun. În locul onoarei pe care o merita, a fost obligat să sufere umilințe fără număr, dar a reușit să dea Celor Șapte Regate pace, belșug și dreptate. E un om drept. Ai fi înțelept să te încrezi în el.

Tyrion clipi uluit. Ser Kevan fusese întotdeauna puternic, impasibil, pragmatic; nu-l auzise niciodată vorbind cu o asemenea înflăcărare.

— Îl iubești.

— E fratele meu.

— Am... am să mă gândesc la ce mi-ai spus.

— Gândește-te bine, atunci. Și repede.

Nu se gândi la nimic altceva în noaptea aceea, dar a doua zi dimineață nu era deloc mai hotărât dacă putea să aibă încredere în tatăl său. Un slujitor îi aduse terci cu miere, dar nu simțea decât un gust amar când se gândea la mărturisire. *Îmi vor spune regicid până la sfârșitul vieții. O mie de ani sau mai mult, dacă își*

va mai aminti cineva de mine, voi fi piticul monstruos care și-a ucis tânărul nepot la nunta lui. Gândul îl înfurie atât de tare, încât azvârli castronul și lingura în capătul celălalt al încăperii, lăsând o dâră de terci pe perete. Ser Addam Marbrand o privi curios, când veni să-l conducă la judecată, dar avu bunăvoința să nu întrebe nimic.

— Lordul Varys, anunță vestitorul, maestru al șoptitorilor.

Pudrat, ferchezuit, mirosind a apă de trandafiri, Păianjenul își frecă mâinile fără încetare cât timp vorbi. *Se șterge pe mâini de viața mea*, gândi Tyrion, ascultând relatările îndurerate ale eunucului despre felul în care Pezevenghiul uneltise să-l îndepărteze pe Joffrey de sub paza Câinelui și cum vorbise cu Bronn despre beneficiile pe care le-ar aduce domnia lui Tommen. *Jumătățile de adevăr valorează mai mult decât minciunile sfruntate*. Și spre deosebire de ceilalți, Varys avea documente, pergamente umplute sânguincios cu notițe, detalii, date, conversații întregi. Atât de multe mărturii, încât lecturarea lor dură o zi întreagă, și toate îl condamnau. Varys confirmă vizita nocturnă a lui Tyrion în camerele Marelui Maester Pycelle și furtul poțiunilor și otrăvurilor, confirmă amenințarea la adresa lui Cersei din seara cinei lor, confirmă tot, în afară de otrăvirea însăși. Când Prințul Oberyin îl întrebă cum putea să știe fără să fie prezent la toate acele întâmplări, eunucul chicoti și spuse:

— Mi-au spus micile mele ciripitoare. Treaba lor este să știe. Și a mea.

Cum să iau la întrebări o mică ciripitoare? se întrebă Tyrion. *Ar fi trebuit să pun să i se taie eunucului capul din prima zi când am sosit la Debarcaderul Regelui. Ducă-se pe pustii. Și eu, pentru că m-am încrezut, cât de puțin, în el.*

— Am auzit tot? își întrebă Lordul Tywin fiica, în timp ce Varys părăsea sala tronului.

— Aproape, răspunse Cersei. Te rog să-mi îngădui să aduc un ultim martor în fața voastră, mâine.

— Cum dorești, spuse Lordul Tywin.

O, bine, gândi Tyrion înnebunit. *După această farsă de judecată, execuția va veni aproape ca o ușurare.*

În noaptea aceea, stând lângă fereastră cu o cupă de vin în mână, auzi glasuri dincolo de ușă. *Ser Kevan a venit după răspunsul meu*, gândi el îndată, dar cel care intra nu era unchiul lui.

Tyrion se ridică, făcând o plecăciune batjocoritoare în fața Prințului Oberyin.

— Le este îngăduit judecătorilor să-i viziteze pe acuzați?

— Prinților le este îngăduit să meargă unde poftesc. Sau cel puțin așa le-am spus paznicilor tăi.

Vipera Roșie se așeză.

— Tatăl meu va fi nemulțumit.

— Fericirea lui Tywin Lannister n-a fost niciodată în fruntea preocupărilor mele. Ce bei acolo, vin de la Dorne?

— De la Arbor.

Oberyn se strâmbă.

— Apă roșie. L-ai otrăvit?

— Nu. Tu?

Prințul zâmbi.

— Toți piticii au limba așa de ascuțită? Cineva o să ți-o taie într-una din zilele astea.

— Nu ești primul care-mi spune asta. Poate că ar trebui să mi-o tai singur, se pare că-mi aduce numai necazuri.

— Am remarcat și eu. Cred că, până la urmă, aş putea să beau puțin din sucul de struguri al lui Redwyne.

— Cum dorești. Tyrion îi oferi o cupă. Bărbatul luă o sorbitură, o plimbă în gură și înghiți.

— E bun, deocamdată. O să-ți trimit mâine niște vin tare, dornishean. Mai luă o sorbitură. Am găsit târfa aia cu părul auriu pe care o căutam.

— Așadar, ai dat de casa Chatayei?

— Acolo m-am culcat cu fata cu pielea tuciurie, Alayaya pare-mi-se că o cheamă. Excelentă, în ciuda dungilor de pe spate. Dar târfa la care mă refeream e sora ta.

— Te-a sedus deja? întrebă Tyrion, fără să se mire.

Oberyn râse zgomotos.

— Nu, dar o va face, dacă îi accept prețul. Regina a făcut chiar aluzii la căsătorie. Înălțimea Sa are nevoie de alt soț, și cine ar fi mai bun decât prințul Dornului? Ellaria crede că ar trebui să accept. Numai gândul la Cersei în patul nostru o înfierbântă, desfrânata. Și nici măcar n-ar trebui să plătim gologanul piticului. Tot ce-mi cere sora ta este un cap, puțin cam mare și fără nas.

— Și? făcu Tyrion, așteptând.

În loc de răspuns, Prințul Oberyn își învârti vinul în pahar și spuse:

— Când Tânărul Dragon a cucerit Dornul, cu multă vreme în urmă, după înfrângerea de la Sunspear, l-a lăsat pe Lordul Highgardenului să ne conducă. Acest Tyrell se plimba cu alaiul său de la o cetate la alta, vânând rebelii și asigurându-se că genunchiul nostru rămâne plecat. Venea în forță, cucerea un castel, stătea o lună și pornea mai departe către următorul castel. Îi stătea în obicei să scoată lorzii din camere și să se culce în paturile lor. Într-o noapte, s-a pomenit sub un baldachin greu de catifea. Lângă pernă atârna un șnur, în caz că voia să cheme o slujitoare. Îl plăceau femeile dornishene acestui Lord Tyrell, și cine-l poate învinui? Așadar, a tras de șnur și, când a făcut asta, baldachinul de deasupra lui s-a desfăcut și o sută de scorpioni roșii i-au căzut în cap. Moartea lui a aprins un foc care s-a răspândit curând pe tot cuprinsul Dornului, năruind toate victoriile Tânărului Dragon în două săptămâni. Oamenii îngenuncheați s-au ridicat și s-au eliberat.

— Știu povestea, spuse Tyrion. Ce-i cu ea?

— Doar atât. Dacă voi găsi vreodată un șnur deasupra patului meu și o să trag de el, aș prefera să cadă toți scorpionii pe mine decât să mă aleg cu regina, în toată frumusețea ei nudă.

Tyrion rânji.

— Cel puțin atât avem în comun.

— Fără doar și poate, trebuie să-i fiu recunoscător surorii tale pentru multe lucruri. Dacă n-ar fi fost acuzațiile ei la ospăț, s-ar fi putut foarte bine să mă judeci tu acum pe mine în loc să te judec eu. Ochii prințului îl priveau cu tainică desfătare. În definitiv, cine se pricepe mai bine la otrăvuri decât Vipera Roșie din Dorne? Cine are motive mai întemeiate să vrea să-i țină pe Tyrelli departe de coroană? Iar cu Joffrey în mormânt, după legea dornisheană, Tronul de Fier îi revine surorii sale Myrcella care, din întâmplare, este logodită cu nepotul meu, datorită ție.

— Legea dornisheană nu se aplică. Tyrion fusese atât de prins în capcana propriilor lui probleme, încât nu se gândise nici o clipă la succesiune. Tatăl meu îl va încorona pe Tommen, poți fi sigur de asta.

— S-ar putea, într-adevăr, să-l încoroneze pe Tommen aici, la Debarcaderul Regelui. Ceea ce nu înseamnă că fratele meu nu o poate încorona la Sunspear pe Myrcella. Oare tatăl tău va porni război împotriva nepoatei tale în numele nepotului tău? Dar sora ta? Ridică din umeri. Poate că ar trebui să mă însor cu Regina Cersei, până la urmă, cu condiția să-și sprijine fiica în defavoarea fiului. Crezi că ar face-o?

Niciodată, îi venea lui Tyrion să spună, dar cuvântul i se opri în gât. Lui Cersei nu-i plăcuse niciodată faptul că era exclusă de la putere pe motiv că era femeie. *Dacă legea dornisheană s-ar aplica în vest, ea ar moșteni de drept Casterly Rock*. Ea și Jaime erau gemeni, dar Cersei venise prima pe lume și asta era de ajuns. Luptând pentru cauza Myrcellei, ar lupta pentru cauza ei.

— Nu știu cum ar putea să aleagă sora mea între Tommen și Myrcella, recunosc eu. Dar n-are importanță. Tatăl meu nu-i va oferi niciodată această opțiune.

— Tatăl tău, spuse Vipera Roșie, s-ar putea să nu trăiască veșnic.

Ceva din felul în care rostise asta îi ridică lui Tyrion părul pe ceafă. Dintr-odată, se gândi din nou la Elia și la tot ce spusese Oberyn când traversau împreună câmpul pârjolit. *Vrea capul care a rostit cuvintele, nu doar mâna care a coborât sabia*.

— Nu e înțelept să pomeniști despre trădare în Fortăreața Roșie, prințul meu. Ciripitoarele ascultă.

— N-au decât. E trădare să spui că un om e muritor? *Valar morghulis*, se spunea în Valyria în vechime. *Orice om trebuie să moară*. Și Urgia a venit și a dovedit că este adevărat. Prințul din Dorne se duse la geam să privească afară, în

întuneric. Se spune că nu ai nici un martor să ne înfățișezi.

— Speram că o singură privire asupra chipului meu dulce e de ajuns ca să vă lămurească pe toți de nevinovăția mea.

— Te înșeli, lordul meu. Grasul Floricel din Highgarden e chiar convins de vinovăția ta și hotărât să te vadă murind. Scumpa lui Margaery a băut și ea din potir, după cum ne-a amintit de o sută de ori.

— Și tu? Întrebă Tyrion.

— Rareori oamenii sunt ceea ce par. Tu pari atât de vinovat, încât sunt convins de nevinovăția ta. Cu toate acestea, probabil că vei fi condamnat. Dreptatea e un lucru rar prin părțile astea. Nu s-a găsit pentru Elia, Aegon sau Rhaenys. De ce s-ar găsi pentru tine? Probabil că adevăratul ucigaș al lui Joffrey a fost mâncat de un urs. Se pare că asta se întâmplă destul de des la Debarcaderul Regelui. Oh, stai, ursul era la Harrenhal, acum îmi amintesc.

— Asta e jocul pe care-l jucăm? Tyrion își frecă cicatricea de la nas. N-avea nimic de pierdut spunându-i Prințului Oberyin adevărul. *A existat* un urs la Harrenhal și într-adevăr l-a omorât pe Ser Amroy Lorch.

— Ce păcat de el, spuse Vipera Roșie. Și de tine. Mă întreb dacă toți oamenii fără nas mint așa de prost.

— Nu mint. Ser Amroy a tras-o pe Prințesa Rhaenys de sub patul tatălui ei și a înjunghiat-o de moarte. Avea cu el câțiva soldați, dar nu le știu numele. Se aplecă, apropiindu-se de Vipera Roșie: Gregor Clegane a fost cel care a zdrobit de zid capul Prințului Aegon și a siluit-o pe sora ta Elia, cu mâinile mânjite de sânge și creieri.

— Asta ce mai e? Adevărul, de la un Lannister? Oberyin zâmbi cu răceală. Tatăl tău a dat porunca, da?

— Nu. Rosti minciuna fără șovăire, fără să se întrebe vreo clipă de ce o făcuse. Dornisheanul ridică o sprânceană subțire, neagră.

— Ce fiu devotat! Și o minciună atât de neconvingătoare. Lordul Tywin a fost cel care i-a adus în fața Regelui Robert pe copiii surorii mele, înfășurați în mantii purpurii.

— Poate că ar trebui să ai discuția asta cu tatăl meu. El a fost acolo. Eu mă aflam la Casterly Rock și eram încă atât de mic încât cred că pe vremea aceea îmi foloseam mädularul dintre picioare doar ca să mă ușurez.

— Da, dar acum ești aici și oarecum în dificultate, aș zice. Nevinovăția ta poate să sară în ochi precum cicatricea pe care o porți pe față, dar asta nu te va salva. După cum nu te va salva nici tatăl tău. Prințul Dornului zâmbi. Dar eu aș putea.

— Tu? Tyrion îl privi atent. Ești un judecător din trei. Cum m-ai putea salva?

— Nu în calitate de judecător, ci de campion.

JAIME

O carte albă era așezată pe o masă albă, într-o cameră albă.

Camera era circulară, cu tapiserii din lână albă atârinate pe pereții văruiți în alb. Era primul etaj din Turnul Sabiei Albe, o construcție suplă, cu patru niveluri, ridicată într-un colț al zidului castelului, cu vedere către golf. Beciul boltit adăpostea arme și armuri, iar cel de-al doilea și al treilea nivel, odăile austere ale celor șase frați ai Gărzii Regale.

Una dintre acele odăi fusese a lui, de optsprezece ani, dar în dimineața aceasta își mutase lucrurile la etajul de sus, care era îi era dedicat în întregime Lordului Comandant. Și camerele acelea erau modeste, chiar dacă spațioase, și se aflau deasupra zidurilor exterioare, ceea ce însemna că va avea vedere la mare. O *să-mi placă*, gândi el. *Priveliștea și toate celelalte.*

Palid ca odaia în care se afla, Jaime stătea lângă carte, în veșmintele albe ale Gărzii Regale, așteptându-și Frații Jurați. La șold îi atârna o sabie lungă.

La șoldul celălalt. Își purtase întotdeauna sabia la șoldul stâng și o scotea din teacă de-a curmezișul. În dimineața aceasta, o atârname la șoldul drept, ca să poată face același gest cu mâna stângă, dar greutatea ei i se părea ciudată acolo și, când încercase să scoată sabia, întreaga mișcare i se păruse stângace și nefirească. Nici hainele nu i se potriveau. Îmbrăcase veșmintele de iarnă ale Gărzii Regale, o tunică și pantaloni din lână albită și o mantie grea, dar toate păreau să-i atârne pe trup.

Jaime își petrecea zilele la judecata fratelui său, stând departe, spre capătul sălii. Fie că Tyrion nu-l văzuse acolo, fie nu-l recunoscuse, dar asta nu era de mirare. Jumătate dintre curteni păreau să nu-l mai cunoască. *Sunt un străin în propria mea Casă.* Fiul său era mort, tatăl îl dezmoștenise, iar sora lui... nu-i îngăduise nici măcar o dată să fie singur cu ea, după acea primă zi din septul regal, unde zăcea Joffrey printre lumânări. Chiar și atunci când îi purtasera trupul prin oraș către cripta din Marele Sept al lui Baelor, Cersei păstrase o distanță prudentă.

Își roti încă o dată privirea prin Camera Circulară. Pereții erau acoperiți cu tapiserii din lână albă, iar deasupra patului se aflau un scut alb și două săbii lungi, încrucișate. Scaunul de sub masă era din stejar negru, vechi, cu perne din piele albită de vită. *Uzate de fundurile afurisite ale lui Barristan cel Viteaz și Ser Gerald Hightower, de Prințul Aemon, Cavalerul Dragon, Ser Ryam Redwyne și Demonul din Darry, de Duncan cel Înalt și Palidul Grifon Alyn Cunningham.* Ce căuta Regicidul într-o companie atât de selectă?

Și totuși, era acolo.

Masa era din lemn de copac al inimii, alb ca osul, cioplită în forma unui imens scut sprijinit pe trei armăsari albi. Tradiția era ca Lordul Comandant să stea în capul mesei, iar frații câte trei pe fiecare latură, în rarele ocazii când se adunau

toți cei șapte. Cartea așezată lângă cotul lui era voluminoasă, lungă de o jumătate de metru și lată de trei palme, groasă de o mie de pagini, cu un pergament alb prins între copertele de piele albită și cu cotorul și închizătorile din aur. *Cartea Fraților* era titlul ei oficial, dar cel mai des era numită pur și simplu Cartea Albă.

Între copertele Cărții Albe stătea scrisă istoria Gărzii Regale. Fiecare cavaler care o slujise avea câte o pagină în care îi erau trecute pentru posteritate numele și faptele. Sus, în colțul din stânga al fiecărei pagini era desenat în culori vii scutul pe care îl purtase în momentul în care fusese ales. Jos, în colțul din dreapta, era scutul Gărzii Regale, alb ca zăpada, imaculat, fără blazon. Scuturile din colțul de sus erau diferite, iar cele din josul paginii erau toate la fel. În spațiul dintre ele, erau scrise faptele de viață și de arme ale fiecăruia. Desenele heraldice și anluminurile erau realizate de septoni trimiși de la Marele Sept al lui Baelor de trei ori pe an, dar era datoria Lordului Comandant să actualizeze datele.

Datoria mea, acum. După ce va învăța să scrie cu mâna stângă, adică. Cartea Albă era rămasă mult în urmă. Trebuiau adăugate morțile lui Ser Mandon Moore și Ser Preston Greenfield, la fel și scurtul și sângerosul serviciu în Garda Regală al lui Sandor Clegane. Trebuiau începute noi pagini, pentru Balon Swann, Ser Osmund Kettleblack și Cavalerul Florilor. *Va trebui să chem un septon să le deseneze scuturile...*

Ser Barristan Selmy îl precedase pe Jaime ca Lord Comandant. Scutul din colțul de sus al paginii sale înfățișa armele Casei Selmy: trei spice de grâu galbene pe un fond maroniu. Ser Barristan își luase răgazul să-și înregistreze propria destituire, înainte să plece de la castel.

Ser Barristan din Casa Selmy. Primul născut al lui Ser Lyonel Selmy de la Castelul Recoltei. Scutier al lui Ser Manfred Swann. Poreclit „Taurul” la vârsta de zece ani, când a îmbrăcat o armură împrumutată, făcându-și apariția, ca un cavaleri misterios, în turnirul de la Blackheaven, când a fost înfrânt și demascat de Duncan, Prințul de Dragonflies. Ridicat la rang de cavaler la vârsta de șaisprezece ani, de Regele Aegon al V-lea Targaryen, după ce a săvârșit mărețe fapte de vitejie în calitate de cavaler misterios în turnirul de la Debarcaderul Regelui, învingându-i pe Prințul Duncan cel Scund și pe Ser Duncan cel Înalt, Lord Comandant al Gărzii Regale. L-a omorât în duel pe Maelyn Monstruosul, ultimul dintre Pretendenții Casei Blackfyre, în timpul Războiului Regilor de Nouă Parale. I-a înfrânt pe Lormelle Lance Lungă și pe Cedrik Storm, Bastardul de la Poarta de Aramă. Numit în Garda Regală la douăzeci și opt de ani, de Lordul Comandant Gerold Hightower. A apărut palisada împotriva tuturor competitorilor în turnirul de la Podul de Argint. Învingător în turnirul de la Iazul Fecioarelor. L-a salvat pe Regele Aerys al II-lea în timpul Rezistenței de la Duskendale, în ciuda unei răni la piept, pricinuite de o

săgeată. A răzbunat moartea Fratelui său Jurat, Ser Gwayne Gaunt. Le-a salvat pe Lady Jeyne Swann și septa ei din mâinile Frăției Pădurii Regelui, învingându-i pe Simeon Toyne și pe Cavalerul Zâmbitor și omorându-l pe primul. În turnirul din Orașul Vechi, l-a învins și l-a demascat pe misteriosul Cavaler al Scutului Negru, dezvăluindu-l drept Bastardul din Castelul Munților. Unic campion în turnirul Lordului Stejfford de la Capătul Furtunii, unde i-a doborât de pe cal pe Lordul Robert Baratheon, Prințul Oberyn Martell, Lordul Leyton Hightower, Lordul Jon Cunnington, Lordul Jason Mallister și Prințul Rhaegar Targaryen. Rănit de săgeată, sulită și sabie în Bătălia de la Trident, unde a luptat alături de Frații săi Jurați și de Rhaegar, Prinț de Piatra Dragonului. Iertat și numit Lord Comandant al Gărzii Regale de Regele Robert I Baratheon. Prezent în garda de onoare care a adus-o pe Lady Cersei din Casa Lannister la Debarcaderul Regelui, să se mărite cu Regele Robert. A condus atacul de la Vechiul Wyk, în timpul Rebeliunii lui Balon Greyjoy. Campion în turnirul de la Debarcaderul Regelui, la vârsta de cincizeci și șapte de ani. Demis din serviciul Regelui Joffrey I Baratheon la șaiszeci și unu de ani, din motive de vârstă înaintată.

Prima parte a ilustrei cariere a lui Ser Barristan fusese introdusă de Ser Gerold Hightower, cu un scris mare și puternic. Scrisul mai mic și mai elegant al lui Selmy continua cu relatarea episodului când fusese rănit la Trident.

Pagina lui Jaime era neînsemnată, prin comparație.

Ser Jaime din Casa Lannister. Întâiul fiu născut al Lordului Tywin și al Doamnei Joanna de Casterly Rock. A luptat împotriva Frăției Pădurii Regelui ca scutier al Lordului Summer Crakehall. Ridicat în rang de cavaler la cincisprezece ani de Ser Arthur Dayne din Garda Regală, pentru faptele de vitejie de pe câmpul de luptă. Ales pentru Garda Regală la cincisprezece ani de Regele Aerys al II-lea Targaryen. În timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui l-a omorât pe Regele Aerys al II-lea în fața Tronului de Fier. Cunoscut după aceea drept „Regicidul”. Amnistiat de către Regele Robert I Baratheon. Membru al gărzii de onoare care a adus-o pe sora sa, Lady Cersei Lannister, la Debarcaderul Regelui ca să se mărite cu Regele Robert. Campion în turnirul organizat la Debarcaderul Regelui cu ocazia nunții lor.

Rezumată în felul acesta, viața lui părea un lucru mărunț și neînsemnat. Ser Barristan ar fi putut să menționeze, cel puțin, câteva dintre celelalte victorii ale sale în turniruri. Iar Ser Gerold ar fi putut scrie câteva cuvinte în plus despre faptele pe care le săvârșise când Ser Arthur Dayne a înfrânt Frăția Pădurii

Regelui. Salvase viața Lordului Summer când Ben Pântecosul era cât pe ce să-i zdrobească țeasta, deși tâlharul îi scăpase. Și i-a apărut pe ai lui împotriva Cavalerului Zâmbitor, chiar dacă Ser Arthur a fost cel care l-a omorât. *Ce mai luptă a fost aceea, și ce mai inamic!* Cavalerul Zâmbitor era un dement, un amestec de cruzime și cavalerism, dar el nu știa ce înseamnă frica. *Și Dayne, cu Zorile în mână...* Sabia tâlharului avea atât de multe zgârieturi la sfârșit încât Ser Arthur se opri să-l lase să ia alta.

— Sabia aceea albă a ta o vreau, i-a spus cavalerul tâlhar când au reluat lupta, cu toate că sângera, plin de răni.

— Atunci o vei avea, ser, i-a răspuns Sabia Dimineții și a pus capăt luptei.

Viața era mai simplă în vremurile acelea, gândi Jaime, la fel și oamenii, căci săbiile se făceau din cel mai bun oțel. Sau asta era fiindcă avea pe atunci doar cincisprezece ani? Erau cu toții în mormânt acum, Sabia Dimineții și Cavalerul Zâmbitor, Taurul Alb și Prințul Lewyn, Ser Oswald Whent cu umorul lui negru, zelosul Ser Darry, Simeon Toyne cu Frăția Pădurii Regelui, bătrânul Summer Crakehall. *Și eu, băiatul care am fost... mă întreb când am murit? Când am îmbrăcat mantia albă? Când am despicat beregata lui Aerys?* Băiatul acela dorise să fie Ser Arthur Dayne, dar, în schimb, devenise la un moment dat Cavalerul Zâmbitor.

Când auzi ușa deschizându-se, închise Cartea Albă și se ridică să-i întâmpine pe Frații Jurați. Ser Osmund Kettleblack sosi primul. Îi zâmbi larg lui Jaime, ca și cum ar fi fost vechi tovarăși de arme.

— Ser Jaime, spuse el, dacă ai fi arătat așa în seara aceea, te-aș fi recunoscut pe dată.

— Oare? Jaime se îndoia. Servitorii îl îmbăiaseră, îl bărbieriseră și îi periaseră părul. Când s-a uitat în oglindă, nu l-a mai văzut pe bărbatul care traversase ținuturile riverane cu Brienne... dar nici pe el nu s-a văzut. Avea obraji supti și scofâlciți și cearcăne la ochi. *Arăt ca un bătrân.* Stai lângă scaunul tău, ser.

Kettleblack se conformă. Ceilalți Frați Jurați sosiră unul după altul.

— Cavaleri, rosti Jaime pe un ton ceremonios, după ce se adunară cu toții. Cine-l păzește pe rege?

— Frații mei, Ser Osney și Ser Osfryd, răspunse Osmund.

— Și fratele meu, Ser Garlan, adăugă Cavalerul Florilor.

— Va fi în siguranță?

— Da, lordul meu.

— Luați loc, atunci.

Erau vorbe rituale. Înainte ca întâlnirea celor șapte să poată începe, trebuia asigurată protecția regelui.

Ser Boros și Ser Meryn se așezară la dreapta lui Jaime, lăsând între ei scaunul gol al lui Ser Arys Oakeheart, care era plecat la Dorne. Ser Osmund, Ser Balon și Ser Loras își ocupară locurile, în stânga. *Vechiul și noul.* Jaime se întreba dacă

asta însemna ceva. Existaseră vremuri în istoria sa când Garda Regală fusese scindată, mai cu seamă și cu mai multă înverșunare în perioada Dansului Dragonilor. Trebuia să se teamă și el de asta?

Îl se părea ciudat să stea pe scaunul Lordului Comandant, unde șezuse atâția ani Barristan cel Viteaz. *Și încă și mai ciudat să stau aici infirm.* Cu toate acestea, era locul lui, iar acum Garda Regală îi aparținea. *Cei șapte ai lui Tommen.*

Jaime îi avusese tovarăși pe Meryn Trant și pe Boros Blount ani de zile. Erau luptători destul de buni, însă Trant era viclean și crud, iar Blount, un sac de ifose. Ser Balon Swann era mai potrivit pentru mantia sa și, desigur, Cavalerul Florilor era așa cum trebuia să fie un cavaler. Cel de-al cincilea om era pentru el un necunoscut, acest Osmund Kettleblack.

Se întreba ce ar avea de spus despre ei Ser Arthur Dayne. „*Cum a ajuns Garda să decadă într-atât?*” probabil, sau „*A fost mâna mea*”, iar eu ar trebui să răspund: „*Eu am deschis ușa și n-am făcut nimic atunci când au început să pătrundă paraziții.*”

— Regele e mort, începu Jaime. Fiul surorii mele, un băiat de treisprezece ani, ucis la propria nuntă, în propriul său castel. Toți cinci ați fost de față. Toți cinci îl păzeți. Și totuși, e mort. Așteptă să vadă ce aveau de spus, dar nici unul dintre ei nu-și dresе măcar glasul. *Băiatul Tyrell e furios și Balon Swann rușinat*, constată el. Din partea celorlalți trei, Jaime nu simțea decât indiferență. Fratele meu a făcut asta? îi întrebă el fără ocolișuri. Tyrion mi-a otrăvit nepotul?

Ser Balon se foi stângenit în scaun. Ser Boros își strânse pumnul. Ser Osmund ridică apatic din umeri. Cel care, într-un târziu, răspunse fu Meryn Trant:

— Tyrion a umplut cu vin potirul lui Joffrey. Probabil că atunci a strecurat otrava.

— Ești sigur că vinul a fost otrăvit?

— Ce altceva? făcu Ser Boros Blount. Pezevenghiul a golit drojdiile pe podea. De ce, dacă nu ca să verse vinul care i-ar fi putut dovedi vinovăția?

— Știa că vinul era otrăvit, întări Ser Meryn.

Ser Balon Swann se încruntă.

— Pezevenghiul n-a fost singur pe dais. Departе de așa ceva. La ora aceea, era plin de oameni care stăteau în picioare și mișunau de colo-colo, schimbând locurile între ei, strecurându-se către privată, servitorii intrau și ieșeau... iar regele și regina tocmai tăiaseră plăcinta de nuntă, toți ochii erau asupra lor și asupra acelor porumbei blestemați. Nimeni nu se uita la cupa de vin.

— Cine mai era pe dais? întrebă Jaime.

Ser Meryn răspunse:

— Familia regelui, familia miresei, Marele Maester Pycelle, Înaltul Septon...

— Iată-ți criminalul, sugерă Ser Osmund Kettleblack, cu un zâmbet viclean. Mult prea evlavios, bătrânul! Mie nu mi-a plăcut niciodată. Râse.

— Nu, răspunse Cavalerul Florilor, fără să zâmbească. Sansa Stark l-a otrăvit.

Uitați cu toții că sora mea a băut din același potir. Sansa Stark era singura persoană din sală care ar fi avut motive să vrea moartea lui Margaery și, în același timp, a regelui. Otrăvind potirul de nuntă, putea spera să-i omoare pe amândoi. Și de ce să fi fugit după aceea, dacă nu fiindcă era vinovată?

E logic ce spune. S-ar putea ca Tyrion să fie nevinovat. Dar nimeni nu reușise s-o găsească pe fată. Poate că Jaime ar trebui să se ocupe de asta personal. Pentru început, ar fi bine să afle cum a ieșit din castel. *Varys ar trebui să știe câte ceva.* Nimeni nu cunoștea Fortăreața Roșie mai bine ca eunucul.

Dar asta mai putea aștepta. În momentul de față, Jaime avea treburi mai presante.

„Zici că ești Lord Comandant al Gărzii Regale”, îi spusese tatăl său. „Du-te și fă-ți datoria.”

Cei cinci nu erau frații pe care i-ar fi ales el, dar erau frații pe care îi avea. Sosise momentul să-i ia în primire.

— Oricine a făcut-o, Joffrey e mort și Tronul de Fier îi aparține acum lui Tommen. Am de gând să-l văd pe tron până când îi încărunțește părul de pe cap și îi cad dinții din gură. Și asta nu de la otravă. Jaime se întoarse către Ser Boros Blount. Bărbatul se îngrășase în ultimii ani, dar avea oase destul de zdrene ca să-i poarte greutatea.

— Ser Boros, arăți ca unul căruia îi place mâncarea. De aici înainte vei gusta tot ce mănâncă sau bea Tommen.

Ser Osmund Kettleblack râse zgomotos, iar Cavalerul Florilor zâmbi, dar Ser Boros se făcu roșu ca racul.

— Nu sunt degustător, sunt cavaler al Gărzii Regale!

— Da, din păcate. Cersei n-ar fi trebuit să-l dezbrace pe Ser Boros de mantia albă, dar tatăl lor nu făcuse decât să întrească rușinea, dându-i-o înapoi. Sora mea mi-a spus cât de repede l-ai predat pe nepotul meu mercenarilor lui Tyrion. Nădăjduiesc că morcovii și mazărea ți se vor părea mai puțin amenințătoare. Când frații tăi jurați se vor antrena în curte cu sabia și scutul, tu te poți antrena cu lingura și strachina. Lui Tommen îi plac la nebunie plăcintele cu mere. Ai grijă să nu le șterpelească vreun mercenar.

— Tu-mi vorbești mie așa? *Tu?*

— Ar fi trebuit să mori înainte să-i lași să-l ia pe Tommen.

— Cum ai murit tu apărându-l pe Aerys, ser? Ser Boros se ridică în picioare clătînându-se și apucă mânerul sabiei. N-o s-o fac... n-o să îndur una ca asta. Tu ar trebui să fii degustătorul, pare-mi-se. La ce altceva e bun un schilod?

Jaime zâmbi.

— Ai dreptate. Sunt la fel de nepotrivit să-l păzesc pe rege ca tine. Așa că scoate sabia cu care te fudulești și vom vedea cum se descurcă cele două mâini ale tale împotriva uneia singure, a mea. La sfârșit, unul dintre noi va fi mort, iar Garda Regelui va avea de câștigat. Jaime se ridică. Sau, dacă preferi, te poți

întoarce la îndatoririle tale.

— *Hah!* Ser Boros horcai și scui pă o flegmă verde la picioarele lui Jaime, apoi se îndepărtă, cu sabia rămasă în teacă.

E laș și asta e bine. Deși Ser Boros era gras, îmbătrânea și nu se remarcase niciodată, l-ar fi putut face fărâme. *Dar Boros nu știe asta și nici ceilalți nu trebuie să afle. De bărbatul care am fost se temeau, de cel ce sunt le-ar fi milă.*

Jaime se așază la loc și se întoarce către Kettleblack:

— Ser Osmund, nu te cunosc. Mi se pare ciudat. Am luptat în turniruri, întreceri și bătălii pe tot cuprinsul Celor Șapte Regate. Cunosc fiecare cavaler rătăcitor, fiecare călăreț liber și fiecare scutier ridicat în rang, mai mult sau mai puțin iscusit, care a încercat vreodată să rupă o lance în arene. Cum se face, așadar, că de tine n-am auzit, Ser Osmund?

— N-aș putea să spun, lordul meu. Ser Osmund avea un zâmbet larg pe față, de parcă el și Jaime ar fi fost vechi tovarăși de arme care jucau o șaradă. Dar sunt soldat, nu cavaler de turnir.

— Unde ai luptat, înainte să te găsească sora mea?

— Ici și colo, lordul meu.

— Am fost la sud, în Orașul Vechi, și la nord, la Winterfell. Am fost în vest, la Lannisport, și în est, la Debarcaderul Regelui. Dar n-am fost niciodată la Ici și nici la Colo. În lipsa degetului, Jaime arată cu ciotul către nasul coroiat al lui Ser Osmund. Te mai întreb încă o dată: *Unde ai luptat?*

— La Treptele de Piatră. Puțin în Ținuturile Discordiei. Acolo se duc mereu războaie. Am fost alături de Vitejii Bărbați. Am luptat pentru Lys și o vreme pentru Tyrosh.

Ai luptat pentru cine te-a plătit.

— Cum ai ajuns cavaler?

— Pe un câmp de luptă.

— Cine te-a ridicat în rang?

— Ser Robert... Stone. E mort acum, lordul meu.

— Negreșit. Ser Robert Stone putea să fi fost vreun bastard din Vale, care-și vânduse sabia în Ținuturile Discordiei. Pe de altă parte, putea fi doar un nume plăsmuit de Ser Osmund, din numele unui rege mort și al unui castel. *Ce-a avut Cersei în cap când i-a dat ăstuia mantia albă?*

Măcar Kettleblack știa, probabil, să mânuiască sabia și scutul. Mercenarii erau rareori cei mai onorabili dintre oameni, dar trebuia să fie iscușiți ca să rămână în viață.

— Prea bine, ser, spuse Jaime. Poți pleca.

Rânjetul bărbatului reveni. Plecă țănoș.

— Ser Meryn. Jaime îi zâmbi cavalerului ursuz, cu părul ruginiu și ochi încercănați. Am auzit spunându-se că Joffrey se folosea de tine ca s-o pedepsească pe Sansa Stark. Întoarce Cartea Albă cu o singură mână. Uite,

arată-mi unde scrie în jurămintele noastre că trebuie să batem femeile și copiii.

— Am făcut ce mi-a poruncit Înălțimea Sa. Jurăm să ne supunem.

— De azi înainte o să-ți temperezi supunerea. Sora mea este Regină Regentă. Tatăl meu e Mâna Regelui. Eu sunt Lord Comandant al Gărzii Regale. Ascultă-ne pe noi. Pe nimeni altcineva.

Chipul lui Ser Meryn căpătă un aer îndârjit.

— Ne ceri să nu ne supunem regelui?

— Regele are opt ani. Prima noastră îndatorire este să-l *apărăm*, inclusiv de el însuși. Folosește-ți tărtăcuța aia urâtă pe care o porți sub coif. Dacă Tommen vrea să-i pui șaua pe cal, ascultă-l. Dacă îți spune să omori calul, vino la mine.

— Da. Cum poruncești, lordul meu.

— Liber. În timp ce Ser Meryn se îndepărta, Jaime se întoarse către Ser Balon Swann: Ser Balon, te-am urmărit mânuind sulita de nenumărate ori și am luptat alături de tine sau împotriva ta în turniruri. Am auzit că ți-ai dovedit vitejia de o sută de ori în Bătălia de la Apa Neagră. Garda Regală e onorată de prezența ta.

— Onoarea e de partea mea. Ser Balon părea obosit.

— Vreau să-ți pun o singură întrebare. Ne-ai slujit cu devotament, este adevărat... dar Varys îmi spune că fratele tău i s-a alăturat lui Renly și apoi lui Stannis, în vreme ce nobilul tău tată a ales să nu-și adune oștirile, rămânând în spatele zidurilor Coifului de Piatră pe tot parcursul bătăliei.

— Tatăl meu e un om bătrân, lordul meu. Trecut de patruzeci de ani. Pentru el, vremea războaielor a trecut.

— Și fratele tău?

— Donnel a fost rănit în bătălie și i s-a predat lui Ser Elwood Harțe. După aceea a fost răscumpărat și i-a jurat credință Regelui Joffrey, ca mulți alți prizonieri.

— Într-adevăr, remarcă Jaime. Dar, oricum... Renly, Stannis, Joffrey, Tommen... cum de i-a omis pe Balon Greyjoy și Robb Stark? Ar fi putut să fie primul om din regat care a jurat credință în fața tuturor celor șase regi.

Stânjeneala lui Ser Balon era evidentă.

— Donnel a greșit, dar acum este omul lui Tommen. Ai cuvântul meu.

— Nu Ser Donnel cel Statornic mă preocupă. Ci tu! Jaime se aplecă: Ce ai face dacă Ser Donnel și-ar da sabia unui alt uzurpator și ar năvăli într-o zi în sala tronului? Unde te-ai afla tu, înveșmântat în alb din cap până-n picioare, între rege și fratele tău? Ce ai face?

— Eu... Lordul meu, asta nu se va întâmpla niciodată.

— Mie mi s-a întâmplat, spuse Jaime. Swann își șterse fruntea cu mâneca tunicii sale albe. N-ai nici un răspuns?

— Lordul meu. Ser Balon își îndreaptă spatele. Pe sabia și pe onoarea mea, pe numele tatălui meu, jur... n-am să fac ceea ce ai făcut tu.

Jaime râse.

— Bine, întoarce-te la îndatoririle tale... și spune-i lui Ser Donnel să își prindă o giruetă la scut.

Și pe urmă rămase singur cu Cavalerul Florilor.

Suplu ca o sabie, sprinten și vioi, Ser Loras Tyrell purta o tunică imaculată de pânză, pantaloni albi de lână, o cingătoare aurie și o mantie frumoasă de mătase pe umeri, prinsă cu un trandafir auriu. Părul îi cădea în bucle castanii, mătăsoase, avea ochii câprui, strălucind de insolentă. *Are impresia că e într-un turnir și că tocmai i-a venit rândul.*

— Șaptesprezece ani și deja cavaler al Gărzii Regale, remarcă Jaime. Trebuie să fii mândru. Prințul Aemon, Cavalerul Dragon, a avut tot șaptesprezece ani când a fost numit. Știai asta?

— Da, lordul meu.

— Și știai că eu am avut *cincisprezece*?

— Și asta, lordul meu. Zâmbi.

Lui Jaime nu-i plăcea defel zâmbetul acela.

— Am fost mai bun decât tine, Ser Loras. Am fost mai voinic și mai puternic și mai iute.

— Iar acum ești mai bătrân, spuse băiatul. Lordul meu.

Jaime nu-și putu stăpâni râsul. *E prea absurd. Tyrion ar râde fără milă de mine dacă m-ar putea auzi în clipa asta, luându-mă la întrecere cu un băiețandru ca el.*

— Mai bătrân și mai înțelept, ser. Ai avea ce să înveți de la mine.

— Așa cum ai învățat tu de la Ser Boros și Ser Meryn.

Săgeata aceea lovi prea aproape de țintă.

— Am învățat de la Bivolul Alb și de la Barristan cel Viteaz, izbucni Jaime. Am învățat de la Ser Arthur Dayne, Sabia Dimineții, care v-ar fi putut omorî pe toți cinci cu mâna stângă, în timp ce se ajuta cu dreapta să urineze. Am învățat de la Prințul Lewyn din Dorne, de la Ser Oswell Whent și Ser Jonothor Darry, oameni destoinici cu toții.

— Oameni morți cu toții.

E ca mine, își dădu seama Jaime. Îmi vorbesc mie însumi, așa cum eram, plin de aroganță și cavalermism găunos. Așa se întâmplă dacă ești prea bun prea devreme.

Ca într-un duel, uneori era cel mai bine să încerci o altă tactică.

— Se zice că ai luptat remarcabil în bătălie... aproape la fel de bine ca năluca lui Renly de lângă tine. Un Frate Jurat nu are secrete față de Lordul lui Comandant. Spune-mi, ser, cine purta armura lui Renly?

În primul moment, Loras Tyrell lăsa impresia că e pe cale să refuze, dar în cele din urmă își aminti de jurămintele sale.

— Fratele meu, răspunse el ursuz. Renly era mai înalt decât mine și mai lat în piept. Armura lui îmi era prea mare, dar lui Garlan îi venea tocmai bine.

— Și a cui a fost ideea acestei mascarade, a ta sau a lui?

— Lordul Degețel a sugerat-o. Spunea că îi va înspăimânta pe oștenii ignoranți ai lui Stannis.

— Și așa a fost. *Și pe unii cavaleri și lorzi mărunți*. Ei, bine, le-ai oferit cântăreților subiect de inspirație. Cred că asta nu e de condamnat. Cu Renly ce ai făcut?

— L-am îngropat cu mâinile mele, într-un loc pe care mi l-a arătat chiar el când eram scutier la Capătul Furtunii. Nimeni nu-l va găsi vreodată acolo, să-i tulbure somnul. Îl privi pe Jaime sfidător: O să-l apăr pe Regele Tommen cu toată puterea mea, ți-o jur. O să-mi dau viața pentru el, dacă va fi nevoie. Dar nu-l voi trăda niciodată pe Renly, nici cu vorba, nici cu fapta. El a fost regele care ar fi trebuit să fie. A fost cel mai bun dintre ei.

Poate cel mai bine îmbrăcat, gândi Jaime, dar de data aceasta nu spuse nimic. Aroganța lui Ser Loras dispăruse în clipa în care începuse să vorbească despre Renly. *A răspuns cinstit. E mândru și recalcitrant și plin de ifose, dar nu e prefăcut. Nu încă.*

— Cum spui tu. Încă un lucru și te poți întoarce la treburile tale.

— Da, lordul meu?

— Brienne de Tarth e și acum închisă în turn.

Gura băiatului se încleșta.

— O celulă neagră ar fi mai potrivită.

— Ești sigur că asta merită?

— Merită moartea. I-am spus lui Renly că o femeie nu are ce căuta în Garda Curcubeului. A câștigat turnirul printr-un șiretlic.

— Parcă-mi amintesc de un alt cavaler căruia îi plăceau șiretlicurile. A călărit o dată pe o iapă în călduri împotriva unui inamic călare pe un armăsar năvăș. Ce fel de șiretlic a folosit Brienne?

Ser Loras roși.

— A făcut un salt... Nu contează. A câștigat, îi recunosc acest merit. Înălțimea Sa i-a așezat o mantie curcubeu pe umeri. Iar ea l-a ucis. Sau l-a lăsat să moară.

— E o mare diferență. *Diferența dintre crima mea și rușinea lui Boros Blount.*

— A jurat să-l apere. Ser Emmon Cuy, Ser Robar Royce, Ser Parmen Crane au jurat și ei. Cum a putut cineva să se apropie de el, cu ea în cort și ceilalți afară? Dacă nu cumva au fost complici.

— Ați fost cinci la nunta lui Joffrey, sublinie Jaime. Cum a putut să moară? Dacă nu cumva ați fost complici.

Ser Loras își îndreptă spatele, bățos.

— N-am avut ce să facem.

— Fătuca zice același lucru. Plânge după Renly, ca tine, te asigur. Eu nu am plâns niciodată după Aerys. Brienne este urâtă și încăpățânată ca un catâr. Dar nu e destul de isteată ca să fie mincinoasă. Și e devotată până la absurd. A jurat că

mă va aduce la Debarcaderul Regelui și iată-mă aici. Mâna asta pe care am pierdut-o... ei, bine, a fost vina mea, în egală măsură. Având în vedere tot ce a făcut pentru mine, n-am nici o îndoială că ar fi luptat pentru Renly, dacă ar fi avut cu cine. Dar cu o umbră? Jaime își scutură capul. Scoate sabia, Ser Loras. Arată-mi cum te-ai lupta cu o umbră. Mi-ar plăcea să văd asta.

Ser Loras nu se clinti.

— A fugit, spuse el. Împreună cu Catelyn Stark. L-au lăsat într-o baltă de sânge și au fugit. De ce ar fi făcut-o, dacă nu erau vinovate? Privea țință masa. Renly mi-a dat comanda avangărzii. Altfel, l-aș fi ajutat eu să-și îmbrace armura. Adesea îmi încredința mie această sarcină. Ne-am... ne-am rugat împreună în seara aceea. L-am lăsat cu ea. Ser Parmen și Ser Emmon îi păzeau cortul, iar Ser Robar Royce era și el acolo. Ser Emmon a jurat că Brienne a... deși...

— Da? îl îndemnă Jaime, simțindu-i îndoiala.

— Grumăjerul era tăiat cu totul. O singură lovitură, printr-un grumăjer de oțel. Armura lui Renly era cea mai bună, din cel mai tare oțel. Cum a putut Brienne să facă asta? Am încercat și eu și n-am reușit. E înfiorător de puternică pentru o femeie, dar până și Muntele ar fi avut nevoie de un topor greu. Și de ce să-l îmbrace cu armura și *apoi* să-i taie gâtul? Îi aruncă lui Jaime o privire nedumerită. Dar, dacă nu ea... cum să fi fost o *umbră*?

— Întreab-o pe ea. Jaime luase o decizie. Du-te în celula ei. Pune-i întrebările care te frământă și ascultă-i răspunsurile. Dacă vei rămâne convins că ea l-a omorât pe Lordul Renly, voi avea grijă să dea socoteală. Alegerea va fi a ta. Acuz-o sau eliberează-o. Nu-ți cer decât s-o judeci drept, pe onoarea ta de cavaler.

Ser Loras se ridică în picioare.

— Așa voi face. Pe onoarea mea de cavaler.

— Am terminat, atunci.

Mai tânărul bărbat porni spre ușă. Dar în dreptul ei, se întoarse:

— Renly o considera ridicolă. O femeie în zale, dându-se drept cavaler.

— Dacă ar fi văzut-o vreodată în satin roz și dantelă myrishesă, nu s-ar mai fi plâns.

— L-am întrebat de ce o ținea aproape, dacă o considera atât de grotescă. Mi-a răspuns că toți ceilalți cavaleri voiau câte ceva de la el, castele, onoruri sau bogății, dar că Brienne nu voia decât să-și dea viața pentru el. Când l-am văzut plin de sânge, ea dispărută și cei trei neatinși... dacă ea e nevinovată, atunci Ser Robar și Emmon... Îi era greu să rostească vorbele.

Jaime nu se gândise nici o clipă la asta.

— Și eu aș fi făcut ca tine, ser. Minciuna veni ușor, dar Ser Loras păru recunoscător pentru ea.

După ce plecă, Lordul Comandant rămase singur în camera albă, dus pe gânduri. Cavalerul Florilor fusese atât de înnebunit de durere la moartea lui Renly încât omorâse doi dintre Frații Jurați, dar lui Jaime nu-i trecuse prin minte să facă

același lucru cu cei cinci care nu reușiseră să-l apere pe Joffrey. *Era fiul meu, fiul meu neștiut... Ce sunt eu, dacă nu ridic mâna care mi-a mai rămas ca să răzbun propriul meu sânge, propria mea sămânță?* Ar trebui să-l omoare măcar pe Ser Boros, doar ca să scape de el.

Își privi ciotul și se strâmbă. *Trebuie să fac ceva în privința asta.* Dacă răposatul Ser Jacelyn a putut să poarte o mână de fier, el ar trebui să aibă una de aur. *Poate că lui Cersei i-ar plăcea. O mână de aur, să-i mângâie părul de aur și s-o strângă cu putere la piept.*

Dar mâna mai putea aștepta. Prima dată trebuia să se ocupe de alte treburi. Avea alte datorii de plătit.

SANSA

Scara care urca pe teugă era abruptă și șubredă, așa că Sansa acceptă mâna lui Lothor Brune. *Ser Lothor*, trebui să-și reamintească. Fusese ridicat la rangul de cavaler, pentru vitejia de care dăduse dovadă în Bătălia de la Apa Neagră. Deși un cavaler adevărat n-ar purta pantalonii aceia maro, peticiți, nici cizmele scâlciate și nici acel pieptar de piele crăpată, cu pete de apă. Un bărbat cu fața pătrată, nasul turtit și un smoc de păr cărunt, dezlânat, Brune vorbea rareori. *Dar e mai puternic decât pare.* Își dădea seama după ușurința cu care o ridicase, ca pe un fulg.

Dincolo de prora *Regelui Merlan* se întindea un țărm pustiu și stâncos, bătut de vânturi, lipsit de vegetație și neprimitor. Chiar și așa, era o priveliște bine-venită. Își croiau de multă vreme drum spre uscat. Ultima furtună îi aruncase departe de orice fâșie de pământ și spulberase valurile peste marginile galerei cu atâta putere încât Sansa fusese convinsă că aveau să se înece cu toții. Îl auzise pe bătrânul Oswell spunând că doi oameni fuseseră măturați peste bord și un altul căzuse de pe catarg și-și frânsese gâtul.

Sansa îndrăznise foarte rar să iasă pe punte. Mica ei cabină era umedă și rece, dar fusese bolnavă aproape tot drumul... bolnavă de spaimă, bolnavă de febră sau de rău de mare... nu putea să țină nimic în stomac și somnul îi venea greu. Ori de câte ori închidea ochii, îl vedea pe Joffrey trăgându-se de guler, zgâriindu-și pielea netedă a gâtului, murind cu fărâmituri de plăcintă pe buze și pete de vin pe tunică. Iar vântul care suiera printre saule îi amintea de sunetul țiuit pe care îl scosese Joffrey încercând să tragă aer în piept. Uneori îl visa și pe Tyrion.

— N-a făcut nimic, i-a spus ea odată lui Degețel, când a vizitat-o în cabină, să vadă dacă se simte mai bine.

— Nu l-a ucis pe Joffrey, e adevărat, dar mâinile piticului sunt departe de a fi curate. A mai avut o soție înaintea ta, știai asta?

— Mi-a spus.

— Și ți-a spus că, după ce s-a plictisit de ea, le-a dat-o cadou străjerilor tatălui

său? Cu timpul, poate că ar fi făcut același lucru și cu tine. N-are rost să verși nici o lacrimă pentru Pezevenghi, doamna mea.

Vântul îi trecea degete de sare prin păr și Sansa tremura. Chiar și atât de aproape de mal, tangajul corăbiei îi întorcea stomacul pe dos. Avea nevoie disperată de o baie și de haine curate. *Arăt, probabil, ca un cadavru și miros a vomă.*

Lordul Petyr veni sus, lângă ea, vesel ca întotdeauna.

— Bună dimineața. Aerul sărat e înviorător, nu ți se pare? Întotdeauna îmi face poftă de mâncare. O cuprinse prietenește pe după umeri. Te simți bine? Ești palidă.

— E doar stomacul. Răul de mare.

— Nițel vin ți-ar face bine. O să-ți dăm o cupă, îndată ce ajungem la țărnm. Petyr arată către un vechi turn de cremene, profilat pe cerul cenușiu și mohorât, cocoțat pe o stâncă biciuită de talazuri, încântător, nu-i așa? Mă tem că nu putem ancora în siguranță nicăieri. O să ne ducem la mal cu barca.

— Aici? Sansa nu voia să debarce acolo. Degetele erau un loc sinistru, așa auzise, și turnulețul acela avea un aer pustiu și deprimant. N-aș putea să rămân pe corabie până când mergem la Portul Alb?

— De aici, *Regele* cotește spre est, către Braavos. Fără noi.

— Dar... lordul meu, ai spus... ai spus că mergem acasă.

— Și iat-o acolo, așa nenorocită cum o vezi. Casa mea străveche. Mă tem că n-are nici un nume. Reședința unui mare lord ar trebui să poarte un nume, nu ești de acord? Winterfell, Eyrie, Riverrun, acelea sunt *castele*. Acum sunt Lord de Harrenhal. Sună bine. Dar ce am fost înainte? Lord de Căcărează de Oaie și Stăpân al Dreadfortului? Lipsește un ceva anume. Ochii săi gri-verzui o priviră cu inocență. Pari nedumerită. Credeai că mergem la Winterfell, draga mea? Winterfellul a fost cucerit, pârjolit și prădat. Toți cei pe care i-ai cunoscut și i-ai iubit sunt morți. Puținii oameni ai Nordului care nu au căzut în mâna oamenilor de fier se războiesc între ei. Până și Zidul e sub asediu. Winterfellul a fost casa copilăriei tale, Sansa, dar nu mai ești un copil. Ești femeie în toată firea și trebuie să ai propriul tău cămin.

— Dar nu aici, spuse ea îngrozită. Arată atât de...

— ... mic și mohorât și sărăcăcios? E toate astea și nici măcar atât. Degetele sunt un loc încântător, dacă se întâmplă să fii o piatră. Dar, nu te teme, n-o să stăm mai mult de două săptămâni. Bănuiesc că mătușa ta a pornit deja să ne întâlnească. Zâmbi. Lady Lysa și cu mine ne vom căsători.

— Vă căsătoriți? Sansa era năucită. Tu și mătușa mea?

— Lordul de Harrenhal și Doamna de Eyrie. *Spuneai că o iubești pe mama.* Dar, desigur, Lady Catelyn era moartă și, chiar dacă îl iubise în taină pe Lordul Petyr și îi dăruise fecioria, acum nu mai conta.

— Ești atât de tăcută, doamna mea, remarcă Petyr. Eram convinși că vei dori să

mă feliți. E lucru mare ca un băiat născut stăpân peste pietre și căcăreze de oaie să se însoare cu fiica lui Hoster Tully și văduva lui Jon Arryn.

— Eu... mă rog să aveți ani lungi împreună și mulți copii și să fiți foarte fericiți unul alături de celălalt. Trecuseră ani de când o văzuse ultima oară pe sora mamei sale. *Va fi bună cu mine, de dragul mamei, cu siguranță. E de un sânge cu mine.* Și Valea lui Arryn era frumoasă, așa spuneau toate cântecele. Poate că nu va fi atât de îngrozitor să rămână acolo o vreme.

Lothor și bătrânul Oswell vâsliră până la mal. Sansa se cuibări în mantie, la prora, cu gluga trasă pe cap, s-o apere de vânt, întrebându-se ce o aștepta. Câțiva servitori își făcură apariția dinspre turn, ieșindu-le în întâmpinare: o femeie bătrână și uscățivă și una grasă, între două vârste, doi moșnegi cu părul alb și o fată de doi sau trei ani, cu urciur la un ochi. Când îl recunoscură pe Lordul Petyr, îngenuncheară pe pietre.

— Oamenii mei, spuse el. Pe copilă n-o cunosc. Vreun alt bastard al Kellei, presupun. Ea naște tot la câțiva ani.

Cei doi moșnegi intrară în apă până la coapse, s-o ridice pe Sansa din barcă fără să-și ude rochia. Oswell și Lothor își croiră drum prin valuri, către țărm, așa cum făcu și Degețel. O sărută pe bătrână pe obraz și femeii mai tinere îi zâmbi larg:

— Asta a cui mai e, Kella?

Femeia grăsană râse.

— Nu-ți pot spune exact, stăpâne. Nu sunt femeia care să refuze pe cineva.

— Și toți flăcăii de prin partea locului îți sunt recunoscători, nu mă-ndoiesc.

— Mă bucur că ești acasă, stăpâne, zise unul dintre bătrâni. Părea să aibă cel puțin optzeci de ani, dar purta o armură de solzi și o sabie lungă la șold. Cât timp vei sta în reședință?

— Cât mai puțin posibil, Bryen, nu te teme. E locuibilă acum, după părerea ta?

— Dacă am fi știut că vii, am fi așternut pe jos paie proaspete, stăpâne, zise bătrâna. E aprins un foc de bălegar.

— Nimic nu mă face să mă simt mai *acasă* decât un foc de bălegar. Petyr se întoarse către Sansa: Grisel a fost doica mea, dar acum se ocupă de castel. Umfred e administratorul meu, iar Bryen... parcă te-am numit căpitan al gărzii ultima oară când am fost aici.

— Așa e, stăpâne. Ai spus și că o să mai aduci oameni, dar n-ai făcut-o. Eu și câinii suntem singurii care stăm de veghe.

— Și vă descurcați foarte bine, sunt sigur. Nimeni n-a fugit cu vreo piatră sau vreo căcărează de oaie, după câte văd. Petyr reveni la femeia grasă: Kella se îngrijește de mărețele mele turme. Câte oi am în momentul de față, Kella?

Femeia se gândi o clipă:

— Douăzeci și trei, stăpâne. Au fost douăzeci și nouă, dar câinii lui Bryen au omorât una și pe celelalte le-am tăiat și am pus carnea la sărat.

— Ah, oaie rece în saramură. Chiar că sunt acasă. Când o să mănânc ouă de pescăruș la micul dejun și supă de alge, n-o să mai am nici o îndoială.

— Dacă vrei, stăpâne, spuse bătrâna Grisel.

Lordul Petyr se strâmbă.

— Haideți să vedem dacă locuința mea arată la fel de jalnic pe cât îmi amintesc. Îi conduse de-a lungul țărmului, peste pietre alunecoase, acoperite de alge putrezite. La poalele turnului de cremene se plimbau câteva oi, păscând iarba firavă care creștea între țărcul lor și grajdul cu acoperiș de paie. Sansa pășea cu grijă, ferindu-se de bobitele care erau peste tot.

Pe dinăuntru, turnul părea și mai mic. O scară deschisă de piatră înconjura zidul interior, de la pivniță până la acoperiș. Fiecare nivel era format dintr-o singură încăpere. Slujitorii dormeau și își duceau traiul în bucătăria de la parter, împărțind spațiul cu un mastif uriaș vărgat și câțiva câini ciobănești. Deasupra se afla o sală sărăcăcioasă, iar mai sus, dormitorul. Turnul nu avea ferestre, doar găuri de tragere încastrate în zidul exterior, din loc în loc, de-a lungul scărilor șerpuite. Deasupra șemineului atârnav o sabie ruptă și un scut sfărâmat din lemn, cu vopseaua crăpată și scorojită.

Blazonul pictat pe scut îi era necunoscut Sansei: un cap gri de piatră cu ochi învâpăiați, pe un fond verzui.

— Scutul bunicului meu, îi explică Petyr, când o văzu privindu-l cu insistență. Tatăl lui era născut în Braavos și a venit în Vale ca mercenar, tocmit de Lordul Corbray, așa că bunicul, când a fost făcut cavaler, și-a luat drept blazon capul Titanului.

— E foarte fioros, remarcă Sansa.

— Chiar prea fioros pentru un ins prietenos ca mine, spuse Petyr. Prefer de departe mierla mea.

Owell făcu încă două drumuri în larg, la *Regele Merlan*, să descarce provizii. Printre lucrurile pe care le aduse la mal erau mai multe butoaie cu vin. Petyr îi turnă Sansei o cupă, așa cum îi promisese.

— Uite, doamna mea, sper că asta o să-ți liniștească stomacul.

Cu pământul sub picioare, stomacul i se liniștise deja, dar Sansa ridică ascultătoare pocalul cu ambele mâini și luă o sorbitură. Vinul era foarte bun, un vin vechi, de Arbor, bănuia. Avea gust de stejar, de fructe și de nopți fierbinți de vară. Aromele îi înfloreau în gură, ca bobocii sub soare. Se ruga să-l poată ține în stomac. Lordul Petyr era atât de amabil și nu voia să strice totul vomitând pe el.

O cerceta pe deasupra pocalului său, cu ochii lui verzi-cenușii plini de... Era amuzament sau altceva? Sansa nu era sigură.

— Grisel, o strigă el pe bătrână, adu sus niște mâncare. Ceva ușor, doamna mea are stomacul deranjat. Niște fructe, poate. Oswell a adus de pe *Rege* niște portocale și niște rodii.

— Da, stăpâne.

— Aș putea să fac și o baie? întrebă Sansa.

— Am s-o pun pe Kella să scoată niște apă, doamna mea.

Sansa mai luă o sorbitură de vin și încercă să se gândească la o conversație politicoasă, dar Lordul Petyr o scuti de efort. După ce Grisel și ceilalți servitori plecară, îi spuse:

— Lysa nu va veni singură. Înainte de a sosi, trebuie să stabilim cine ești.

— Cine...? Nu înțeleg.

— Varys are informatori peste tot. Dacă Sansa Stark va fi văzută în Vale, eunucul va afla cât ai clipi și asta ar crea nefericite complicații. Deocamdată nu ești în siguranță să fii Sansa. Așa că va trebui să le spunem oamenilor Lysei că ești fiica mea naturală.

— Naturală? Sansa era îngrozită. Adică o bastardă?

— Păi n-ai avea cum să fii copila mea legitimă. N-am fost însurat niciodată, asta se știe foarte bine. Cum vrei să te cheme?

— Eu... aș putea să port numele mamei mele...

— Catelyn. Puțin prea băcător la ochi... dar numele mamei mele ar merge. Alayne. Ți place?

— Alayne e un nume frumos. Sansa spera să nu-l uite. Dar n-aș putea fi, să zicem, fiica legitimă a vreunui cavaler din slujba ta? Poate că a murit vitejește pe câmpul de luptă și...

— N-am nici un cavaler viteaz în slujba mea, Alayne. O asemenea poveste ar atrage întrebări nedorite, așa cum un cadavru atrage ciorile. Dar e nepolitic să-ți vâri nasul în obârșia copiilor nelegitimi ai cuiva. Așadar, cine ești?

— Alayne... Stone să fie? Când el încuviință, Sansa întrebă: Cine e mama mea?

— Kella.

— Te rog, nu, spuse ea ofensată.

— Glumeam. Mama ta a fost o femeie nobilă din Braavos, fiica unui mare negustor. Ne-am întâlnit în Gulltown, când mă ocupam de port. A murit născându-te pe tine și te-a lăsat în seama Credinței. Am câteva cărți religioase, dacă vrei să te uiți peste ele. Învață să dai citate din ele. Nimic nu descurajează mai mult întrebările nedorite ca un șuvoi de miorlăieli evlavioase. În orice caz, când ai crescut, ai decis că nu vrei să devii preteasă și mi-ai scris mie. Atunci am aflat pentru prima oară de existența ta. Își trecu degetele prin barbă: Crezi că poți să ții minte toate astea?

— Sper. Va fi ca și cum am juca un joc, nu-i așa?

— Ți plac jocurile, Alayne?

Trebuia să se obișnuiască încetul cu încetul cu noul nume.

— Jocuri? Eu... presupun că depinde...

Grisel reveni înainte să apuce să spună mai mult, legănând o tavă mare. O așeză între ei. Erau mere, pere și rodii, niște struguri mohorâți, o imensă portocală

roșie. Bătrâna adusese și o pâine rotundă și o bucată de unt. Petyr tăie o rodie în două cu pumnalul său, oferindu-i Sansei jumătate.

— Ar trebui să încerci să mănânci, doamna mea.

— Mulțumesc, lordul meu. Semințele de rodie erau atât de săcâitoare! Sansa alege o pară și luă o mușcătură mică și delicată. Era foarte coaptă. Zeama i se prelinse pe bărbie.

Lordul Petyr scoase o sămânță de rodie cu vârful pumnalului.

— Trebuie să-ți fie nespas de dor de tatăl tău, știu. Lordul Eddard a fost un om curajos, cinstit și loial... dar un jucător fără speranță. Își duse sămânța la gură cu vârful pumnalului. La Debarcaderul Regelui există două feluri de oameni. Jucătorii și piesele.

— Iar eu am fost o piesă? Sansa se temea de răspuns.

— Da, dar nu te lăsa tulburată de asta. Ești încă o copilă. Orice bărbat e o piesă la început și așa e orice fecioară. Chiar și cei care cred că sunt jucători. Mâncă încă o sămânță. Cersei, de pildă. Se crede șireată, dar de fapt este extrem de previzibilă. Puterea ei se bazează pe frumusețe, obârșie și bogății. Numai prima dintre acestea e cu adevărat a ei și în curând o va pierde. Îmi va fi milă de ea atunci. Vrea putere, dar nu are habar cum s-o întrebuințeze atunci când o obține. Toată lumea vrea ceva, Alayne. Și, când știi ce vrea un om, știi cine este și cum să-l mânuiești.

— Așa cum l-ai mânuit pe Ser Dontos să-l otrăvească pe Joffrey? Sansa ajunsese la concluzia că nu putea fi decât Dontos.

Degețel răs.

— Ser Dontos cel Roșu a fost o ploscă de vin cu picioare. Nu i s-ar fi putut încredința niciodată o sarcină de asemenea proporții. Ar fi stricat toată treaba sau m-ar fi trădat. Nu, Dontos nu a avut altceva de făcut decât să te scoată din castel... și să se asigure că vei purta plasa argintie de păr.

Ametistele negre.

— Dar... dacă nu Dontos, cine? Ai alte... piese?

— Ai putea să răscolești tot Debarcaderul Regelui și n-ai găsi un singur om cu o mierlă cusută pe piept, dar asta nu înseamnă că n-am prieteni. Petyr se duse lângă scări: Oswell, vino aici și las-o pe Lady Sansa să se uite la tine.

Bătrânul își făcu apariția câteva clipe mai târziu, zâmbind și făcând plecăciuni. Sansa îl privi șovăielnică.

— Ce ar trebui să văd?

— Îl cunoști? întrebă Petyr.

— Nu.

— Uită-te mai bine.

Sansa cercetă fața ridată, tăbăcită, a bătrânului, nasul coroiat, părul alb, mâinile imense, noduroase. Ceva i se părea cunoscut, dar fu nevoită să-și scuture capul.

— Nu știu. Nu l-am mai văzut niciodată pe Oswell înainte să ajung în barca lui, sunt sigură.

Oswell rânji, dezvăluind o gură plină de dinți strâmbi.

— Nu, dar poate că doamna i-a întâlnit pe cei trei fii ai mei.

„Cei trei fii” și zâmbetul acela...

— *Kettleblack!* Sansa făcu ochii mari. Ești un *Kettleblack*.

— Da, doamna mea, dacă nu ți-e cu supărare.

— Și-a ieșit din piele de bucurie. Lordul Petyr îl concedie, fluturându-și mâna, și se întoarse la rodia lui, în timp ce Oswell își târșăia picioarele pe scări în jos. Spune-mi, Alayne, ce este mai periculos, un pumnal învârtit de un dușman sau unul ascuns, lipit de spatele tău de cineva pe care nici măcar nu-l vezi?

— Pumnalul ascuns.

— Ești fată isteată. Zâmbi, cu buzele-i subțiri roșii de la semințele de rodie. Când Pezevenghiul i-a alungat străjerii, regina i-a cerut lui Ser Lancel să-i angajeze mercenari. Lancel i-a găsit pe frații *Kettleblack*, ceea ce l-a încântat pe nobilul tău bărbățel, de vreme ce feciorii erau în slujba lui, prin omul său, Bronn. Petyr chicoti. Însă eu am fost cel care i-am spus lui Oswell să-și ducă fiii la Debarcaderul Regelui, când am auzit că Bronn caută mercenari. Trei pumnale ascunse, Alayne, acum perfect plasate.

— Așadar, unul dintre frații *Kettleblack* a pus otrava în cupa lui Joffrey? Ser Osmund fusese aproape de rege toată noaptea, își amintea.

— Am spus eu asta? Lordul Petyr tăie portocala roșie în două cu pumnalul și îi întinse Sansei o jumătate. Flăcării sunt mult prea ipocriți ca să facă parte dintr-un asemenea plan... iar Osmund a devenit dubios de când a intrat în Garda Regală. Găsesc că mantia aceea albă schimbă oamenii. Chiar și un om ca el. Își ridică bărbia și stoarse portocala roșie, astfel că sucul îi șiroi în gură. Ador sucul, dar detest degetele lipicioase, se plânse el, ștergându-se pe mâini. Mâini curate, Sansa. Orice faci, ai grijă să ai mâinile curate.

Sansa luă cu lingura niște suc din jumătatea ei de portocală.

— Dar dacă n-au fost frații *Kettleblack* și n-a fost Ser Dontos... Tu nici măcar nu erai în oraș și nu se poate să fi fost Tyrion...

— Gata cu ghicitul, draga mea.

Sansa scutură capul.

— Eu nu...

Petyr zâmbi.

— Aș pune prinsoare că în seara aceea, la un moment dat, cineva ți-a spus că plasa ta de păr e strâmbă și ți-a îndreptat-o.

Sansa duse o mână la gură:

— Doar nu vrei să spui... voia să mă ia la Highgarden, să mă mărite cu nepotul ei...

— Gentilul, piosul și inimosul Willas Tyrell. Fii bucuroasă că ai scăpat, te-ar fi

plictisit de moarte. Dar bătrâna nu e plicticoasă, trebuie să recunosc. O firoasă hoască bătrână nici pe departe atât de plâpândă cum se preface. Când am venit la Highgarden să negociez pentru mâna lui Margaery, l-a lăsat pe nobilul ei fiu să facă pe grozavul, în timp ce ea punea întrebări țintite despre caracterul lui Joffrey. L-am ridicat în slăvi, fără doar și poate... iar în timpul ăsta oamenii mei răspândeau povești îngrijorătoare printre slujitorii Tyrellilor. Așa se joacă jocul. Tot eu am infiltrat ideea ca Ser Loras să îmbrace veșmintele albe. Nu am *sugerat-o*, asta ar fi fost prea cusut cu ață albă. Dar oamenii mei au răspândit povești înfiorătoare despre cum gloata l-a omorât pe Ser Preston Greenfield și a violat-o pe Lady Lollys. Și au strecurat câțiva arginți armatei de cântăreți ai lui Tyrell, ca să cânte despre Ryam Redwyne, Serwyn de la Scutul-Oglindă și Prințul Aemon Cavalerul Dragon. O harpă poate fi la fel de periculoasă ca o sabie, în mâinile potrivite. Mace Tyrell chiar a crezut că a fost ideea lui să-l introducă pe Ser Loras în Garda Regală, ca parte a contractului de căsătorie. Cine ar fi putut s-o apere mai bine pe fiica lui decât minunatul ei frate? Și asta îl ușura de misiunea dificilă de a încerca să găsească pământuri și o mireasă pentru un al treilea fiu, ceea ce nu e niciodată ușor, iar în cazul lui Ser Loras era de două ori mai dificil. Una peste alta, Lady Olenna nu avea de gând să-l lase pe Joff să-i facă vreun rău neprețuitei sale nepoate, dar, spre deosebire de fiul ei, ea și-a dat seama că dincolo de florile și gătelile sale, Ser Loras era la fel de încrâncenat ca Jaime Lannister. Amestecă-i pe Joffrey, Margaery și Loras în aceeași oală și vei avea ingredientele pentru o tocană de regicid. Bătrâna a mai înțeles și altceva. Fiul ei era hotărât s-o facă pe Margaery regină, iar pentru asta avea nevoie de un rege... dar nu avea nevoie de *Joffrey*. Vom avea o altă nuntă în curând, așteaptă și o să vezi. Margaery se va mărita cu Tommen. Își va păstra coroana regală și fecioria, chiar dacă ea nu le vrea în mod deosebit nici pe una, nici pe alta, dar ce contează? Marea alianță a vestului va fi păstrată... pentru o vreme, cel puțin.

Margaery și Tommen. Sansa nu știa ce să spună. Îi plăcuse de Margaery Tyrell și de mica ei bunică tăioasă. Se gândea cu nostalgie la Highgarden, atât de diferit de acest țărm mohorât, cu grădinile și muzicanții lui și barca de agrement de pe Mander. *Cel puțin aici sunt în siguranță. Joffrey e mort, nu-mi mai poate face nici un rău, iar acum nu sunt decât o fată bastardă. Alayne Stone n-are nici un soț și nici o moștenire.* Și mătușa ei va sosi în curând. Lăsase în urmă lungul coșmar al Debarcaderului Regelui și mascarada ei de căsnicie. Putea să-și facă aici un nou cămin, întocmai cum spusese Petyr.

Trecură opt zile lungi până când, în sfârșit, sosi Lysa Arryn. În cinci dintre ele plouă, iar Sansa rămase plictisită și neliniștită lângă foc, alături de câinele bătrân și orb. Era prea bolnav și prea știrb ca să mai facă rondul cu Bryen și dormea aproape tot timpul, dar când Sansa l-a mângâiat, a scâncit și i-a lins mâna, și după aceea au rămas cei mai buni prieteni. Când ploile se domoliră, Petyr o invită la plimbare în jurul domeniului său, ceea ce le luă mai puțin de o jumătate de zi.

Avea o mulțime de pietre, întocmai cum spusese. Într-un loc valurile țâșneau printr-o gură de mină, ridicându-se la șapte metri în aer, iar în altă parte cineva cioplise pe un bolovan steaua noilor zei, în șapte colțuri. Petyr spunea că acela era unul dintre locurile unde au debarcat andalii când au venit peste mare să smulgă Ținutul Vale din mâinile Primilor Oameni.

Mai departe de țărm, câteva familii locuiau în colibe de piatră, lângă o baltă de turbă.

— Supușii mei, spuse Petyr, deși doar cei mai în vârstă păreau să-l cunoască. Pe pământul lui se afla și peștera unui pustnic, dar nici urmă de pustnic. E mort acum, dar când eram copil, tatăl meu m-a dus să-l văd. Omul nu se spălase de patruzeci de ani, așa că îți poți închipui cum mirosea, dar se spunea că are darul profeției. M-a pipăit puțin și a spus că voi fi un om mare și pentru asta tatăl meu i-a dat o ploscă cu vin. Petyr pufni. I-aș fi putut spune și eu același lucru pentru o jumătate de cupă.

În cele din urmă, într-o zi cenușie și vântoasă, Bryen se întoarse în goană la turn, cu câinii lătrând în urma lui, să anunțe că se apropie călăreții dinspre sud-est.

— Lysa, preciza Lord Petyr. Vino Alayne, haide să-i întâmpinăm.

Își îmbrăcară mantiile și așteptară afară. Călăreții nu erau mai mult de douăzeci, o escortă modestă pentru Doamna de Eyrie. Cu ea călătoreau trei fecioare și o duzină de cavaleri ai casei, în cămăși de zale și platoșe. Adusesese și un septon și un chipeș cântăreț, cu un abur de mustață și bucle lungi, nisipii.

Să fie asta mătușa mea? Lady Lysa era cu doi ani mai tânără decât mama ei, dar această femeie arăta cu zece ani mai bătrână. Cosițe roșcate, groase, îi cădeau până mai jos de talie, dar sub rochia scumpă de catifea, cu corsajul împodobit cu nestemate, trupul îi era ofilit și umflat. Fața îi era rozalie și vopsită, sânii grei, mâinile și picioarele groase. Era mai înaltă decât Degețel și mai grea, și nu dădu dovadă de pic de grație când descăleca, greoi și stângaci.

Petyr îngenunche să-i sărute degetele.

— Micul consiliu al regelui m-a numit pe mine să te pețesc și să te câștig, doamna mea. Crezi că ai putea accepta să-ți fiu stăpân și soț?

Lady Lysa își țuguie buzele și îl ridică, plantându-i un sărut pe obraz.

— O, cred că aș putea fi lămurită. Chicoti. Ai adus daruri cu care să-mi topești inima?

— Pacea regelui.

— O, pace de rahat, ce altceva mi-ai adus?

— Pe fiica mea. Degețel îi făcu semn Sansei să se apropie. Doamna mea, îngăduie-mi să ți-o prezint pe Alayne Stone.

Lady Lysa nu părea prea încântată s-o vadă. Sansa făcu o plecăciune adâncă.

— O bastardă? o auzi pe mătușa ei spunând. Petyr, n-ai fost cuminte? Cine a fost mama ei?

— Muierea a murit. Sperasem s-o duc pe Alayne la Eyrie.

— Și ce să mă fac eu cu ea acolo?

— Am câteva idei, răspunse Lordul Petyr. Dar în clipa asta mă interesează mai mult ce aş putea face cu tine, doamna mea.

Toată asprimea se topi de pe chipul rotund și rozaliu al mătușii sale și, pentru o clipă, Sansa avu impresia că va începe să plângă.

— Dragul meu Petyr, mi-a fost așa de dor de tine, nici nu știi, n-ai cum să știi! Yohn Royce a iscat tot felul de necazuri, cerându-mi să-mi adun oștirile și să merg la război. Iar ceilalți mișună în jurul meu, Hunter și Corbray și *îngrozitorul* Nestor Royce, toți vor să se însoare cu mine și să-mi ia fiul sub tutelă, dar nici unul dintre ei nu mă iubește cu adevărat. Numai tu, Petyr, te visez de atât timp!

— Și eu pe tine, doamna mea. Își trecu un braț pe după umerii ei și o sărută pe gât. Când ne putem căsători?

— Acum, oftă Lysa. Mi-am adus septonul și un cântăreț și mied pentru nuntă.

— Aici? Asta nu-i plăcea. Aș prefera să mă însor cu tine la Eyrie, în fața întregii tale curți.

— Curtea mea de rahat. Am așteptat atât de mult, nu mai suport să aștept nici o clipă. Îl cuprinse cu brațele. În noaptea asta vreau să fiu în patul tău, dragul meu. Vreau să mai facem un copil, un frate pentru Robert sau o dulce surioară.

— Și eu visez la asta, iubita mea. Însă avem multe de câștigat de pe urma unei nunți mari, cu toți cei din Vale...

— Nu. Lysa bătu din picior. Te vreau acum, chiar în noaptea asta. Și trebuie să te previn, după toți acești ani de liniște și șoapte, am de gând să *țip* când mă iubești. Am să țip așa de tare de o să se audă până în Eyrie.

— Aș putea să te iau în pat acum și de nevastă mai târziu?

Lady Lysa chicoti ca o fetișcană.

— Oh, Petyr Baelish, mare pungaș mai ești! Nu, am spus nu. Sunt Doamna de Eyrie și îți poruncesc să te însori cu mine în clipa asta.

Petyr ridică din umeri.

— Cum poruncește doamna mea, atunci. În fața ta sunt pierdut, ca întotdeauna.

Își rostiră jurămintele în decurs de o oră, sub bolta albastră a cerului, în timp ce soarele cobora spre apus. După aceea, sub micul turn de cremene fură așezate mese de scânduri și se ospătară cu prepeliță, vânat și friptură de mistreț stropite cu un mied bun și ușor. Când se furișă întunericul, aprinseră torțe și cântărețul Lysei cântă *Jurământul nerostit, Anotimpurile iubirii mele și Două inimi care bat ca una*. Mai mulți tineri cavaleri o invitară pe Sansa la dans. Mătușa ei dansă și ea, cu fustele învolburându-se când Petyr o învârtea în brațe. Miedul și măritișul o întineriseră pe Lady Lysa. Râdea la orice, atât timp cât își ținea soțul de mână, și ochii îi străluceau ori de câte ori îl privea.

Când sosi vremea de culcare, cavalerii ei o duseră pe sus în turn, dezbrăcând-o și strigând glume deochete. *Tyrion m-a cruțat de asta*, își aminti Sansa. N-ar fi fost așa de rău să fie dezbrăcată pentru un bărbat pe care îl iubea, de prieteni care

îi iubeau pe amândoi. *Dar de Joffrey...* Se cutremură.

Mătușa ei adusese cu ea doar trei femei, așa că insistară ca Sansa să le ajute să-l dezbrace pe Lordul Petyr și să-l ducă în patul conjugal. Petyr se predă cu gentilețe și cu o limbă ascuțită, întorcând replici pe măsură la toate câte i se spuneau. Când ajunseră cu el în turn, dezbrăcat, celelalte femei erau îmbujorate, cu panglicile desfăcute, jachetele răsucite și fustele șifonate. Dar Degețel nu făcea decât să-i zâmbească Sansei în timp ce-l duceau în dormitor, unde îl aștepta nobila lui soție.

Lady Lysa și Lordul Petyr aveau rezervat dormitorul de la al treilea nivel, dar turnul era mic... și ținându-se de cuvânt, mătușa ei țipă. Afară începuse să plouă, iar oaspeții se îngrămădiseră în sala aflată cu un nivel mai jos, așa că auziră aproape fiecare cuvânt.

— Petyr, gema mătușa ei. Oh, Petyr, Petyr, dragă *Petyr*, oh, oh, oh. Așa, Petyr, așa. Ești al meu. Cântărețul Doamnei Lysa începu să cânte o versiune deochetă a *Cinei Stăpânei*, dar nici glasul, nici harpa lui nu puteau acoperi strigătele Lysei. Fă-mă mamă, Petyr, fă-mi încă un dulce copilaș. Petyr, Petyr, scumpul meu, scumpul meu *PEEEEEETYR*. Ultimul ei strigăt fu atât de puternic încât câinii începură să latre și două dintre doamnele mătușii sale își stăpâniră cu greu râsul.

Sansa coborî treptele și ieși în noapte. O ploaie mărunță cădea peste rămășițele ospățului, dar aerul avea un miros proaspăt și curat. Amintirea propriei nopți a nunții, alături de Tyrion, o însoțea. *În întuneric, sunt Cavalerul Florilor*, spusese el. *Aș putea să-ți fiu un soț bun*. Dar asta nu era decât o altă minciună Lannister. *Știi, un câine poate să miroasă o minciună*, îi spusese cândva Sandor Clegane. Aproape că îi auzea glasul dogit. *Privește în jurul tău și adulmecă bine. Cu toții sunt mincinoși aici, și fiecare dintre ei e un mincinos mai priceput decât tine*. Se întreba ce se alesese de Câine. Știa oare că Joffrey fusese omorât? I-ar păsa? Fusese scutul prințului ani și ani de zile.

Rămase afară multă vreme. Când, într-un târziu, porni spre patul ei, udă și înfrigurată, doar lumina palidă a unui foc de turbă licărea în sala întunecată. De sus nu se mai auzea nici un sunet. Tânărul cântăreț ședea într-un colț, cântându-și în surdină un cântec domol. Una dintre slujnicele mătușii sale se săruta în scaunul Lordului Petyr cu un cavaler, bâjbâind frenetic unul pe sub hainele celuiilalt. Mai mulți bărbați adormiseră, beți, iar unul dintre ei se manifesta zgomotos în privată. Sansa găsi bătrânul câine orb al lui Bryen în micul ei alcov de sub scări și se culcă lângă el. Animalul se trezi și îi linse fața.

— Câine bătrân și trist, spusese ea, ciufulindu-i blana.

— Alayne. Cântărețul mătușii sale era deasupra ei. Dulce Alayne, sunt eu, Marillion. Te-am văzut venind din ploaie. Noaptea e răcoroasă și udă, lasă-mă să te încălzesc.

Bătrânul câine își înălță capul și mârâi, dar cântărețul îi trase o scatoalcă,

făcându-l să se îndepărteze scheunând.

— Marillion? Întrebă ea, nesigură. Ești... bun că te-ai gândit la mine, dar... iartă-mă, te rog. Sunt foarte obosită.

— Și foarte frumoasă. Toată noaptea ți-am compus cântece în mintea mea. Un cântecel pentru ochii tăi, o baladă pentru buze, un duet pentru sâni. Dar nu le voi cânta. Sunt niște cântece umile, nedemne de o asemenea frumusețe. Se așează pe patul ei și îi puse o mână pe picior. Lasă-mă, în schimb, să-ți cânt cu trupul.

Sansa îi simți răsuflarea.

— Ești beat.

— Nu mă îmbăt niciodată. Miedul nu face decât să mă înveselească. Sunt în flăcări. Mâna i se strecură în sus, spre coapsă. Și tu la fel.

— Lasă-mă în pace! Ți-ai pierdut mințile.

— Îndurare. Cânt cântece de dragoste de ore în șir. Sângele îmi clocotește. Și al tău, știi... bastardele sunt înfocate, ca nimeni altele. Mă dorești?

— Sunt fecioară, protestă ea.

— Adevărat? O, Alayne, frumoasa mea fecioară, dă-mi darul purității tale! Le vei mulțumi zeilor pentru asta. Am să te fac să cânți mai tare decât Lady Lysa.

Se smuci, înspăimântată.

— Dacă nu mă lași, mătu... tatăl meu te va spânzura. Lordul Petyr.

— *Degețel?* Cântărețul chicoti. Lady Lysa ține la mine și sunt favoritul Lordului Robert. Dacă tatăl tău mă insultă, o să-l distrug cu un singur vers. Îi puse mâna pe un sân și strânse. Hai să te scoatem din hainele astea ude. N-ai vrea să le vezi sfâșiate, știi. Haide, scumpă domniță, ascultă-ți inima...

Sansa auzi sunetul oțelului pe piele.

— Cântărețele, zise un glas răgușit, ai face bine să pleci, dacă vrei să mai cânți vreodată.

Lumina era slabă, dar Sansa zări licărul palid al unui tăiș. Cântărețul îl văzu și el.

— Găsește-ți altă fetișcană...

Cuțitul scânteie și Marillion țipă:

— M-ai tăiat!

— Am să te tai și mai rău, dacă nu pleci.

Și cât ai clipi, Marillion se făcu nevăzut. Celălalt rămase, înălțându-se deasupra Sansei, în întuneric.

— Lordul Petyr a zis să am grijă de tine. Era glasul lui Lothor Brune. *Nu al Căinelui, nu. Bineînțeles că trebuie să fie Lothor...*

În noaptea aceea, Sansa abia puse geană pe geană. Se răsuci și se zvârcoli întocmai cum făcuse pe *Regele Merlan*. Îl visă pe Joffrey murind, dar în timp ce se zgâria pe gât și sângele îi șiroia pe degete, văzu cu oroare că era fratele ei, Robb. Și visă noaptea nunții ei, ochii lui Tyrion devorând-o, în timp ce se dezbrăca. Numai că în vis Tyrion era mai mare decât în realitate și, când se urcă

în pat, avea doar o cicatrice, pe un obraz. *Vreau să-mi cânti un cântec*, zise el cu glas hârâit, iar Sansa se trezi și găsi bătrânul câine orb iarăși lângă ea.

— Aș vrea să fii Lady, spuse ea.

A doua zi dimineață, Grisel urcă în dormitor, să le ducă stăpânului și stăpânei o tavă cu pâine proaspătă cu unt, miere, fructe și smântână. Se întoarse spunând că Alayne era chemată. Sansa era încă buimacă de somn și, în primul moment, nu-și aminti că ea era Alayne.

Lady Lysa era încă în pat, dar Lordul Petyr era în picioare, îmbrăcat.

— Mătușa ta vrea să-ți vorbească, îi spuse el Sansei, trăgându-și o cizmă. I-am spus cine ești.

Slavă zeilor.

— Eu... îți mulțumesc, lordul meu.

Petyr își încălță cealaltă cizmă.

— Mi-a ajuns cât am stat acasă. Plecăm la Eyrie în după-amiaza aceasta. Își sărută nobila soție și linse o picătură de miere de pe buzele ei, pe urmă porni pe scări în jos.

Sansa rămase la picioarele patului în care mătușa ei mânca o pară, privind-o cu ochi iscoditori.

— Acum îmi dau seama, spuse Lady Lysa, punând cotorul deoparte. Semeni atât de mult cu Catelyn!

— Ești bună că spui asta.

— Nu voiam să te flatez. La drept vorbind, semeni prea mult cu Catelyn. Trebuie să facem ceva. Cred că trebuie să te facem brunetă, înainte să te ducem la Eyrie.

Să mă faceți brunetă?

— Dacă dorești, mătușă Lysa.

— Să nu cumva să-mi spui așa. Nici o vorbă despre prezența ta aici nu trebuie să ajungă la Debarcaderul Regelui. N-am de gând să-mi pun fiul în pericol. Ciuguli din colțul unui fagure de miere. Prin grija mea, Ținutul Vale n-a fost atins de acest război. Recoltele noastre sunt îmbelșugate, munții ne apără și Eyrie e de nepătruns. Chiar și așa, n-ar fi bine să atragem asupra noastră mânia Lordului Tywin. Lysa lăsă jos fagurele și își linse mierea de pe degete. Petyr spune că ai fost măritată cu Tyrion. *Piticul* ăla netrebnic?

— M-au obligat să mă mărit cu el. Eu n-am vrut.

— Cum n-am vrut nici eu, spuse mătușa sa. Jon Arryn nu era pitic, dar era bătrân. Poate că, văzându-mă acum, îți vine greu să crezi, dar în ziua când m-am măritat, am eclipsat-o până și pe mama ta. Dar Jon nu dorea decât săbiile tatălui meu în sprijinul preaiubiților săi fii. Ar fi trebuit să-l refuz, dar era atât de bătrân! Cât putea să mai trăiască? Jumătate din dinți îi căzuseră și răsuflarea îi mirosea a brânză. Nu pot suporta un bărbat care duhnește. Răsuflarea lui Petyr e mereu proaspătă... Știi, el a fost primul bărbat pe care l-am sărutat vreodată. Tata spunea

că e de obârșie prea modestă, dar eu am știut cât de sus se va ridica. Jon i-a încredințat colectarea dărilor din Gulltown, ca să-mi facă mie pe plac, dar când Petyr a sporit veniturile de zece ori, nobilul meu soț și-a dat seama cât era de deștept și i-a dat și alte sarcini, chiar l-a adus la Debarcaderul Regelui, făcându-l maestru vistiernic. Mi-a fost greu să-l văd în fiecare zi și să fiu măritată cu omul acela bătrân și rece. Jon își făcea *datoria* în dormitor, dar nu-mi putea dăruia plăcere, așa cum nu-mi putea dăruia nici copii. Sămânța îi era bătrână și slabă. Toți copiii mei au murit, în afară de Robert. Trei fete și doi băieți. Toți dragii mei copilași mureau, dar bătrânul ăla îi dădea înainte, cu răsuflarea lui puturoasă. Așa că, vezi tu, am suferit și eu. Lady Lysa trase pe nas. Știi, nu-i așa, că biata ta mamă a murit?

— Mi-a spus Tyrion, răspunse Sansa. Mi-a spus că Freyii au omorât-o la Gemeni, împreună cu Robb.

Ochii Lysai se umplură dintr-odată de lacrimi.

— Suntem femeii singure acum, tu și cu mine. Te temi, copilă? Fii curajoasă, n-am s-o părăsesc niciodată pe fiica surorii mele. Ne leagă sângele. Îi făcu semn Sansei să se apropie. Poți să mă săruți pe obraz, Alayne.

Ascultătoare, Sansa se apropie și îngenunche lângă patul ei. Mătușa ei era învăluită într-un parfum dulce, deși dincolo de el era un miros acriu, de lapte. Obrazul ei avea gust de vopsele și pudră.

Când Sansa făcu un pas înapoi, Lady Lysa o prinse de mână.

— Acum, spune-mi, zise ea aspru. Ești însărcinată? Adevărul acum, îmi voi da seama dacă minți.

— Nu, spuse ea, luată prin surprindere.

— *Ești* femeie în toată firea, nu-i așa?

— Da. Sansa știa că acest adevăr nu putea fi tănuț multă vreme la Eyrie. Tyrion n-a... niciodată... Simțea roșeața năvălindu-i în obraji.

— Piticul era neputincios?

— Nu, era doar... a fost... *Bun?* Nu putea să spună asta, nu aici, nu acestei mătuși care îl ura atât. El... el avea târfe, doamna mea. Așa mi-a spus.

— Târfe? Lysa îi eliberă mâna. Bineînțeles că avea. Care femeie s-ar culca pentru altceva decât pentru aur cu o asemenea creatură? Ar fi trebuit să-l omor pe Pezevenghi când a fost sub puterea mea, dar m-a păcălit. E plin de viclenie, piticul. Mercenarul lui l-a ucis pe bunul meu Ser Vardis Egen. Catelyn n-ar fi trebuit să-l aducă aici, i-am spus. Și a mai și șters-o cu unchiul meu. A fost urât din partea ei. Peștele Negru era Cavalerul Porții și, de când ne-a părăsit, clanurile munților au devenit foarte îndrăznețe. Dar Petyr va rezolva toate astea în curând. Am să-l numesc Lord Protector al Ținutului Vale. Mătușa ei zâmbi pentru prima oară, aproape cu căldură. Poate că nu arată așa de puternic și de înalt ca unii, dar e mai vrednic decât toți. Ai încredere în el și fă ce-ți spune.

— Așa voi face, mătușă... doamna mea.

Lady Lysa păru mulțumită de asta.

— L-am cunoscut pe Joffrey. Îl numea pe Robert al meu în fel și chip și, o dată, l-a lovit cu o sabie de lemn. Un bărbat îți va spune că otrava e lipsită de onoare, dar onoarea unei femei e altfel. Mama ne-a zămislit în așa fel încât să ne apărăm copiii și singura noastră dezonoare este eșecul. Vei știi asta, când vei avea un copil.

— Un copil? se miră Sansa, șovăitoare.

Lysa flutură o mână, nepăsătoare.

— Nu prea curând. Ești prea tânără să fii mamă. Dar într-o zi, îți vei dori copii. Așa cum îți vei dori să te măriți.

— Dar... *sunt* măritată, doamna mea.

— Da, dar în scurt timp vei fi văduvă. Bucură-te că Pezevenghiul a preferat târfele. Nu s-ar cuveni ca fiul meu să adune firimiturile piticului, dar, cum nu te-a atins niciodată... Cum ți-ar plăcea să te măriți cu vârul tău, Lordul Robert?

Gândul o indispușe. Nu știa despre Robert Arryn decât că era un băiețel și că era bolnăvicios. *Nu cu mine vrea să-l însoare pe fiul ei, ci cu moștenirea mea. Nimeni nu se va căsători vreodată cu mine din dragoste.* Dar învățase să mintă cu ușurință: Eu... abia aștept să-l întâlnesc, doamna mea. Dar e încă un copil, nu-i așa?

— Are opt ani. Și nu e voinic. Dar e un băiat atât de bun, de ager și de deștept! Va fi un bărbat vrednic, Alayne. *Sămânța e puternică*, mi-a spus nobilul meu soț înainte de a muri. Ultimele lui cuvinte. Zeii ne îngăduie uneori să vedem un crâmpei din viitor, când suntem pe moarte. Nu văd nici un motiv să nu vă căsătoriți, îndată ce știm că soțul tău Lannister e mort. O căsătorie secretă, desigur. E cu neputință să se creadă că Lordul de Eyrie e însurat cu o bastardă. Nu s-ar cuveni. Corbii ar trebui să ne aducă vorbă de la Debarcaderul Regelui îndată ce capul Pezevenghiului cade. Tu și Robert vă puteți căsători chiar a doua zi, n-ar fi drăguț? Va fi bine pentru Robert să aibă o mică prietenă. La început, când am venit la Eyrie, s-a jucat cu fiii lui Vardis Egen. Și cu fiii administratorului meu. Dar erau mult prea neciopliți și n-am avut încotro, a trebuit să-i alung. Citești bine, Alayne?

— Septa Mordane era destul de bună să spună așa.

— Robert are ochii slabi, dar îi place la nebunie să i se citească, îi mărturisii Lady Lysa. Cel mai mult îi plac poveștile cu animale. Știi cântecelul despre puilul care s-a deghizat în vulpe? I-l cânt tot timpul, nu se plictisește de el niciodată. Și îi place să se joace de-a saltul broaștei și învărte-sabia și vino-în-castelul-meu, dar trebuie să-l lași întotdeauna să câștige. Așa se și cuvine, nu crezi? În definitiv, e Lordul de Eyrie, să nu uiți niciodată asta! Ești de viță nobilă, și cei din familia Stark au fost întotdeauna oameni mândri, dar Winterfellul a căzut, iar acum nu ești decât o cerșetoare, așa că lasă mândria deoparte. Recunoștința te-ar prinde mai bine, în situația de față. Da, și supunerea. Fiul meu va avea o soție

recunoscătoare și supusă.

JON

Zi și noapte răsunau topoarele.

Jon nu-și putea aminti când dormise ultima oară. Când închidea ochii, visa lupte, când se trezea, lupta. Auzea bocănitul neîncetat al bronzului, al cremenii și al oțelului fierbinte mușcând în lemn, până și în Turnul Regelui, și mai puternic atunci când încerca să se odihnească în adăpostul de pe creasta Zidului. Mance avea și el baltage la treabă și fierăstraie lungi, cu dinți de os și de cremene. Odată, pe când se pierdea într-un somn istovit, dinspre pădurea bântuită se auzi un pârâit puternic și un sequoia se prăbuși, într-un nor de praf și ace.

Când Owen se apropie de el era treaz, zăcând fără somn sub un maldăr de blănuri, în adăpost.

— Lord Snow, spuse Owen, scuturându-l de umăr, se crapă de ziuă. Îi întinse o mână, să-l ajute să se ridice în picioare. Și alții se sculau, ciocnindu-se unul de altul când își trăgeau cizmele în picioare sau își legau centurile, în adăpostul strâmt. Nimeni nu vorbea.

Erau cu toții prea obosiți ca să vorbească. Puțini dintre ei părăsiseră vreodată Zidul în ultimele zile. Asta presupunea un drum lung în sus și în jos, în cușcă. Castelul Negru fusese lăsat în seama lui Maester Aemon, Ser Wynton Stout și a altor câtorva, prea bătrâni și prea plâpânzi ca să lupte.

— Am visat că a venit regele, zise bucuros Owen. Maester Aemon a trimis o pasăre, iar Regele Robert a venit cu toată oștirea lui. Se făcea că-i vedeam flamurile aurii.

Jon se strădui să zâmbească.

— Ar fi o privesc nemaipomenită, Owen. Ignorând junghiul din picior, își aruncă o mantie neagră de blană pe umeri, își înhață cârja și se duse pe Zid, să înfrunte o nouă zi.

O pală de vânt îi răsflora părul lung și castaniu, cu lujeri de gheață. La nici un kilometru spre nord, taberele sălbaticilor se deșteptau, cu degetele de fum ale focurilor zgâriind cerul palid al dimineții. Își ridicaseră la marginea pădurii corturile de blănuri și piei, chiar și un adăpost de bârne și crengi împletite. Spre est se zăreau șiruri de cai, spre vest mamuți, oameni pretutindeni, ascuțindu-și săbiile, potrivind vârfuri pe sulițele grosolane, punându-și armurile primitive din piele și corn și os. Pentru fiecare om pe care îl vedea, Jon știa că mai sunt alți douăzeci, nevăzuți, în pădure. Desișul le oferea un oarecare adăpost și îi ascundea de ochii nesuferitelor ciori.

Arcașii lor se furișau deja spre Zid, împingându-și manteletele rulante.

— Iată, ne sosesc săgețile de la micul dejun, anunță vesel Pyp, ca în fiecare

dimineată.

E bine că poate face haz de necaz, gândi Jon. Cineva trebuie să facă și asta. Cu trei zile în urmă, una dintre acele săgeți de la micul dejun îl nimerise pe Alyn cel Roșu din Pădurea Rozelor în picior. Îi puteai zări și acum trupul, la poalele Zidului, dacă te osteneai să te apleci destul. Jon se gândi că era mai bine pentru ei să zâmbească la gluma lui Pyp decât să se gândească la cadavrul lui Alyn.

Manteletele erau scuturi de lemn înclinate, destul de mari ca să ascundă în spatele lor cinci oameni liberi. Arcașii le împinseră până aproape, apoi îngenuncheară în spatele lor să-și slobozească săgețile prin despicăturile făcute în lemn. Prima oară când sălbaticii le rostogoliseră în fața lor, Jon ordonase oamenilor lui să tragă cu săgeți de foc și pârjolise câteva, dar după aceea Mance începuse să le acopere cu piei neargășite. Nici toate săgețile de foc din lume nu le mai puteau aprinde acum. Frații începuseră deja să facă prinsoare care dintre santinelele de paie avea să adune cele mai multe săgeți până la sfârșit. Edd cel Trist conducea cu patru, dar Othell Yarwyck, Tumberjon și Watt de la Lacul Lung aveau și ei câte trei fiecare. Tot Pyp era cel care începuse să dea nume sperietorilor după frații care nu mai erau printre ei.

— Așa parcă suntem mai mulți, spusese el.

— Mai mulți cu săgeți în burtă, se plânsese Grenn, dar obiceiul părea, într-adevăr, să-i îmbărbăteze pe frații lui, astfel că Jon le păstră numele și lăsă prinsoarea să continue.

La marginea Zidului, un ochi myrisherz din bronz împodobit se sprijinea pe trei picioare fusiforme. Cândva, înainte ca propriii lui ochi să orbească, Maester Aemon îl folosisese ca să scruteze stelele. Jon aplecă țeava în jos, să arunce o privire asupra dușmanului. Chiar și de la distanța aceasta, nu putea să confunde imensul cort alb al lui Mance Rayder, cusut din blănuri de urși albi. Oceanul myrisherz îi aducea pe sălbatici destul de aproape ca să le distingă chipurile. Nu era nici urmă de Mance în dimineța aceasta, însă Dalia, femeia lui, era afară, întreținând un foc, în timp ce sora ei, Val, mulgea o capră lângă cort. Dalia părea atât de mare încât era de mirare că se putea mișca. *Copilul trebuie să vină cât de curând*, gândi Jon. Roti ochiul spre est și cercetă printre corturi și copaci, până când descoperi țestoasa. *Și asta va veni cât de curând*. Sălbaticii jupuiseră unul dintre mamuții morți în timpul nopții și întindeau blana aspră și însângerată peste carapacea țestoasei, încă un strat peste blănuri de oaie și piei. Țestoasa avea o carapace rotunjită și opt roți imense, iar sub blănuri se afla o ramă solidă de lemn. Când sălbaticii începuseră să o assembleze, Satin crezuse că aveau de gând să construiască o corabie. *Și nu s-a înșelat*. Țestoasa era o carenă întoarsă cu susul în jos, deschisă la pupa și la prora, o hardughie pe roți.

— E gata, nu-i așa? întrebă Grenn.

— Aproape. Jon împinse deoparte ochiul. Va veni astăzi, probabil. Ați umplut butoaiile?

— Până la unul. Au înghețat bocnă azi-noapte. Le-a verificat Pyp.

Grenn se schimbaseră foarte mult, din băiatul stângaci, butucănos, cu care se împrietenise Jon la început. Se înălțase cu un lat de palmă, pieptul și umerii i se îngroșaseră și nu-și tunsese părul, nici nu-și tăiasse barba de la Pumnul Primilor Oameni. Arăta imens și lăptos ca un zimbriu, porecla pe care i-o dăduse Ser Alliser Thorne, în perioada de pregătire. Dar acum părea obosit. Când Jon îi spusese asta, Grenn clătină din cap:

— I-am auzit toată noaptea. N-am putut dormi, cu toate loviturile de topor.

— Atunci, du-te și te culcă acum.

— N-am nevoie.

— Ba da. Te vreau odihnit. Hai, du-te, n-am de gând să te las să dormi în timpul bătăliei. Se strădui să zâmbească. Ești singurul care poate urni butoaiile astea nenorocite.

Grenn se îndepărtă bombănind, iar Jon se întoarse la ocean, scrutând tabăra sălbaticilor. Din când în când, câte o săgeată îi trecea pe deasupra capului, dar se obișnuise să le ignore. Distanța era mare și unghiul prost, riscul să fie lovit era mic. Mance Rayder nu era de văzut în tabără nici acum, dar îl zări pe Tormund Năpasta Uriașilor în preajma țestoasei, împreună cu doi dintre fiii săi. Băieții se luptau cu blana de mamut, în timp ce Tormund rodea un picior de capră fript și răcnea ordine. În altă parte, îl descoperi pe Varamyr Șasepiei, omul-fiară, plimbându-se printre copaci cu pisica-nălucă pășind pe urmele lui.

Când auzi zornăitul lanțurilor de trolu și geamătul de oțel al ușii de la cușcă, știa că trebuia să fie Hobb, care le aducea micul dejun, ca în fiecare dimineață. Imaginea țestoasei lui Mance îi tăiasse lui Jon orice poftă de mâncare. Uleiul era pe sfârșite și ultimul butoi cu smoală fusese rostogolit de pe Zid cu două nopți în urmă. În curând aveau să rămână și fără săgeți și nu avea cine să facă altele. Iar cu o noapte în urmă, dinspre vest, de la Ser Denys Mallister, venise un corb. Se părea că Bowen Marsh îi vânase pe sălbatici tocmai până la Turnul Umbrei și apoi mai departe, în întunecimile Defileului. La Podul Țestelor, se întâlnise cu Plângătorul și cu trei sute de sălbatici și câștigase o bătălie sângeroasă. Dar fusese o victorie scumpă. Mai mult de o sută de frați uciși, printre care Ser Andrew Tarth și Ser Aladale Wynch. Bătrâna Rodie în persoană se întorsese la Turnul Umbrei, grav rănit. Maester Mullin îl îngrijea, dar avea să treacă o vreme până când se va putea întoarce la Castelul Negru.

Când a citit asta, Jon a trimis-o pe Zei în Orașul Cârțiței, călare pe cel mai bun cal al lor, să-i roage pe săteni să-i ajute să înarmeze Zidul. Nu se mai întorsese. Când l-a trimis pe Mully după ea, el a revenit raportând că satul întreg era părăsit, până și bordelul. Cel mai probabil, Zei se luase după ei, pe drumul regelui. *Poate că ar trebui să facem toți același lucru*, cugetă Jon întunecat.

Se forță să mănânce, fie că-i era foame, fie că nu. Era de ajuns că nu putuse să doarmă, nu putea să continue și fără mâncare. *În plus, s-ar putea să fie ultima*

mea masă. S-ar putea să fie ultima pentru toți. Și astfel, Jon avea stomacul plin de pâine, slănină, ceapă și brânză când îl auzi pe Cal strigând:

— VINE!

Nimeni nu trebuia să întrebe ce venea. Și nici Jon nu avu nevoie de ochiul myrisher al maesterului ca să o vadă ivindu-se dintre corturi și copaci.

— De fapt nu prea seamănă cu o țestoasă, comentă Satin. Țestoasele nu au blană.

— Majoritatea n-au nici roți, zise Pyp.

— Sună cornul de război! porunci Jon, iar Kegs suflă de două ori lung, să-i trezească pe Grenn și pe ceilalți care dormeau după veghea de astă-noapte. Dacă veneau sălbaticii, Zidul avea nevoie de fiecare om. *Avem și așa prea puțini, martori sunt zeii.* Jon se uită la Pyp, la Kegs și Satin, la Cal și Owen Tolomacul, la Tim Bâlbâitul și la Mully, la Gheată Desperecheată și la ceilalți, încercând să și-i imagineze corp la corp cu o sută de sălbatici țipând în bezna înghețată a tunelului, doar cu câteva zăbrele de fier între ei. La asta avea să se ajungă, dacă nu puteau opri țestoasa înainte să spargă poarta.

— E mare, spuse Calul.

Pyp plescăi din buze.

— Gândește-te la toată supa pe care o s-o facem din ea.

Gluma era născută moartă. Până și Pyp avea glasul obosit. *Arată pe jumătate mort*, gândi Jon, *dar așa arătam toți.* Regele-de-Dincolo-de-Zid avea atât de mulți oameni încât putea să trimită asupra lor mereu alți atacatori, dar aceeași mână de frați în negru trebuia să întâmpine fiecare asalt și asta îi făcuse praf.

Jon știa că oamenii de sub blănuri și lemn împingeau din greu, cu umerii, încordându-se să țină roțile în mișcare, dar după ce țestoasa se va izbi de poartă, își vor înlocui sforile cu topoarele. Cel puțin, Mance nu-și trimitea astăzi mamuții. Asta îl bucura pe Jon. Puterea lor extraordinară se irosea la Zid, iar dimensiunile lor nu făceau decât să-i transforme în ținte ușoare. Ultimul murise încet, timp de o zi și jumătate, iar mugetele lui de jale fuseseră greu de suportat.

Țestoasa se strecura agale printre pietre, bușteni și tufișuri. Atacurile precedente îi costaseră pe sălbatici o sută de vieți sau mai multe. Majoritatea zăceau și acum acolo unde căzuseră. În perioadele de acalmie, ciorile veneau și le dădeau ocol, dar acum zburau țipând. Nu le plăcea înfățișarea acelei țestoase mai mult decât lor.

Satin, Calul și ceilalți îl priveau pe Jon, așteptându-i ordinele. Era atât de obosit încât nu mai știa nici unul. *Zidul e al meu*, își reaminti.

— Owen, Calule, la catapulte. Kegs, tu și Gheată Desperecheată, la scorpioni. Ceilalți, întindeți arcurile. Săgeți de foc. Să vedem dacă putem s-o ardem. Jon știa că era, probabil, un gest inutil, dar tot era ceva, decât să stea cu mâinile încrucișate.

Greoaie și înceată, țestoasa era o țintă bună, iar arcașii și arbaletistii o

transformară curând într-un arici hodorogit de lemn... dar pieile ude o apărau, întocmai cum apăraseră manteletele, și săgețile de foc se stinseră aproape imediat după ce o loviră. Jon înjură în barbă.

— Scorpioni, ordonă el. Catapulte.

Săgețile scorpionilor pătruseră adânc în piei, dar nu reușiră să facă mai mult rău decât săgețile de foc. Pietrele săltară pe carapacea țestoasei, lăsând adâncituri în straturile de piele. O piatră azvârlită dintr-o balistă ar fi zdrobit-o, poate, dar una dintre mașinării era și acum stricată, iar sălbaticii ocoliseră pe departe zona unde cealaltă își arunca încărcătura.

— Jon, nu se oprește, zise Owen Tolomacul.

Vedea asta și singur. Pas cu pas, metru cu metru, țestoasa se strecura mai aproape, rostogolindu-se, huruind și legănându-se în timp ce traversa câmpul de măcel. După ce sălbaticii o vor izbi de Zid, le va oferi tot adăpostul de care aveau nevoie până când topoarele își croiau drum prin porțile exterioare, reparate în pripă, înăuntru, sub gheață, vor înlătura dărâmăturile din tunel în câteva ore, iar apoi nimic nu le va mai sta în cale, în afară de două porți de fier, câteva cadavre pe jumătate înghețate și frații pe care Jon s-ar osteni să i-i trimită în cale, să lupte și să moară în întuneric.

La stânga lui, catapulta scoase o bufnitură și umplu aerul de pietre ce se roteau în zbor. Căzură pe țestoasă ca o grindină și ricoșară, inofensive, în toate părțile. Arcașii sălbatici continuau să tragă din spatele manteletelor. O săgeată se înfipse, cu un zgomot înăbușit, în capul unuia dintre oamenii de paie, iar Pyp spuse:

— Patru pentru Watt de la Lacul Lung. Avem egalitate. Dar următoarea săgeată șuieră pe lângă urechea lui. *Huo!* strigă el către cei de jos. Eu nu particip la concurs!

— Pieile nu se aprind, spuse Jon, pentru sine, ca și pentru ceilalți.

Singura lor speranță era să încerce să zdrobească țestoasa înainte să ajungă la Zid. Pentru asta, aveau nevoie de bolovani. Oricât de robustă ar fi fost țestoasa, o bucată mare de stâncă prăbușită direct deasupra ei, de la două sute cincizeci de metri înălțime, n-avea cum să nu producă anumite stricăciuni.

— Grenn, Owen, Kegs, e timpul.

De-a lungul adăpostului erau înșirate douăsprezece butoaie zdravene de stejar. Erau pline de pietre sfărâmate, prundiș din cel pe care frații obișnuiau să-l împrăstie pe poteci, ca să poată păși mai bine pe creasta Zidului. Cu o zi înainte, după ce văzuse oamenii liberi acoperind țestoasa cu piei de oaie, Jon îi spusese lui Grenn să toarne apă în butoaie, oricât de mult ar dura. Apa avea să se strecoare printre pietrele sfărâmate, iar peste noapte, totul avea să înghețe bocnă. Era lucrul cel mai asemănător cu un bolovan pe care-l puteau obține.

— De ce trebuie să le înghețăm? îl întrebase Grenn. De ce nu rostogolim pur și simplu butoaiele, așa cum sunt?

Jon îi răspunsese:

— Dacă, în coborâre, butoaiile s-ar zdrobi de Zid, ar exploda și pietrișul s-ar împrăști peste tot. Nu vrem să aruncăm o ploaie de pietricele peste ticăloși.

Își propti umărul de unul dintre butoaie, împreună cu Grenn, în timp ce Kegs și Owen se luptau cu un altul. Împreună, îl clătinară, să spargă gheața care se formase în jurul bazei.

— Cântărește o tonă, afurisitul, zise Grenn.

— Răstoarnă-l și rostogolește-l, spuse Jon. Încet; dacă îți trece peste picior, vei sfârși ca Gheată Desperecheată.

Îndată ce butoiul fu culcat, Jon înhață o torță și o flutură deasupra Zidului, încoace și încolo, destul cât să facă gheața să se topească puțin. Pelicula subțire de apă ajută butoiul să se rostogolească mai ușor. Prea ușor, de fapt. Fură cât pe ce să-l scape. Dar în cele din urmă, cu eforturile reunite ale celor patru, își rostogoliră bolovanul până la marginea Zidului și îl ridicară din nou în picioare.

Aveau patru butoaie aliniate deasupra porții, când Pyp strigă:

— Avem o țestoasă la poartă!

Jon își sprijini piciorul rănit și se aplecă peste zid, să se uite. *Împrejmuiți. Marsh ar fi trebuit să construiască împrejmuiți.* Atâtea lucruri ar fi trebuit să facă! Sălbaticii trăgeau uriașii morți din fața porții. Calul și Mully aruncau cu pietre asupra lor, iar lui Jon i se păru că vede un om prăbușindu-se, însă pietrele erau prea mici ca să aibă vreun efect asupra țestoasei. Se întreba ce vor face oamenii liberi cu mamutul care le stătea în cale, dar pe urmă văzu. Țestoasa era aproape cât un hambar, astfel că o împinseră pur și simplu peste cadavru. Piciorul îi zvâcnea, dar Calul îl apucă de braț și îl trase înapoi la loc sigur.

— N-ar trebui să te apleci așa, îi spuse băiatul.

— Ar fi trebuit să ridicăm împrejmuiți. Lui Jon i se părea că aude bubuitul topoarelor pe lemn, dar era probabil teama care îi răsuna în urechi. Se uită la Grenn: Dă-i drumul.

Grenn se duse în spatele unui butoi, se propti cu umărul în el, gemu și începu să împingă. Owen și Mully se apropiară să-l ajute. Împinseră butoiul cu o palmă și jumătate dincolo de margine, apoi încă pe atât. Și dintr-odată, nu mai era.

Auziră bufnitura când se lovi de Zid și apoi, mult mai tare, trosnetul și pârâitul de lemn crăpat, urmat de urlate și răcnete. Satin scoase un țipăt de bucurie, iar Owen Tolomacul începu să danseze în cercuri, în timp ce Pyp se aplecă și strigă:

— Țestoasa era înțesată cu iepuri. Uitați-vă la ei cum sar afară!

— Încă o dată, răcni Jon, iar Grenn și Kegs își proptiră umerii în următorul butoi, trimițându-l în văzduh.

Când isprăviră, partea din față a țestoasei lui Mance era o ruină, zdrobită și despicată, iar sălbaticii ieșeau prin celălalt capăt și se îndreptau în goană către tabăra lor. Satin își scoase la iveală arbaleta și trimise după ei câteva săgeți, ca să-i vadă plecând mai repede. Grenn zâmbea în barbă. Pyp făcea glume, dar unii dintre ei aveau să moară astăzi.

Măine, la noapte... Jon aruncă o privire către adăpost. Mai erau opt butoaie acolo unde, cu câteva clipe înainte, fuseseră douăsprezece. Atunci își dădu seama cât era de obosit și cât de tare îl durea rana. *Trebuie să dorm. Măcar câteva ore.* Ar putea să se ducă la Maester Aemon, după niște vin al viselor, asta l-ar ajuta.

— Cobor la Turnul Regelui, le spuse el. Chemați-mă dacă Mance reușește ceva. Pyp, Zidul e al tău.

— Al meu? făcu Pyp.

— Al lui? se miră Grenn.

Zâmbind, îi lăsă nedumeriți și coborî în cușcă.

O cupă de vin al viselor îl ajută, într-adevăr. Somnul îl cuprinse îndată ce se întinse în patul îngust din odaia sa. Fu bântuit de vise ciudate, nedeslușite, pline de glasuri străine, strigăte și țipete și de sunetul cornului de război, grav și puternic, o singură notă bubuitoare care stăruia în aer.

Când se trezi, cerul era negru dincolo de gaura de tragere care îi servea drept fereastră, iar deasupra lui stăteau patru bărbați pe care nu îi cunoștea. Unul ținea un felinar.

— Jon Snow, vorbeai răstit cel mai înalt dintre ei, încalță-te și vino cu noi.

Primul lui gând năuc fu că Zidul căzuse, cumva, în timp ce dormea, că Mance Rayder mai trimisese uriași sau altă țestoasă și trecuse de poartă. Dar când se frecă la ochi, văzu că străinii erau înveșmântați în negru. *Sunt oameni ai Rondului de Noapte, își dădu el seama.*

— Unde să vin? Cine sunteți?

Bărbatul înalt făcu un semn și doi dintre ceilalți îl traseră pe Jon din pat. Călăușiți de felinar, îl conduseră afară din odaie și în sus pe scară, către solarul Bătrânului Urs. Acolo îl văzu pe Maester Aemon stând în picioare lângă foc, cu mâinile în jurul unui toiag de scorombar. Septonul Cellador era pe jumătate beat, ca de obicei, iar Ser Wynton Stout dormea pe bancheta de sub fereastră. Ceilalți frați îi erau necunoscuți. Toți, în afară de unul.

Imaculat în mantia lui tivită cu blană, Ser Alliser Thorne se întoarse și spuse:

— Iată-l pe trădător, lordul meu. Bastardul lui Ned Stark de Winterfell.

— Nu sunt trădător, Thorne, spuse Jon cu răceală.

— Vom vedea. În scaunul de piele din spatele mesei, unde își scria Bătrânul Urs scrisorile, ședea un bărbat mare, voinic, gușat, pe care Jon nu-l mai văzuse.

— Da, vom vedea, repetă el. Sper că n-o să negi că ești Jon Snow. Fiul lui Ned Stark.

— Lordul Snow, îi place să-și spună. Ser Alliser era un bărbat slab, uscățiv, bine legat și musculos, și în clipa aceea ochii săi de cremene erau întunecați și ironici.

— Tu ești cel care mi-ai spus Lord Snow, îi aminti Jon. Lui Ser Alliser îi plăcea să poreclească băieții pe care îi antrena, pe când era maestru de arme la Castelul Negru. Bătrânul Urs îl trimisese la Eastwatch-by-the-Sea. *Ceilalți*

trebuie să fie oameni de la Eastwatch. Corbul a ajuns la Cotter Pyke și ne-a trimis ajutoare. Câți oameni ai adus? îl întrebă pe bărbatul din spatele mesei.

— Eu pun întrebările, răspunse bărbatul gușat. Ești acuzat de sperjur, lașitate și dezertare, Jon Snow. Negi că ți-ai abandonat frații, lăsându-i să moară la Pumnul Primilor Oameni, alăturându-te sălbaticului Mance Rayder, acest așa-zis Rege-de-Dincolo-de-Zid?

— *Abandonat...?* Jon aproape că se înecă rostind cuvântul.

Atunci interveni Maester Aemon.

— Lordul meu, Donai Noye și cu mine am discutat aceste probleme când Jon Snow a revenit printre noi, și am fost mulțumiți de explicațiile lui.

— Ei, bine, *eu* nu sunt mulțumit, Maester, zise bărbatul gușat. Vreau să aud aceste *explicații* cu urechile mele. Da, le voi auzi!

Jon își înghiți mânia.

— N-am abandonat pe nimeni. Am plecat de la Pumn cu Qhorin Halfhand, să cercetăm Trecătoarea Țipătului. M-am alăturat sălbaticilor din ordinul lui. Halfhand se temea că Mance ar fi putut găsi Cornul Iernii...

— Cornul Iernii? Ser Alliser râse înfundat. Ți s-a ordonat și să le numeri snarcii, Lord Snow?

— Nu, dar le-am numărat *uriazii* cât am putut de bine.

— *Ser*, ripostă gușatul. O să i te adresezi lui Ser Alliser cu *ser*, și mie cu *lordul meu*. Sunt Janos Slynt, Lord de Harrenhal și comandant aici, la Castelul Negru, până când se întoarce Bowen Marsh cu garnizoana lui. O se ne acorzi respect, da. N-o să stau să aud cum un cavaler de vază ca bunul Ser Alliser e batjocorit de un trădător. Negi că ai luat o femeie sălbatică în patul tău?

— Nu. Suferința lui Jon pentru pierderea Ygrittei era prea proaspătă ca să se lepede acum de ea. Nu, lordul meu.

— Presupun că tot Halfhand ți-a poruncit să te destrăbălezi cu târfa aia nespălată, nu? întrebă Ser Alliser cu un zâmbet atotștiutor.

— *Ser*. Nu era o târfă, *ser*. Halfhand mi-a spus să nu mă împotrivesc, orice mi-ar cere sălbaticii, dar... n-o să neg că am mers dincolo de ceea ce ar fi trebuit să fac, că am... ținut la ea.

— Atunci recunoști că ești un sperjur, constată Janos Slynt.

Jumătate din cei de la Castelul Negru vizitau Orașul Cârțiței din când în când, să caute comori îngropate în bordel. Jon știa asta, dar n-avea de gând să o dezonoreze pe Ygritte comparând-o cu târfele din Orașul Cârțiței.

— Mi-am încălcat jurămintele cu o femeie. Asta recunosc. Da.

— Da, *lordul meu*. Când Slynt se înfură, îi tremura gușa. Era vânjos, cum fusese Bătrânul Urs și, cu siguranță, avea să fie la fel de pleșuv, dacă ajungea la vârsta lui Mormont. Jumătate din păr îi căzuse deja, deși nu putea să aibă mai mult de patruzeci de ani.

— Da, lordul meu, spuse Jon. Am mers cu sălbaticii și am mâncat cu ei, așa

cum mi-a ordonat Halfhand, și am primit-o pe Ygritte sub blănurile mele. Dar, îți jur, nu mi-am lepădat niciodată mantia neagră. Am fugit îndată ce am putut și n-am ridicat niciodată brațul împotriva fraților mei sau a regatului.

Ochii mici ai Lordului Slynt îl cercetară.

— Ser Glendon, porunci el, adu-l pe celălalt ostatic. Ser Glendon era bărbatul înalt care îl trăsesese pe Jon din pat. Alți patru ieșiră cu el din încăpere, dar se întoarseră destul de repede cu ostaticul, un bărbat mic, pământiu și zbârcit, legat în lanțuri la mâini și la picioare. Avea sprâncenele împreunate, fruntea înaltă, în formă de inimă, și o mustață care părea o dâră de noroi deasupra buzei, dar fața îi era umflată și plină de vânătăi și aproape toți dinții îi fuseseră spărți.

Oamenii de la Eastwatch îl azvârliră cu brutalitate pe podea. Lordul Slynt se încruntă la el.

— El e cel despre care ai vorbit?

Ostaticul clipi din ochii săi mici și gălbui.

— Da. Până în clipa aceea, Jon nu-l recunoscuse pe Rattleshirt. *E alt om fără armura lui*, gândi Jon. Da, repetă sălbaticul, el e lașul care l-a omorât pe Halfhand. Sus, la Colții de Gheață s-a întâmplat, după ce am prins celelalte ciori și le-am omorât, până la ultima. Am fi făcut același lucru și cu el, numai că s-a milogit pentru viața lui de nimic. S-a oferit să ni se alăture, dacă-l primim. Halfhand a jurat c-o să-l vadă întâi mort pe lașul ăsta, dar lupul l-a sfâșiat pe Qhorin în bucăți și el i-a tăiat beregata. Îi aruncă lui Jon un zâmbet știrb și scuipă sânge la picioarele lui.

— Ei? zise aspru Janos Slynt. Negi asta? Sau susții că Qhorin ți-a ordonat să-l omori?

— Mi-a spus... Cuvintele îi veneau greu. Mi-a spus să fac *orice* îmi vor cere.

Slynt își roti ochii, privindu-i pe ceilalți oameni de la Eastwatch din încăpere.

— Băiatul ăsta are impresia că am căzut în cap, dintr-o căruță cu napi?

— Minciunile nu te vor salva acum, Jon Snow, îl avertiză Ser Alliser Thorne. Vrem să auzim adevărul din gura ta, bastardule.

— V-am spus adevărul. Căii se prăpădeau și Rattleshirt era în spatele nostru. Qhorin mi-a spus să mă prefac că vreau să mă alătur sălbaticilor. *Nu trebuie să te împotrivești, orice ți-ar cere*, mi-a spus. Știa că mă vor face să-l omor. Rattleshirt avea să-l omoare oricum, Halfhand știa și asta.

— Așa că acum susții că marele Qhorin Halfhand se temea de creatura asta? Slynt se uită la Rattleshirt și pufni.

— Toată lumea se teme de Stăpânul Oaselor, mârâi sălbaticul.

Ser Glendon îl lovi cu piciorul și Rattleshirt căzu iarăși în tăcere.

— N-am spus așa ceva, insistă Jon.

Slynt lovi cu pumnul în masă.

— Te-am auzit! Lordul Alliser te-a dibuit bine, se pare. Minți printre dinții tăi de bastard. Ei, bine, n-o să tolerez asta! Poate că pe *fierarul* ăsta infirm l-ai

păcălit, dar nu pe Janos Slynt! O, nu, Janos Slynt nu înghite minciunile așa de ușor. Credeai că am capul îndesat cu varză?

— Nu știi cu ce ți-e îndesat capul, Lordul meu.

— Lordul Snow e, înainte de toate, arogant, remarcă Ser Alliser. L-a omorât pe Qhorin întocmai cum tovarășii lui trădători l-au omorât pe Mormont. Nu m-ar surprinde să aflu că totul a făcut parte din același plan murdar. S-ar putea foarte bine ca și Benjen Stark să fie implicat în toate astea. După câte știm, chiar în clipa aceasta stă în cortul lui Mance Rayder. Știi cum sunt cei din Casa Stark, lordul meu.

— Știu, zise Janos Slynt. Îi cunosc prea bine.

Jon își scoase mănuașă și le arătă mâna arsă.

— M-am ars apărându-l pe Lordul Mormont de o creatură. Și unchiul meu a fost un om de onoare. Nu și-ar fi trădat niciodată jurămintele.

— Întocmai ca tine? îl luă în râs Ser Alliser.

Septonul Cellador își drese glasul.

— Lord Slynt, spuse el, acest băiat a refuzat să-și spună jurămintele, așa cum se cuvine, în sept, și s-a dus dincolo de Zid, să le rostească în fața unui copac al inimii. Zeii tatălui său, a spus, dar aceia sunt și zeii sălbaticilor.

— Sunt zeii Nordului, septonule. Maester Aemon era politicoș, dar ferm. Lorzii mei, când Donai Noye a fost omorât, tânărul acesta, Jon Snow, a fost cel care a preluat comanda Zidului și l-a apărât împotriva întregii furii a Nordului. A dat dovadă de curaj, devotament și ingeniozitate. Dacă n-ar fi fost el, l-ai fi găsit aici pe Mance Rayder când ai fi venit, Lord Slynt. Îl judecați greșit. Jon Snow a fost administratorul și scutierul Lordului Mormont. A fost ales pentru misiunea aceasta fiindcă Lordul Comandant îl socotea un tânăr care promite mult. Ca și mine.

— Promite? se miră Slynt. Ei, bine, promisiunile se pot dovedi false. Măinile îi sunt pătate de sângele lui Qhorin Halfhand. Zici că Mormont avea încredere în el, dar ce-i cu asta? Știi ce înseamnă să fii trădat de oameni în care ai avut încredere. O, da. Și cunosc și felul de-a fi al lupilor. Îndreptă un deget către fața lui Jon. Tatăl tău a murit ca un trădător.

— Tatăl meu a fost ucis. Pe Jon nu-l mai interesa ce îi făceau, dar nu avea de gând să îndure nici o minciună despre tatăl său.

Slynt se făcu roșu ca racul.

— Ucis? Țânc obraznic! Regele Robert nici nu se răcise în groapă când Lordul Eddard a pornit împotriva fiului său. Se ridică în picioare; era un bărbat mai scund decât Mormont, dar cu pieptul și brațele vânjoase și un burdihan pe măsură. O sulită minusculă de aur cu vârful acoperit cu email roșu îi prindea mantia pe umăr. Tatăl tău a murit de sabie, dar a avut sânge nobil, a fost Mâna Regelui. Pentru tine un ștreang va fi de ajuns. Ser Alliser, du-l pe acest trădător într-o celulă de gheață.

— Lordul meu e înțelept. Ser Alliser îl înhață pe Jon de braț.

Jon se smulse din strânsoare și îl apucă pe cavalier de gât cu atâta sălbăcie încât îl ridică de la podea. L-ar fi sugrumat dacă oamenii din Eastwatch nu ar fi intervenit. Thorne se dădu înapoi, clătînându-se, frecându-și urmele pe care degetele lui Jon i le lăsaseră pe gât.

— Acum vedeți și voi, frații mei, băiatul e un sălbatic.

TYRION

Când se crăpă de ziuă, descoperi că numai gândul la mâncare îi repugna. *Până diseară, aş putea fi condamnat.* Simțea o amăreală în stomac și îl mânca nasul. Tyrion se scarpină cu vârful cuțitului. *Un ultim martor de suportat, apoi e rândul meu.* Dar ce avea de făcut? Să nege totul? Să-i acuze pe Sansa și Ser Dontos? Să mărturisească, în speranța că-și va petrece tot restul vieții la Zid? Să se lase în voia sorții și să se roage ca Vipera Roșie să-l înfrângă pe Ser Gregor Clegane?

Tyrion înfipse apatic cuțitul în bucata grasă și cenușie de cârnă, închipuindu-și că e sora lui. *E al naibii de frig la Zid, dar cel puțin aş scăpa de Cersei.* Nu se gândea că ar fi un cercetaș prea grozav, dar Rondul de Noapte avea nevoie și de oameni deștepți, nu numai de oameni puternici. Așa îi spusese Lordul Comandant Mormont, când vizitase Castelul Negru. *Dar există acele jurăminte supărătoare.* Asta ar însemna să pună capăt căsătoriei sale și oricăror pretenții pe care le-ar putea avea față de Casterly Rock, însă, oricum, nu părea sortit să se bucure nici de una, nici de alta. Și parcă-și amintea că într-un sat din apropiere se afla un bordel...

Nu era viața la care visase, dar era viață. Și ca să o dobândească, nu avea altceva de făcut decât să se încreadă în tatăl său, să se ridice pe picioarele-i mici și să spună: *Da, sunt vinovat, mărturisesc.* Asta era partea care îi pune un nod în stomac. Aproape că-și dorea să fi săvârșit crima cu adevărat, dacă trebuia să tragă ponoasele oricum.

— Stăpâne, zise Podrick Payne. Au venit, stăpâne. Ser Addam. Și mantiiile aurii. Așteaptă afară.

— Pod, spune-mi adevărul, crezi că eu am făcut-o?

Băiatul șovăi. Când încercă să vorbească, nu reuși decât să bolborosească, fără vlagă.

Sunt condamnat. Tyrion oftă.

— Nu-i nevoie să-mi răspunzi. Mi-ai fost un bun scutier. Mai bun decât meritam. Orice s-ar întâmpla, îți mulțumesc pentru devotamentul tău.

Ser Addam Marbrand aștepta în fața ușii, cu șase mantii aurii. Se părea că în dimineața aceasta nu avea nimic de spus. *Alt om bun care mă crede criminal.* Tyrion își adună toată demnitatea de care era capabil și coborî treptele, cu mersu-i legănat. Simțea privirile tuturor asupra lui, în timp ce traversa curtea: gărziile de

pe ziduri, rândașii din fața grajdurilor, ajutoarele de la bucătărie, spălătoresele și slujnicuțele. În sala tronului, cavalerii și lorzii mărunți se dădură la o parte, făcându-le loc să treacă și sușotind cu doamnele lor.

Îndată ce Tyrion își ocupă locul din fața judecătorilor, un alt grup de mantii aurii o aduse înăuntru pe Shae.

O mână rece i se strânse în jurul inimii. *A trădat-o Varys*, gândi el. Apoi își aminti. *Nu, eu însumi am trădat-o. Ar fi trebuit s-o las în slujba lui Lollys. Bineînțeles că le-au interogat pe slujnicele Sansei, și eu aș fi făcut la fel.* Tyrion își scarpină cicatricea netedă din locul unde-i fusese nasul, întrebându-se de ce se ostenise Cersei. *Shae nu știe nimic ce mi-ar putea face vreun rău.*

— Au pus totul la cale împreună, grăi Shae, acea ființă pe care o iubise. Pezevenghiul și Lady Sansa au plănuit totul, după moartea Tânărului Lup. Sansa voia răzbunare pentru fratele ei, iar Tyrion voia să aibă tronul. Urma să-și omoare sora, iar apoi propriul tată, ca să poată să-i fie Mână Prințului Tommen. Dar după un an și ceva, înainte ca Tommen să fie prea mare, l-ar fi omorât și pe el, ca să-i ia coroana de pe cap.

— Cum e posibil să știi toate astea? întrebă Prințul Oberyn. De ce să-i fi divulgat Pezevenghiul asemenea planuri slujitoarei soției sale?

— Am auzit fără să vreau unele discuții, răspunse Shae, iar stăpânei i-a mai scăpat câte ceva. Dar cele mai multe lucruri le-am auzit chiar de pe buzele lui. N-am fost doar slujitoarea Doamnei Sansa. Am fost târfa lui de când se află aici, la Debarcaderul Regelui. În dimineața nunții, m-a târât jos, unde se află craniile de dragoni, și s-a culcat cu mine acolo, cu monștrii de jur împrejur, iar când am plâns, a spus că ar trebui să fiu mai recunoscătoare, că nu orice fată are norocul să fie târfa regelui. Atunci mi-a zis cum plănuia să devină rege. Mi-a spus că bietul Joffrey nu va avea parte niciodată de mireasa lui așa cum avea el parte de mine. Atunci, Shae începu să plângă cu suspine. Nu mi-am dorit să fiu târfa, lorzii mei. Urma să mă căsătoresc. Era scutier, un băiat bun și viteaz, de viță nobilă. Dar Pezevenghiul m-a văzut la Furca Verde și l-a pus pe băiatul cu care voiam să mă mărit în primul rând de atac, și după ce a fost omorât, și-a trimis brutele să mă aducă în cortul lui. Shagga cel mare și Timett, cel cu ochiul ars. Mi-a spus că, dacă nu-l satisfac, mă dă pe mâna lor, așa că m-am supus. Apoi m-a adus în oraș, ca să fiu aproape când mă voia. M-a obligat să fac lucruri atât de rușinoase... Prințul Oberyn o privi curios:

— Ce fel de lucruri?

— Lucruri *de nedescris*. Pe când lacrimile se rostogoleau încet pe obraji frumoși ai lui Shae, fiecare bărbat din sală voia, fără îndoială, s-o ia în brațe și s-o aline. Cu gura și... alte părți, stăpâne. Toate părțile. Mă folosea în fel și chip... și obișnuia să mă pună să spun cât de mare era. *Uriășul meu*, trebuia să-i spun. *Uriășul meu Lannister*.

Osmund Kettleblack izbucni primul în râs. Boros și Meryn i se alăturară, apoi

Cersei, Ser Loras și mai mulți lorzi și doamne decât putea număra. Hohotele nestăpânite făcură tavanul să răsunе și zguduiră Tronul de Fier.

— E adevărat, protestă Shae. Uriașul meu Lannister. Hohotele se stârniră de două ori mai puternice.

Gurile erau strâmbe de răs, burțile tremurau. Unii râdeau atât de tare încât făceau bulbuci la nas.

V-am salvat pe toți, gândi Tyrion. Am salvat acest oraș ticălos și toate viețile voastre de nimic. Erau sute de oameni în sala tronului și toți râdeau, în afară de tatăl lui. Sau așa părea. Până și Vipera Roșie chicotea, iar Mace Tyrell se prăpădea de răs, dar Lordul Tywin Lannister stătea între ei de parcă ar fi fost de piatră, cu degetele întinse sub bărbie.

Tyrion veni în față.

— *LORZII MEI!* strigă el. Trebuia să strige, ca să aibă vreo speranță să fie auzit.

Tatăl său ridică o mână. Încetul cu încetul, sala se liniști.

— Luați-o pe târfa asta mincinoasă din fața ochilor mei, spuse Tyrion, și o să vă ofer mărturisirea pe care o așteptați.

Lordul Tywin clătină din cap și făcu semn cu mâna. Shae părea îngrozită de mantiile aurii care se grupară în jurul ei. În timp ce o scoteau din sală, ochii ei îi întâlneau pe ai lui Tyrion. Era rușine sau spaimă ceea ce vedea în ei? Se întreba ce îi promisese Cersei. *O să primești ce ai cerut, aur sau giuvaiere,* gândi el privind-o cum se îndepărtează, *dar cât ai clipi te va trimite să distrezi mantiile aurii din cazărmi.*

Tyrion ridică privirea către ochii necruțători și verzi ai tatălui său, cu pepitele lor de aur rece și strălucitor.

— Vinovat, spuse el, atât de vinovat. Asta voiati să auziți?

Lordul Tywin nu spuse nimic. Mace Tyrell clătină din cap. Prințul Oberyn părea ușor dezamăgit.

— Recunoști că l-ai otrăvit pe rege?

— Nimic de felul acesta, răspunse Tyrion. Pentru moartea lui Joffrey sunt nevinovat. Sunt vinovat de o crimă și mai monstruoasă. Făcu un pas în fața tatălui său: M-am născut. Am trăit. Sunt vinovat că sunt pitic, mărturisesc. Și indiferent de câte ori m-a iertat tatăl meu, am persistat în infamia mea.

— E o nebulie, Tyrion, afirmă Lordul Tywin. Vorbește la subiect. Nu ești judecat pentru că ești pitic.

— Aici greșești, nobile tată. Am fost judecat toată viața pentru că sunt pitic.

— Nu ai nimic de spus în apărarea ta?

— Nimic. Doar atât: nu l-am omorât. Deși acum îmi doresc s-o fi făcut. Tyrion se întoarse cu fața către cei din sală, o mare de chipuri palide. Mi-aș dori să am destulă otravă pentru voi toți. Mă faceți să regret că nu sunt monstrul care ați vrea să fiu, dar n-am ce face. Sunt nevinovat, dar nu îmi voi găsi dreptatea aici. Nu-mi

dați de ales decât să apelez la zei. Cer duel judiciar.

— Ți-ai pierdut mințile? îl întrebă tatăl său.

— Nu, mi le-am găsit. *Cer duel judiciar!*

Dulcea lui surioară era cât se poate de încântată.

— Are acest drept, lorzii mei, le reaminti ea judecătorilor. Să lăsăm zeii să judece. Ser Gregor Clegane va lupta pentru Joffrey. S-a întors în oraș alaltăieri noapte, să-și pună sabia în slujba mea.

Fața Lordului Tywin era atât de întunecată încât, pentru o clipă, Tyrion se întrebă dacă nu cumva băuse și el niște vin otrăvit. Lovi cu pumnul în masă, prea furios ca să vorbească. Mace Tyrell fu cel care se întoarse către Tyrion, adresându-i întrebarea:

— Ai un campion care să-ți apere nevinovăția?

— Are, lordul meu. Prințul Oberyn din Dorne se ridică în picioare. Piticul m-a convins.

Vacarmul era asurzitor. Tyrion se delecta în mod special cu îndoiala care licări dintr-odată în ochii lui Cersei. O sută de mantii aurii reușiră cu greu, lovind cu sulile în podea, să potolească sala tronului. Până atunci, Lordul Tywin își revenise.

— Chestiunea se va rezolva mâine, declară el cu glas de fier. Eu m-am spălat pe mâini. Îi aruncă fiului său pitic o privire amenințătoare și rece, apoi ieși din sală cu pași mari, pe ușa regelui din spatele Tronului de Fier, cu fratele său Kevan alături.

Mai târziu, întors în celula sa, Tyrion își turnă o cupă de vin și îl trimise pe Podrick Payne după brânză, pâine și măslina. Se îndoia că putea înghiți o mâncare mai grea în momentul de față. *Credeai că o să fiu umil, tată?* întrebă el umbra pe care lumânările o pictau pe perete. *Semăn prea mult cu tine în privința asta.* Se simțea ciudat de liniștit, acum că smulsese puterea de viață și de moarte din mâinile tatălui său și o pusese în mâinile zeilor. *Presupunând că există zei și că se sinchisesc. Dacă nu, atunci sunt în mâini dornishene.* Indiferent ce se va întâmpla, Tyrion avea satisfacția că spulberase planurile Lordului Tywin. Dacă câștiga Prințul Oberyn, asta ar atâta Highgardenul împotriva dornishenilor.

Mace Tyrell l-ar vedea pe cel care îi schilodise fiul ajutându-l să scape de pedeapsa cuvenită pe piticul care fusese gata să-i otrăvească fiica. Iar dacă triumfa Muntele, Doran Martell ar putea cere să afle de ce fratele său a primit moarte în loc de dreptatea pe care i-o promisese Tyrion. Până la urmă, era posibil ca Dornul s-o încoroneze pe Myrcella.

Aproape că merita să moară, știind câte necazuri pricinuisese. *Vei veni să vezi sfârșitul, Shae? Vei sta acolo, cu ceilalți, privind cum Ser Ilyn îmi taie capul ăsta hidos? Îți va fi dor de uriașul tău Lannister după ce va muri?* Bău vinul, lăsă cupa deoparte și începu să cânte vesel:

*Prin oraș, printre străzi el călare venea,
coborând din înalt, dintre munți,
Pe alei și pe scări și prin piețe trecea,
spre femeia cu șoapte fierbinți.
O comoară ascunsă femeia-i era,
rușinea și dragostea lui,
Căci nici lanț, nici cetate nimic nu-nsemna
pe lângă un dulce sărut.*

Ser Kevan nu îl vizită în seara aceea. Era, probabil, cu Lordul Tywin, încercând să-i împace pe Tyrelli. *Mă tem că l-am văzut pentru ultima oară pe unchiul meu.* Își mai turnă o cupă de vin. Păcat că ceruse moartea lui Symon Gură de Argint înainte de a afla toate cuvintele cântecului. Nu suna rău, la drept vorbind. Mai ales față de cele care aveau să fie scrise despre el, de acum înainte.

— *Căci o mână de galbeni e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei,* cântă el. Poate că ar trebui să scrie chiar el celelalte versuri. Dacă apuca să trăiască atât.

În noaptea aceea, surprinzător, Tyrion Lannister dormi un somn lung și adânc. Se deșteptă la primele raze de lumină, odihnit și cu poftă de mâncare și înfulecă pâine prăjită, caltaboș, plăcinte cu mere și o porție dublă de ouă fripte cu ceapă și ardei iuți din Dorne. Apoi ceru permisiunea paznicilor să își viziteze campionul. Ser Addam își dădu consimțământul.

Tyrion îl găsi pe Prințul Oberyin bând o cupă de vin roșu în timp ce își îmbrăca armura. Era ajutat de patru dintre cei mai tineri lorzi din Dorne.

— Bună dimineața, lordul meu, spuse prințul. Dorești o cupă de vin?

— Crezi că e bine să bei înainte de luptă?

— Întotdeauna beau înainte de luptă.

— Asta te-ar putea omorî. Mai rău, m-ar putea omorî *pe mine*.

Prințul Oberyin râse.

— Zeii îi apără pe cei nevinovați. Ești nevinovat, nădăjduiesc.

— Doar de uciderea lui Joffrey, recunosc Tyrion. Sper că știi într-adevăr ce te așteaptă. Gregor Clegane este...

— ... mare? Așa am auzit.

— Are mai bine de doi metri și trebuie să cântărească treizeci de pietre, e numai mușchi. Luptă cu o spadă pentru două mâini, dar poate s-o mânuiască și cu una singură. Se știe că a tăiat oameni în două cu o unică lovitură. Armura lui e atât de grea încât nici un om mai scund nu ar putea să-i suporte povara, darămite să se miște în ea.

Prințul Oberyin nu era impresionat.

— Am mai omorât oameni masivi. Trucul e să-i dobori de pe picioare. Odată ajunși la pământ, sunt morți. Dornisheanul părea atât de vesel și încrezător încât Tyrion aproape se liniști, până când Prințul Oberyin se întoarse și spuse:

— Daeron, sulița mea!

Ser Daeron i-o aruncă și Vipera Roșie o prinse din zbor.

— Ai de gând să-l înfrunți pe Munte cu o *suliță*? Asta îl făcu pe Tyrion să se simtă la fel de neliniștit ca la început. În bătălii, șirurile de sulițe strânse una lângă alta formau un scut nemaipomenit, dar un duel cu un spadasin iscusit era cu totul altceva.

— Nouă, în Dorne, ne plac mult sulițele. În plus, e singurul mod de a-l împiedica să mă atingă. Uită-te, Lord Pezevenghi, dar nu pune mâna. Sulița era din lemn de frasin rotunjit, lungă de doi metri și jumătate, netedă, groasă și grea. Ultima jumătate de metru era din oțel: un cap de suliță suplu, în formă de frunză, îngustându-se într-o țepușă primejdioasă. Marginile păreau destul de ascuțite pentru bărbierit. Când Oberyin o învârti între palme, marginile aruncară sclipiri negre. *Ulei? Sau otravă?* Tyrion hotărî că prefera să nu știe.

— Sper că te descurci cu asta, zise el cu inima îndoită.

— Nu vei avea nici un motiv să te plângi. Dar Ser Gregor s-ar putea să aibă. Oricât de groasă i-ar fi platoșa, la încheieturi vor fi spații goale. Sub coate și genunchi, sub brațe... Voi găsi un loc unde să-l gădil, îți promit. Așeză sulița deoparte. Se spune că un Lannister își plătește întotdeauna datoriile. Poate că o să te întorci cu mine la Sunspear, după ce se termină măcelul de astăzi. Fratele meu Doran ar fi încântat să-l cunoască pe moștenitorul de drept de la Casterly Rock, mai cu seamă dacă ar aduce-o cu el pe încântătoarea lui soție, Doamna de Winterfell.

Oare șarpele ăsta crede că am pitit-o pe Sansa pe undeva, ca pe o nucă? Ori că-mi fac provizii pentru iarnă? Dacă așa stăteau lucrurile, Tyrion nu avea de gând să-i deschidă ochii.

— O călătorie la Dorne ar putea fi foarte plăcută, dacă mă gândesc la asta.

— Planifică-ți o vizită lungă. Prințul Oberyin își sorbi vinul. Tu și cu Doran aveți de discutat multe subiecte de interes comun. Muzica, negoțul, istoria, vinul, gologanul piticului... legile moștenirii și ale succesiunii. Fără îndoială, sfatul unui unchi i-ar fi de folos Reginei Myrcella, în vremurile dificile care o așteaptă.

Dacă Varys își avea ciripitorii prin preajmă, Oberyin le umplea urechile din belșug.

— Cred că o să beau, până la urmă, cupa aia cu vin, zise Tyrion. *Regina Myrcella?* Ar fi fost mai ademenitor dacă ar fi avut-o, într-adevăr, pe Sansa vârată sub mantie. *Dacă Sansa s-ar declara în favoarea Myrcellei în detrimentul lui Tommen, oare Nordul ar urma-o?* Vipera făcea aluzie la trădare. Oare ar putea Tyrion într-adevăr să se ridice împotriva lui Tommen, împotriva propriului său tată? *Cersei ar scuipa sânge.* Poate că ar merita, fie și numai pentru asta.

— Îți amintești povestea pe care ți-am spus-o la prima noastră întâlnire, Pezevenghiule? Întrebă Prințul Oberyin, în timp ce Bastardul de la Godsgrace îngenunche în fața lui, să-i încheie armura de gambe. Eu și sora mea nu am venit

la Casterly Rock numai ca să-ți vedem coada. Eram într-un fel de expediție. O expediție care ne-a dus la Starfall, la Arbor, în Orașul Vechi, pe Insulele Scutului, la Crakehall și în cele din urmă la Casterly Rock..., dar adevărata noastră destinație era căsătoria. Doran era logodit cu Lady Mellario de Norvos, așa că el a rămas pe post de castelan la Sunspear. Eu și sora mea nu eram promiși. Eliei i s-a părut palpitant. Era la vârsta aventurilor și sănătatea ei plăpândă nu-i îngăduise niciodată să călătorească prea mult. Eu preferam să mă distrez luându-i în răs pe pețitorii surorii mele. Unuia îi ziceam Micul Lord Ochi-Leneș, altuia Scutierul Buze-de-Calmar și pe unul îl poreclisem Balena Umblătoare. Genul ăsta de distracție. Singurul care era cât de cât prezentabil a fost tânărul Baelor Hightower. Un flăcău frumușel, iar sora mea a fost pe jumătate îndrăgostită de el, până când a avut ghinionul să scape vânturi în prezența noastră. L-am numit pe loc Baelor Vântosul și, după aceea, Elia n-a mai putut să se uite la el fără să izbucnească în răs. Eram un tânăr monstros, cineva ar fi trebuit să-mi taie limba aia ascuțită.

Da, îl aprobă Tyrion în tăcere. Baelor Hightower nu mai era tânăr, dar rămăsese moștenitorul Lordului Leyton. Bogat, frumos, un cavaler cu o reputație strălucită. *Baelor Zâmbet-Strălucitor* i se spunea acum. Dacă Elia s-ar fi măritat cu el în loc de Rhaegar Targaryen, poate că acum ar fi fost în Orașul Vechi, cu copiii crescând în jurul ei. Tyrion se întreba câte vieți fuseseră spulberate de acel vânt.

— Lannisportul a fost punctul final al călătoriei noastre, continuă Prințul Obery, în timp ce Ser Aron Qorgyle îl ajuta să-și îmbrace tunica de piele vătuiră și începu să i-o lege la spate. Știi că mamele noastre se cunoșteau de mult?

— Parcă îmi amintesc că au fost la curte împreună, când erau copile. Companioane ale Prințesei Rhaella?

— Întocmai. Eram convinși că mamele noastre au copt împreună acest plan. Scutierul Buze-de-Calmar și cei din tagma lui și diversele fecioare cu fețele pline de coșuri care au fost plimbate prin fața mea erau doar migdalele dinaintea ospățului, menite să ne deschidă apetitul. Felul principal urma să fie servit la Casterly Rock.

— Cersei și Jaime.

— Ce pitic isteț! Elia și cu mine eram mai mari, desigur. Fratele și sora ta nu puteau să aibă mai mult de opt sau nouă ani. Totuși, o diferență de cinci-șase ani e destul de mică. Iar pe corabia noastră era o cabină goală, o cabină foarte frumoasă, ca una pe care ai păstra-o pentru o persoană de viță nobilă. De parcă ar fi fost aranjat să aducem pe cineva cu noi înapoi la Sunspear. Un tânăr paj, poate. Sau o însoțitoare pentru Elia. Nobila ta mamă avea de gând să-l logodească pe Jaime cu sora mea, sau pe Cersei cu mine. Poate ambele.

— Poate, spuse Tyrion. Dar tatăl meu...

— ... stăpâna peste Cele Șapte Regate, dar acasă era sub stăpânirea nobilei sale soții, sau cel puțin așa spunea mereu mama mea. Prințul Obery își ridică

brațele, ca Lordul Dagos Manwoody și Bastardul din Godsgrace să-i poată trage cămașa lungă de zale peste cap. În Orașul Vechi am aflat despre moartea mamei tale și despre copilul monstruos pe care-l născuse. Am fi putut să ne întoarcem, dar mama mea a ales să ne continuăm drumul. Ți-am povestit cum am fost întâmpinați la Casterly Rock. Ceea ce nu ți-am spus a fost că mama mea a așteptat atât cât se cuvenea, apoi a deschis discuția cu tatăl tău despre scopul vizitei noastre. Ani mai târziu, pe patul de moarte, mi-a spus că Lordul Tywin ne refuzase fără menajamente. A informat-o că fiica lui îi era destinată Prințului Rhaegar. Iar când i-a propus ca Jaime să se însoare cu Elia, tatăl tău te-a oferit pe tine în schimb.

— Ofertă pe care a considerat-o o insultă.

— *Era.* Chiar și tu îți poți da seama, desigur.

— O, desigur. *Totul revine și iar revine*, gândi Tyrion, *la mamele și la tații noștri și la cei dinaintea lor. Suntem marionete care dansează pe sforile întinse de cei care au fost înaintea noastră și, într-o zi, propriii noștri copii vor prelua sforile și vor continua să danseze în locul nostru.* Ei, bine, Prințul Rhaegar s-a însurat cu Elia din Dorne, nu cu Cersei Lannister de Casterly Rock. Așa că s-ar părea că mama ta a câștigat lupta aceea.

— Așa a crezut, fu de acord Prințul Oberyn, dar tatăl tău nu e omul care să uite asemenea jigniri. Le-a dat cândva lecția aceea Lordului și Doamnei Tarbeck și Casei Reyne din Castamere. Iar la Debarcaderul Regelui, i-a dat-o surorii mele. Coiful, Dagos. Manwoody îi înmâna coiful înalt, auriu, cu un disc de aramă montat pe frunte: soarele Dornului. Tyrion observă că viziera fusese îndepărtată. Elia și copiii ei au așteptat mult timp să se facă dreptate. Prințul Oberyn își puse mânușile roșii din piele moale și își luă din nou sulita în mână. Dar astăzi o vor avea.

Pentru duel fusese aleasă curtea exterioară. Tyrion era nevoit să alerge și să țopăie ca să țină pasul cu Prințul Oberyn. *Șarpele e nerăbdător*, gândi el. *Să sperăm că e și veninos.* Era o zi cenușie și vântoasă. Soarele se lupta să străpungă norii, dar Tyrion nu știa cine avea să câștige acea bătălie mai mult decât știa cine avea s-o câștige pe cea de care atârna viața lui.

O mie de oameni veniseră parcă să vadă dacă va trăi sau va muri. Erau înșirați pe zidurile castelului și se înghionteau pe treptele donjoanelor și ale turnurilor. Priveau de la ușile grajdurilor, de la ferestre și de pe poduri, din balcoane și de pe acoperișuri. Iar curtea era înțesată. Erau atât de mulți încât mantiile aurii și cavalerii Gărzii Regale se vedeau nevoiți să-i împingă înapoi ca să facă loc pentru duel. Unii aduseseră scaune, ca să stea mai comod, în timp ce alții erau cocoțați pe butoaie. *Ar fi trebuit să facem asta la Groapa Dragonilor*, gândi morocănos Tyrion. *Am fi putut să cerem un gologan de fiecare și am fi plătit și nunta și înmormântarea lui Joffrey.* Unii dintre spectatori aveau copii mici pe umeri, să vadă mai bine. Când îl observară pe Tyrion, începură să strige și să arate cu

degetul.

Cersei părea și ea aproape o copilă, pe lângă Ser Gregor. În armura sa, Muntele arăta mai mare decât ai crede că poate fi un om. Pe sub cămașa lungă și galbenă, cu blazonul celor trei câini negri ai Casei Clegane, și peste zale purta o platoșă grea din oțel cenușiu, ciobită și zgâriată în bătălii. Pe dedesubt, trebuia să fie piele fiartă și o tunică vătuită. Un coif mare, teșit, era prins de grumăjer, cu orificii în dreptul gurii și nasului și o deschizătură lungă pentru ochi. Creasta din vârf era un pumn de piatră.

Din capătul celălalt al curții, Tyrion nu putea vedea dacă Ser Gregor era sau nu rănit. *Arată de parcă ar fi cioplit din piatră, cum stă acolo.* Spada îi era înfiptă în pământ, în fața lui, aproape doi metri de metal zgâriat. Măinile imense ale lui Ser Gregor, acoperite de mănuși din oțel, cu un singur deget, țineau garda de ambele părți ale mânerului. Până și ibovnica Prințului Oberyin păli la vederea lui.

— Ai de gând să te lupți cu *el*? îl întrebă Ellaria Sand cu glas răgușit.

— Am de gând să-l înfrâng, îi răspunse iubitul ei, fără griji.

Tyrion avea și el îndoilele lui, acum când îi vedea în pragul luptei. Privindu-l pe Prințul Oberyin, se pomeni dorindu-și să fi fost Bronn cel care-l apără... sau, și mai bine, Jaime. Vipera Roșie avea o armură ușoară, mănuși, armuri de antebrăț, grumăjer, umerare și un prohab de oțel. În rest, Oberyin era îmbrăcat în piele subțire și mătăsuri vaporoză. Peste cămașa de zale își purta armura de solzi, dar nici zalele, nici solzii nu-l puteau proteja nici pe sfert cât armura grea a lui Gregor. Cu viziera scoasă, coiful prințului nu era cu nimic mai bun decât o cască, neavând nici măcar protecție nazală. Scutul său rotund de oțel strălucea lustruit, înfățișând soarele-și-sulița în aur roșu, aur galben, aur alb și aramă.

Aș putea să dansez în jurul lui până când ar fi atât de obosit încât n-ar mai putea nici să ridice brațul, apoi l-aș doborî pe spate. Vipera Roșie părea să fie de aceeași părere cu Bronn. Numai că mercenarul fusese conștient de riscurile unei asemenea tactici. *Sper din tot sufletul că știi ce faci, șarpe.*

Lângă Turnul Mâinii fusese ridicată o platformă, la jumătatea drumului dintre cei doi campioni. Acolo stăteau Lordul Tywin și fratele lui, Ser Kevan. Prințul Tommen nu se zărea. Pentru asta, cel puțin, Tyrion era recunoscător.

Lordul Tywin îi aruncă o privire fiului său pitic, apoi ridică mâna. Goarneau sunară, potolind mulțimea. Înaltul Septon ieși în față, târșându-și picioarele, cu coroana-i înaltă de cristal pe cap, și se rugă ca Tatăl Ceresc să-i ajute în această judecată și ca Războinicul să dea putere brațului care luptă pentru o cauză dreaptă. *Acela sunt eu*, îi veni lui Tyrion să strige, dar ceilalți nu ar fi făcut decât să râdă și era sătul de râsete până-n gât.

Ser Osmund Kettleblack îi aduse lui Clegane scutul, un obiect masiv din stejar greu, cu marginea din fier negru. Când Muntele își strecură mâna stângă pe sub chingi, Tyrion văzu că dulăii lui Clegane fuseseră proaspăt pictați. În dimineața aceasta, Ser Gregor purta steaua cu șapte colțuri pe care andalii o aduseseră în

Westeros când traversaseră marea îngustă, să-i nimicească pe Primii Oameni, cu zeii lor cu tot. *Un gest evlavios, Cersei, dar mă îndoiesc că zeii vor fi impresionați.*

Erau cincizeci de metri între ei. Prințul Oberyn se apropia repede, Ser Gregor greoi și amenințător. *Nu, pământul nu se cutremură când pășește*, gândi Tyrion. *Sunt doar bătaile inimii mele.* Când cei doi ajunseră la zece metri unul de altul, Vipera Roșie se opri și strigă:

— Ți s-a spus cine sunt?

Ser Gregor mormăi printre dinți:

— Un om mort.

Înainta, implacabil. Dornisheanul alunecă într-o parte.

— Sunt Oberyn Martell, un prinț din Dorne, spuse el în timp ce Muntele se întorcea, să nu-l piardă din ochi. Prințesa Elia a fost sora mea.

— Cine? întrebă Gregor Clegane.

Sulița lungă a lui Oberyn lovi, dar Ser Gregor îi întâmpină vârful cu scutul, dând-o la o parte, și se năpusti către prinț, cu spada sclipind. Dornisheanul se răsuci, neatins. Sulița țâșni în față, Clegane o izbi cu spada, Martell o retrase brusc și apoi împunse din nou. Metalul scârtâi pe metal când vârful suliței alunecă de pe pieptul Muntelui, spintecându-i cămașa și lăsând o zgârietură lungă și strălucitoare în oțelul de dedesubt.

— Elia Martell, Prințesa Dornului, șuieră Vipera Roșie. Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii. Ser Gregor mârâi. Atacă greoi, lovind spre capul dornisheanului. Prințul Oberyn îl evită cu ușurință. Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii.

— Ai venit să vorbești sau să lupți?

— Am venit să te aud mărturisind.

Vipera Roșie aplică o lovitură iute către pânțele Muntelui, fără nici un efect. Gregor pară. Sulița lungă izbi deasupra spadei. Ca limba unui șarpe, țâșnea înainte și înapoi, simulând un atac în jos și lovind sus, lovind spre pânțele, spre scut, spre ochi. *Muntele e, cel puțin, o țintă mare*, gândi Tyrion. Prințul Oberyn n-avea cum să-l rateze, deși nici una dintre loviturile lui nu străpungea armura grea a lui Ser Gregor. Dornisheanul continua să-l înconjoare, împungându-l cu sulița, apoi țâșnind înapoi, obligându-l pe bărbatul masiv să se întoarcă și iar să se întoarcă. *Clegane îl pierde din ochi.* Coiful Muntelui avea o vizieră îngustă care-i limita serios câmpul vizual. Oberyn știa să se folosească de asta, de lungimea suliței și de propria-i agerime.

Continuă așa multă vreme. Se mișcau încoace și încolo, de-a latul curții, de jur împrejur, în spirale, Ser Gregor izbind în aer, în timp ce sulița lui Oberyn îi lovea brațul, piciorul și de două ori tâmpla. Scutul mare de lemn își lua și el porția de lovituri, până când un cap de câine își miji ochii de sub stea, iar în altă parte se ivi lemnul aspru de stejar. Din când în când, Clegane mârâia și o dată Tyrion îl

auzi mormăind o înjurătură, dar în rest lupta într-o tăcere posomorâtă.

Nu și Oberynd Martell.

— Ai siluit-o, striga el, fandând. Ai omorât-o, spunea el, parând o lovitură arcuită a spadei lui Clegane. I-ai ucis copiii, striga el, izbind cu vârful sulitei în gâtul uriașului, doar pentru a aluneca pe grumăjerul gros de oțel, cu un scârțait.

— Oberynd se joacă cu el, spuse Ellaria Sand.

E un joc absurd, gândi Tyrion.

— Muntele e prea mare ca să fie jucăria cuiva. De jur împrejurul curții, mulțimea de spectatori se strângea tot mai aproape de cei doi luptători, strecurându-se pas cu pas, ca să vadă mai bine. Gărzile regelui încercau să-i țină la distanță, îmbrâncindu-i cu scuturile lor mari și albe, dar erau sute de gură-cască și doar șase bărbați în armuri albe.

— Ai siluit-o. Prințul Oberynd pară cu capul sulitei o lovitură sălbatică. Ai omorât-o. Trimise vârful sulitei către ochii lui Clegane, atât de repede încât uriașul tresări. I-ai ucis copiii. Sulița flutură într-o parte și în jos, zgâriind platoșa Muntelui. Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii. Sulița era cu o jumătate de metru mai lungă decât spada lui Ser Gregor, mai mult decât suficient ca să-l țină la o distanță stânjenitoare. Îi lovea scutul ori de câte ori Oberynd făcea un salt spre el, încercând să-i doboare capul sulitei, dar era ca și cum ar fi încercat să taie aripile unei muște. Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii. Gregor încercă să se arunce asupra lui, dar Oberynd sălta într-o parte și îl ocoli pe la spate. Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii.

— Taci. Mișcărilor lui Ser Gregor păreau ceva mai lente, iar spada lui nu se mai ridica chiar atât de mult ca la începutul duelului. Tacă-ți gura aia afurisită!

— Ai siluit-o, spuse prințul, mișcându-se spre dreapta.

— Ajunge! Ser Gregor făcu doi pași mari și își coborî spada deasupra capului lui Oberynd, dar dornisheanul se feri din nou.

— Ai omorât-o, spuse el.

— *TACI!*

Gregor se avântă cu capul înainte, chiar spre vârful sulitei, care îl izbi în partea dreaptă a pieptului, apoi alunecă într-o laterală, cu un înfiorător scrâșnet de oțel. Dintr-odată, Muntele era destul de aproape ca să atace, cu spada-i imensă sclipind într-o aură neagră de oțel. Mulțimea țipa și ea. Oberynd rată prima lovitură și aruncă sulița, nefolositoare acum, că Muntele era dincolo de vârful ei. Dornisheanul luă cea de-a doua lovitură în scut. Metalul întâlni metalul, cu un zăngănit asurzitor, azvârlind Vipera Roșie cât colo. Ser Gregor îl urmă, răcnind. *Nu folosește cuvinte, doar rage ca un animal*, își zise Tyrion. Retragerea lui Oberynd deveni o fugă cu spatele, la doar câțiva centimetri de spada Muntelui, care-i lovea pieptul, brațele, capul.

În spatele lui se afla grajdul. Spectatorii țipau și se îmbrânceau, încercând să se ferească din cale. Unul dintre ei se împiedică în spatele lui Oberynd. Ser Gregor

izbi în jos, cu toată puterea. Vipera Roșie se trase într-o parte, rostogolindu-se. Nefericitul băiat de la grajduri din spatele lui nu se mișcă la fel de repede. Când brațul i se ridică, să-și apere fața, sabia lui Gregor i-l tăie între cot și umăr.

— *TAC!* răcni Muntele când auzi țipătul băiatului și, de data aceasta, își legănă sabia într-o parte, trimițând capul băiatului de-a rostogolul pe jos, într-un șuvoi de sânge și creieri. Sute de spectatori păreau să-și fi pierdut dintr-odată interesul față de vinovăția lui Tyrion Lannister, judecând după felul în care se împingeau și se îmbrânceau să scape din curte.

Dar Vipera Roșie din Dorne era înapoi în picioare, cu sulița lungă în mână.

— Elia! îi strigă lui Ser Gregor. Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii. Acum rostește-i numele.

Muntele se răsuci. Coif, scut, spadă, cămașă, era împroșcat cu sânge din cap până-n picioare.

— Vorbești prea mult, mârâi el. Mă doare capul.

— Vreau să te aud spunând. A fost Elia din Dorne.

Muntele fornăi disprețuitor, apropiindu-se și, în clipa aceea soarele străpunse norii care ascundeau cerul încă de dimineată.

Soarele Dornului, își spuse Tyrion, însă prima mișcare o făcu Gregor Clegane, așezându-se cu soarele în spate. *E un om redus și brutal, dar are instincte de războinic.*

Vipera Roșie se ghemui, mijindu-și ochii, și își trimise iarăși sulița înainte. Ser Gregor lovi cu spada, însă mișcarea prințului fusese doar un tertip. Pierzându-și echilibrul, făcu un pas în față, clătînându-se.

Prințul Oberyng își înclină scutul ciobit de metal. O rază de lumină scânteie orbitor de pe lustrul de aur și aramă, direct în deschizătura îngustă a coifului inamicului său. Clegane își ridică scutul, ferindu-se de lumina orbitoare. Sulița Prințului Oberyng sclipi ca un fulger și găsi locul liber din armura grea, îmbinarea de sub braț. Vârful străpunse zalele și pielea fiartă. Gregor scoase un mârâit înăbușit când dornisheanul răsuci sulița și o smulse afară.

— Elia. Spune! Elia din Dorne! Îl înconjură, cu sulița pregătită pentru o nouă lovitură. *Spune!*

Tyrion se ruga în felul lui: *Prăbușește-te și mori*, se ruga el. *La naiba, cazi și mori.* Sângele care șiroia de sub brațul Muntelui era acum sângele lui și probabil că sub platoșă se revărsa și mai mult. Când Clegane încercă să facă un pas, îl lăsă un genunchi. Tyrion avea impresia că se va prăbuși.

Prințul Oberyng îl înconjurase și era acum în spatele lui.

— *ELIA DIN DORNE!* strigă el. Ser Gregor dădu să se întoarcă, dar prea încet și prea târziu. De data aceasta, vârful suliței îl străpunse prin spatele genunchiului, trecând prin straturile de zale și piele dintre plăcile de armură ce-i acopereau coapsa și gamba. Muntele se clătină, se legănă, apoi se prăbuși cu fața la pământ. Spada uriașă îi zbură din mână. Încet, greoi, se rostogoli pe spate.

Dornisheanul își azvârli scutul zdrobit, apucă sulita cu ambele mâini și se îndepărtă încet. În spatele lui, Muntele lăsă să-i scape un geamăt și se ridică într-un cot. Oberyin se răsuci, iute ca o pisică și alergă către dușmanul căzut.

— *EEEELLLLLLLLIIIIAAAAA!* răzni el, coborându-și sulita cu toată puterea asupra trupului aflat dedesubt. *Pârâitul* sulitei din lemn de frasin fu aproape la fel de dulce ca urlatul de furie al lui Cersei și, pentru o clipă, Prințul Oberyin căpătă aripi. *Șarpele a sărit Muntele.* Jumătate de sulită se înălța din pânțele lui Clegane, iar Prințul Oberyin se rostogoli, se ridică și se scutură de praf. Azvârli sulita ruptă și luă spada dușmanului său. Dacă mori înainte de a-i rosti numele, ser, o să te urmăresc prin toate cele șapte iaduri, îl amenință el.

Ser Gregor încercă să se ridice. Sulita ruptă îi străpunsese trupul și îl țintuia la pământ. Apucă sulita cu ambele mâini, gemând, dar nu reuși s-o smulgă. Sub el se întindea o baltă roșie de sânge.

— Mă simt dintr-odată mai nevinovat, îi spuse Tyrion Ellariei Sand, aflată lângă el.

Prințul Oberyin se apropie.

— *Spune numele!* Așeză un picior pe pieptul Muntelui și ridică spada cu ambele mâini. Dacă intenționase să-i taie lui Gregor capul sau să-i înfigă vârful prin vizieră, Tyrion nu avea să afle niciodată.

Mâna lui Clegane se întinse pe neașteptate și îl înhață pe dornishean pe după genunchi. Vipera Roșie coborî spada într-o lovitură sălbatică, dar se dezechilibra și tăișul nu făcu altceva decât să lase încă o urmă pe armura de antebrăț a Muntelui. Apoi spada era uitată, iar mâna lui Gregor se strângea și se răsucea, trăgându-l pe dornishean peste el. Se luptară prin praf și prin sânge, cu sabia ruptă agitându-se într-o parte și în alta. Tyrion văzu îngrozit că Muntele îl cuprinsese pe prinț cu un braț uriaș, trăgându-l aproape de pieptul lui, ca pe o iubită.

— Elia din Dorne, îl auziră cu toții spunând pe Ser Gregor, când erau destul de aproape ca să se sărute. Glasul lui grav răsună în coif. I-am ucis plodul urlător. Își înfipse mâna liberă în fața neapărată a lui Oberyin, înfigându-i degetele de oțel în ochi. *Apoi* am siluit-o. Clegane își vârî pumnul în gura dornisheanului, sfărâmându-i dinții. Apoi i-am zdrobit capul nenorocit. Așa. Când își retrase pumnul uriaș, sângele de pe mânășă părea să fumege în aerul rece al dimineții. Se auzi un pârâit dezgustător. Ellaria Sand urlă îngrozită, iar lui Tyrion i se ridică micul dejun în gât. Se pomeni în genunchi, vomând slănină și cârnați și plăcintă cu mere și acea porție dublă de ouă fripte cu ceapă și ardei iuți dornisheni.

Nu-l auzi pe tatăl lui rostind cuvintele care îl condamnau. Poate că vorbele nu-și aveau rostul. *Mi-am pus viața în mâinile Viperei Roșii, iar el a scăpat-o.* Când își aminti, prea târziu, că șerpii nu aveau mâini, Tyrion începu să râdă isteric.

Era la jumătatea drumului în jos, pe scara șerpuitoare, când își dădu seama că mantiile aurii nu-l duceau în celula din turn.

— Sunt trimis în celulele negre, spuse el.

Nu se sinchisiră să-i răspundă. *De ce v-ați răci gura de pomană cu un mort?*

DAENERYS

Dany își lua micul dejun sub curmalul care creștea pe terasa-grădină, privindu-și dragonii hârjonindu-se pe lângă vârful Marii Piramide, unde se înălțase cândva harpia uriașă de bronz. Meereenul avea vreo douăzeci de piramide mai mici, dar nici una dintre ele nu era nici pe jumătate atât de înaltă. Din locul acela, putea vedea tot orașul: ulițele înguste și întortocheate și străzile largi de cărămidă, templele și grânarele, cocioabele și palatele, bordelurile și băile, grădinile și fântânile, marile cercuri roșii ale arenelor de luptă. Iar dincolo de ziduri era marea argintie, șerpuitorul Skahazadhan, dealurile brune, uscate, livezile pârjolite și câmpurile înnegrite. Aici sus, în grădina ei, Dany se simțea uneori ca un zeu locuind pe cel mai înalt munte din lume.

Oare toți zeii se simt atât de singuri? Cu siguranță, unii se simțeau. Missandei îi povestise despre Stăpânul Armoniei, venerat de Poporul Pașnic. Era singurul zeu adevărat, spunea mica ei tălmăcitoare, zeul care a fost dintotdeauna și va fi de-a pururi, cel care a făcut luna, stelele și pământul și toate ființele care sălășluiesc pe ele. *Bietul Stăpân al Armoniei*, Dany îl compătimea. Trebuia să fie îngrozitor să fii singur pe vecie, înconjurat de stoluri de femei-fluturi pe care le puteai crea și nimici doar cu un cuvânt. Westerosul avea cel puțin șapte zei, dar Viserys îi spusese că unii septoni susțineau că aceștia erau doar întruchipări ale unui singur zeu, șapte fațete ale aceluiași cristal. Asta o zăpăcea. Auzise că preoteasa roșie credea în doi zei, dar cei doi erau veșnic în război.

Missandei îi aduse ouă de rață, cârnați de câine și o jumătate de cupă de vin îndulcit, amestecat cu zeama de la o lămâie verde. Mierea atrăgea muștele, dar lumânările parfumate le alungau. Muștele nu erau atât de sâcâitoare aici, sus, cum erau în celelalte părți ale orașului – iată încă un lucru care îi plăcea la piramidă.

— Trebuie să-mi amintesc să fac ceva cu muștele, zise Dany. La Naath sunt multe muște, Missandei?

— La Naath sunt fluturi, răspunse tălmăcitoarea în Limba Comună. Dorești vin?

— Nu, trebuie să-mi reunesc consiliul în curând. Dany se atașase de Missandei, micuța tălmăcitoare cu ochii mari, aurii, înțeleaptă pentru vârsta ei. *E și curajoasă. Trebuia să fie, ca să îndure viața pe care a trăit-o.* Spera că într-o bună zi va vedea acea legendară insulă a Naathului. Missandei spunea că Poporul Pașnic făcea muzică în loc de război. Nu omorau nici măcar animalele; mâncau numai fructe, niciodată carne. Spiritele-fluturi ale Stăpânului Armoniei apărau insula împotriva tuturor celor care căutau să le facă vreun rău oamenilor pașnici.

Mulți cuceritori veniseră la insula Naath, să-și însângereze săbiile, însă cu toții s-au îmbolnăvit și au murit. *Dar spiritele-fluturi nu-i apără când năvălesc corăbiile de sclavi.*

— Într-o bună zi, o să te duc acasă, Missandei, îi promise Dany. *Dacă i-aș fi făcut aceeași promisiune lui Jorah, oare m-ar mai fi vândut? Îți jur.*

— Sclava e mulțumită să rămână cu tine, Înălțimea Ta. Naath mă va aștepta acolo mereu. Ești bună cu sclav... cu mine.

— Și tu cu mine. Dany o luă de mână. Haide, ajută-mă să mă îmbrac.

Jhiqui o ajută pe Missandei s-o îmbăieze, în timp ce Irri îi pregătea hainele. Astăzi va purta o rochie de brocart violet și o eșarfă argintie, iar pe cap, coroana cu trei capete de dragon pe care i-o dăruise în Qarth Frăția Turmalinelor. Papucii erau tot argintii, cu tocuri atât de înalte încât întotdeauna se temea să nu cadă. Când era gata îmbrăcată, Missandei îi aduse oglinda de argint lustruit, să se privească. Dany se cercetă în tăcere. *Oare acesta e chipul unei cuceritoare?* După părerea ei, arăta tot ca o fetiță.

Nimeni nu-i spunea încă Daenerys Cuceritoarea, dar probabil va veni și asta. Aegon Cuceritorul câștigase Westerosul cu trei dragoni, dar ea luase Meereenul cu șobolani din canale și un mădular de lemn, în mai puțin de o zi. *Sărmanul Groleo.* Dany știa că omul plângea și acum după corabia lui. Dacă o galeră de război putea zdrobi o altă corabie, de ce nu și o poartă? La asta se gândise când le poruncise căpitanilor să-și tragă corăbiile la mal. Catargele lor deveniseră berbeci și un furnicar de oameni liberi le sfârtecaseră carenele, construind din ele mantelete, țestoase, catapulte și scări. Mercenarii dăduseră fiecărui berbec un nume deocheat. Și astfel, arborele de proră al lui *Meraxes* – care mai înainte purtase numele de *Pozna lui Joso* – zdrobise poarta dinspre est. *Mădularul lui Joso*, îi ziceau. Lupta se dezlănțuise, crâncenă și sângeroasă, aproape o zi întreagă și până târziu în noapte, când lemnul porții a început să se crape și capul de fier al lui *Meraxes*, un chip vesel de bufon, și-a făcut loc cu mare zgomot.

Dany avusese de gând să conducă ea însăși atacul, dar căpitanii ei spusese în într-un glas că ar fi o nebunie, iar căpitanii ei nu cădeau niciodată de acord în vreo privință. Așadar, rămăsese în spate, pe calul ei, îmbrăcată într-o cămașă lungă de zale. *Auzise* orașul căzând de la doi kilometri depărtare, când strigătele sfidătoare ale apărătorilor se preschimbaseră în strigăte de spaimă. În clipa aceea, dragonii ei zbieraseră unul la altul, umplând aerul nopții de flăcări. *Sclavii se ridică*, înțelese ea dintr-odată. *Șobolanii mei din canal le-au ros lanțurile.*

După ce ultima rezistență fusese zdrobită de Cei Nepătați și atacul și-a urmat cursul, Dany a intrat în oraș. Mormanele de morți erau atât de înalte în fața porții sfărâmate, încât sclavii eliberați se căzniră aproape o oră să croiască drum pentru calul ei. Mădularul lui Joso și marea țestoasă de lemn care îl protejase, acoperite cu piei de cal, zăceau în părăsire dincolo de poartă. Dany trecea pe lângă clădiri arse și ferestre sparte, pe străzi de cărămidă, unde canalele erau ticsite de trupurile

tari și umflate ale morților. Sclavii o aclamau, întinzând spre ea mâini pătate de sânge și strigând-o *Mamă!*

În piața din fața Marii Piramide, oamenii Meereenului se îngrămădeau năpăstuiți. În lumina dimineții, numai mari nu arătau Marii Stăpâni. Fără bijuteriile lor, fără *tokarurile* tivite, aveau un aer jalnic, o turmă de bătrâni cu mâinile zbârcite și pielea pătată și de tineri cu frizuri ridicole. Femeile lor erau fie fleșcăite și cămoase, fie uscate ca niște vreascuri, cu fețele boite brăzdate de lacrimi.

— Îi vreau pe conducătorii voștri, le-a spus Dany. Predați-i și ceilalți vor fi cruțați.

— Câți? a întrebat o femeie bătrână, suspinând. De câți ai nevoie ca să ne cruți pe noi?

— O sută șaizeci și trei, a răspuns ea.

I-a ținut pe stâlpi de lemn în jurul pieței, fiecare arătând cu mâna către următorul. Clocotea de furie când a dat porunca. Se simțea ca un dragon răzbunător. Dar mai târziu, când a trecut pe lângă oamenii ce mureau pe stâlpi, când le-a auzit gemetele și le-a simțit mirosul de fecale și sânge...

Dany puse oglinda deoparte, încruntându-se. *A fost drept. A fost. Am făcut-o pentru copii.*

Camera ei de audiențe era la nivelul de dedesubt, o încăpere răsunătoare, cu tavanul înalt și pereți din marmură violet. Cu toată grandoarea, era un loc rece.

Acolo se aflase un tron, un obiect extravagant, din lemn sculptat și poleit cu aur, în forma unei harpii fioroase. Îl privise lung, o singură dată, și poruncise să fie făcut surcele.

— N-o să stau în poala harpiei, le-a spus.

Sedea acum pe o bancă simplă din lemn de abanos. Era bună, însă îi auzise pe oamenii Meereenului spunând că nu era potrivită pentru o regină.

Călăreții ei de sânge o așteptau. În cosițele uleiate le sunau clopoței și purtau giuvaierile și aurul celor morți. Meereenul era neînchipuit de bogat. Până și mercenarii ei păreau sătui, cel puțin deocamdată. În capătul celălalt al încăperii se afla Viermele Cenușiu, îmbrăcat în uniformă simplă a Celor Nepătați, sub braț cu casca de bronz cu țepușă. Pe ei, cel puțin, se putea bizui, sau așa spera... și pe Oacheșul Ben Plumm, pe vânjosul Ben, cu părul lui alb-cenușiu și fața ofilită, atât de iubit de dragonii ei. Și pe Daario care strălucea în auriu, lângă el. Daario și Ben Plumm, Viermele Cenușiu, Irri, Jhiqui, Missandei... Privindu-i, Dany se întreba cine va fi următorul care o va trăda.

Dragonul are trei capete. Există doi oameni pe lume în care pot avea încredere, dacă îi pot găsi. Atunci nu voi fi singură. Vom fi trei împotriva lumii, ca Aegon și surorile lui.

— Noaptea a fost așa de liniștită cum mi s-a părut? întrebă Dany.

— Se pare că da, Înălțimea Ta, răspunse Oacheșul Ben Plumm.

Dany era mulțumită. Meereenul fusese prădat cu sălbăticie, așa cum se întâmpla întotdeauna cu orașele proaspăt cucerite, dar Dany hotărâse că toate acestea trebuiau să ia sfârșit acum, că orașul era al ei. Decretase că criminalii vor fi spânzurați, că jefuitorilor li se va tăia o mână, iar violatorilor mădularul. Opt criminali se legănu pe ziduri, iar Cei Nepătați umpluseră un coș cu mâini însângerate și viermi moi și roșii, iar Meereenul era acum liniștit. *Dar pentru cât timp?*

O muscă îi bâzâia în jurul capului. Dany o alungă, iritată, dar musca reveni aproape imediat.

— Sunt prea multe muște în orașul ăsta.

Ben Plumm râse gutural.

— Dimineată am avut muște în bere. Pe una am înghițit-o.

— Muștele sunt răzbunarea morților. Daario zâmbi și își mângâie şuvița din mijlocul bărbii. Cadavrele fac viermi și viermii adună muște.

— Atunci ne vom descotorosi de cadavrele alea. Începând cu cele din piața de jos. Vierme Cenușiu, te ocupi tu de asta?

— Regina poruncește, omul ăsta se supune.

— Ar fi bine să aduci saci, pe lângă lopeți, Vierme, îl sfătui Oacheșul Ben Plumm. Sunt cam răskoapte. Cad de pe maldărele alea, bucăți bucățele, și mișună de...

— Știe. Știu și eu. Dany își aminti oroarea pe care o simțise când văzuse acea Piață a Supliciului din Astapor. *Am făcut și eu un lucru la fel de oribil, dar cu siguranță au meritat. Justiția aspră e tot justiție.*

— Înălțimea Ta, spuse Missandei. Ghiscarii își înmormântează morții de seamă în cripte, sub palatele lor. Dacă vrei să cureți oasele și să le înapoezi rudelor, le vei face o favoare.

Văduvele mă vor blestema la fel.

— Așa să fie. Dany îi făcu semn lui Daario: Câți așteaptă pentru audiență în dimineața aceasta?

— Doi s-au prezentat să se încălzească sub strălucirea ta. Daario se alesese de pe urma jafului cu o garderobă nouă și, ca să se potrivească, își revopsise în violet-închis barba în furculiță și părul cărlionțat. Ochiul îi păreau acum și mai violeți, de parcă ar fi fost un valyrian rătăcit. Au sosit astă-noapte pe *Steaua Indigo*, o galeră de negoț din îndepărtatul Qarth.

O galeră de sclavi, vrei să zici. Dany se încruntă.

— Cine sunt?

— Căpitanul *Stelei* și unul care susține că vorbește în numele Astaporului.

— Prima dată o să primesc solul.

Se dovedi a fi un bărbat palid, cu căutătură de dihor, cu șiraguri de perle și fir de aur răsucit atârându-i greu la gât.

— Luminăția Ta! strigă el. Numele meu este Ghael. Aduc Mamei Dragonilor

salutul Regelui Cleon din Astapor. Cleon cel Mare.

Dany înțepeni.

— Am lăsat un consiliu să conducă Astaporul. Un vindecător, un învățat și un preot.

— Luminăția Ta, acei tâlhari perfizi ți-au înșelat încrederea. S-a dovedit că unelteau să le redea Marilor Stăpâni puterea și să pună oamenii în lanțuri. Cleon cel Mare le-a dat planurile în vileag și le-a tăiat capetele dintr-o lovitură, iar oamenii recunoscători ai Astaporului l-au încoronat pentru curajul lui.

— Nobile Ghael, spuse Missandei, în dialectul Astaporului, este vorba despre același Cleon care a fost cândva sclavul lui Grazdan mo Ullhor?

Glasul ei era inocent, dar întrebarea îl neliniști vizibil pe sol.

— Același, recunosc el. Un om mare.

Missandei se aplecă, apropiindu-se de Dany.

— A fost măcelar în bucătăria lui Grazdan, îi șopti fata la ureche. Se spunea că poate măcelări un porc mai repede ca oricine din Astapor.

Am dat Astaporului un rege măcelar. Pe Dany o cuprinse amețea și știa că nu avea voie să-l lase pe sol să observe.

— Mă voi ruga ca Regele Cleon să domnească bine și înțelept. Ce așteaptă de la mine?

Ghael se frecă la gură.

— Poate că ar trebui să discutăm între patru ochi, Înălțimea Ta.

— N-am nici un secret față de căpitanii și comandanții mei.

— Cum ți-e voia. Cleon cel Mare mi-a poruncit să transmit devotamentul lui față de Mama Dragonilor. Dușmanii tăi sunt dușmanii lui, zice el, în frunte cu înțelepții Stăpâni din Yunkai. Propune un pact între Astapor și Meereen împotriva Yunkaiului.

— Am jurat că yunkaii nu vor păți nimic dacă își eliberează sclavii, îi aminti Dany.

— Nu putem avea încredere în acești câini din Yunkai, Luminăția Ta. Chiar în clipa aceasta complotează împotriva ta. Au fost mobilizați noi recruți, care pot fi văzuți antrenându-se în afara zidurilor orașului. Se construiesc corăbii de război, la Noul Ghis și la Volantis, iar în vest au fost trimiși soli să încheie alianțe și să tocmească mercenari. Au trimis călăreți în Vaes Dothrak, să năvălească asupra ta cu un *khalasar*. Cleon cel Mare mi-a poruncit să-ți spun să nu te temi. Astaporul nu uită. Astaporul nu te va trăda. Ca să-și dovedească fidelitatea, Cleon cel Mare îți propune să pecetluiască alianța voastră cu o căsătorie.

— O căsătorie? Cu mine?

Ghael zâmbi. Avea dinții maro și stricați.

— Cleon cel Mare îți va dăruia mulți fii puternici.

Dany rămase fără cuvinte, dar micuța Missandei îi veni în ajutor.

— Prima lui soție i-a dăruit fii?

Solul o privi măhnit.

— Are trei fiice cu prima lui soție. Două dintre nevestele lui mai noi sunt însărcinate. Dar are de gând să le lase pe toate deoparte, dacă Mama Dragonilor va consimți să-l ia de bărbat.

— Câtă mărinimie! spuse Dany. Mă voi gândi la tot ce mi-ai spus, lordul meu.

Dădu poruncă să i se pregătească lui Ghael camere pentru noapte, undeva mai jos, în piramidă.

Toate victoriile se transformă în cenușă în mâinile mele, gândi ea. Orice aș face, aduc numai moarte și oroare. Când pe străzi va ajunge vorba despre cele petrecute la Astapor, cum negreșit se va întâmpla, zeci de mii de sclavi Meereenii proaspăt eliberați vor hotărî, fără doar și poate, să o urmeze la vest, unde se ducea, temându-se de ceea ce i-ar putea aștepta dacă ar rămâne... deși era posibil ca în marș să îi aștepte lucruri și mai cumplite. Chiar dacă ar goli toate grânarele din oraș și ar lăsa Meereenul să moară de foame, cum să hrănească atât de mulți? Drumul din fața ei era plin de vicisitudini, sânge și primejdii. Ser Jorah o prevenise. O prevenise în atâtea privințe... el... *Nu, n-o să mă gândesc la Jorah Mormont. Să mai rabde puțin.*

— Am să-l primesc acum pe acel căpitan al galerei de negoț, anunță ea. Poate că are vești mai bune.

Speranța se dovedi deșartă. Căpitanul *Stelei Indigo* era din Qarth, așa că vărsă râuri de lacrimi când îl întrebă despre Astapor.

— Orașul sângerează. Morții putrezesc neîngropați pe străzi, fiecare piramidă e o cazarmă, iar piețele nu au de vânzare nici mâncare, nici sclavi. Și bieții copii! Cuțitarii Regelui Cleaver au pus mâna pe toți băieții de viță nobilă din Astapor, să facă noi Nepătați de vânzare, deși vor trece ani de zile până ce vor fi pregătiți.

Ceea ce o mira pe Dany cel mai mult era cât de puțin surprinsă era. Își aminti de Eroeh, fata lhzarheană pe care încercase cândva s-o apere și la ce se întâmplase cu ea. *În Meereen se va întâmpla la fel, după ce plec,* gândi ea. Sclavii din arenele de luptă, crescuți și antrenați să ucidă, se dovedeau deja nesupuși și arțăgoși. Păreau să aibă impresia că acum orașul era al lor, cu tot cu fiecare bărbat și fiecare femeie care îl locuia. Doi dintre ei fuseseră printre cei opt pe care îi spânzurase. *Nu mai am ce să fac,* își spuse.

— Ce vrei de la mine, căpitane?

— Sclavi, răspunse el. Galera mea geme de fildeș, chihlimbar, piele de zabral și alte lucruri de preț. Vreau să le schimb aici pe sclavi, să-i vând la Lys și Volantis.

— N-avem nici un sclav de vânzare, răspunse Dany.

— Regina mea! Daario făcu un pas în față. Malul râului e plin de oameni ai Meereenului, care imploră să fie lăsați să se vândă acestui qartheean. Sunt mai mulți ca muștele.

Dany era uluită.

— Vor să fie sclavi?

— Cei care vor sunt curtenitori și de sânge nobil, dulce regină. Asemenea sclavi sunt prețuiți. În Orașele Libere, vor fi preceptori, scribi, sclavi pentru plăceri, chiar vindecători sau preoți. Vor dormi în paturi moi, vor mânca pe săturate și vor locui în palate. Aici au pierdut totul și trăiesc în teamă și sărăcie.

— Înțeleg. Probabil că nu era atât de uimitor, dacă poveștile despre Astapor erau adevărate. Dany chibzui o clipă: Fiecare bărbat care dorește să se vândă ca sclav e liber s-o facă. Și orice femeie. Ridică o mână: Dar nu pot să-și vândă copiii, și nici un bărbat soția.

— În Astapor, orașul își lua zeciuiala de fiecare dată când un sclav își schimba stăpânul, îi spuse Missandei.

— Vom face la fel, hotărî Dany. Războaiele se câștigau cu aur, nu doar cu săbii. A zecea parte din preț. În monede de aur sau argint. Sau în fildeș. Meereenul n-are nevoie de șofran, cuișoare și piei de zabral.

— Va fi precum poruncești, glorioasă regină, spuse Daario. Ciorile mele de Piatră îți vor strânge zeciuiala.

Dacă Ciorile de Piatră aveau să se ocupe de asta, cel puțin jumătate din aur se va pierde pe undeva. Dany știa asta. Dar Fiii Secunzi nu erau cu nimic mai buni, iar Nepătații erau pe cât de incoruptibili pe atât de analfabeți.

— Trebuie să ținem catastife. Caută printre oamenii liberi câțiva care știu să scrie, să citească și să socotească.

Cu treaba isprăvită, căpitanul *Stelei Indigo* se înclină și plecă. Dany se foi neliniștită pe banca ei de abanos. Îi era groază de ceea ce trebuia să urmeze, dar știa că amânase deja prea mult. Yunkai și Astapor, amenințări de război, cereri în căsătorie și peste toate, marșul... *Am nevoie de cavalerii mei. Am nevoie de săbiile lor și am nevoie de sfatul lor.* Cu toate acestea, gândul de a-l vedea din nou pe Jorah Mormont o făcea să se simtă ca și cum ar fi înghițit o lingură plină cu muște: furioasă, agitată, scârbită. Aproape că le simțea bâzâindu-i prin burtă. *Sunt sângele dragonilor. Trebuie să fiu puternică. Trebuie să am flăcări în ochi când îi voi înfrunta, nu lacrimi.*

— Spune-i lui Belwas să-i aducă pe cavalerii mei, porunci Dany, înainte să se poată răzgândi. Bunii mei cavaleri.

Vânjosul Belwas găfâia din pricina urcușului, când îi introduse pe ușă, cu câte o mână cărnosă strânsă peste brațul fiecăruia dintre cei doi. Ser Barristan pășea cu fruntea sus, dar Ser Jorah privea țintă podeaua de marmură în timp ce se apropia. *Unul e mândru, celălalt vinovat.* Bătrânul își răsese barba albă. Arăta cu zece ani mai tânăr fără ea. Dar ursul pleșuv părea mai bătrân ca înainte. Se opriră brusc în fața băncii. Vânjosul Belwas făcu un pas înapoi și rămase cu brațele încrucișate peste pieptu-i brăzdat de cicatrici. Ser Jorah își dresе glasul:

— *Khaleesi...*

Îi lipsise atât de mult glasul lui, dar trebuia să fie neînduplecată.

— Taci. O să-ți spun eu când să vorbești. Se ridică în picioare. Când v-am trimis jos, în canale, o parte din mine a sperat că n-o să vă mai văd niciodată. Părea un sfârșit potrivit pentru niște mincinoși, să se înece în scârnavia stăpânilor de sclavi. Am crezut că se vor ocupa zeei de voi, dar v-ați întors la mine. Bravii mei cavaleri din Westeros, un informator și un trădător. Fratele meu v-ar fi spânzurat pe amândoi. Știa că Viserys, cel puțin, ar fi făcut-o Nu știa ce ar fi făcut Rhaegar. N-o să neg că m-ați ajutat să cuceresc orașul...

Gura lui Ser Jorah se încleșta.

— Noi am cucerit acest oraș pentru tine. Cu șobolani de canal.

— Taci, repetă ea..., deși ceea ce spunea el *era* adevărat.

Pe când Mădularul lui Joso și ceilalți berbeci izbeau porțile orașului și arcașii ei slobozeau stoluri de săgeți de foc peste ziduri, Dany trimisese două sute de oameni de-a lungul râului, la adăpostul întunericului, să aprindă corăbiile din port. Dar făcuse asta doar ca să ascundă adevăratul lor scop. În vreme ce corăbiile aprinse atrăgeau privirile apărătorilor de pe zidurile orașului, câțiva înotători smintiți au găsit gurile de canal și au desfăcut un grilaj ruginit de fier. Ser Jorah, Ser Barristan, Vânjosul Belwas și douăzeci de bravi țicniți s-au strecurat sub apa maronie, urcând prin tunelul de cărămidă, o ceată pestriță de mercenari, Nepătați și sclavi eliberați. Dany le spusese să aleagă doar bărbați care nu au familii... și, de preferință, nici simțul mirosului.

Fuseseră pe cât de curajoși pe atât de norocoși. Trecuse o lună de la ultima ploaie zdravănă și canalele erau pline doar până la coapse. Aveau și lumină, căci înfășuraseră torțele cu pânză uleiată, care le menținea uscate. Câțiva dintre sclavii eliberați fuseseră înspăimântați de șobolanii uriași, până când Vânjosul Belwas a prins unul și l-a rupt cu dinții în două. Un om fusese omorât de o șopărlă mare și palidă care s-a ridicat din apa întunecată, trăgându-l de picior, dar după aceea, când au zărit din nou apa unduindu-se, Ser Jorah a măcelărit bestia cu sabia. De câteva ori se rătăciseră, dar după ce au ieșit la suprafață, Vânjosul Belwas i-a condus către arena de luptă cea mai apropiată, unde au surprins câteva gărzi și au smuls sclavii din lanțuri. În decurs de o oră, jumătate dintre sclavii Meereenului se ridicaseră.

— Ați ajutat la cucerirea acestui oraș, repetă ea cu încăpățănare. Și m-ați slujit bine în trecut. Ser Barristan m-a salvat de Bastardul Titanului și, în Qarth, de Omul Mâhnit. Ser Jorah m-a salvat de otrăvitor, în Vaes Dothrak, și de călăreții de sânge ai lui Drogo după ce soarele meu a murit. Atât de mulți oameni îi doriseră moartea, încât uneori le pierdea șirul. Și totuși, m-ați mințit, m-ați înșelat, m-ați trădat. Se întoarse către Ser Barristan: L-ai apărat mulți ani pe tatăl meu, ai luptat alături de fratele meu pe Trident, dar l-ai părăsit pe Viserys când era în exil și ai plecat genunchiul în fața Uzurpatorului. De ce? Și spune-mi *adevărul*.

— Unele adevăruri sunt greu de auzit. Robert era un... un bun cavaler... galant, curajos... mi-a cruțat viața... și viața multora... Prințul Viserys era doar

un copil, ar fi trecut ani până când ar fi fost pregătit să domnească și... iartă-mă, regina mea, dar mi-ai cerut adevărul... chiar copil fiind, fratele tău Viserys era adesea fiul tatălui tău, într-un fel în care Rhaegar nu era.

— Fiul tatălui său? Dany se încruntă. Ce înseamnă asta?

Bătrânul cavaler nu clipi.

— Tatăl tău era supranumit Regele Nebun din Westeros. Nu ți-a spus nimeni asta?

— Mi-a spus Viserys. *Regele Nebun*. Uzurpatorul l-a numit așa, Uzurpatorul și căinii lui. *Regele Nebun*. Era o minciună.

— De ce să ceri adevărul, spuse blând Ser Barristan, dacă nu ai urechi să-l auzi? Șovăi, apoi continuă. Ți-am spus că am folosit un nume fals ca Lannisterii să nu știe că sunt alături de tine. Asta a fost mai puțin de jumătate din poveste, Înălțimea Ta. Adevărul e că am vrut să te urmăresc o vreme, înainte să-ți închin sabia mea. Să mă asigur că nu ești...

— ... fiica tatălui meu? Dacă nu era fiica tatălui ei, atunci cine era?

— ... nebună, termină el. Dar nu văd nici o pată la tine.

— *Pată?* Dany se zbârlă.

— Nu sunt maestru, să-ți dau citate din istorie, Înălțimea Ta. Săbiile sunt viața mea, nu cărțile. Dar orice copil știe că Targaryenii au fost întotdeauna la hotarul nebuliei. Tatăl tău n-a fost primul. Regele Jaehaerys mi-a spus odată că nebunia și măreția sunt două fețe ale aceleiași monede. De fiecare dată când se naștea un Targaryen, spunea că zeii au aruncat moneda în aer și lumea așteaptă cu sufletul la gură să vadă pe ce parte va cădea.

Jaehaerys. Bătrânul îl cunoaște pe bunicul meu. Asta o pune pe gânduri. Aproape tot ce știa despre Westeros era de la fratele ei, iar restul de la Ser Jorah. Ser Barristan uitase probabil mai multe decât știuseră vreodată ceilalți doi la un loc. *Omul acesta îmi poate spune de unde vin.*

— Așadar, eu sunt o monedă în mâinile vreunui zeu, asta vrei să spui, ser?

— Nu, răspunse Ser Barristan. Ești moștenitoarea de drept a Westerosului. Până la sfârșitul zilelor mele voi rămâne cavalerul tău credincios, dacă mă vei socoti demn să mai port vreodată o sabie. Dacă nu, sunt mulțumit să rămân scutierul Vânosului Belwas.

— Și dacă hotărâsc că meriți doar să fii bufonul meu? Întrebă Dany cu dispreț. Sau poate bucătarul meu?

— Aș fi onorat, Înălțimea Ta, răspunse Selmy, cu o demnitate reținută. Știu să coc mere și să fierb carne de vită ca nimeni altul și am fript o mulțime de rațe deasupra unui foc de tabără. Sper că îți plac unse, cu pielea rumenită și oasele cu sânge.

Asta o făcu să zâmbească.

— Ar trebui să fii nebună să mănânc așa ceva. Ben Plumm, haide și dă-i sabia ta lui Ser Barristan.

Dar Barbă-Albă nu voia s-o ia.

— Mi-am aruncat sabia la picioarele lui Joffrey și nu m-am mai atins de vreuna de atunci. Numai din mâna reginei mele voi mai accepta vreodată o sabie.

— Cum dorești. Dany luă sabia din mâna Oacheșului Ben și i-o întinse, cu mânerul înainte. Bătrânul o luă reverențios. Îngenunchează, îi spuse Dany, și jură s-o pui în slujba mea. Ser Barristan se lăsă pe un genunchi și așează sabia în fața ei, rostind cuvintele. Dany nici nu le auzi. *Cu el a fost ușor*, gândi ea. *Cu celălalt va fi mai greu*. Când termină cu Ser Barristan, se întoarse către Jorah Mormont: Iar acum tu, ser. Spune-mi adevărul.

Gâtul bărbatului voinic era roșu. Dacă de furie sau de rușine, Dany nu știa.

— Am încercat să-ți spun adevărul de o sută de ori. Ți-am spus că Arstan nu e ceea ce pare. Te-am prevenit că nu te poți încrede în Xaro și Pyat Pree. Te-am prevenit...

— M-ai prevenit împotriva tuturor, în afară de tine. Insolența lui o înfură. *Ar trebui să fie mai umil. Ar trebui să-mi cerșească iertarea*. Să n-ai încredere în nimeni, decât în Jorah Mormont, așa mi-ai spus... și în tot acest timp erai unealta Păianjenului!

— Nu sunt unealta nimănui. Da, am luat aurul eunucului. Am învățat câteva coduri și am scris câteva scrisori, dar asta a fost tot...

— *Tot?* M-ai spionat și m-ai vândut dușmanilor mei.

— O vreme. O spuse fără tragere de inimă. Apoi m-am oprit.

— Când? Când te-ai oprit?

— Am trimis un raport de la Qarth, dar...

— Qarth? Dany sperase că se sfârșise mult mai devreme. Ce ai scris de la Qarth? Că acum ești omul meu, că nu mai vrei să ai de-a face cu urzelile lor? Ser Jorah n-o putea privi în ochi. Când a murit Khal Drogo, mi-ai cerut să merg cu tine la Yi Ti și la Marea de Jad. A fost dorința ta sau a lui Robert?

— Am făcut-o ca să te apăr, zise el hotărât. Să te țin *departe* de ei. Știam ce fel de șerpi sunt...

— *Șerpi?* Și tu ce ești, ser? Un gând cumplit o străfulgera. Le-ai spus că port în pânțele copilul lui Drogo?

— *Khaleesi*...

— Să nu te gândești să negi, ser, zise aspru Ser Barristan. Am fost acolo când eunucul a anunțat consiliul și Robert a decretat că Înălțimea Sa și copilul ei trebuie să moară. Tu l-ai informat, ser. Chiar s-a vorbit că ai putea să duci tu fapta la îndeplinire, în schimbul unei amnistii.

— O minciună. Ser Jorah se întunecă la față. N-aș fi... Daenerys, eu am fost cel care te-a *oprit* să bei vinul.

— Da, și cum de știai că vinul acela era otrăvit?

— Eu... doar am bănuțat... caravana a adus o scrisoare de la Varys. Mă prevenea că vor fi tentative. Voia să fii urmărită, da, dar nu să ai de suferit. Ser

Jorah îngenunche. Dacă nu le-aș fi spus eu, ar fi făcut-o altcineva. Știi asta.

— Știi că m-ai trădat. Își atinse pânțele, unde murise fiul ei, Rhaego. Știu că cineva a vrut să-mi otrăvească fiul din pricina ta. Asta *știi*.

— Nu... nu. Își scutură capul. N-am vrut niciodată... iartă-mă. Trebuie să mă ierți.

— *Trebuie?* Era prea târziu. *Ar fi trebuit să începă prin a-mi cere iertare.* Nu-l putea ierta, așa cum avusese de gând. Pe vânzătorul de vin îl târâse în spatele calului, până ce nu mai rămăsese nimic din el. Oare cel care îl adusese nu merita același lucru? *Acesta e Jorah, ursul meu fioros, brațul drept care nu m-a părăsit niciodată. Fără el aș fi moartă, dar...* Nu te pot ierta, spuse ea. Nu pot.

— Pe bătrân l-ai iertat...

— El mi-a tănuțit adevăratul său nume. Tu mi-ai vândut secretele celor care mi-au omorât tatăl și au furat tronul fratelui meu.

— Te-am apărat. Am luptat pentru tine. Am ucis pentru tine.

M-ai sărutat, gândi ea. M-ai trădat.

— Am coborât în canale, ca un șobolan. Pentru tine.

Poate că ar fi fost mai bine să mori acolo. Dany nu spuse nimic. Nu era nimic de spus.

— Daenerys, zise el. Te-am iubit.

Și iată, asta era. *Trei trădări vei cunoaște. Una pentru sânge, una pentru aur și una în iubire.*

— Zeii nu fac nimic fără motiv, se spune. N-ai murit în luptă, asta înseamnă că mai vor încă să te folosească. Eu, însă, nu. Nu te vreau în preajma mea. Ești izgonit, ser. Întoarce-te la stăpânii tăi de la Debarcaderul Regelui și ia-ți amnistia, dacă poți. Sau la Astapor. Fără îndoială, regele măcelar are nevoie de cavaleri.

— Nu. Întinse mana spre ea. Daenerys, te rog, ascultă-mă...

Îl plesni peste mână, îndepărtându-i-o.

— Să nu mai îndrăznești vreodată să mă atingi sau să-mi rostești numele. Ai timp până dimineată să-ți strângi lucrurile și să părăsești acest oraș. Dacă ești găsit în Meereen după ce se crapă de ziuă, o să-l pun pe Vânosul Belwas să-ți sucească gâtul. Așa voi face. Crede-mă. Îi întoarse spatele, involburându-și fustele, *Nu suport să-i văd chipul.* Lua-ți-l pe acest mincinos din fața ochilor mei! porunci ea. *Nu trebuie să plâng. Nu trebuie. Dacă plâng, o să-l iert.* Vânosul Belwas îl înhață pe Ser Jorah de braț și îl târî afară. Când Dany aruncă o privire peste umăr, cavalerul pășea de parcă ar fi fost beat, încet și clătinat. Privi în altă parte, până când auzi ușile deschizându-se și închizându-se. Apoi se prăbuși pe banca de abanos. *Așadar, s-a dus. Tatăl meu și mama mea, frații mei, Ser Willen Darry, Drogo, care a fost soarele meu, fiul lui care a murit în pânțele mele, iar acum Ser Jorah...*

— Regina are o inimă bună, murmură Daario, prin barba lui violet, dar omul acela e mai periculos decât toți cei de teapa lui Oznak și Meros adunați la un loc.

Măinile puternice ale lui Daario mângâiau mânerul armelor lui pereche, acele femei aurii deocheate. Nici nu trebuie să rostești cuvântul, lumina mea. Doar să clătini ușor din cap, și Daario al tău îți va aduce căpățâna lui urâtă.

— Lasă-l în pace. Socotelile au fost încheiate. Lasă-l să meargă acasă. Dany și-l imaginează înaintând printre bătrâni stejari noduroși și pini înalți, trecând pe lângă măracini înfloriți, pietre cenușii năpădite de mușchi și pâraie care curgeau reci ca gheața, pe coamele abrupte ale munților. Îl văzu intrând într-un castel construit din bârne mari, unde câinii dormeau lângă șemineu, iar mirosul de carne și mied stăruia greu în aerul plin de fum. Deocamdată am terminat, le spuse Daenerys căpitanilor ei.

Abia se putu stăpâni să nu alerge pe scările largi de marmură. Irri o ajută să-și dezbrace veșmintele de gală și să se îmbrace mai comod: pantaloni bufanți de lână, o tunică largă de postav, o vestă Dothraki pictată.

— Tremuri, *Khaleesi*, zise fata, îngenunchind să-i lege sandalele.

— Mi-e frig, minți Dany. Adu-mi cartea pe care o citeam aseară. Voia să se piardă în cuvinte, în alte timpuri și în alte locuri. Volumul gros legat în piele era plin de cântece și povești din Cele Șapte Regate. Povești pentru copii, la drept vorbind, prea simple și prea fanteziste ca să fie istorie adevărată. Toți eroii erau înalți și frumoși, iar pe trădători îi puteai recunoaște după ochii lor vicleni. Cu toate acestea, îi plăceau. Cu o seară înainte, citise despre cele trei prințese închise de rege în turnul roșu, pentru păcatul de a fi frumoase.

Când slujitoarea îi aduse cartea, Dany găsi îndată pagina unde rămăsese, dar nu-i slujea la nimic. Se surprinse citind același pasaj de mai multe ori. *Ser Jorah mi-a dăruit această carte în ziua când m-am măritat cu Khal Drogo. Însă Daario are dreptate, n-ar fi trebuit să-l izgonesc. Ar fii trebuit să-l păstrez sau să-l omor.* Juca rolul de regină, dar pe undeva, se simțea tot ca o fetiță speriată. *Viserys spunea mereu cât sunt de prostănacă. Oare chiar era nebun?* Închise cartea. Încă ar fi putut să-l primească înapoi pe Ser Jorah, dacă voia. Sau să-l trimită pe Daario să-l omoare.

Dany fugi de această decizie, afară pe terasă. Îl găsi pe Rhaegal dormind lângă iaz, un colac verde și arămiu încălzindu-se la soare. Dronon era cocoțat în vârful piramidei, pe locul unde fusese harpia imensă de bronz înainte ca ea să poruncească să fie dărâmată, își deschise aripile și țipă când o zări pe Dany. Viserion nu era de văzut, dar când Dany se duse la parapet și scrută orizontul, zări aripi palide în depărtare, fâlfâind deasupra râului. *Vânează. Sunt tot mai îndrăzneți pe zi ce trece.* Totuși, încă se nelineștea când zburau prea departe. *Într-o zi, unul dintre ei s-ar putea să nu se mai întoarcă,* gândi ea.

— Înălțimea Ta?

Întoarse capul și-l văzu pe Ser Barristan în spatele ei.

— Ce ai mai putea să vrei de la mine, ser? Te-am cruțat, te-am luat în slujba mea, acum lasă-mă puțin în pace.

— Iartă-mă, Înălțimea Ta. Voiam numai... acum că știi cine sunt... Bătrânul ezită. Un cavaler al Gărzii Regale e în prezența regelui zi și noapte. Din acest motiv, jurămintele noastre ne cer să-i apărăm secretele așa cum i-am apăra viața. Dar secretele tatălui tău îți aparțin acum ție, împreună cu tronul său, iar... M-am gândit că, poate, ai avea să-mi pui întrebări.

Întrebări. Avea o sută de întrebări, o mie, zece mii. De ce nu găsea nici una?

— Tatăl meu a fost într-adevăr nebun? Întrebă ea pe negândite. *De ce pun întrebarea asta?* Viserys spunea că discuția asta despre nebunie e un șiretlic al Uzurpatorului...

— Viserys era un copil, iar regina îl ocrotea cât de mult putea. Tatăl tău a avut întotdeauna un dram de nebunie, mă gândesc acum. Însă era fermecător și generos, așa că greșelile îi erau trecute cu vederea. Domnia lui a început atât de promițător... dar cu trecerea anilor, greșelile au devenit din ce în ce mai frecvente, până când... Dany îl întrerupe.

— Chiar crezi că trebuie să aud asta acum?

Ser Barristan rămase o clipă pe gânduri:

— Poate că nu. Nu acum.

— Nu acum, fu ea de acord. Într-o zi. Într-o zi trebuie să-mi spui tot. Cu bune și rele. Există și *ceva* bun de spus despre tatăl meu, nu-i așa?

— Există, Înălțimea Ta. Despre el și despre cei care au fost înaintea lui. Bunicul tău Jaehaerys și fratele lui, tatăl lor Aegon, mama ta... și Rhaegar. Despre el, mai cu seamă.

— Mi-aș dori să-l fi cunoscut. Glasul ei era melancolic.

— Mi-aș dori să te fi cunoscut el pe tine, spuse bătrânul cavaler. Când vei fi pregătită, o să-ți povestesc.

Dany îl sărută pe obraz și-l trimise la treburile lui.

În seara aceea, slujitoarele ei îi aduseră carne de miel cu salată de ridichi și morcovi, stropită cu vin, și o pâine fierbinte și rumenă, cu mierea picurând. Nu putu să mănânce nimic. *Oare Rhaegar a fost vreodată atât de obosit?* se întrebă ea. *Dar Aegon, după cucerire?*

Mai târziu, când sosi vremea de culcare, Dany o luă pe Irri în pat cu ea, pentru prima dată de la întâmplarea de pe corabie. Dar chiar și în timp ce tremura, eliberată, și își încolăcea degetele în părul negru, bogat, al slujitoarei sale, își închipuia că era Drogo cel care o ținea în brațe... numai că, nu se știe cum, chipul lui se preschimba întruna în chipul lui Daario. *Dacă îl vreau pe Daario, nu trebuie decât să spun.* Zăcea cu picioarele lui Irri încolăcite printre ale ei. *Ochii lui păreau astăzi aproape violeți...*

Dany avu vise negre în noaptea aceea și se trezi de trei ori din coșmaruri pe jumătate uitate. A treia oară, era prea agitată ca să mai adoarmă. Lumina lunii se revărsa prin ferestrele înclinate, argintând podeaua de marmură. O adiere rece pătrundea prin ușa deschisă a terasei. Irri dormea dusă lângă ea, cu buzele ușor

despărțite, cu un sfârc negru ieșind deasupra cuverturilor de mătase. Pentru o clipă, Dany simți ispita, însă pe Drogo îl dorea ea, sau poate pe Daario. Nu pe Irri. Fata era dulce și pricepută, dar toate sărutările ei aveau gust de datorie.

Se ridică, lăsând-o pe Irri dormind în lumina lunii. Jhiqui și Missandei dormeau în paturile lor. Dany își trase pe ea o rochie și păși desculță pe podeaua de marmură, ieșind pe terasă. Aerul era rece, dar îi plăcea să simtă iarba între degete și foșnetul frunzelor sușotind între ele. Valuri mici, stârnite de vânt, se alergau pe luciul micului iaz, făcând imaginea oglindită a lunii să tremure și să danseze.

Se sprijini de un parapet scund de cărămidă, privind în jos, peste oraș. Meereenul dormea și el. *Pierdut în vise despre vremuri mai bune, probabil.* Noaptea acoperea străzile ca o pătură neagră, ascunzând cadavrele și șobolanii gri care urcaseră din canale, ca să le mănânce, și roiurile de muște scârboase. Torțe îndepărtate aruncau sclipiri galbene și roșii, acolo unde străjerii își făceau rondul, iar ici și colo vedea lumina palidă a felinarelor pâlpâind pe câte o alee. Poate că acolo era și Ser Jorah, conducându-și încet calul către poartă. *Adio, bătrâne urs. Adio, trădătorule.*

Era Daenerys Născută din Furtună, Mama Dragonilor, ucigașa vrăjitorilor, eliberatoarea, și nu exista nimeni pe lume în care putea avea încredere.

— Înălțimea Ta? Missandei stătea lângă umărul ei, în cămașă de noapte și cu sandale de lemn în picioare. M-am trezit și am văzut că lipsești. Ai dormit bine? La ce te uiți?

— La orașul meu, răspuse Dany. Căutam o casă cu ușa roșie, dar noaptea toate ușile sunt negre.

— O ușa roșie? Missandei era nedumerită. Ce casă e asta?

— Nici o casă. Nu contează. Dany o luă de mână. Să nu mă minți niciodată, Missandei. Să nu mă trădezi niciodată.

— Niciodată, promise Missandei. Privește, se luminează de ziuă.

Cerul devenise albastru de cobalt până la orizont și, sub linia joasă a dealurilor dinspre răsărit, se zărea o strălucire palidă, aurie și trandafirie. Privind soarele ridicându-se pe cer, Dany o ținea pe Missandei de mână. Toate cărămizile cenușii deveneau roșii și galbene și albastre și verzi și portocalii. Nisipurile stacojii ale arenelor de luptă se transformau în răni sângerânde sub ochii ei. În altă parte, cupola aurie a Templului Grațiilor scliepa orbitoare, iar stele de bronz licăreau de-a lungul zidurilor, acolo unde lumina soarelui la răsărit atingeja țepușele coifurilor Celor Nepătați. Pe terasă, câteva muște se mișcau leneșe. O pasăre începu să ciripească între crengile curmalului, iar apoi alte două. Dany își înălță capul, să le audă cântecul, dar în scurt timp, sunetele orașului ce se deștepta îl înăbușiră. *Sunetele orașului meu.*

În dimineața aceea, preferă să își cheme căpitanii și comandantii în grădină decât să coboare în sala de audiențe.

— Aegon Cuceritorul a trecut Westerosul prin foc și sabie, iar apoi i-a adus pace, prosperitate și dreptate. Dar eu nu am adus Golfului Sclavilor decât moarte și distrugere. Am fost mai degrabă *Khal* decât regină, spulberând și jefuind în calea mea și plecând mai departe.

— N-avem de ce să mai rămânem, zise Oacheșul Ben Plumm.

— Înălțimea Ta, stăpânii de sclavi și-au atras singuri osânda, zise Daario Naharis.

— Ai adus și libertate, sublinie Missandei.

— Libertatea de a fi înfometat? Întrebă Dany cu asprime. Libertatea de a muri? Ce sunt eu, dragon sau harpie? *Sunt nebună? Am pata?*

— Dragon, spuse hotărât Ser Barristan. Meereenul nu e Westeros, Înălțimea Ta.

— Dar cum pot să domnesc peste șapte regate, dacă nu pot stăpâni un singur oraș? La aceasta, Ser Barristan nu avu nici un răspuns. Dany le întoarse spatele, privind din nou peste oraș. Copiii mei au nevoie de timp să se vindece și să învețe. Dragonii mei au nevoie de timp să crească și să-și încerce aripile. Iar eu am nevoie de același lucru. Nu voi lăsa acest oraș să o ia pe urmele Astaporului. Nu voi lăsa harpia din Yunkai să-i pună iarăși în lanțuri pe cei pe care i-am eliberat. Se întoarse să le privească fețele. Nu voi pleca.

— Ce vei face, atunci, *Khaleesi*? Întrebă Rakharo.

— Voi rămâne, spuse ea. Voi domni și voi fi regină.

JAIME

Regele ședea în capul mesei, cocoțat pe un maldăr de perne, semnând fiecare document după ce îi era prezentat.

— Mai sunt doar câteva, Înălțimea Ta, îl înștiința Ser Kevan Lannister. Acesta este un ordin de confiscare împotriva Lordului Edmure Tully, prin care este depozdat de Riverrun și de toate pământurile și câștigurile sale, fiindcă s-a răzvrătit împotriva regelui nostru de drept. Există un decret similar împotriva unchiului său, Ser Brynden Tully, Peștele Negru.

Tommen le semnă pe rând, înmuind cu grijă pana și iscălindu-se cu un scris mare, copilăresc.

Jaime privea de la capătul mesei, gândindu-se la toți acei lorzi care aspirau la un loc în consiliul mic al regelui. *Din partea mea, îl pot avea pe al meu.* Dacă asta însemna putere, atunci de ce avea gust de lânzezeală? Nu se simțea prea puternic privindu-l pe Tommen înmuindu-și la nesfârșit pana în cerneală. Se simțea plictisit.

Și suferind. Fiecare mușchi de pe trup îl durea, coastele și umerii îi erau numai vânătăi de pe urma loviturilor cu care se alesese prin bunăvoința lui Ser Addam

Marbrand. Se înfiora numai gândindu-se la asta. Nu putea decât să spere că omul își va ține gura ferecată. Jaime îl cunoștea pe Marbrand de pe vremea când, copil fiind, slujea ca paj la Casterly Rock. Avea în el mai multă încredere decât în oricine. Destul ca să-i ceară să pună mâna pe scuturile și săbiile de turnir. Voia să știe dacă putea lupta cu stânga.

Iar acum știu. Adevărul era mai dureros decât loviturile lui Ser Addam, și loviturile fuseseră atât de crâncene încât abia se putuse îmbrăca de dimineață. Dacă s-ar fi luptat de-a binelea, Jaime ar fi murit până acum de douăzeci de ori. Părea atât de simplu să schimbi mâinile. Dar nu era. Orice impuls pe care îl avea era greșit. Trebuia să se *gândească* la orice, pe când înainte se mișcase pur și simplu. Și până se gândea el, Marbrand îl trosnea. Mâna lui stângă nu părea să poată nici măcar *să țină* o sabie cum se cuvine. Ser Addam îl dezarmase de trei ori, aruncându-i sabia cât colo.

— Acesta îi acordă amintitele pământuri, câștiguri și castelul lui Ser Aemon Frey și nobilei sale soții, Lady Genna. Ser Kevan îi înfățișă un alt teanc de pergamente și Regele Tommen înmuie pana și semnă. Acesta este un decret de recunoaștere a legitimității unui fiu natural al Lordului Roose Bolton de la Dreadfort. Iar acesta îl numește pe Lordul Bolton Păzitor al Nordului. Tommen înmuie, semnă, înmuie, semnă. Acesta îi acordă lui Ser Rolph Spicer dreptul asupra castelului Castamere și îl ridică la rangul de lord. Tommen își mângâia numele.

Ar fi trebuit să mă duc la Ser Ilyn Payne, cugetă Jaime. Dreptatea Regelui nu îi era prieten, așa cum îi era Marbrand, și poate că l-ar fi bătut până la sânge... dar fără limbă, n-avea cum să se laude după aceea. Doar un cuvânt scăpat de Ser Addam la băutură era de ajuns ca toată lumea să afle în scurt timp cât de nevolnic devenise. *Lord Comandant al Gărzii Regale.* Era o farsă crudă... deși nu chiar atât de crudă ca darul pe care i-l trimisese tatăl său.

— Aceasta este amnistia ta regală pentru Lordul Gawen Westerling, nobila lui soție și fiica lor Jeyne, prin care sunt primiți înapoi la pacea regelui, explică Ser Kevan. Aceasta este o amnistie pentru Lordul Janos Bracken de la Stone Hedge. Aceasta este o amnistie pentru Lordul Vance. Aceasta pentru Lordul Gooddbrook. Aceasta pentru Lordul Mooton de la Iazul Fecioarelor.

Jaime se ridică în picioare.

— Se pare că stăpânești bine aceste chestiuni, unchiule. O să-l las pe rege în seama ta.

— Cum dorești. Ser Kevan se ridică, la rândul lui. Jaime, ar trebui să te duci la tatăl tău. Ruptura asta dintre voi...

— ... a creat-o el. Și nici n-o s-o repare, dacă îmi trimite daruri de batjocură. Spune-i asta, dacă poți să-l smulgi de lângă Tyrelli atât timp.

Unchiul său îl privi mâhnit.

— Darul a fost din inimă. Ne-am gândit că te-ar putea încuraja...

— ... să-mi crească o mână nouă? Jaime se întoarse către Tommen. Deși avea buclele aurii ale lui Joffrey și ochii verzi, noul rege nu avea altceva în comun cu regretatul său frate. Era predispus la îngrășare, fața îi era roz și rotundă și chiar îi plăcea să citească. *N-are încă nici nouă ani, acest fiu al meu. Mai are până să devină bărbat.* Aveau să treacă șapte ani până când Tommen putea să domnească prin puterile lui. Până atunci, nobilul său bunic va ține frăiele regatului. Sire, întrebă Jaime. Îmi îngădui să plec?

— Cum poțestești, Ser Unchiule. Tommen își întoarse privirea către Ser Kevan. Acum pot să le sigilez, Unchiule-Mare? Apăsatul peceteii regale pe ceara fierbinte era ocupația lui preferată ca rege, până în prezent.

Jaime ieși cu pași mari din sala de consiliu. În fața ușii îl găsi pe Ser Meryn Trant, stând bătos de strajă în armura sa albă de solzi și mantia imaculată. *Dacă omul ăsta află cât sunt de neputincios, sau dacă Kettleblack ori Blout aud de asta...*

— Rămâi aici până când termină Înălțimea Sa, spuse Jaime, apoi escortează-l înapoi la Fortăreața lui Maegor.

Trant își înclină capul.

— Cum ți-e voia, lordul meu.

Curtea exterioară era înțesată și zgomotoasă în dimineața aceea. Jaime se îndreptă către grajduri, unde un grup mare de oameni își înșeuau caii.

— Picioare-de-Oțel! strigă el. Așadar, pleci?

— Îndată ce încăleacă domnița, răspunse Walton Picioare-de-Oțel. Lordul Bolton ne așteaptă. Iat-o că vine.

Un rân-daș ieșea pe ușa grajdului ducând de căpăstru o frumoasă iapă sură. Pe spinarea ei călărea o fată uscățivă, cu ochii adânciți în orbite, înveșmântată într-o mantie grea. Mantia era cenușie, ca rochia de dedesubt, și tivită cu satin alb. Broșa cu care se încheia pe piept avea forma unui cap de lup, cu ochi înguști de opal. Părul lung, castaniu, al fetei flutura în vânt. Avea un chip frumos, gândi Jaime, dar ochii îi erau triști și obosiți.

Când îl văzu, înclină capul.

— Ser Jaime, spuse ea cu glas subțire, neliniștit. Ești amabil că mă conduci.

Jaime o cercetă cu atenție.

— Așadar, mă cunoști?

Fata își mușcă buza.

— Poate că nu-ți amintești, lordul meu, căci eram mică pe atunci... dar am avut onoarea să te întâlnesc la Winterfell, când Regele Robert a venit să-l viziteze pe tatăl meu, Lordul Eddard. Își plecă ochii mari, căprui și murmură: Sunt Arya Stark.

Jaime nu se preocupase niciodată prea mult de Arya Stark, dar i se părea că fata aceasta era mai mare.

— Am înțeles că ești pe cale să te măriți.

— Mă voi căsători cu fiul Lordului Bolton, Ramsay. Până acum a fost un Snow, dar Înălțimea Sa l-a făcut Bolton. Se spune că e foarte curajos. Sunt nespuns de fericită.

Atunci de ce pari atât de speriată?

— Îți doresc numai bucurii, domniță. Jaime reveni la Picioare-de-Oțel: V-ați primit plata promisă?

— Da, am și împărțit-o. Omul Nordului rânji: Un Lannister își plătește întotdeauna datoriile.

— Întotdeauna, întări Jaime, aruncându-i fetei o ultimă privire. Se întreba dacă exista cât de cât o asemănare. Nu că ar fi contat. Adevărata Arya Stark era îngropată în vreun mormânt fără nume din Fundătura Puricilor, cel mai probabil. Cu frații și ambii ei părinți morți, cine ar îndrăzni să spună că fata aceasta e o impoastă?

— Drum bun, îi ură lui Walton Picioare-de-Oțel. Nage își ridică stindardul de pace și oamenii Nordului formară o coloană dezlănătată ca mantiile lor de blană și ieșiră la trap pe poarta orașului. Fata slabă pe iapa ei sură părea mică și oropsită în mijlocul lor.

Câțiva dintre cai încă se fereau de pata întunecată de pe locul băătorit unde pământul înghițise sângele grăjdarului omorât de Gregor Clegane cu atâta stângăcie. Văzând-o, Jaime fu cuprins din nou de furie. Le spusese gărzilor regale să țină gloata la distanță, dar nățărăul de Ser Boros se lăsase absorbit de duel. Nesăbuitul băiat avusese, desigur, partea lui de vină. La fel și dornisheanul mort. Iar Clegane era vinovat în primul rând. Lovitura care retezase brațul băiatului fusese nenoroc, dar cea de-a doua...

Ei, bine, Gregor plătește acum pentru asta. Marele Maester Pycelle îi îngrijea rănile, dar urletele care răsunau din camerele maesterului sugerau că vindecarea nu decurgea atât de bine cum ar fi trebuit.

— Carnea se necrozează și rănile supurează, spusese Pycelle în fața consiliului. Nici măcar viermii nu s-ar atinge de asemenea putreziciune. Convulsiile sunt atât de violente încât a trebuit să-i pun căluș în gură ca să nu-și muște limba. Am tăiat cât de mult țesut am îndrăznit și am tratat putregaiul cu apă fiartă și drojdie, dar în zadar. Venele brațului i se înnegresc. Când i-am pus lipitori, toate au murit. Lorzii mei, trebuie să știu ce substanță otrăvitoare a pus Prințul Oberyin în vârful sulitei sale. Haideți să-i reținem pe ceilalți dornisheni, până când vor fi mai cooperanți.

Lordul Tywin îl refuzase.

— Vom avea destule necazuri din pricina morții Prințului Oberyin. N-am de gând să înrăutățesc situația ținându-i ostatici pe însoțitorii lui.

— Atunci mă tem că Ser Gregor ar putea să moară.

— Fără îndoială. Am jurat asta în scrisoarea pe care am trimis-o Prințului Doran împreună cu trupul fratelui său. Dar trebuie să se vadă că sabia Dreptății

Regelui e cea care-l omoară, nu o suliță otrăvită. Vindecă-l.

Marele Maester Pycelle a clipit deznădăjduit.

— Lordul meu...

— *Vindecă-l!* a repetat Lordul Tywin, vexat. Știi că Lordul Varys a trimis pescari în apele din preajma Pietrei Dragonului. Au raportat că doar o oaste simbolică a mai rămas să apere insula. Lysenii au plecat din golf, și cu ei cea mai mare parte a oștirii Lordului Stannis.

— Foarte bine, a declarat Pycelle. Stannis n-are decât să putrezească în Lys, zic eu. Numai bine scăpăm de el și de ambițiile lui.

— Ți-ai pierdut mințile de tot când ți-a tăiat Tyrion barba? Vorbim despre *Stannis Baratheon*. Omul va continua lupta până la ultima suflare și încă o vreme după aceea. Dacă a plecat, asta nu poate să însemne decât că vrea să reînceapă războiul. Probabil va debarca la Capătul Furtunii și va încerca să-i incite pe lorzii furtunii. Dacă face asta, e terminat. Dar un om mai cutezător ar putea să-și încerce norocul la Sunspear. Dacă reușește să câștige Dornul de partea lui, ar putea să prelungească acest război mulți ani de acum înainte. Așadar, n-o să-l jignim pe Martell și mai mult, sub nici un motiv. Dornishenii sunt liberi să plece, iar tu o să-l vindec pe Ser Gregor.

Și astfel, Muntele urla zi și noapte. Lordul Tywin Lannister putea să-l intimideze și pe Străin, după toate aparențele.

Urcând scările șerpuitoare ale Turnului Sabiei Albe, Jaime îl auzea pe Ser Boros sforăind în odaia sa. Și ușa lui Ser Balon era închisă; la noapte urma să fie de strajă la rege și înainte de asta va dormi toată ziua. Lăsând la o parte sforăiturile lui Boros, turnul era foarte liniștit. Asta îi convenea lui Jaime de minune. *Ar trebui să mă odihnesc*. Cu o noapte înainte, după dansul cu Ser Addam, nu putuse să doarmă de durere.

Dar când păși în dormitor, o găsi pe sora lui așteptându-l.

Stătea lângă fereastra deschisă, privind peste zidurile exterioare, în largul mării. Adierea golfului îi dădea târcoale, fâlfâindu-i rochia pe lângă trup într-un fel care făcea inima lui Jaime să bată mai repede. Era albă rochia aceea, ca tapiseriile de pe pereți și cuverturile de pe pat. Șiraguri de smaralde mărunte împodobeau capetele mânelor ei largi și coborau în spirale pe corsaj. Smaralde mai mari erau prinse în plasa aurie în care era legat părul ei auriu. Rochia avea un decolteu adânc, dezgolindu-i umerii și rotunjimile sânilor. *E atât de frumoasă*. Nu-și dorea nimic mai mult decât s-o ia în brațe.

— Cersei. Închise ușa fără zgomot. Ce-i cu tine aici?

— Unde altundeva să mă duc? Când se întoarse cu fața spre el, avea lacrimi în ochi. Tata mi-a spus răspicat că nu mai sunt dorită în consiliu. Jaime, nu vorbești tu cu el?

Jaime își scoase mantia și o atârână de un cârlig din perete.

— Vorbesc cu Lordul Tywin în fiecare zi.

— Chiar trebuie să fii așa de încăpățânat? Nu vrea decât...
— ... să mă oblighe să ies din Garda Regală și să mă trimită la Casterly Rock.
— Nu e neapărat un lucru atât de îngrozitor. Mă trimite și pe mine înapoi la Casterly Rock. Mă vrea cât mai departe, ca să aibă mână liberă cu Tommen. Tommen e fiul *meu*, nu al lui.

— Tommen e regele.
— E un copil! Un băiețel speriat care și-a văzut fratele otrăvit la propria-i nuntă. Iar acum i se spune că trebuie să se însoare. Fata are de două ori vârsta lui și e de două ori văduvă.

Jaime se lăsă ușurel în scaun, încercând să ignore durerea mușchilor zdrobiți.
— Tyrellii insistă. Nu văd nici un rău în asta. Tommen e singur de când a plecat Myrcella la Dorne. Îi place s-o aibă în preajmă pe Margaery, cu doamnele ei. Lasă-i să se căsătorească.

— E fiul tău...
— E sămânța mea. Nu mi-a spus niciodată tată. Așa cum nu mi-a spus nici Joffrey. M-ai avertizat de o mie de ori să nu arăt niciodată un interes față de ei.
— Ca să-i protejez! Și pe tine. Cum ar fi părut dacă fratele meu s-ar fi jucat de-a tatăl cu fiii regelui? Până și Robert ar fi putut deveni suspicios.

— Ei, bine, acum e mai presus de suspiciune. Moartea lui Robert încă îi lăsa un gust amar lui Jaime. *Eu ar fi trebuit să-l omor, nu Cersei.* Mi-aș fi dorit să-l fi omorât cu mâinile mele. *Când încă mai aveam două.* Dacă mi-aș fi făcut din a ucide regi un obicei, cum îi plăcea lui să spună, te-aș fi putut lua de soție, în văzul tuturor. Nu mi-e rușine că te iubesc, doar de lucrurile pe care le-am făcut ca s-o ascund. Băiatul acela de la Winterfell...

— Ți-am spus eu să-l arunci pe fereastră? Dacă te-ai fi dus la vânătoare, cum te-am rugat, nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar nu, tu trebuia să mă ai, nu puteai aștepta până ce ne întorceam în oraș.

— Am așteptat destul. Nu suportam să-l văd pe Robert împleticindu-se către patul tău seară de seară, întrebându-mă de fiecare dată dacă nu cumva în noaptea aia se va hotărî să-și revendice drepturile de soț. Dintr-odată, Jaime își aminti încă un lucru care îl frământa în legătură cu Winterfellul. La Riverrun, Catelyn Stark părea convinsă că am trimis un tâlhar la drumul mare să-i taie beregata fiului ei. Că i-am dat un pumnal.

— A, asta, zise ea disprețuitoare. M-a întrebat și Tyrion.
— *A fost* un pumnal. Cicatricile de pe mâinile Catelynei erau cât se poate de reale, mi le-a arătat. Ai...?

— O, nu fii absurd. Cersei închise fereastra. Da, am sperat că băiatul va muri. Și tu ai sperat la fel. Până și Robert era de părere că ar fi cel mai bine. „Ne omoram caii când își rup un picior și câinii când orbesc, dar suntem prea slabi să arătăm aceeași milostenie copiilor infirmi.” Așa mi-a spus. Era și el orb în momentul acela. De băutură.

Robert! Jaime îl păzise pe rege destul ca să știe că Robert Baratheon spunea la băutură lucruri pe care le-ar fi negat cu vehemență a doua zi.

— Erați singuri când a spus asta?

— Sper că nu crezi că i-a spus-o lui Ned Stark. Bineînțeles că eram singuri. Noi și copiii. Cersei își scoase plasa de păr și o așeză pe un stâlp al patului, apoi își scutură buclele aurii. Poate că Myrcella l-a trimis pe omul acela cu pumnalul, ce părere ai?

Voia să fie o glumă, dar nimerise drept la țintă.

— Nu Myrcella. Joffrey.

Cersei se încruntă.

— Joffrey nu-l iubea pe Robb Stark, dar fratele lui mai mic nu însemna nimic pentru el. Iar Joffrey era și el doar un copil.

— Un copil care tânjea după o mângâiere pe creștet de la bețivanul ăla pe care l-ai lăsat să creadă că e tatăl lui. Îi trecu prin minte un gând supărător. Tyrion era să moară din cauza acestui pumnal nenorocit. Dacă știa că totul a fost pus la cale de Joffrey, asta ar explica poate de ce...

— Nu mă interesează de ce, spuse Cersei. Poate să-și ia motivele cu el în iad. Dacă ai fi văzut cum a murit Joff... S-a luptat, Jaime, s-a luptat pentru fiecare gură de aer, dar parcă un spirit malefic îl strângea de gât. Atâta spaimă i se citea în ochi... Când era mic, fugea la mine când era speriat sau rănit, iar eu îl apăram. Dar în noaptea aceea, n-am avut ce să fac. Tyrion l-a omorât în fața mea, *iar eu n-am putut să fac nimic*. Cersei se prăbuși în genunchi în fața scaunului pe care ședea Jaime și îi luă mâna întreagă în mâinile ei. Joff e mort, iar Myrcella e în Dorne. Tommen e tot ce mi-a mai rămas. Nu-l poți lăsa pe tata să mi-l ia. Jaime, te rog!

— Lordul Tywin nu mi-a cerut aprobarea. Pot să vorbesc cu el, dar n-o să mă asculte...

— Ba da, dacă vei fi de acord să părăsești Garda Regală.

— N-o să părăsesc Garda Regală.

Sora lui își stăpânea cu greu lacrimile.

— Jaime, ești cavalerul meu strălucitor. Nu mă poți părăsi când am nevoie de tine mai mult ca oricând, îmi fură fiul, mă alungă... și dacă nu-l oprești, tata mă va obliga să mă recăsătoresc.

Jaime n-ar fi trebuit să fie surprins, dar era. Vorbele ei erau o lovitură în stomac mai puternică decât oricare dintre cele de care se ocupase Addam Marbrand.

— Cine?

— Contează? Un lord sau altul. Unul de care tata consideră că are nevoie. Nu-mi pasă. N-o să am un alt soț. Tu ești singurul bărbat pe care îl vreau în patul meu în fiecare noapte.

— Atunci *spune-i* asta!

Cersei își retrase mâinile.

— Iar vorbești aiureli. Vrei să ne despartă, așa cum a făcut mama când ne-a prins jucându-ne? Tommen ar pierde tronul, Myrcella căsătoria... Aș vrea să-ți fiu soție, suntem făcuți unul pentru altul, dar nu se poate, Jaime. Suntem frați.

— Targaryenii...

— *Noi nu suntem Targaryeni!*

— Mai încet! zise el batjocoritor. Dacă vorbești așa de tare, o să-i trezești pe Frații mei Jurați. Nu ne putem permite una ca asta, nu-i așa? Lumea ar putea să afle că ai venit să mă vezi.

— Jaime, suspină ea, crezi că eu nu vreau să fim împreună la fel de mult ca tine? Nu contează cu cine mă mărită, te vreau lângă mine, te vreau în patul meu, te vreau în mine. Nimic nu s-a schimbat între noi. Lasă-mă să-ți dovedesc. Îi ridică tunică și începu să-i dezlege pe băjbăite șnururile pantalonilor. Jaime simți cum trupul îi răspunde.

— Nu, spuse el, nu aici. Nu mai făcuseră asta niciodată în Turnul Sabiei Albe, cu atât mai puțin în camerele Lordului Comandant. Cersei, nu e locul potrivit.

— S-a întâmplat și în sept. Nu e cu nimic altfel aici. Îi scoase mädularul și se aplecă deasupra lui.

Jaime o împunse cu ciotul mâinii drepte.

— *Nu.* Nu aici, am spus. Se forță să se ridice. Preț de o clipă, văzu uluire în ochii ei verzi, strălucitori. Și teamă. Apoi furia le înlocui. Cersei se dezmetici, se ridică în picioare și își aranjă rochia.

— Mâna ți-au ciopârțit-o la Harrenhal sau bărbăția? Când își scutură capul, părul i se revărsă pe umerii albi, dezgoliți. Am fost o proastă că am venit. N-ai avut curajul să-l răzbuni pe Joffrey, de ce am crezut că l-ai apăra pe Tommen? Spune-mi, dacă Pezevenghiul ți-ar fi ucis toți cei trei copii, asta te-ar fi scos din minți?

— Tyrion n-o să se atingă de Tommen sau de Myrcella. Nici acum nu sunt convins că el l-a omorât pe Joffrey.

Gura lui Cersei zvâcni de furie.

— Cum poți spune asta? După toate amenințările...

— Amenințările nu înseamnă nimic.

Tyrion jură că nu e vinovat.

— *O, jură,* despre asta e vorba? Iar piticii nu mint, așa crezi tu?

— Pe mine, nu. Așa cum nu m-ai minți nici tu.

— O, scumpul meu nătărău. Te-a mințit de o mie de ori. Și eu la fel. Își prinse părul la loc și luă plasa de pe stâlpul patului, unde o atârname. Crezi ce vrei. Micul monstru e închis într-o celulă neagră și în curând Ser Ilyn îi va tăia capul. Poate că ți-ar plăcea să-l păstrezi ca amintire. Cersei aruncă o privire către pernă. Te poate veghea când dormi singur în patul ăla alb și rece. Până când i se topesc ochii, bineînțeles.

— Ai face bine să pleci, Cersei. Mă enervezi.

— O, un infirm nervos. Ce înspăimântător! Râse. Păcat că Lordul Tywin Lannister n-are nici un fiu. Aș fi putut fi eu moștenitorul pe care și-l dorea, dar îmi lipsea mădularul. Și, că veni vorba, mai bine ți l-ai vârî în pantaloni, arată jalnic și mic, cum îți atârna așa.

Când rămase singur, Jaime îi urmă sfatul, băjbâind cu o mână să-și lege șnururile. Simți o durere ascuțită în degetele-fantomă. *Am pierdut o mână, un tată, un fiu, o soră și o iubită și în curând voi pierde un frate. Și cu toate acestea, aud întruna că Lannisterii au câștigat războiul.*

Jaime își îmbracă mantia și coborî în camera comună, unde îl găsi pe Ser Boros bând o cupă de vin.

— Când îți termini vinul, spune-i lui Ser Loras că sunt gata s-o primesc.

Ser Boros era prea laș ca să facă altceva decât să se încrunte.

— Ești gata să primești pe cine?

— Tu spune-i atât lui Ser Loras.

— Da. Ser Boros își goli cupa. Da, Lord Comandant.

Dar Ser Boros trăgea de timp sau, poate, Cavalerul Florilor se dovedea greu de găsit. Trecură mai multe ore până când sosită, în sfârșit – tânărul suplu și frumos și fătuca mare și urâtă. Jaime stătea singur în sala de consiliu, frunzărind Cartea Albă cu gândul aiurea.

— Lord Comandant, zise Ser Loras, ai vrut s-o vezi pe Fecioara din Tarth.

— Așa e. Jaime le făcu semn cu mâna stângă să se apropie. Ai vorbit cu ea, presupun.

— Așa cum mi-ai ordonat, lordul meu.

— Și?

Flăcăul deveni încordat.

— Eu... s-ar putea să se fi întâmplat cum spune ea, ser. Că a fost Stannis. Nu pot fi sigur.

— Varys mi-a spus că și castelanul de la Capătul Furtunii a murit în circumstanțe ciudate, zise Jaime.

— Ser Cortnay Penrose, zise Brienne cu tristețe. Un om bun.

— Un om îndărătnic. Într-o zi s-a încăpățânat să stea în calea Regelui Pietrei Dragonului. A doua zi a căzut dintr-un turn. Jaime se ridică. Ser Loras, vom mai vorbi despre asta mai târziu. Poți s-o lași pe Brienne cu mine.

Fătuca era la fel de urâtă și de stângace ca întotdeauna, hotărî Jaime, când Tyrell îi lăsă singuri. Cineva o îmbrăcase iarăși în straie femeiești, dar rochia aceasta îi venea mult mai bine decât hidoasa cârpă roz pe care Țapul o obligase s-o îmbrace.

— Îți sade bine în albastru, domnița mea, remarcă Jaime. Ți se potrivește cu ochii. *Într-adevăr, are ochi nemaipomeniți.*

Brienne se privi, fâstăcită.

— Septa Donyse a căptușit corsajul, modelându-l în forma aceasta. Spunea că tu mi-ai trimis-o. Brienne zăbovea lângă ușă, de parcă ar fi avut de gând să fugă dintr-un moment în altul. Arăți...

— Altfel. Jaime reuși să schițeze un zâmbet. Mai multă carne pe coastele astea și mai puțini păduchi în păr, atâta tot. Ciotul e la fel. Închide ușa și vino aici.

Brienne făcu întocmai.

— Mantia albă...

— ... e nouă, dar nu sunt sigur c-o s-o mânjesc destul de curând.

— N-am vrut să... Voiam să spun că-ți șade bine. Se apropie, șovăitoare.

— Jaime, e adevărat ce i-ai spus lui Ser Loras? Despre... Regele Renly și despre umbră?

Jaime ridică din umeri.

— L-aș fi omorât pe Renly cu mâna mea, dacă ne-am fi întâlnit pe câmpul de luptă, ce-mi pasă mie cine i-a tăiat beregata?

— Ai spus că am onoare...

— Sunt afurisitul de Regicid, ai uitat? Când spun că ai onoare e ca și când o târâă ar garanta pentru fecioria ta. Se lăsa pe spate și își ridică privirea spre ea. Picioare-de-Oțel se îndreaptă spre Nord, s-o ducă pe Arya Stark la Roose Bolton.

— I-ai dat-o *lui*? Țipă ea, îngrozită. Ai jurat față de Lady Catelyn...

— Cu o sabie la gât, dar nu contează. Lady Catelyn a murit. Nu i-aș putea reda ficele, nici dacă le-aș avea. Iar fata pe care tatăl meu a trimis-o cu Picioare-de-Oțel nu era Arya Stark.

— Nu era Arya Stark?

— M-ai auzit bine. Nobilul meu tată a găsit o fată costelivă din Nord, mai mult sau mai puțin de o vârstă cu Arya și având mai mult sau mai puțin același pigment. A îmbrăcat-o în alb și gri, i-a dat un lup argintiu cu care să-și prindă mantia și a trimis-o la bastardul lui Bolton. Ridică ciotul, arătând spre ea. Am vrut să-ți spun asta înainte să alergi după ea s-o salvezi și să-ți dai viața pentru o cauză nobilă. Te descurci binișor cu sabia, dar nu într-atât încât să te lupți de una singură cu două sute de oameni.

Brienne clătină din cap.

— Când Lordul Bolton va afla că tatăl tău l-a plătit cu o monedă falsă...

— O, știe. *Lannisterii mint*, ai uitat? N-are nici o importanță. Fata asta îi servește scopul la fel de bine. Cine va spune că *nu e* Arya Stark? Toți cei care i-au fost apropiați sunt morți, în afară de sora ei, care a dispărut.

— De ce-mi spui mie toate astea, dacă sunt adevărate? Trădezi secretele tatălui tău.

Secretele Mâinii, gândi el. *Nu mai am tată.*

— Îmi plătesc datoriile ca orice leușor cuminte. I-am promis Catelynei Stark ficele... și una dintre ele e încă în viață. S-ar putea ca fratele meu să știe unde se află, dar oricum, nu vrea să spună. Cersei e convinsă că Sansa l-a ajutat să-l

omoare pe Joffrey.

Gura lui Brienne se strânse, îndârjită.

— N-am să cred că fata aceea blândă e o criminală. Lady Catelyn spunea că are o inimă iubitoare. Fratele tău e vinovat. Ser Loras spunea că a fost o judecată.

— Două, de fapt. Vorbe și săbii – și unele, și altele l-au părăsit. O nebunie. Te-ai uitat de la fereastră?

— Celula mea dă spre mare. Dar am auzit strigătele.

— Prințul Oberyn din Dorne e mort, Gregor Clegane pe moarte, iar Tyrion rămâne condamnat în fața zeilor și a oamenilor. Îl țin într-o celulă neagră până când îl execută.

Brienne îl privi:

— Tu nu crezi că e vinovat.

Jaime îi zâmbi obosit.

— Vezi, fătucă? Ne cunoaștem unul pe altul prea bine. Tyrion a vrut să fie ca mine de când a făcut primul pas, dar nu mi-a semănat niciodată în privința regicidului. Sansa Stark l-a omorât pe Joffrey. Fratele meu a păstrat tăcerea ca s-o protejeze. Are asemenea accese de galanterie din când în când. Ultimul l-a costat nasul. Acesta îl va costa capul.

— Nu, spuse Brienne. N-a fost fiica stăpânei mele, nu se poate.

— Iată fătuca toantă și căpoasă pe care o știam.

Fata roși.

— Numele meu este...

— Brienne de Tarth. Jaime oftă. Am un dar pentru tine. Întinse mâna sub scaunul Lordului Comandant și o scoase la iveală înfășurată în falduri de catifea purpurie.

Brienne se apropie ca și cum pachetul ar fi putut s-o muște, întinse o mână imensă, pătată de pistrui, și ridică un colț al materialului. Rubinele sclipiră în lumină. Luă comoara cu băgare de seamă, îndoi degetele în jurul mânerului de piele și scoase încet sabia din teacă. Unduiri sângerii și negre străluciră. Un deget de lumină oglindită trecu roșu de-a lungul tăișului.

— E oțel valyrian? N-am mai văzut niciodată asemenea culori.

— Nici eu. A fost o vreme când mi-aș fi dat mâna dreaptă ca să mânuiesc o asemenea sabie. Acum se pare că o asemenea sabie se irosește la mine. Ia-o. Înainte de a apuca să refuze, Jaime continuă: O sabie atât de prețioasă merită un nume. Mi-ar face plăcere dacă ai putea s-o numești Devotata. Și încă un lucru: sabia are un preț.

Fața ei se întunecă.

— Ți-am spus că nu voi slui...

— ... ființe atât de ticăloase ca noi. Da, îmi amintesc. Ascultă-mă până la capăt, Brienne. Amândoi am făcut jurăminte în privința Sansei Stark. Cersei vrea ca fata să fie găsită și omorâtă, chiar și în fundul pământului...

Chipul urât al Briennei fremăta de furie.

— Dacă crezi că aş face vreun rău fiicei stăpânei mele pentru o sabie, tu...

— *Taci şi ascultă*, izbucni Jaime, înfuriat de presupunerea ei. Mai întâi vreau s-o găseşti pe Sansa şi s-o duci într-un loc sigur. Cum altfel să ne împlinim jurămintele idioate în faţa nepreţuitei şi moartei Lady Catelyn?

Fetişcana clipi.

— Credeam...

— Ştiu ce credeai. Dintr-odată, era sătul s-o mai vadă. *Behăie ca o oaie nenorocită*. Când Ned Stark a murit, Dreptatea Regelui a primit sabia lui, îi spuse Jaime. Dar tatăl meu a considerat că o asemenea armă era irosită pe un simplu călău. I-a dat lui Ser Ilyn o altă sabie şi a cerut ca Gheaţa să fie topită şi refăcută. Metalul a ajuns pentru două săbii noi. În mâna ta se află una dintre ele. Aşadar, o vei apăra pe fiica lui Ned Stark cu oţelul sabiei lui Ned Stark, dacă asta are pentru tine vreo importanţă.

— Ser... îţi datorez o scu...

Jaime o întrerupse:

— Ia sabia aia afurisită şi pleacă, până ce nu mă răzgândesc. În grajduri găseşti o iapă murgă, urâtă ca tine, dar oarecum mai bine antrenată. Urmăreşte-l pe Walton Picioare-de-Oţel, caut-o pe Sansa sau du-te acasă la insula ta de safire, mie mi-e totuna. Nu mai vreau să te văd.

— Jaime.

— *Regicidule*, îi reaminti el. Mai bine ai folosi sabia aia ca să-ţi scoţi ceara din urechi, fătucă. Am terminat.

Cu încăpăţânare, Brienne insistă:

— Joffrey era...

— Regele meu. Las-o aşa.

— Ai spus că Sansa l-a omorât. De ce o aperi?

Pentru că Joff n-a însemnat pentru mine mai mult decât un jet de sămânţă între picioarele lui Cersei. Şi pentru că merita să moară.

— Am făcut regi şi i-am doborât. Sansa Stark este ultima mea şansă la onoare. Jaime afişă un zâmbet firav. În plus, regicizii trebuie să ţină unul cu altul. Ai de gând să pleci vreodată?

Mâna ei mare se strânse în jurul Devotatei.

— Da, o să plec. Şi o s-o găsesc pe fată şi o s-o apăr. De dragul nobilei sale mame. Şi al tău. Se înclină, ceremonioasă, se răsuci pe călcâie şi plecă.

Jaime rămase singur la masa albă, în timp ce umbrele se furişau în încăpere. Când începu să se lase înserarea, aprinse o lumânare şi deschise Cartea Albă la pagina lui. Pană şi cerneală găsi într-un sertar. Sub ultimul rând al lui Ser Barristan, Jaime scrisese, cu o mână stângace care ar fi putut fi pusă pe seama unui copil de şase ani pe care un maestru tocmai îl învăţa primele litere.

Înfrânt în Pădurea Şoaptelor de Tânărul Lup Robb Stark, în timpul Războiului

Celor Cinci Regi. Ținut ostatic la Riverrun și răscumpărat în schimbul unei promisiuni neîndeplinite. Capturat din nou de Bravii Camarazi și schilodit din ordinul lui Vargo Hoat, căpitanul lor, pierzându-și mâna dreaptă sub sabia lui Zollo cel Gras. Adus la Debarcaderul Regelui prin grija Briennei, Fecioara din Tarth.

Când isprăvi, mai mult de trei sferturi din pagina lui rămânea să fie umplută, între leul auriu de pe scutul purpuriu din partea de sus și scutul imaculat de jos. Ser Gerold Hightower îi începuse relatarea, iar Ser Barristan Selmy o continuase, dar urmarea va trebui s-o scrie Jaime Lannister însuși. Putea scrie ce voia, de acum înainte.

Orice voia...

JON

Vântul bătea sălbatic dinspre est, cu atâta putere încât cușca grea se legăna ori de câte ori o rafală o prindea. Scârțâia pe lângă Zid, scuturând gheața de pe el și fluturând mantia lui Jon printre zăbrele. Cerul era de ardezie, soarele doar o pată palidă de lumină în spatele norilor. Peste câmpul măcelului vedea pâlpâind o mie de focuri, dar lumina lor părea mică și neputincioasă împotriva întunericului și a frigului.

O zi cumplită. Jon cuprinse zăbrelele cu mâinile înmănușate și se ținu strâns când vântul izbi cușca încă o dată. Când se uită direct în jos, printre picioare, pământul era pierdut în umbră, ca și cum ar fi coborât într-o groapă fără fund. *Ei, bine, moartea este un fel de groapă fără fund, și, când totul se va isprăvi, numele meu va fi umbrît pe vecie.*

Copiii bastarzi erau născuți din desfrâu și minciună, se spunea; firea lor era destrăbălată și trădătoare. Cândva, Jon își pusese în gând să arate că nu era așa, să-i dovedească nobilului său tată că putea să fie un fiu la fel de bun și devotat ca Robb. *Am stricat totul.* Robb devenise un rege erou, iar Jon, dacă-și va aminti cineva de el, va rămâne un trădător, un sperjur și un ucigaș. Era bucuros că Lordul Eddard nu era în viață, să vadă această rușine.

Ar fi trebuit să rămân în peștera aceea, cu Ygritte. Dacă exista o viață de apoi, spera să-i poată spune asta. *Mă va zgăria pe față, așa cum a făcut vulturul, și mă va ocări, făcându-mă laș, dar oricum îi voi spune.* Își îndoi mâna sabiei, așa cum îl învățase Maester Aemon. Obiceiul devenise parte din el și avea nevoie de degete flexibile ca să aibă o șansă cât de mică să-l omoare pe Mance Rayder.

Îl trăsese ră afară în dimineața aceasta, după patru zile în gheață, închis într-o celulă de un metru și jumătate pe un metru și jumătate, prea scundă ca să poată sta în picioare, prea îngustă ca să se întindă pe spate. Așa cum descoperiseră de mult administratorii, mâncarea și carnea rezistau vreme îndelungată în cămarile de

gheață săpate la poalele Zidului... dar prizonierii nu.

— Vei muri aici, Lord Snow, îi spusese Ser Alliser, chiar înainte de a închide ușa grea de lemn, și Jon îl crezuse.

Dar în dimineața aceasta veniseră să-l scoată și îl duseseră, tremurând și scuturându-se, înapoi în Turnul Regelui, să stea încă o dată în fața gușatului Janos Slynt.

— Maesterul ăla bătrân a spus că nu te pot spânzura, afirmase Janos Slynt. I-a scris lui Cotter Pyke și chiar a avut impertinența să-mi arate scrisoarea. Spune că nu ești trădător.

— Aemon a trăit prea mult, lordul meu, l-a lămurit Ser Alliser. Mințile i s-au întunecat, la fel ca ochii.

— Da, a spus Slynt. Un orb cu un colan la gât, cine se crede?

Aemon Targaryen, a gândit Jon, fiul unui rege și fratele unui rege și un posibil rege. Dar nu spuse nimic.

— Cu toate acestea, a continuat Slynt, nu vreau să se spună că Janos Slynt a spânzurat un om pe nedrept. Nu vreau. Am hotărât să-ți dau o ultimă șansă să dovedești că ești cinstit, așa cum pretinzi, Lord Snow. O ultimă ocazie să-ți faci datoria, da. Se ridică în picioare. Mance Rayder vrea să negocieze cu noi. Știe că nu mai are nici o șansă, acum că a venit Janos Slynt, așa că vrea să discute acest Rege-de-Dincolo-de-Zid. Dar omul e laș și nu vrea să vină la noi. Fără doar și poate, știe că l-aș spânzura. L-aș spânzura de picioare, în vârful Zidului, de o frânghie lungă de treizeci de metri. Dar nu va veni. Spune să-i trimitem un sol.

— Te trimitem pe tine, Jon Snow. Ser Alliser a zâmbit.

— Pe mine? Glasul lui Jon era vlăguit. De ce pe mine?

— Tu ai fost alături de ei, a spus Thorne. Mance Rayder te cunoaște. Va fi mai dispus să aibă încredere în tine.

Era o idee atât de greșită, încât lui Jon îi venea să râdă.

— Ați înțeles pe dos. Mance Rayder m-a suspectat încă de la început. Dacă apar în tabăra lui îmbrăcat iarăși în mantie neagră, venind din partea Rondului de Noapte, va ști că l-am trădat.

— A cerut un sol, i-l trimitem, a zis Slynt. Dacă ești prea laș să dai ochii cu acest rege trădător, te putem duce înapoi în celula ta de gheață. De data aceasta fără blănuri, mă gândesc. Da.

— Nu-i nevoie, lordul meu, a spus Ser Alliser. Lordul Snow va face după cum îi cerem. Vrea să ne arate că nu e trădător. Vrea să arate că e un om devotat al Rondului de Noapte.

Thorne era de departe cel mai deștept dintre cei doi, își dădu seama Jon. Se vedea de la o poștă că fusese ideea lui. Jon era prins în capcană.

— Mă duc, a spus el scurt și tăios.

— *Lordul meu*, i-a reamintit Janos Slynt. Ni te vei adresa cu...

— Mă duc, *lordul meu*. Dar faci o greșeală, *lordul meu*. Trimiți pe cine nu

trebuie, *lordul meu*. Mance Rayder o să se înfurie numai când mă va vedea. *Lordul meu* ar avea mai multe șanse dacă i-ar trimite...

— Termeni de pace? Ser Alliser a chicotit.

— Janos Slynt nu discută cu sălbaticii nelegiuți termeni de pace, Lord Snow. Nu, așa ceva nu face.

— Nu te trimitem să *discuți* cu Mance Rayder, a precizat Ser Alliser. Te trimitem să-l omori.

Vântul șuiera printre gratii și Jon Snow tremura. Piciorul îi pulsa, capul la fel. Nu era în stare să omoare un pisoai, dar nu avea încotro. *Capcana are dinți*. Fiindcă Maester Aemon insistă asupra nevinovăției lui Jon, Lordul Janos nu îndrăznește să-l lase în gheață, să moară. Așa era mai bine.

— Onoarea noastră nu înseamnă mai mult decât viața noastră, atât timp cât regatul oamenilor este în siguranță, îi spusese Qhorin Halfhand la Ghearele înghețate. Trebuia să-și amintească asta. Fie că îl omora pe Mance, fie că încerca și eșua, oamenii liberi aveau să-l ucidă. Nici abandonul nu era posibil, dacă ar fi avut cumva asemenea intenții: pentru Mance, era un mincinos dovedit și un trădător.

Când cușca se opri, cu o smucitură, Jon sări pe pământ și clătină Gheara Lungă de mâner, s-o slăbească din strânsoarea tecii. Poarta era la câțiva metri de picioarele lui, încă blocată de rămășițele țestoasei, cu hoiturile mamuților putrezind înăuntru. Mai erau și alte cadavre risipite printre butoaie sfărâmate, smoală întărită și petice de iarbă pârjolită, toate în umbra Zidului. Jon nu avea nici un chef să zăbovească aici. Porni către tabăra sălbaticilor, pe lângă trupul unui uriaș mort cu capul zdrobit de o piatră. Un corb ciugulea creierul din craniul sfărâmat al uriașului. Pasărea își ridică privirea când trecu pe lângă ea. *Snow*, țipă corbul. *Snow, Snow*. Apoi își deschise aripile și își luă zborul.

Îndată ce porni mai departe, un călăreț se desprinsese din tabăra sălbaticilor și porni spre el. Se întreba dacă era Mance, venind să negocieze pe teren neutru. *Poate că așa ar fi mai ușor, deși oricum nu va fi ușor*. Dar când distanța dintre ei se micșoră, Jon văzu că era un bărbat mic și îndesat, cu brățări de aur sclipindu-i pe brațele vâjnoase și cu o barbă albă răsfirată pe pieptu-i masiv.

— Hah! bubui Tormund când se întâlniră. Jon Snow cioara. M-am temut că n-o să te mai vedem.

— Credeam că nu te temi de nimic, Tormund.

Sălbaticul rânji.

— Bine zis, flăcăule. Văd că mantia ți-e neagră. Lui Mance n-o să-i placă asta. Dacă ai venit să treci iarăși de cealaltă parte, ai face mai bine să te urci înapoi pe Zidul ăla al tău.

— M-au trimis să tratez cu Regele-de-Dincolo-de-Zid.

— Să tratezi? Tormund izbucni în râs. Asta-i bună. Hah! Mance vrea să vorbească, e adevărat. Dar n-aș crede că vrea să discute cu *tine*.

— Pe mine m-au trimis.

— Văd și eu. Să mergem, atunci. Vrei să călărești?

— Pot merge pe jos.

— Ne-ați dat ceva de furcă. Tormund își întoarse calul către tabăra sălbaticilor. Tu și frații tăi, n-am ce zice. Două sute de morți și o duzină de uriași. Mag însuși s-a dus la poarta aia a voastră și nu s-a mai întors.

— A murit de sabia unui om curajos pe nume Donai Noye.

— Așa? A fost vreun mare lord, Donai Noye ăsta, nu-i așa? Un cavaler sfrijit de-al vostru, cu izmene de oțel.

— Un fierar. Avea o singură mână.

— Un fierar ciung l-a ucis pe Mag cel Puternic? Hah! Trebuie c-a fost o luptă pe cinste. Mance va face un cântec despre asta, să vezi numai! Tormund luă o ploscă de sub șa și o destupă. Asta o să ne încălzească puțin. Pentru Donai Noye și Mag cel Puternic! Luă o înghițitură și îi întinse plosca lui Jon.

— Pentru Donai Noye și Mag cel Puternic. Plosca era plină cu mied, dar un mied așa de tare, încât ochii lui Jon se umplură de lacrimi, iar prin piept îi șerpuiau cărcei de foc. După celula de gheață și drumul lung în cușca de fier, căldura era bine-venită.

Tormund luă plosca și mai dădu pe gât o dușcă, apoi se șterse la gură.

— Magnarul din Thenn ne-a jurat c-o să deschidă larg poarta, iar noi nu va trebui decât să trecem cântând. Urma să doboare tot Zidul.

— A doborât o parte, zise Jon. În capul lui.

— Hah! făcu Tormund. Ei, bine, niciodată nu mi-a fost de prea mare folos Styr Magnarul. Când un om n-are barbă, nici păr și nici urechi, n-ai de unde să-l apuci când lupți. Își conducea încet calul, ca Jon să poată ține pasul cu el. Ce-ai pățit la picior?

— O săgeată. Una de-a Ygrittei, cred.

— Asta da femeie. Azi te sărută, mâine te umple de săgeți.

— E moartă.

— Da? Tormund clătină trist din cap. Păcat. Dacă aș fi fost cu zece ani mai tânăr, aș fi furat-o eu. Părul ăla al ei. Ei, bine, focurile cele mai fierbinți se sting cel mai repede. Ridică plosca. Pentru Ygritte, cea sărutată de foc! Bău cu nesaț.

— Pentru Ygritte, cea sărutată de foc, repetă Jon, când Tormund îi dădu iarăși plosca. Bău cu și mai mult nesaț.

— Tu ai omorât-o?

— Fratele meu. Jon nu aflase niciodată care dintre ei și spera că nici nu va afla.

— Ciori afurisite! Tormund vorbea pe un ton țăfnos, dar ciudat de blând. Sabie-Lungă a furat-o pe fiica mea, Munda. Piersicuța mea. A luat-o chiar din cortul meu, cu toți cei patru frați ai ei în preajmă. Toregg a dormit tot timpul, mocofanul, iar Torwynd... ei, bine, Torwynd Blegul, asta spune totul, nu-i așa?

Dar cei mici i-au tras o chelfăneală.

— Și Munda? întrebă Jon.

— E sânge din sângele meu, zise Tormund cu mândrie. I-a spart buza și i-a mușcat o jumătate de ureche și am auzit că are atâtea zgârieturi pe spate că nu poate nici măcar să-și poarte mantia. Dar Munda îl place destul de mult. Și de ce nu? Nu se luptă cu sabia, știi. N-a avut sabie niciodată. Atunci de unde crezi că s-a ales cu numele ăsta? Hah!

Jon râse cu poftă. Chiar acum, chiar aici. Ygritte ținea la Ryk Sabie-Lungă. Jon spera că găsise puțină bucurie alături de Munda lui Tormund. Oricine trebuia să găsească puțină bucurie undeva.

„*Nimic nu știi, Jon Snow*”, i-ar fi spus Ygritte. *Știu că o să mor, gândi el. Asta știu, cel puțin. „ Toți bărbații mor ”, aproape o putea auzi spunând, „și toate femeile și fiecare vietate care zboară sau înoată sau aleargă. Nu contează când mori, ci cum o faci, Jon Snow.” Ție ți-e ușor să vorbești, îi răspunse Jon în gând. Tu ai murit vitează în luptă, atacând castelul unui dușman. Eu o să mor trădător și ucigaș. Și moartea lui nici nu va veni iute, dacă nu cumva îi va ieși în cale în vârful săgeții lui Mance.*

Curând ajunseră printre corturi. Era o tabără obișnuită a sălbaticilor, o harababură de focuri și gropi de gunoarie, copii și capre rătăcind în voie, oi behăind printre copaci, piei de cai agățate la uscat. Nu aveau nici un plan, nici o ordine, nici o apărare. Dar peste tot erau bărbați și femei și animale.

Mulți îl ignorară, dar la fiecare om care continua să-și vadă de treabă, erau zece care se opreau să se holbeze, copii ghemuiți lângă focuri, bătrâne în docare, oameni ai peșterilor, cu fețele pictate, luptători cu gheare și șerpi și felurite capete pe scuturi, cu toții se întorceau să se uite. Jon văzu și sulițașe, cu părul lung fluturând în vântul cu miros de pin care suspina printre copaci.

Nu erau dealuri aici, dar cortul alb al lui Mance Rayder fusese înălțat pe o ridicătură de pământ stâncos, la marginea pădurii. Regele-de-Dincolo-de-Zid aștepta afară, cu mantia-i zdrențuită, roșie cu negru, fluturând în vânt. Jon văzu că Harma Cap de Câine era cu el, întoarsă din atacurile și manevrele ei de la Zid, iar Varamyr Șasepiei era și el acolo, însoțit de o pisică-nălucă și doi lupi supli, cenușii.

Când văzură pe cine trimisese Rondul, Harma întoarse capul și scuipă, iar unul dintre lupii lui Varamyr își dezveli colții, mârâind.

— Trebuie să fii foarte curajos sau foarte prost, Jon Snow, spuse Mance Rayder, să te întorci la noi îmbrăcat în mantia neagră.

— Ce altceva să poarte un om al Rondului de Noapte?

— Omoară-l, îl îndemnă Harma. Trimite-i trupul sus, în cușca aia a lor, să le spună că vrem pe altcineva. Capul o să-l păstrez, să-mi fac din el stindard. Un trădător e mai rău decât un câine.

— V-am avertizat că e fățarnic. Tonul lui Varamyr era potolit, dar pisica-

nălucă îl privea pe Jon cu nesaț, cu ochii ei înguști, cenușii. Niciodată nu mi-a plăcut cum miroase.

— Vâră-ți ghearele la loc, fiară. Tormund Năpasta Uriașilor sări jos de pe cal. Băiatul a venit să asculte. Dacă pui laba pe el, poate c-o să mă aleg cu mantia aia de om-fiară pe care mi-o doream.

— Tormund Prietenul Ciorilor, mârâi Harma. Ești un mare gogoman, bătrâne.

Omul-fiară avea fața pământie, umerii rotunjiți și era chel; un șoricel de om cu ochi de lup.

— După ce împlânzești un cal, oricine îl poate călări, spuse el cu glas domol. După ce o fiară s-a unit cu un om, oricine poate să se strecoare în pielea ei și s-o călărească. Orell se ofilea sub penele lui, așa că mi-am însușit eu vulturul. Dar apropierea funcționează în ambele direcții, omule-lup. Orell trăiește acum în mine și îmi șoptește cât de mult te urăște. Și pot să plutesc deasupra Zidului și să văd cu ochi de vultur.

— Așadar, știm, zise Mance. Știm cât de puțini ați fost când ați oprit țestoasa. Știm câți au venit de la Eastwatch. Știm cum vi s-au împuținat proviziile. Smoala, uleiul, săgețile, sulile. Până și scara voastră e distrusă, iar cușca aia nu poate să ridice decât câțiva. Știm. Și acum tu știi că știm. Deschise clapa cortului. Vino înăuntru. Ceilalți, așteptați afară.

— Cum? Chiar și eu? se miră Tormund.

— *În special* tu. Întotdeauna.

Era cald înăuntru. Un foc mic era aprins sub găurile de fum și un mangal ardea mocnit lângă maldărul de blănuri sub care zăcea Dalia, lividă și transpirată. Sora ei o ținea de mână. *Val*, își aminti Jon.

— Mi-a părut rău când a căzut Jarl, îi spuse el.

Val îl privi cu ochi verzi, palizi.

— Se cățăra întotdeauna prea repede.

Era la fel de frumoasă cum și-o amintea, suplă, cu pieptul plin, mlădioasă ca o trestie, cu pomeți înalți și un păr des de culoarea mierii, care i se revărsa până la brâu.

— Daliei i-a venit sorocul, îi explică Mance. Ea și Val rămân aici. Ele știu ce vreau să-ți spun.

Jon își păstra chipul neclintit ca gheața. *E odios să omori un om în propriul lui cort, în timpul armistițiului. Trebuie să-l ucid în fața soției sale, în timp ce li se naște copilul?* Strânse mâna sabiei. Mance nu purta armură, dar avea și el sabia atârnată la șoldul stâng. Și mai erau și alte arme în cort, pumnale și cuțite, un arc și o tolă cu săgeți, o sulică cu capul de bronz, lângă acel mare și negru...

... corn.

Jon își ținu răsuflarea.

Un corn de război. Un corn de război al naibii de mare.

— Da, spuse Mance. Cornul Iernii, pe care l-a sunat odinioară Joramun, să

trezească uriașii din pământ.

Cornul era imens, măsurând doi metri și jumătate de-a lungul curburii și atât de larg la gură încât ar fi putut să-și vâre mâna înăuntru până la cot. *Dacă provine de la un zimbbru, e cel mai mare zimbbru care a existat vreodată.* La început, crezu că benzile din jurul lui erau din bronz, dar când se apropie, își dădu seama că erau din aur. *Aur vechi, mai mult brun decât galben, și gravat cu rune.*

— Ygritte spunea că n-ai reușit să găsești cornul.

— Credeai că numai ciorile știu să mintă? Mi-ai plăcut destul de mult, pentru un bastard... dar n-am avut niciodată încredere în tine. Încrederea mea trebuie câștigată.

Jon îl privi în față.

— Dacă ai avut în tot acest timp Cornul lui Joramun, de ce nu l-ai folosit? De ce te-ai ostenit să construiești țestoase și să-i trimiți pe Thenni să ne omoare în paturile noastre? Dacă acest corn e așa cum spun cântecele, de ce nu sufli în el și gata?

Cea care îi răspunse fu Dalia, Dalia cea însărcinată, zăcând sub maldărul de blănuri, lângă mangal.

— Noi, oamenii liberi, știm lucruri pe care voi, îngenuncheații, le-ați uitat. Uneori calea cea mai scurtă nu e cea mai sigură, Jon Snow. Lordul cu Coarne a spus cândva că vrăjitoria este o sabie fără mâner. N-ai cum s-o apuci fără să te tai.

Mance își trecu o mână pe curbura uriașului corn.

— Sperasem că Styr și Jarl îi vor lua pe frații tăi pe nepregătite și ne vor deschide poarta. Am îndepărtat garnizoana voastră prin atacuri simulate, descinderi și diversiuni. Bowen Marsh a mușcat momeala, după cum știam, dar șleahta ta de schilozi și orfani s-a dovedit mai îndărătnică decât ne așteptam. Dar să nu crezi că ne-ați oprit. Adevărul e că sunteți prea puțini, iar noi prea mulți. Aș putea să continui atacul aici și totuși să trimit zece mii de oameni dincolo de Golful Focilor, cu plutele, să atace Eastwatch din spate. Aș putea lua cu asalt și Turnul Umbrei. Cunosoc împrejurimile mai bine ca oricine. Aș putea trimite oameni și mamuți să smulgă din temelii porțile castelelor pe care le-ați abandonat, toate deodată.

— Atunci, de ce n-o faci? Jon ar fi putut scoate Gheara Lungă chiar atunci, dar voia să audă ce avea de spus sălbaticul.

— Din cauza sângelui, răspunse Mance Rayder. Aș putea câștiga în cele din urmă, da, dar m-ați însângera și oamenii mei au sângerat destul.

— N-ai suferit pierderi atât de grele.

— Nu din partea voastră. Mance Rayder cercetă chipul lui Jon. Ai văzut Pumnul Primilor Oameni. Știi ce s-a întâmplat acolo. Știi cu cine avem de-a face.

— Ceilalți...

— Devin din ce în ce mai puternici pe măsură ce zilele se scurtează și nopțile sunt mai reci. Mai întâi vă omoară pe voi, apoi trimit morții voștri împotriva

noastră. Uriașii n-au fost în stare să li se opună, nici Thennii, nici clanurile râului de gheață, nici Copitații.

— Nici tu?

— Nici eu. Era furie în acea recunoaștere, și nespusă amărăciune. Raymun Barbă-Roșie, Bael Bardul, Gendel și Gome, Lordul cu Coarne, cu toții au venit la sud să cucerească, dar eu am venit cu coada între picioare, să mă ascund sub Zidul vostru. Atinse cornul din nou. Dacă sun Cornul Iernii, Zidul va cădea. Sau cel puțin așa spun cântecele. Printre oamenii mei sunt unii care nu-și doresc nimic mai mult.

— Dar dacă Zidul cade, spuse Dalia, ce-i mai poate opri pe *Ceilalți*?

Mance îi zâmbi drăgăstos.

— Mi-am găsit o femeie înțeleaptă. O adevărată regină. Se întoarse din nou spre Jon: Du-te înapoi și spune-le să deschidă porțile și să ne lase să trecem. Dacă o fac, o să le dau cornul și Zidul va rămâne în picioare până la sfârșitul veacurilor.

Să deschidă porțile și să-i lase să treacă. Ușor de spus, dar ce ar urma? Uriași așezându-și tabăra pe ruinele Winterfellului. Canibali în pădurea zeilor, căruțe străbătând ținuturile gorganelor, oameni liberi răpind fetele marangozilor și argintarilor de la Portul Alb și ale pescarilor de la Țărnul Stâncos.

— Ești un rege adevărat? întrebă Jon pe neașteptate.

— N-am avut niciodată o coroană pe cap, nici nu m-am așezat pe un afurisit de tron, dacă asta mă întrebi, răspunse Mance. Obârșia mea e cât se poate de umilă. Nici un septon nu mi-a uns vreodată capul cu ulei. N-am nici un castel, iar regina mea poartă blănuri și chihlimbar, nu mătăsuri și safire. Sunt propriul meu campion, propriul meu bufon și propriul meu harpist. Nu devii Rege-de-Dincolo-de-Zid fiindcă așa a fost tatăl tău. Oamenii liberi nu urmează un nume și nu vor să știe care frate s-a născut primul. Ei urmează luptători. Când am părăsit Turnul Umbrei, erau cinci oameni care se fuduleau cum că ar fi din plămadă regească. Unul era Tormund, altul Magnarul. Pe ceilalți trei i-am omorât când au dovedit că preferă să lupte decât să se supună.

— Îți poți omorî dușmanii, spuse pe șleau Jon, dar poți să-ți stăpânești prietenii? Dacă-i lăsăm pe oamenii tăi să treacă, ești destul de puternic să-i faci să respecte pacea regelui și să se supună legilor noastre?

— Legile cui? Ale Winterfellului și ale Debarcaderului Regelui? Mance râse. Când o să vrem legi, o să ni le facem singuri. Puteți să vă păstrați și dreptatea regelui, și dările lui. Eu vă ofer cornul, nu libertatea noastră. Nu vom îngenunchea în fața voastră.

— Și dacă refuzăm oferta? Jon nu avea nici o îndoială că așa vor face. Poate că Bătrânul Urs cel puțin ar fi stat să asculte, deși s-ar fi împotrivit ideii de a lăsa treizeci sau patruzeci de mii de sălbatici să cutreiere în voie prin Cele Șapte Regate. Dar Alliser Thorne și Janos Slynt vor respinge ideea de la bun început.

— Dacă refuzați, zise Mance Rayder, Tormund Năpasta Uriașilor va suna

Cornul Iernii peste trei zile, în zori.

Putea să ducă mesajul la Casterly Rock și să le spună despre corn, dar dacă îl lăsa pe Mance Rayder în viață, Lordul Janos Slynt și Ser Alliser se vor folosi de asta ca dovadă că este un trădător. O mie de gânduri trecură prin mintea lui Jon. *Dacă aş putea distruge cornul, să-l zdrobesc aici și acum...* dar înainte să poată să cugete la asta pe-ndelete, auzi geamătul grav al unui alt corn, înăbușit de pereții cortului. Mance îl auzi și el. Încruntându-se, se duse la intrare. Jon îl urmă.

Cornul de război se auzea mai tare afară. Chemarea lui pusesese în mișcare tabăra sălbaticilor. Trei Copitați trecură în goană pe lângă ei, cu sulite lungi în mâini. Caii nechezau și fornăiau, uriașii strigau în Limba Veche și până și mamuții erau agitați.

— Corn de cercetaș, îl anunță Tormund pe Mance.

— Se apropie ceva. Varamyr stătea cu picioarele încrucișate pe pământul pe jumătate înghețat, iar lupii lui îi dădeau ocol neliniștiți. O umbră alunecă deasupra și Jon ridică privirea, văzând aripile albastre-cenușii ale vulturului. Vine dinspre est.

Când morții se ridică, zidurile și țăruii și săbiile nu înseamnă nimic, își aminti el. Cu morții nu te poți lupta, Jon Snow. Nimeni nu știe asta mai bine decât mine.

Harma se încruntă.

— Est? Arătările ar trebui să fie în spatele nostru.

— Est, repetă omul-fiară. *Se apropie ceva.*

— Ceilalți? Întrebă Jon.

Mance își scutură capul.

— Ceilalți nu vin niciodată când soarele e pe cer. Peste câmpul măcelului huruiau care înțesate de oameni agitându-și sulitele din os ascuțit. Suspină adânc. Unde naiba cred că se duc? Quenn, adu-i pe năărăii ăia înapoi unde le e locul. Aduceți-mi calul. Iapa, nu armăsarul. Am nevoie și de armură. Mance aruncă o privire bănuitoare către Zid. Pe parapetii de gheață, soldații de paie stăteau și adunau săgeți, dar nu se vedea nici o mișcare. Harma, ia-ți călăreții. Tormund, caută-ți fiii și dă-mi trei rânduri de sulite.

— Da, făcu Tormund, îndepărtându-se cu pași mari.

Om-fiară cu înfățișare de șoricel închise ochii și spuse:

— Îi văd. Vin de-a lungul pâraielor și pe poteci.

— *Cine?*

— Oameni. Oameni călare. Oameni în oțel și oameni în negru.

— Ciori. Mance rosti cuvântul ca pe o înjurătură. Se întoarse către Jon: Vechii mei frați credeau că mă prind cu pantalonii în vine dacă mă atacă în timp ce discutăm?

— Dacă au plănuit un atac, mie, unul, nu mi-au spus. Jon nu credea. Lordul Janos nu avea oamenii cu care să atace tabăra sălbaticilor. În plus, era în partea

cealaltă a Zidului, iar poarta era blocată cu dărâmături. *Avea în minte un alt soi de trădare, aici nu poate fi mâna lui.*

— Dacă mă minți iarăși, nu te vei întoarce viu acasă, îl amenință Mance. Străjerii lui îi aduseseră calul și armura. Jon văzu oameni alergând prin tabără, care încotro, unii grupându-se ca și cum s-ar fi pregătit să atace Zidul, alții strecurându-se în pădure, femei conducând docare către est, mamuți rătăcind spre vest. Întinse mâna peste umăr și scoase Sabia Lungă din teacă chiar în clipa când un șir răsfirat de cercetași se ivi la liziera pădurii, la trei sute de metri depărtare. Purtau cămăși negre de zale, coifuri negre și mantii negre. Pe jumătate îmbrăcat în armură, Mance scoase sabia: N-ai știut nimic despre asta, așa-i? îi spuse lui Jon cu răceală.

Încet, ca mierea într-o dimineată răcoroasă, cercetașii alunecau către tabăra sălbaticilor, călcând cu grijă printre grămezi de mărăcini și pâlcuri de copaci, peste rădăcini și pietre. Sălbaticii țâșniră în întâmpinarea lor cu strigăte de război, agitând ciomege, săbii de bronz și topoare de cremene, năpustindu-se către dușmanii din vechime. *Un strigăt, o lovitură și o moarte de viteaz.* Jon își auzise frații vorbind despre felul de a lupta al oamenilor liberi.

— Poți crede ce vrei, îi spuse Regelui-de-Dincolo-de-Zid, dar n-am știut nimic despre vreun atac.

Înainte ca Mance să apuce să răspundă, Harma trecu pe lângă ei ca o vijelie, cu treizeci de luptători în urma ei. Stindardul alerga în fața ei, un cap de câine înfipt într-o sulită, improșcând sânge la fiecare pas. Mance o privi izbind cercetașii în plin.

— S-ar putea să spui adevărul, zise el. Se pare că sunt oameni din Eastwatch. Marinari pe cai. Cotter Pyke a avut întotdeauna mai mult curaj decât minte. L-a învins pe Lordul Oaselor la Gorganul Lung. S-ar putea să se fi gândit să facă la fel și cu mine. Dacă așa stau lucrurile, e un nătărău. N-are destui oameni, el...

— *Mance!* se auzi un strigăt. Era o iscodă, țâșnind dintre copaci pe un cal înspumat. *Mance*, mai sunt și alții, suntem înconjurați, oameni de fier, *fier*, o *oaste* de oameni de fier.

Înjurând, Mance săltă în șa.

— Varamyr, rămâi aici și ai grijă de Dalia. Regele-de-Dincolo-de-Zid îndreptă vârful sabiei către Jon. Și mai pune câțiva ochi pe cioara asta. Dacă fuge, rupe-i gâtul.

— Da, așa o să fac. Omul-fiară era mai scund cu un cap decât Jon, moale și cu umerii căzuți, dar pisica-năluca îi putea scoate lui Jon mâțele cu o singură labă. Vin și dinspre nord, îi spuse Varamyr. Mai bine du-te.

Mance își puse coiful cu aripi de corb. Oamenii lui erau deja călare.

— Cap de săgeată! ordonă Mance. La mine! Formați dispozitivul de atac. Dar când dădu pintoni iepei și porni în goană peste câmp, către cercetași, oamenii care alergau în urma lui numai în dispozitiv nu mai erau.

Jon făcu un pas către cort, cu gândul la Cornul Iernii, dar pisica-nălucă îi ținu calea, dând din coadă. Nărilor fiarei fremătau și de pe colții curbați din față îi șiroia saliva. *Îmi miroase frica*. Ducea dorul Nălucii mai mult ca oricând. Cei doi lupi erau în spatele lui, mârâind.

— Flamuri, îl auzi pe Varamyr murmurând. Văd flamuri aurii, oh... Un mamut trecu pe lângă ei, trâmbițând, cu șase arcași în turnul de lemn de pe spate. Regele... nu...

Atunci omul-fiară își dădu capul pe spate și țipă.

Sunetul era cutremurător, strident, încărcat de durere. Varamyr căzu, răsucindu-se, și pisica țipă cu el... iar sus, sus pe cerul răsăritului, pe zidul de nori, Jon văzu vulturul *arzând*. Preț de o clipă, străluci mai puternic decât o stea, învăluit în roșu și auriu și portocaliu, lovind sălbatic aerul cu aripile, ca și cum ar fi vrut să fugă de durere. Zbură mai sus, și mai sus, tot mai sus.

Țipătul o scoase pe Val, albă ca varul, din cort.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? Lupii lui Varamyr se băteau, iar pisica-nălucă o luase la goană spre pădure, dar bărbatul continua să se zvârcolească la pământ. Ce-i cu el? Întrebă Val îngrozită. Unde e Mance?

— Acolo, îi arătă Jon. A plecat să lupte. Regele își conducea dispozitivul dezlânat spre un grup de cercetași, cu sabia scânteind.

— A plecat? Nu poate să plece, nu acum. A început.

— Lupta? Privi cum cercetașii se risipeau în fața capului de câine însângerat al Harmei. Sălbaticii urlau și loveau și goneau oamenii în negru înapoi în pădure. Dar alți oameni în negru ieșeau dintre copaci, o coloană călare. *Cavaleri pe cai de luptă*, observă Jon. Oamenii Harmei fură nevoiți să se regrupeze și să schimbe direcția, pentru a le ieși în întâmpinare, dar mulți dintre ei alergaseră prea departe.

— *Nașterea!* îi strigă Val.

Goarnele sunau de jur împrejur, tare și strident. *Sălbaticii nu au goarne, doar corni de război*. Știau și ei, la fel de bine: sunetul îi puse pe fugă pe oamenii liberi, care fugeau, unii să lupte, alții să scape. Un mamut năvăli printr-o turmă de oi pe care trei bărbați se chinuiau s-o mâne către vest. Tobele băteau, iar sălbaticii alergau să se grupeze în careuri și rânduri, dar se mișcau prea târziu, prea dezorganizat și prea încet. Inamicul ieșea din pădure, dinspre est, dinspre nord-est și dinspre nord, trei coloane mari pe cai grei de luptă, numai oțel negru, scânteietor, și veșminte lucitoare de lână neagră. Nu erau oamenii de la Eastwatch, aceia nu fuseseră decât un șir de iscoade. O armată. *Regele!* Jon era la fel de uluit ca sălbaticii. Era cu puțință să se fi întors Robb? Oare se pusese în mișcare, în sfârșit, băiatul de pe Tronul de Fier?

— Mai bine ai intra înapoi în cort, îi spuse Jon lui Val.

În cealaltă parte a câmpului, una dintre coloane năvălise peste Harma Cap de Câine. O alta spulberase flancul sulitașilor lui Tormund, în timp ce el și fiii lui încercau cu disperare să-l regrupeze. Dar uriașii se cățarau pe mamuții lor, iar

cavalerilor, pe caii lor în armuri, nu le plăcea asta deloc. Jon vedea gonacii și caii de luptă nechezând și împrăștiindu-se la vederea acelor munți greoi. Dar și tabăra sălbaticilor era cuprinsă de spaimă. Sute de femei și copii fugeau din calea luptei, unii dintre ei nimerind chiar între copitele cailor. Văzu trei șarete ciocnindu-se când în calea lor apăru dintr-odată docarul unei bătrâne.

— Zei, șopti Val, o, zei, de ce fac asta?

— Intră în cort și stai cu Dalia. Nu ești în siguranță aici.

Nici cortul nu era mult mai ferit, dar Val nu trebuia să audă asta.

— Trebuie să gălesc o moașă, spuse ea.

— Tu ești moașă. Eu o să rămân aici până când se întoarce Mance.

Îl pierduse din ochi, dar acum îl vedea din nou, croindu-și drum printr-un grup de călăreți. Mamuții risipiseră coloana centrală, dar celelalte două se strângeau ca niște clești. La marginea estică a taberei, câțiva arcași își slobozeau săgețile spre corturi. Văzu un mamut culegând un cavaler din șa și azvârlindu-l la cincisprezece metri, cu o zvâcnire a trompei. Sălbaticii treceau ținând pe lângă el: femei și copii fugind din calea bătăliei, unii zoriți din urmă de bărbați. Câțiva dintre ei îi aruncară lui Jon priviri întunecate, dar el ținea Gheara Lungă în mână și nimeni nu îl tulbură. Până și Varamyr dădu bir cu fugiții, târându-se pe mâini și pe picioare.

Din ce în ce mai mulți oameni se revărsau din pădure, dar acum nu doar cavaleri, ci și călăreți liberi, arcași călare și oșteni cu cizme și căști, zeci de oameni, sute de oameni. O revărsare de flamuri flutura deasupra lor. Vântul le biciuia sălbatic și Jon nu le vedea blazoanele, dar zări un cal de mare, un câmp de păsări, un cerc de flori. Și galben, atât de mult galben, flamuri galbene cu blazon roșu. Ale cui erau însemnele acestea?

La est, la nord și la nord-est văzu cete de sălbatici luptându-se vitejește, dar atacatorii îi călcau în picioare.

Oamenii liberi continuau să fie mai numeroși, dar atacatorii aveau armuri de oțel și cai grei de luptă. În toiul bătăliei, Jon îl zări pe Mance, ridicat în șa. Mantia lui în roșu și negru și coiful cu aripi de corb îl făceau ușor de reperat. Avea sabia ridicată și oamenii se regroupau în jurul lui, când un dispozitiv de cavaleri îi spulberă cu sulite și săbii și baltage. Iapa lui Mance se cabra, dând din picioare, și o sulită îi străpunse pieptul. Apoi valul de oțel trecu peste el.

S-a sfârșit, gândi Jon. *Sunt înfrânți*. Sălbaticii fugeau, aruncându-și armele. Copitații și oamenii peșterilor și Thennii în solzi de bronz, fugeau cu toții. Mance dispăruse, cineva flutura capul Harmei în vârful unui țăruș. Rândurile lui Tormund se împrăstiaseră. Doar uriașii pe mamuții lor mai rezistau, insule păroase într-o mare de oțel roșu. Focurile treceau de la un cort la altul și unii dintre pinii înalți erau și ei cuprinși de vâlvătaie. Iar prin fum se apropia un alt dispozitiv de luptă în săgeată, format din călăreți în armuri, pe cai îmbrăcați în zale. Deasupra lor fluturau cele mai mari flamuri de până atunci, stindardele

regale, cât niște cearșafuri: unul galben, cu limbi de foc lungi și ascuțite, care înfățișa o inimă înflăcărată, iar altul, ca o coală de aur bătut, cu un cerb negru, săltând și unduindu-se în vând.

Robert, gândi Jon, preț de o clipă nebună, amintindu-și de bietul Owen, dar când goarneau sunară din nou și cavalerii năvăliră, numele pe care îl strigau era: *Stannis! Stannis! STANNIS!*

Jon se întoarse și intră în cort.

ARYA

În fața hanului, atârinate de o spânzurătoare putregăită, oasele unei femei se legănau, troncănind în vânt.

Cunosc hanul ăsta. Dar în fața ușii nu se aflase o spânzurătoare, ultima oară când înnoptase aici cu sora ei, Sansa, sub ochiul vigilent al Septei Mordane.

— Nu vrem să intrăm, hotărî Arya dintr-odată, s-ar putea să fie fantome.

— Știi cât a trecut de când n-am mai băut o cupă cu vin? Sandor sări din șa. În plus, trebuie să aflăm în mâna cui e vadul rubinului. Rămâi cu calul, dacă vrei, pe mine mă doare-n cot.

— Și dacă te recunosc? Sandor nu se mai ostenea să-și ascundă fața. Părea să nu-i mai pese cine îl recunoștea. S-ar putea să vrea să te ia ostatic.

— Să-ncerce numai! Își clătină sabia lungă în teacă și intră pe ușă.

Ocazie mai bună nici că se putea. Arya ar fi putut să fugă, călare pe Lașa, luând cu ea și Străinul.

Își mușcă buza, apoi duse caii la grajduri și intră în han, după el.

Îl cunosc. Tăcerea i-o spunea. Dar asta nu era partea cea mai rea. Îi cunoștea și ea. Nu hangiuul uscățiv, nici femeile, nici slugile de lângă cămin. Dar pe ceilalți. Pe soldați. Îi cunoștea pe soldați.

— Îți cauți fratele, Sandor? Mâna lui Polliver era pe sub corsajul unei fete care-i ședea în poală, dar acum o scoase la vedere.

— Caut o cupă cu vin. Hangiu, o carafă de vin roșu. Clegane aruncă o mână de gologani pe podea.

— Nu vreau necazuri, ser, spuse hangiuul.

— Atunci nu-mi spune *ser*. Gura îi zvâcni. Ești surd, nătărăule? Am comandat vin. Când omul plecă în goană, Clegane strigă după el: *Două cupe!* Și fata e însetată.

Nu sunt decât trei, gândi Arya. Polliver îi aruncă o privire fugară, iar băiatul de lângă el nu se uită la ea deloc, dar cel de-al treilea o privi lung și atent. Era un bărbat de statură mijlocie, cu o înfățișare atât de banală încât era greu de spus ce vârstă avea. *Gădilătorul. Gădilătorul și Polliver, amândoi*. Băiatul era un scutier, judecând după vârstă și îmbrăcăminte. Avea un coș mare și alb într-o parte a

nasului și câteva coșuri roșii pe frunte.

— Țsta e cățelușul rățacit de care vorbea Ser Gregor? îl întrebă el pe Gădilător. Cel care a făcut pipi pe el și a fugit?

Gădilătorul așeză o mână pe brațul băiatului și scutură scurt și puternic din cap. Arya înțelese foarte bine.

Scutierul nu înțelegea sau, poate, nu-i păsa.

— Ser spunea că frățiorul lui și-a vârat coada între picioare când bătălia s-a încins prea tare la Debarcaderul Regelui. Zicea că luat-o la fugă scâncind. Îi rânji Căinelui prostește, batjocoritor.

Clegane îl cercetă pe băiat și nu scoase o vorbă. Polliver o aruncă pe față din brațele lui și se ridică în picioare.

— Feciorul e beat, spuse el. Oșteanul era aproape la fel de înalt ca Sandor Clegane, dar nu la fel de bine clădit. O barbă ascuțită îi acoperea fălcile și gușa, deasă, neagră și îngrijită, dar capul îi era mai mult pleșuv. Nu rezistă la băutură, atâta tot.

— Atunci n-ar trebui să bea.

— Cățelușul nu mă spe... începu băiatul, până când Gădilătorul îi răsuci urechea între degetul mare și arătător. Cuvintele i se preschimbară într-un schelălăit de durere.

Hangiul se întoarse valvârtej cu două cupe de vin și o carafă, pe o tavă cositorită. Sandor duse carafa la gură. Arya îi vedea mușchii gâtului trepidând în timp ce înghițea cu nesaț. Când o trânti la loc pe masă, jumătate din vin dispăruse.

— Acum poți să torni. Ai face bine să ridici și banii ăștia, sunt singurii pe care ai ocazia să-i vezi astăzi.

— Noi plătim când terminăm de băut, zise Polliver.

— Când terminați de băut o să-l gădilați pe hangiu să vedeți unde-și ține aurul. Așa cum faceți întotdeauna.

Hangiul își aminti dintr-odată că are treabă la bucătărie. Obişnuiții casei plecau și ei, iar fetele dispăruseră. Singurul sunet din încăpere era trosnetul domol al focului în cămin. *Ar trebui să plecăm și noi*, știa Arya.

— Dacă-l căutați pe Ser, ați venit prea târziu, spuse Polliver. A fost la Harrenhal, dar acum nu mai e. Regina a trimis după el. Arya observă că Polliver purta trei arme la cingătoare: o sabie lungă pe șoldul stâng, iar pe dreptul un pumnal și o armă cu lama îngustă, prea lungă ca să fie un cuțit și prea scurtă ca să fie o sabie. Regele Joffrey a murit, știi, adăugă el. Otrăvit la propria lui nuntă.

Arya se strecură mai aproape. *Joffrey e mort*. Parcă-l vedea, cu buclele lui blonde, cu zâmbetul răutăcios și buzele groase și moi. *Joffrey e mort*. Știa că asta ar trebui s-o facă fericită, dar, cumva, se simțea goală pe dinăuntru. Joffrey era mort, dar dacă Robb era mort și el, ce mai conta?

— De atât au fost în stare bravii mei frați din Garda Regală. Căinele pufni disprețuitor. Cine l-a omorât?

— Se spune că Pezevenghiul. El și soția sa.

— Care soție?

— Am uitat că ai stat ascuns sub o piatră. Fata Nordului, fiica Winterfellului. Am auzit că l-a omorât pe rege cu o vrajă și după aceea s-a transformat într-un lup cu aripi mari de piele, ca un liliac, și a fugit din turn pe fereastră. Dar l-a lăsat în urmă pe pitic, iar Cersei îi vrea capul.

Ce prostie, gândi Arya. Sansa nu știe decât cântece, nu vrăji, și nu s-ar căsători niciodată cu Pezevenghiul.

Căinele se așază pe bancheta cea mai apropiată de ușă. Gura îi zvâcni, dar numai în partea arsă.

— Ar fi trebuit să-l cufunde în foc sălbatic și să-l prăjească. Sau să-l gâdile până când se face luna neagră, își duse cupa la gură și o goli dintr-o înghițitură.

E de-al lor, gândi Arya, când văzu asta. Își mușcă limba atât de tare, încât simți gust de sânge. E întocmai ca ei. Ar trebui să-l omor în somn.

— Ser Gregor a cucerit Harrenhalul? întrebă Sandor.

— N-a fost nevoie să se ostenească prea mult, răspunse Polliver. Mercenarii au fugit îndată ce au aflat că se apropie. Unul dintre bucătari ne-a deschis o poartă, ca să se răzbune pe Hoat că i-a tăiat piciorul. Chicoti. L-am lăsat în viață, ca să ne gătească și împreună cu câteva slujnicuțe să ne încălzească paturile, iar pe ceilalți i-am trecut prin sabie.

— Pe toți ceilalți?

— Ei, bine, Ser l-a lăsat pe Hoat, să-și treacă vremea cu el.

Sandor întrebă:

— Peștele Negru e tot la Riverrun?

— Nu pentru multă vreme, răspunse Polliver. E sub asediu. Dacă nu cedează castelul, Bătrânul Frey o să-l spânzure pe Edmure Tully. Singura luptă adevărată se duce pentru Raventree. Casele Blackwood și Bracken. Brackenii sunt ai noștri acum.

Căinele turnă o cupă de vin pentru Arya și una pentru el și o bău până la fund, uitându-se la foc.

— Păsărica a fugit, nu-i așa? S-a aranjat al naibii de bine. A găinățat în capul Pezevenghiului și a zburat.

— O s-o găsească, zise Polliver. Și dacă e nevoie de jumătate din aurul de la Casterly Rock.

— E frumușică, am auzit, zise Gădilătorul. Dulce ca mierea. Plescăi din buze și zâmbi.

— Și bine-crescută, fu de acord Căinele. O adevărată domniță. Nu ca afurisita de soră-sa.

— Au găsit-o și pe ea, zise Polliver. Pe soră. Se mărită cu bastardul lui Bolton, din câte am auzit.

Arya sorbi din vin, ca să nu-i poată vedea buzele. Nu pricepea despre ce

vorbea Polliver. *Sansa nu mai are altă soră.* Sandor Clegane râse cu poftă.

— Ce naiba e așa de amuzant? vru să știe Polliver.

Câinele nu se uită nici o clipă la Arya.

— Dacă aș fi vrut să știi, ți-aș fi spus. Sunt corăbii la Saltfans?

— La Saltfans? De unde să știu eu? Neguțătorii sunt înapoi la Iazul Fecioarelor. Am auzit că Randyll Tarly a ocupat castelul și l-a închis pe Mooton într-o celulă din turn. De Saltfans n-am auzit nimic.

Gădilătorul se aplecă spre el:

— Vrei să pleci pe mare fără să-ți iei rămas-bun de la fratele tău? La auzul unei asemenea întrebări, Arya se înfiora. Ser ar prefera să te întorci la Harrenhal cu noi, Sandor. Pun rămășag. Sau la Debarcaderul Regelui...

— La naiba cu asta. La naiba cu el. La naiba cu tine.

Gădilătorul ridică din umeri, se îndreptă și întinse o mână după cap, să se scarpine la ceafă. În clipa aceea, totul se petrecu parcă dintr-odată: Sandor se ridică în picioare clătinându-se, Polliver scoase sabia, iar mâna Gădilătorului se mișcă iute, încețoșată, azvârlind ceva argintiu, într-o străfulgerare, în încăpere. Dacă Clegane nu s-ar fi mișcat, i-ar fi străpuns mărul gâtului. În schimb, doar îi atinse coastele și se înfipse, vibrând, în peretele de lână ușă. Atunci Câinele izbucni în râs, un râs rece și dogit, venit parcă din fundul unei fântâni.

— Speram eu c-o să faceți o mișcare nesăbuită. Sabia îi alunecă afară din teacă, tocmai la timp ca să parzeze prima lovitură a lui Polliver.

Arya făcu un pas în spate, când începu lungul cântec al oțelului. Gădilătorul se apropie, cu o sabie scurtă într-o mână și un pumnal în cealaltă. Până și scutierul îndesat, cu părul castaniu, băjbăia după mânerul sabiei. Arya își înhața cupa de pe masă și i-o aruncă în față. Țintise mai bine decât la Gemeni. Cupa îl lovi direct în coșul mare și alb de pe nas și băiatul se prăbuși în fund.

Polliver era un luptător îndârjit și metodic și îl forța pe Clegane să se retragă pas cu pas, mișcându-și sabia lungă cu o precizie cumplită. Loviturile Câinelui erau mai dezordonate, ripostele grăbite, picioarele încete și șovăielnice. *E beat, își dădu seama Arya, deznădăjduită. A băut prea mult dintr-odată, fără să fi mâncat.* Iar Gădilătorul se strecura pe lângă zid, să ajungă în spatele lui. Arya înșfăcă a doua cupă de vin, dar Gădilătorul se mișcă mai iute decât scutierul și își feri capul la timp. Îi aruncă o privire glacială și amenințătoare. *Este aur ascuns în sat?* îl auzea parcă întrebând. Nătărăul de scutier se agăța de marginea mesei și încerca să se ridice în genunchi. Arya începea să simtă gustul disperării în fundul gâtului. *Teama taie mai adânc decât o sabie. Teama taie...*

Sandor gemu de durere. Partea arsă a feței i se înroși de la tâmplă până la obraz și scoica urechii îi dispăruse. Asta părea să-l înnebunească. Îl împinse în spate pe Polliver, cu un atac furios, izbind cu bătrâna sabie hârbuită pe care o căpătase în munți. Bărbosul se retrăgea, dar nici una dintre lovituri nu-l atingeau măcar. Și apoi Gădilătorul sări peste o bancă, iute ca un șarpe, și lovi ceafa

Câinelui cu sabia lui scurtă.

Îl omoară. Arya nu mai avea cupe, dar era ceva mai bun de aruncat. Scoase pumnalul pe care îl luaseră de la arcașul mort și încercă să-l azvârle către Gădilător, așa cum făcuse el. Dar era mai greu decât să arunci o piatră sau un măr pădureț. Pumnalul se învârti în aer și-l lovi în braț, cu mânerul. *Nici măcar n-a simțit.* Era prea absorbit de Clegane.

Lovind cu sabia, Clegane se răsuci brusc într-o parte, câștigând un moment de răgaz. Sângele îi șiroia pe față și din tăietura de la ceafă. Ambii oameni ai Muntelui se năpusteau asupra lui, Polliver lovind spre cap și umeri, iar Gădilătorul țâșnind să-l împungă în spate și în burtă. Carafa grea de piatră era încă pe masă. Arya o luă cu ambele mâini, dar în timp ce o înălța, cineva o înhața de braț. Carafa îi alunecă dintre degete și se prăbuși pe podea. Întoarsă cu forța, Arya se pomeni nas în nas cu scutierul. *Proasto, ai uitat cu totul de el.* Coșul mare și alb îi pocnise.

— Ești cățelușa cățelușului? Ținea sabia cu mâna dreaptă și brațul ei cu stânga, dar Arya avea mâinile libere, așa că îi smulse cuțitul de la cingătoare și i-l vârî în burtă, răsucindu-l. Scutierul nu purta zale și nici măcar piele fiartă. Cuțitul pătrunse ușor, ca Acul când îl omorâse pe băiatul de la grajduri, la Debarcaderul Regelui. Scutierul făcu ochii mari și o lăsă de braț. Arya țâșni spre ușă și smulse pumnalul Gădilătorului din perete.

Polliver și Gădilătorul îl înghesuiseră pe Câine într-un colț, în spatele unei bănci, și unul dintre ei îi făcuse o rană urâtă și roșie pe șold, pe potriva celorlalte pe care le mai avea. Sandor se sprijinea de perete, sângerând și răsuflând zgomotos. Arăta de parcă abia se ținea pe picioare, darămite să mai și lupte.

— Aruncă sabia și te ducem la Harrenhal, zise Polliver.

— Ca să termine treaba Ser Gregor cu mâna lui?

Gădilătorul spuse:

— Poate că te lasă pe mâna mea.

— Dacă mă vreți, haideți și luați-mă. Sandor se desprinsese de lângă perete și se așeză, pe jumătate ghemuit, în spatele băncii, cu sabia ridicată de-a latul pieptului.

— Crezi că nu putem? zise Polliver. Ești beat.

— S-ar putea, zise Câinele. Dar tu ești mort. Întinse piciorul și ridică banca, izbindu-l pe Polliver în fluierul piciorului. Bărbatul bărbos reuși cumva să rămână în picioare, dar Câinele se aplecă sub plesnitura lui sălbatică și își ridică sabia, într-o năprasnică lovitură cu dosul palmei. Sângele țâșni pe tavan și pe pereți. Lama pătrunse în mijlocul feței lui Polliver și, când Câinele o smulse, jumătate din cap ieși cu ea.

Gădilătorul se dădu în spate. Arya îi adulmeca frica. Sabia scurtă din mâna lui părea dintr-odată aproape o jucărie pe lângă sabia lungă a Câinelui, și nu avea nici armură. Se mișcă iute, cu pași sprinteni, fără să-și dezlipească ochii de la Sandor Clegane. Pentru Arya era cel mai ușor lucru din lume să se apropie în spatele lui

și să-l înjunghie.

— Este aur ascuns în sat? strigă ea, împlântându-i cuțitul în spate. Este argint? Nestemate? Mai înfipse cuțitul de două ori. Este mâncare? Unde e Lordul Beric? Era deja deasupra lui, încă lovind. Unde s-a dus? Câți oameni avea cu el? Câți cavaleri? Câți arcași? Câți, câți, câți, câți, câți, câți? Este aur în sat?

Măinile îi erau roșii și năclăite când Sandor o smulse de acolo. Nu spuse decât:

— Ajunge.

Sângera ca un porc măcelărit și își trăgea un picior.

— Mai e unul, îi aminti Arya.

Scutierul își scosese cuțitul din burtă și încerca să oprească sângele cu mâinile. Când Câinele îl ridică în picioare, tipă și începu să plângă în hohote, ca un copil.

— Îndurare, se smiorcăi el, te rog. Nu mă omorî. Mamă, ai milă.

— Ți se pare că semăn cu afurisita de maică-ta? Nimic din înfățișarea Câinelui nu mai era omenesc. L-ai omorât și pe asta, îi spuse Aryei. I-ai înțepat mațele, s-a terminat cu el. Dar o să moară încet.

Băiatul nu părea să-l audă.

— Am venit pentru fete, șopti el... să mă facă bărbat, zicea Polly... oh, fetele, vă rog, duceți-mă la castel... un maestru, duceți-mă la un maestru, tatăl meu are aur... doar pentru fete am venit... îndurare, sur.

Câinele îi trase o scatoalcă peste față, făcându-l să tipe din nou.

— Să nu-mi spui *ser*. Se întoarce către Arya: Țasta e al tău, lupoaico. Fă-o tu.

Știa la ce se referea. Arya se duse lângă Polliver și îngenunche în sângele lui, cât să-i desfacă centura. Lângă pumnal atârna o armă mai suplă, prea lungă să fie un cuțit, prea scurtă să fie sabia unui bărbat... dar în mâna ei era tocmai potrivită.

— Mai ții minte unde e inima? o întrebă Câinele.

Arya clătină din cap. Scutierul își dădu ochii peste cap.

— Îndurare.

Acul i se strecură printre coaste și îi făcu voia.

— Bine. Glasul lui Sandor era îngroșat de durere. Dacă ăștia umblau aici după femei, înseamnă că Gregor are în mână și vadul, la fel ca Harrenhalul. În orice clipă s-ar putea să mai apară căței de-ai lui și am omorât destui ticăloși afurișiți pentru o singură zi.

— Unde ne ducem? întrebă ea.

— La Saltpans. Se sprijini cu o mână puternică de umărul ei, ca să nu cadă. Ia niște vin, lupoaico. Și ia-le toți banii, vom avea nevoie de ei. Dacă la Saltpans sunt corăbii, am putea ajunge la Vale pe mare. Gura îi zvăcni, în timp ce sângele continua să-i șiroiască din locul unde avusese urechea. Poate că Lady Lysa o să te mărite cu micul ei Robert. *Asta* da pereche. Începu să râdă, dar râsul i se preschimbă într-un geamăt.

Când sosi vremea să plece, avu nevoie de Arya să-l ajute să încalece pe Străin. Își legase o fâșie de pânză la gât și o alta în jurul șoldului și luase mantia

scutierului, din cârligul de lângă ușa. Mantia era verde, cu o săgeată verde pe o diagonală albă, dar când Câinele o mototoli și și-o apăsă pe ureche, deveni curând roșie. Arya se temea că se va prăbuși îndată ce vor porni la drum, dar el reuși să se țină în șa.

Nu puteau să riște să dea nas în nas cu cei care țineau vadul rubinului, astfel că, în loc să meargă mai departe pe drumul regelui, cotiră către sud-est, prin câmpuri năpădite de bălării, păduri și mlaștini. Trecură ore până când ajunseră la malurile Tridentului. Arya observă că râul revenise, spășit, la matca lui obișnuită. Toată furia lui mocirloasă dispăruse odată cu ploile. *E obosit și el*, gândi Arya.

Aproape de malul apei, găsiră niște sălcii crescând dintr-o harababură de pietre roase de vreme, împreună, pietrele și arborii formau un fel de fort natural unde se puteau ascunde și de râu, și de trecători.

— Aici e bine, zise Câinele. Adapă caii și adună niște lemne pentru foc. Când descăleca, trebui să se agate de o creangă, să nu cadă.

— N-o să se vadă fumul?

— Dacă vrea cineva să ne găsească, nu trebuie decât să urmărească sângele meu. Apă și lemne. Dar prima dată adu-mi plosca aia cu vin.

După ce aprinse focul, Sandor își propti coiful deasupra flăcărilor, goli în el jumătate din ploscă și se prăbuși pe spate, pe o piatră acoperită de mușchi, ca și cum n-ar fi avut de gând să se mai ridice niciodată. O puse pe Arya să spele mantia scutierului și s-o taie fășii. Ajunseră și ele tot în coif.

— Dacă aș avea mai mult vin, aș bea până când aș fi mort pentru lume. Poate că ar trebui să te trimit înapoi la hanul ăla afurisit, să mai aduci o carafă, două.

— Nu, zise Arya.

N-ar fi în stare, nu? Dacă face asta, îl las aici și plec.

Sandor râse când îi văzu teama de pe chip.

— Am glumit, lupoaico. O glumă nenorocită. Găsește-mi un băț cam așa de lung și nu prea gros. Și spală-l de noroi. Nu pot să sufăr gustul de noroi.

Nu-i plăcură primele două bețe pe care i le aduse. Până când găsi unul care să-i fie pe plac, flăcările înnegriseră botul de câine până la ochi. Înăuntru, vinul fierbea cu furie.

— Ia cupa din sacul meu de dormit și umple-o pe jumătate, îi spuse el. Bagă de seamă, dacă verși vinul ăla afurisit, chiar o să te trimit înapoi să aduci altul. Ia vinul și toarnă-mi-l pe răni. Crezi că te descurci? Arya clătină din cap. Ce mai aștepți atunci? mârâi el.

Prima oară când umplu cupa, Arya atinse oțelul, fierbinte cu încheieturile degetelor și se arse atât de râu încât făcu bășici. Fu nevoită să-și muște buza ca să nu țipe. Câinele folosi bățul în același scop, strângându-l între dinți în timp ce ea îi turna vinul pe răni. La început Arya se ocupă de rana de la sold, apoi de tăietura mai puțin adâncă de pe ceafă. Sandor își strânse mâna dreaptă în pumn și izbi pământul când veni rândul piciorului. Când ajunse la gât, mușcă bățul atât de tare

încât îl rupse și Arya trebui să-i găsească altul. Îi citea spaima în ochi.

— Întoarce capul. Picură vinul peste carnea roșie, zdrențuită, unde-i fusese urechea, și degete de sânge maro și de vin roșu i se prelinseră pe bărbie. Atunci Câinele *țipă*, în ciuda bățului. Apoi leșină de durere.

Mai departe Arya se descurcă după mintea ei. Pescui de pe fundul coifului fâșiile pe care le făcuseră din mantia scutierului și îi legă rănile cu ele. Când ajunse la ureche, trebui să-i bandajeze jumătate de cap ca să-i oprească sângerarea. Amurgul se lăsa peste Trident. Lasă caii să pască, apoi îi priponi pentru noapte și se așeză cât putu mai comod în nișa dintre două pietre. Focul mai continuă să ardă o vreme, apoi se stinse. Arya privea luna printre crengile de deasupra capului.

— Ser Gregor Muntele, șopti ea, Dunsen, Raff cel Dulce, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei. I se părea curios să-i lase deoparte pe Polliver și pe Gădilător. Și pe Joffrey. Se bucura că era mort, dar își dorea să fi fost acolo, să-l vadă murind sau poate să-l omoare cu mâna ei. *Polliver zicea că l-au omorât Sansa și Pezevenghiul*. Să fie, oare, cu puțință? Pezevenghiul era un Lannister, iar Sansa... *Mi-aș dori să mă pot transforma într-un lup, să-mi crească aripi și să zbor departe*.

Dacă și Sansa dispăruse, nu mai era nici un Stark în afară de ea și de Jon, la Zid, la mii de kilometri depărtare, dar el era un Snow, iar mătușile și unchii aceia căroră Câinele voia să le-o vândă nu purtau nici ei numele de Stark. Nu erau *lupi*.

Sandor gemu și Arya se rostogoli pe o parte să se uite la el. Sărise și peste numele lui, acum își dădu seama. De ce făcuse asta? Încercă să se gândească la Mycah, dar îi era greu să-și aducă aminte cum arăta. Nu-l cunoscuse foarte bine. *Tot ce făcea era să se joace cu mine cu săbiile*.

— Câinele, șopti ea, și *Valar morghulis*. Poate că până dimineată va fi mort...

Dar când lumina palidă a zorilor se strecură printre copaci, el fu cel care o trezi cu vârful cizmei. Arya se visase iarăși lup, urmărind un cal liber, pe coama unui deal, cu haita în spatele ei, dar piciorul Câinelui o aduse înapoi tocmai când se apropiau să-l omoare.

Câinele era încă slăbit, cu fiecare mișcare înceată și stângace. Stătea prăbușit în șa și transpira, iar urechea începu să-i sângereze prin bandaj. Trebuia să-și adune toate puterile numai ca să nu cadă de pe spinarea Străinului. Dacă i-ar găsi oamenii Muntelui, Arya se îndoia că Clegane ar fi în stare să ridice sabia. Aruncă o privire peste umăr, dar nu era nimic în urma lor, în afară de o cioară care zbura din pom în pom. Nu se auzea decât râul.

Cu mult înainte de prânz, Sandor Clegane se clătina. Mai rămăseseră multe ore de lumină când îi făcu semn să se oprească.

— Trebuie să mă odihnesc, fură singurele cuvinte pe care le spuse. De data aceasta, când descăleca, Clegane căzu. În loc să încerce să se ridice în picioare, se târî vlăguit sub un copac și se sprijini de trunchi. La naiba! înjură el. La naiba!

Când o văzu pe Arya holbându-se la el, spuse: Te-aș jupui de vie pentru o cupă cu vin, fetițo.

În loc de vin, ea îi aduse apă. Câinele bău puțin, se plânse că are gust de noroi și alunecă într-un somn zgomotos, febril. Când îl atinse, pielea îi ardea. Arya mirosi bandajele, cum făcea uneori Maester Luwin când îi trata o tăietură sau o zgârietură. Fața îi sângerase cel mai mult, dar rana de la șold îi mirosea ciudat.

Se întreba cât de departe era acest Saltpans și dacă l-ar putea găsi de una singură. *Nici n-ar trebui să-l omor. Dacă aș pleca pur și simplu și l-aș lăsa aici, ar muri singur. Ar muri de febră și ar rămâne acolo, sub copac, până în vecii vecilor.* Dar poate ar fi mai bine dacă l-ar ucide ea. Îl omorâse pe scutierul de la han și el nu făcuse altceva decât s-o apuce de braț. Câinele îl omorâse pe Mycah. *Pe Mycah și pe alții. Sunt sigură că a ucis o sută ca Mycah.* Probabil ar fi omorât-o și pe ea, dacă n-ar fi fost răscumpărarea.

Acul scânteie când ieși din teacă. Polliver se îngrijise, cel puțin, ca sabia să fie bine ascuțită. Își răsuci trupul într-o parte, într-o poziție de dansatoare pe apă, fără să se gândească. Frunzele moarte îi fâșâiau sub picioare. *Iute ca un șarpe*, gândi ea. *Ușor ca mătasea verii.*

Ochii Câinelui se deschisera.

— Mai ții minte unde e inima? Întrebă el cu o șoaptă răgușită.

Neclintită ca o stâncă rămase Arya.

— Eu... eu doar...

— *Nu minți*, mârâi el. Urâsc mincinoșii. Și mincinoșii lași îi urâsc și mai mult. Haide, dă-i drumul. Când văzu că Arya nu face nici o mișcare, spuse: Ți l-am omorât pe băiatul măcelarului. L-am tăiat aproape în două și am răs după aceea. Câinele scoase un sunet ciudat și, în prima clipă, Arya nu-și dădu seama că plânge. Și păsărica. Dulcea ta surioară. Am stat acolo, în mantia mea albă, și i-am lăsat s-o bată. Am *luat* cântecul afurisit, nu mi l-a dat de bună voie. Am avut de gând s-o iau și pe ea. Ar fi trebuit. Ar fi trebuit s-o siluiesc cu sălbăticie și să-i smulg inima din piept, în loc să i-o las piticului. Un spasm de durere îi contorsiona fața. Vrei să mă faci să te implor, cățea ce ești? *Fă-o!* Darul îndurării... răzbună-l pe micul Michael...

— *Mycah.* Arya se îndepărtă. Nu meriți darul îndurării.

Câinele o privi punând șaua pe spinarea Străinului, cu ochii strălucind de febră. Încercă de mai multe ori să se ridice și s-o oprească. Dar când Arya încalecă, spuse:

— Un lup adevărat ar omorî un animal rănit.

Poate că te vor găsi niște lupi adevărați, gândi Arya. *Poate că te vor adulmea după ce apune soarele.* Atunci ar afla ce fac lupii cu câinii.

— N-ar fi trebuit să mă lovești cu toporul, spuse ea. Ar fi trebuit s-o salvezi pe mama.

Întoarse calul și se îndepărtă, fără să se uite nici măcar o dată înapoi.

Într-o dimineată senină, șase zile mai târziu, Arya ajunsese într-un loc unde Tridentul începea să se lărgească și aerul mirosea mai mult a sare decât a copaci. Se ținu aproape de malul apei, trecând pe lângă câmpuri și ferme și, puțin după orele amiezii, în fața ei se deschise un oraș. *Saltfans*, spera. Un mic castel domina orașul, mai degrabă o citadelă, de fapt o singură fortăreață înaltă și dreaptă, cu o curte exterioară și zid de apărare. Majoritatea prăvăliilor, hanurilor și crâșmelor din jurul portului fuseseră jefuite și pârjolite. Dar portul era acolo, iar spre est se întindea Golful Crabilor, cu apele sclipind albastre și verzi în lumina soarelui. Și erau corăbii.

Trei, gândi Arya, sunt trei. Două dintre ele erau doar galere de râu, cu pescaj mic, menite să străbată apele Tridentului. Cea de-a treia era mai mare, o corabie de negoț a mării de sare, cu două rânduri de vâsle, prora aurită și trei catarge înalte, cu pânzele-i violet strânse. Carena era tot violet. Arya coborî către docuri, călare pe Lașa, să o cerceteze de aproape. Într-un port străinii nu erau un lucru atât de neobișnuit ca în micile sate și nimănui nu părea să-i pese cine era sau ce căuta acolo.

Am nevoie de argint. Când își dădu seama, își mușcă buza. Găsiseră un cerb și o duzină de gologani asupra lui Polliver, opt arginți la scutierul dolofan pe care îl omorâse ea și doar câțiva sfanți în punga Gădilătorului. Dar Câinele îi spusese să-i scoată cizmele și să-i taie hainele îmbibate de sânge și găsisese un cerb în fiecare vârf și trei dragoni de aur cusuți în căptușeala pieptarului. Dar Sandor îi luase pe toți.

N-a fost corect. Erau ai mei, la fel de mult ca ai lui. Dacă i-ar fi dat darul îndurării... dar nu i-l dăduse. Nu se putea întoarce, așa cum nu putea să ceară ajutor. *Dacă ceri ajutor, nu primești niciodată.* Trebuia s-o vândă pe Lașa și să spere că va căpăta destul.

Află de la un băiat de lângă docuri că grajdurile fuseseră arse, dar că proprietăreasa lor făcea încă negoț în spatele septului. Arya o găsi ușor, o femeie voinică, rob, duhnind a cai din cap până-n picioare. Îi plăcu Lașa din prima clipă, o întrebă pe Arya cum s-a ales cu ea și rânji când îi auzi răspunsul.

— E o iapă de rasă, asta se vede de la o poștă, și nu mă îndoiesc că a fost a unui cavaler, drăguță, spuse ea. Dar cavalerul n-a fost un frate mort al tău. Fac negoț la castel de ani buni, așa că știu cum arată un om de viță nobilă. Iapa e de rasă, dar tu nu. Vârî un deget în pieptul Aryei. Ai găsit-o sau ai furat-o, n-are importanță, dar așa a fost. Numai așa putea o nepieptănată ca tine să ajungă să călărească un buiestraș.

Arya își mușcă buza.

— Asta înseamnă că n-o cumperi?

Femeia chicoti.

— Înseamnă că iei cât îți dau, drăguță. Altfel ne ducem împreună la castel și sfârșești cu punga goală. Sau poate spânzurată, fiindcă ai furat calul vreunui

cavaler viteaz.

Câțiva localnici erau prin preajmă, văzându-și de treburile lor, așa că Arya știa că nu putea s-o omoare pe femeie. Trebuia să-și muște buza și să se lase trasă pe sfoară. Căpătă o pungă jalnic de ușoară și, când ceru mai mult, pentru șa, căpăstru și valtrap, femeia îi râse în nas.

Pe Căine nu l-ar fi înșelat niciodată, gândi ea pe lungul drum de întoarcere la docuri. Distanța crescuse de câteva ori parcă, de când o străbătuse călare.

Galera violet era tot acolo. Dacă ar fi plecat cât timp era ea jefuită, asta ar fi fost mai mult decât putea îndura. Când ajunse, un butoi de mied era rostogolit în susul pasarelei. Când încercă să se ia după el, un matelot de pe punte strigă la ea într-o limbă pe care n-o cunoștea.

— Vreau să-l văd pe căpitan, îi spuse Arya. Matelotul nu făcu decât să strige mai tare. Dar agitația atrase atenția unui bărbat îndesat, cu părul alb, îmbrăcat într-un surtuc de lână violet, care i se adresă în Limba Comună.

— Eu sunt căpitanul aici, spuse el. Ce vrei? Grăbește-te, copilă, trebuie să prindem fluxul.

— Vreau să merg la Nord, la Zid. Uite, pot să plătesc. Îi întinse punga. Rondul de Noapte are un castel lângă mare.

— Eastwatch. Căpitanul își goli în palmă argintii și se încruntă: Asta e tot ce ai?

Nu e de ajuns, înțelese Arya și fără să i se spună. O citea pe chipul lui.

— N-am nevoie de cabină sau altceva, spuse ea. Aș putea dormi jos, în cală, sau...

— Ia-o de cameristă, zise în trecere un vâslaș, cu un balot de lână pe un umăr. Poate să doarmă cu mine.

— Tacă-ți gura! i-o reteză căpitanul.

— Aș putea lucra, zise Arya. Aș putea freca puntea. Am frecat scările unui castel cândva. Sau aș putea vâsli...

— Nu, spuse el, n-ai putea. Îi dădu banii înapoi. Și ar fi același lucru dacă ai putea. N-avem ce căuta la Nord. Gheață și război și pirați. Am văzut o grămadă de corăbii de pirați îndreptându-se spre nord, când am ocolit Capul Ghearei Sfârâmate, și nu vrem să-i mai întâlnim. De aici, vâslim spre casă și îți sugerez să faci la fel.

N-am nici o casă, gândi Arya. *N-am nici o haită. Iar acum nici măcar n-am cal.*

Căpitanul se întorcea cu spatele când Arya întrebă:

— Ce corabie e asta, lordul meu?

Făcu o pauză lungă și îi zâmbi obosit:

— Aceasta este galera *Fiica Titanului* din Orașul Liber Braavos.

— Așteaptă, zise Arya dintr-odată. Mai am ceva. O vârase pe sub hainele de corp, ca s-o ascundă, așa că fu nevoită să sape adânc ca s-o găsească, în timp ce

vâslașii râdeau, iar căpitanul aștepta cu vădită nerăbdare.

— Un ban de argint în plus nu contează, copilă, spuse el în cele din urmă.

— Nu e argint. Degetele i se închiseră pe ea. E fier. Ține. O apăsă în mâna căpitanului – mica monedă de fier pe care i-o dăduse Jaqen H'ghar, atât de roasă încât omul al cărui cap îl înfățișa nu avea chip. *Probabil că nu valorează nimic, dar...*

Căpitanul o întoarse și clipi, apoi se uită din nou la Arya:

— Asta... cum...

Jaqen îi spusese să rostească și cuvintele. Arya își încrucișa brațele la piept.

— *Valar morghulis*, spuse ea, atât de tare de parcă ar fi știut ce înseamnă.

— *Valar dohaeris*, răspunse căpitanul, atingându-și fruntea cu două degete. *Bineînțeles că vei avea o cabină.*

SAMWELL

— Suge mai vârtos decât al meu. Gilly mângâia capul copilașului, ținându-l la sân.

— Îi e foame, zise femeia bălaie, Val, cea căreia frații în negru îi spuneau „prințesa sălbatică”. A trăit cu lapte de capră până acum și cu poțiuni de la maestrul cel orb.

Băiatul nu avea încă un nume, așa cum nu avea nici al lui Gilly. Așa era obiceiul sălbaticilor. Se părea că nici măcar fiul lui Mance Rayder nu avea să primească un nume până la vârsta de trei ani, dar Sam îi auzise pe frați spunându-i „micul prinț” și „născut-în-bătălie”.

Privi copilul hrănindu-se la pieptul lui Gilly și pe urmă îl privi pe Jon uitându-se. *Jon zâmbește*. Un zâmbet trist, dar, hotărât lucru, un zâmbet. Sam era bucuros să-l vadă. *E prima oară când îl văd zâmbind de când m-am întors*.

Străbătuseră pe jos distanța de la Fortul Noptii până la Lacul Adânc, de la Lacul Adânc la Poarta Reginei, pe o cărare îngustă, de la un castel la altul, fără să piardă Zidul din ochi. La o zi și jumătate de Castelul Negru, în timp ce-și târșăiau picioarele, Gilly auzi cai în spatele lor și se întoarse, văzând o coloană de călăreți în negru venind dinspre vest.

— Frații mei, o asigurase Sam. Nimeni nu folosește drumul acesta în afară de Rondul de Noapte.

Se dovedise că era Ser Mallister de la Turnul Umbrei, împreună cu Bowen Marsh, rănit, și supraviețuitorii luptei de la Podul Țestelor. Când i-a văzut pe Dywen, pe Uriaș și pe Edd Tollett cel Trist, Sam n-a mai putut și a izbucnit în lacrimi.

De la ei aflate despre bătălia de la poalele Zidului.

— Stannis și-a debarcat cavalerii la Eastwatch și Cotter Pyke l-a condus pe

drumurile cercetașilor, să-i atace pe sălbatici pe nepregătite, i-a spus Uriașul. I-a nimicit. Mance Rayder a fost luat ostatic, o mie dintre cei mai buni oameni ai lui au fost uciși, printre care și Harma Cap de Câine. Ceilalți s-au împrăștiat ca frunzele înaintea furtunii, după câte am auzit.

Zei sunt buni, și-a zis Sam. Dacă nu s-ar fi rătăcit, pe când își croia drum spre sud dinspre Fortăreața lui Craster, el și cu Gilly ar fi putut nimeri direct în mijlocul bătăliei... sau măcar în tabăra lui Mance Rayder. Poate că asta ar fi fost destul de bine pentru Gilly și pentru copilul ei, dar nu pentru Sam. Auzise toate poveștile despre ce făceau sălbaticii cu ciorile capturate. Se înfiora.

Însă nimic din ce-i spusese rății lui nu-l pregătise pentru ceea ce avea să găsească la Castelul Negru.

Sala comună arsesese din temelii și scara mare de lemn era un maldăr de gheață și lemn ars. Donai Noye era mort, împreună cu Rast, Dick Surdul, Alyn cel Roșu și atâția alții, dar castelul era mai ticsit decât îl văzuse vreodată; nu de frați în negru, ci de soldații regelui, mai mult de o mie. În Turnul Regelui se afla un rege, pentru prima oară de când se știau, iar flamurile fluturau pe Lance, pe Turnul lui Hardin, Garda Apei Cenușii, Castelul Scutului și pe alte clădiri care stăteau goale și părăsite de ani și ani.

— Cel mare, auriu cu cerbul negru, acela e stindardul regal al Casei Baratheon, i-a spus lui Gilly, care nu mai văzuse niciodată flamuri. Vulpea și florile aparțin Casei Florent. Țestoasa e pentru Estermont, peștele-sabie pentru Bar Emmon, iar trâmbițele încrucișate sunt ale Casei Wensington.

— Sunt toate frumoase ca florile. Gilly a arătat cu degetul: îmi plac cele galbene, cu focul. Uite, și câțiva dintre luptători au același lucru pe bluze.

— O inimă înflăcărată. Nu știi al cui e blazonul acela. Sam a aflat destul de curând.

— Oamenii *reginei*, i-a spus Pyp – după care a scos un țipăt și a strigat: Fugiți și zăvorâți ușile, flăcăi, e Sam Ucigașul întors din mormânt, în timp ce Grenn îl strângea pe Sam atât de tare în brațe încât avea impresia că o să-i rupă coastele – dar ar fi mai bine să nu te apuci să întrebi unde e regina. Stannis a lăsat-o la Eastwatch, cu fiica lor și cu flota. N-a adus nici o femeie, în afară de cea roșie.

— Cea roșie? a întrebat Sam, nesigur.

— Melisandre din Asshai, i-a explicat Grenn. Vrăjitoarea regelui. Se zice că a ars un om de viu la Piatra Dragonului, ca Stannis să aibă vânt prielnic în călătoria spre Nord. A fost alături de el și în bătălie și i-a dat sabia fermecată. Aducătoarea de Lumină i se spune. Așteaptă s-o vezi. Strălucește de parcă ar avea o bucată de soare înăuntru. Se uită din nou la Sam și flutură un zâmbet larg, prostesc și neajutorat, încă nu-mi vine să cred că ești aici.

Jon Snow zâmbise și el când îl văzuse, dar era un zâmbet obosit, ca acela pe care îl afișa acum.

— Ai reușit să te întorci, până la urmă, i-a spus el. Și ai adus-o și pe Gilly. Te-ai descurcat bine, Sam.

Jon se descurcase și el mai mult decât bine, după cum povestea Grenn. Cu toate acestea, capturarea Cornului Iernii și a unui prinț sălbatic nu fusese îndeajuns pentru Ser Alliser Thorne și amicii lui, care îl numeau și acum trădător. Deși Maester Aemon spunea că rana i se vindeca bine, Jon mai avea și alte răni, mai adânci decât cele care se vedeau cu ochiul liber. *Plânge după fata lui sălbatică și după frații lui.*

— E ciudat, îi zise el lui Sam. Craster nu l-a iubit deloc pe Mance, nici Mance pe Craster, dar acum fiica lui Craster îl hrănește pe fiul lui Mance.

— Am lapte, zise Gilly, cu glasul moale și sfios. Al meu bea doar puțin. Nu e așa de lacom ca ăsta.

Val, femeia sălbatică, se întoarse să-i privească.

— Am auzit oamenii reginei spunând că femeia roșie vrea să-l dea pe Mance focului, îndată ce se înzdrăveneste.

Jon o privi obosit.

— Mance e dezertor din Rondul de Noapte. Pedepsa pentru asta e moartea. Dacă l-ar fi capturat Rondul, ar fi fost de mult spânzurat. Dar e ostaticul regelui și nimeni nu știe ce e în mintea lui, în afară de preoteasa roșie.

— Vreau să-l văd, spuse Val. Vreau să-i arăt fiul. Merită atâta lucru, înainte să-l omorâți.

Sam încercă să-i explice:

— Nimeni nu are permisiunea să-l vadă, în afară de Maester Aemon, doamna mea.

— Dacă ar depinde de mine, Mance și-ar putea ține copilul în brațe. Zâmbetul lui Jon dispăruse. Îmi pare rău, Val. Jon se întoarse cu spatele. Sam și cu mine trebuie să ne vedem acum de treburile noastre. Ei, bine, Sam trebuie, oricum. Vom întreba dacă-l poți vedea pe Mance. E tot ce-ți pot promite.

Sam mai zăbovi cât să strângă ușor mâna lui Gilly și să-i promită că se va întoarce după cină. Apoi porni în grabă după Jon. În fața ușii erau străjeri, oameni ai reginei, cu sulite. Jon era la jumătatea drumului pe scări în jos, dar se opri când îl auzi pe Sam gâfâind în urma lui.

— Ești mai mult decât prieten cu Gilly, nu-i așa?

Sam roși.

— Gilly e bună. Bună și blândă. Era fericit că lungul lui coșmar se sfârșise, fericit să fie înapoi printre frații lui, la Castelul Negru... dar în unele nopți, singur în odaia lui, se gândea cât de caldă era Gilly când se cuibăreau împreună sub blănuri, cu copilașul între ei. Ea... ea m-a făcut mai curajos, Jon. Nu *curajos*, dar... mai curajos.

— Știi că n-o poți păstra, îi spuse Jon cu blândețe, cum nici eu n-aș fi putut rămâne cu Ygritte. Ai rostit jurămintele, Sam, ca mine. Ca noi toți.

— Știu. Gilly spunea că mi-ar putea fi soție, dar... i-am zis despre jurăminte și ce înseamnă ele. Nu știu dacă s-a întristat sau s-a bucurat, dar eu i-am spus. Sam înghiți în sec și adăugă: Jon, ar putea exista onoare într-o minciună, dacă ar fi spusă... cu un scop nobil?

— Asta ar depinde de minciună și de scop, bănuiesc. Se uită la Sam. Nu te-aș sfătui. Nu ești făcut să minți, Sam. Roșești și scâncești și te bâlbâi.

— Așa e, zise Sam, dar într-o scrisoare aș putea să mint. Sunt mai bun cu o pană în mână. Am avut un... gând. M-am gândit că, poate, când lucrurile se liniștesc aici, cel mai bun lucru ar fi pentru Gilly... mă gândeam că aș putea s-o trimit la Horn Hill. La mama, la surorile și la... la t-tata. Dacă Gilly ar spune că pruncul e al meu... Roșea din nou. Mama mea l-ar primi, știu. Ar găsi un loc pentru Gilly, o slujbă, ceva, n-ar fi așa de rău ca atunci când l-a slujit pe Craster. Iar Lordul R-Randyll, el... el n-ar recunoaște niciodată asta, dar s-ar putea să-i placă să creadă că am dăruit un bastard unei fete sălbatrice. Cel puțin asta ar dovedi că sunt destul de bărbat să mă culc cu o femeie și să fac un copil. Mi-a spus odată că sigur o să mor virgin, că nici o femeie n-ar... știi tu... Jon, dacă aș face asta, dacă aș scrie o minciună... ar fi un lucru bun? Viața pe care băiatul ar avea-o...

— Să crească bastard în castelul bunicului său? Jon ridică din umeri. Depinde în mare măsură de tatăl tău și ce fel de băiat e acesta. Dacă seamănă cu tine...

— N-o să semene. Craster e tatăl lui. Adevărat. L-ai văzut, era tare ca o buturugă, iar Gilly e mai puternică decât pare.

— Dacă băiatul se va arata priceput cu sabia și lancea, va avea un loc printre gărzile tatălui tău măcar, spuse Jon. S-a mai auzit de barbarzi deveniți scutieri și ridicați la rang de cavaleri. Dar ai face bine să te asiguri că Gilly poate să joace rolul în mod convingător. Din ce mi-ai povestit tu despre Lordul Randyll, mă îndoiesc că i-ar plăcea să fie înșelat.

Alți străjeri erau postați în fața turnului. Dar aceștia erau oamenii regelui. Sam învățase repede să-i deosebească. Oamenii regelui erau la fel de neciopliți și lipsiți de evlavie ca orice alți soldați, dar oamenii reginei erau fervenți în devoțiunea lor față de Melisandre din Asshai și Stăpânul Luminii.

— Mergi iarăși în curtea de antrenamente? Întrebă Sam în timp ce traversau curtea. E sănătos să te antrenezi așa de mult, înainte să ți se vindece piciorul bine? Jon ridică din umeri:

— Ce altceva am de făcut? Marsh mi-a retras toate sarcinile, de teamă că sunt un trădător.

— Sunt numai câțiva care cred asta, îl asigură Sam. Ser Alliser și prietenii lui. Majoritatea fraților sunt de altă părere. Regele Stannis știe și el, bag mâna-n foc. I-ai adus Cornul Iernii și l-ai capturat pe fiul lui Mance Rayder.

— N-am făcut decât să-i apăr pe Val și pe copil de jefuitori, când au fugit sălbaticii, și să-i țin acolo până când ne-au găsit cercetașii. N-am *capturat* pe

nimeni. Regele Stannis își ține bine oamenii în mână, asta se vede limpede. Îi lasă să jefuiască nițeluș, dar n-am auzit decât de trei femei sălbatice siluite, iar cei care au făcut-o au fost cu toții castrați. Presupun c-ar fi trebuit să omor oamenii liberi pe când fugeau. Ser Alliser răspândește vorba că singura dată când am scos sabia, am făcut-o ca să-i apăr pe dușmanii noștri. Zice că nu l-am omorât pe Mance Rayder fiindcă eram în cârdășie cu el.

— E singurul care gândește așa, zise Sam. Toată lumea știe ce fel de om e Ser Alliser.

Cu obârșia sa nobilă, rangul de cavaler și lungii ani petrecuți în Rond, Ser Alliser Thorne putea să fie un candidat puternic la titlul de Lord Comandant, dar aproape toți cei pe care-i antrenase de-a lungul anilor, ca maestru de arme, îl disprețuiau. Numele lui fusese propus, desigur, dar fiind clasat abia al șaselea în prima zi și pierzând voturi în cea de-a doua, Thorne se retrăsese pentru a-l sprijini pe Lordul Janos Slynt.

— Ceea ce știe toată lumea e că Lordul Alliser este un cavaler cu descendență nobilă și un fiu legitim, în timp ce eu sunt bastardul care l-a omorât pe Qhorin Halfhand și s-a culcat cu o sulitașă. I-am auzit spunându-mi *omul-lup*. Cum să pot fi un om-lup fără un lup, te-ntreb eu? Gura i se crispa. Nici măcar nu mai visez cu Nălucă. Visez numai criptele și regii de piatră pe tronurile lor. Uneori aud glasul lui Robb și al tatălui meu, ca și cum ar fi la un ospăț. Dar între noi se află un zid și știu că mie nu mi s-a pregătit nici un loc la masă.

Cei vii n-au ce căuta la ospățul celor morți. Lui Sam i se rupea inima că trebuie să păstreze tăcerea. *Bran nu e mort*, îi venea să-i spună. *Nu e singur și se îndreaptă spre nord, cu prietenii lui, pe spatele unui elan uriaș, să caute cioara cu trei ochi în adâncurile pădurii bântuite.* Părea o nebunie, și uneori Sam Tarly avea impresia că visase, că plâsmuise totul din febră și teamă și foame... dar și așa ar fi scăpat o vorbă, dacă nu și-ar fi dat cuvântul de onoare.

De trei ori jurase să păstreze secretul, o dată chiar în fața lui Bran, o dată în fața acelui băiat necunoscut, Jojen Reed, și ultima oară în fața lui Mâini-Reci.

— Lumea crede că băiatul e mort, îi spusese, la despărțire, salvatorul. Lasă-i oasele să se odihnească netulburate. Nu vrem pe nimeni pe urmele noastre. Jură, Samwell al Rondului de Noapte. Jură pe viața pe care mi-o datorezi.

Nefericit, Sam se mută de pe un picior pe altul și spuse:

— Lordul Janos nu va fi ales niciodată Lord Comandant. Era cea mai bună alinare pe care i-o putea oferi lui Jon, singura alinare. Asta nu se va întâmpla.

— Sam, ești un dulce naiv. Deschide ochii. Se întâmplă de zile în șir. Jon își dădu la o parte părul din ochi și adăugă: N-oi fi știind eu nimic, dar asta știu. Acum, lasă-mă, te rog, simt nevoia să lovesc pe cineva foarte tare cu sabia.

Sam nu avea ce face decât să-l privească îndreptându-se cu pași mari către armurărie și curtea de antrenamente. Acolo își petrecea Jon cele mai multe ceasuri de veghe. Cu Ser Edmure mort și Ser Alliser dezinteresat, Castelul Negru nu avea

nici un maestru de arme, astfel că Jon preluase el sarcina de a lucra cu câțiva dintre recruții novici: Satin, Calul, Robin-Hop, cu piciorul său strâmb, Aron și Emrick. Și când aceștia aveau sarcini de îndeplinit, se antrena singur, ore la rând, cu sabia, scutul și sulita, sau se lupta cu oricine se sinchisea să-i accepte provocarea.

Sam, ești un dulce naiv, îi răsunau în urechi cuvintele lui Jon, tot drumul până la fortăreața maesterului. *Deschide ochii. Se întâmplă de zile în șir*. Oare se putea să aibă dreptate? Pentru a deveni Lord Comandant al Rondului de Noapte, un candidat avea nevoie de voturile a două treimi dintre Frații Jurați și, după nouă zile și nouă votări, nimeni nu era nici măcar pe aproape. Lordul Janos câștiga, într-adevăr, teren, depășindu-i încetul cu încetul mai întâi pe Bowen Marsh, apoi pe Othel Yarwyck, dar încă era mult în urma lui Ser Denys Mallister de la Turnul Umbrei și a lui Cotter Pyke de la Eastwatch-by-the-Sea. *Unul dintre ei va fi cu siguranță noul Lord Comandant*, își spuse Sam.

Stannis postase gărzi și în fața porților maesterului. Înăuntru era zăpușeală, iar încăperile erau înțesate de răniți: frați în negru, oameni ai regelui și oameni ai reginei, toți grămadă. Clydas își târșăia picioarele printre ei, cu carafe cu lapte de capră și vin al viselor, dar Maester Aemon nu se întorsese din vizita de dimineață la Mance Rayder. Sam își agăță mantia într-un cârlig și se duse să dea o mână de ajutor. Dar nici în timp ce aducea și turna și schimba bandaje, cuvintele lui Jon nu-i dădeau pace: *Sam, ești un dulce naiv. Deschide ochii. Se întâmplă de zile în șir*.

Trecu o oră bună până când putu cere permisiunea să plece să hrănească păsările. În drum spre stâncărie, se opri să verifice însemnările cu numărătoarea din seara precedentă. La începutul votării, fuseseră propuse mai mult de treizeci de nume, dar majoritatea se retrăseseră îndată ce devenise limpede că nu aveau cum să câștige. Până aseară, mai rămăseseră șapte. Ser Denys Mallister adunase două sute treizeci de voturi, Cotter Pyke o sută optzeci și șapte, Lordul Slynt șaptezeci și patru, Othel Yarwyck șaiszeci, Bowen Marsh patruzeci și nouă, Hobb Trei-Degete cinci, iar Edd Toller cel Trist unul. *Pyp și glumele lui idioate*. Sam frunzări primele socoteli. Ser Denys, Cotter Pyke și Bowen Marsh erau cu toții în cădere, începând din a treia zi, Othel Yarwyck dintr-a șasea. Doar Lordul Janos Slynt urca, zi după zi după zi.

Auza corbii croncănind în stâncărie, așa că lăsă hârtiile deoparte și urcă treptele, să-i hrănească. Văzu mulțumit că li se mai alăturaseră încă trei corbi.

— *Snow!* îi striga. *Snow, snow, snow*.

El îi învățase asta. Chiar și cu cei nou-veniți, stâncăria părea deprimant de goală. Puține dintre păsările pe care le trimisese Maester Aemon cu mesaje se întorseseră până acum. *Dar una ajunsese la Stannis. Una găsisese Piatra Dragonului și un rege căruia încă îi păsa*. Sam știa că departe, la sud, tatăl său adusese Casa Tarly în sprijinul băiatului de pe Tronul de Fier, dar nici Regele

Joffrey, nici micul Rege Tommen nu se puseseră în mișcare când Rondul de Noapte strigase după ajutor. *La ce folos un rege care nu-și apără regatul*, gândi el mânios, amintindu-și noaptea de la Pumnul Primilor Oameni și drumul chinuitor către Fortăreața lui Craster, prin întuneric, spaimă și ninsoare. Era adevărat, oamenii reginei îl stinghereau, dar ei măcar *veniseră*.

Seara, la cină, Sam îl căută pe Jon Snow, dar nu-l văzu nicăieri în pivnița cavernoasă unde își luau acum cercetașii masa. În cele din urmă se așeză pe o bancă, lângă ceilalți prieteni ai săi. Pyp îi povestea lui Edd cel Trist despre rămășagul pe care îl făcuseră, să vadă care dintre soldații de paie putea strânge mai multe săgeți ale sălbaticilor.

— Tu ai fost în frunte aproape tot timpul, dar în ultima zi, Watt de la Lacul Lung s-a ales cu trei săgeți în piept, așa că te-a întrecut.

— Eu nu câștig niciodată, se plânse Edd cel Trist. Dar lui Watt zeii i-au zâmbit întotdeauna. Când sălbaticii l-au doborât de pe Podul Țestelor, s-a nimerit să cadă într-un ochi adânc de apă. Cât de norocos trebuie să fii să ocolești toate pietroaiele alea?

— A căzut de sus? vru să știe Grenn. A scăpat cu viață fiindcă a nimerit în ochiul de apă?

— Nu, răspunse Edd cel Trist. Era deja mort, de la toporul ăla în cap, dar a fost un noroc că n-a căzut pe pietre.

Hobb Trei-Degete le promisese fraților pulpă friptă de mamut în seara aceea, poate în speranța de a mai smulge câteva voturi. *Dacă asta a avut în minte, ar fi trebuit să aleagă un mamut mai tânăr*, gândi Sam, scoțându-și un zgârci dintre dinți. Oftând, dădu mâncarea la o parte.

În curând, va avea loc o nouă votare și tensiunea care plutea în aer era mai grea decât fumul. Cotter Pyke ședea lângă foc, înconjurat de cercetașii de la Eastwatch. Ser Denys Mallister era aproape de ușă, cu un grup mai mic de oameni de la Turnul Umbrei. *Janos Slynt are locul cel mai bun*, constată Sam, *la mijloc, între flăcări și curentul de aer*. Se neliniști văzându-l pe Bowen Marsh lângă el, palid și tras la față, cu capul încă înfășurat în bandajul de pânză, dar ascultând tot ce avea de spus Lordul Janos. Când le atrase atenția prietenilor săi, Pyp spuse:

— Și uite acolo, Lordul Alliser sușotește cu Othell Yarwyck.

După masă, Maester Aemon se ridică, întrebând dacă vreunul dintre frați dorea să vorbească înainte de a-și exprima voturile. Edd cel Trist se ridică în picioare, cu chipul împietrit și mohorât, ca întotdeauna.

— Vreau doar să spun oricui mă va vota că aș fi, cu siguranță, un Lord Comandant îngrozitor. Dar la fel stau lucrurile cu toți ceilalți.

Edd fu urmat de Bowen Marsh, care se ridică, sprijinindu-se cu o mână de umărul Lordului Slynt.

— Frați și prieteni. Cer ca numele meu să fie retras de pe listă. Rana încă mă supără și mă tem că misiunea e prea grea pentru mine... dar nu și pentru Lordul

Janos, care a fost la comanda mantiilor aurii de la Debarcaderul Regelui timp de mulți ani. Haideti să-i acordăm cu toții sprijinul nostru.

Sam auzi murmure furioase din grupul lui Cotter Pyke, iar Ser Denys se uită la unul dintre tovarășii lui și clătină din cap. *E prea târziu, răul e făcut.* Se întreba unde era Jon și de ce rămăsese deoparte.

Majoritatea fraților nu aveau știință de carte, așa că obiceiul era să voteze aruncând mici obiecte într-unui dintre butoaiele mari și burduhănoase de fier pe care Hobb Trei-Degete și Owen Tolomacul le târăseră din bucătărie. Butoaiele erau așezate într-un colț, după o draperie grea, ca votanții să-și poată exprima opțiunea feriți de ochii celorlalți. Aveai voie să lași un prieten să voteze în locul tău, dacă erai la datorie, așa că unii dintre frați aveau două monede, trei sau patru, iar Ser Denys și Cotter Pyke votau pentru garnizoanele pe care le lăsaseră în urmă.

Când, în cele din urmă, în sală nu mai rămăseseră decât ei trei, Sam și Clydas răsturnară butoiul în fața lui Maester Aemon. O cascadă de scoici, pietre și gologani se revărsă pe masă. Mâinile zbârcite ale lui Aemon sortau cu o surprinzătoare viteză, mutând scoicile aici, pietrele dincolo, gologanii într-o parte și ocazionalele vârfuri de săgeți, cuie și ghinde laolaltă.

Sam și Clydas numărara grămezile, fiecare ținându-și propria socoteală.

În seara aceasta, fu rândul lui Sam să anunțe primul rezultatele:

— Două sute trei pentru Ser Denys Mallister, spuse el. O sută șaiszeci și nouă pentru Cotter Pyke. O sută treizeci și șapte pentru Lordul Janos Slynt, șaptezeci și două pentru Othell Yarwyck, cinci pentru Hobb Trei-Degete și două pentru Edd cel Trist.

— Eu am avut o sută șaiszeci și opt pentru Cotter Pyke, zise Clydas. Ne lipsesc două voturi, după socoteala mea, și unul după a lui Sam.

— Numărătoarea lui Sam e corectă, spuse Maester Aemon. Jon Snow n-a votat. N-are nici o importanță. Nimeni nu se apropie.

Sam era mai mult ușurat decât dezamăgit. Chiar și cu sprijinul lui Bowen Marsh, Lordul Janos era doar al treilea.

— Cine sunt ăștia cinci care votează întruna pentru Hobb Trei-Degete? se întrebă el.

— Frați care vor să-l vadă afară din bucătărie, răspunse Clydas.

— Ser Denys are cu zece voturi mai puțin decât ieri, le atrase atenția Sam. Iar Cotter Pyke a pierdut aproape douăzeci. Asta nu e bine.

— Nu e bine pentru speranțele lor de a deveni Lorzi Comandanți, cu siguranță, spuse Maester Aemon. Dar s-ar putea ca până la urmă să fie bine pentru Rondul de Noapte. Asta nu e treaba noastră. Zece zile nu e chiar așa de mult. A fost cândva o votare care a durat aproape doi ani, vreo șapte mii de voturi. Frații vor ajunge la o decizie când vor găsi de cuviință.

Da, gândi Sam, dar ce decizie?

Mai târziu, după câteva cupe de vin îndoit cu apă, în intimitatea odăii lui Pyp, limba lui Sam se dezlegă și se pomeni gândind cu voce tare:

— Cotter Pyke și Ser Denys Mallister pierd teren, dar între ei mai sunt aproape două treimi, le spuse el lui Pyp și lui Grenn. Oricare ar fi bun ca Lord Comandant. Cineva trebuie să-l convingă pe unul dintre ei să se retragă și să-l sprijine pe celălalt.

— Cineva, făcu Grenn, cu îndoială. Dar cine?

— Grenn e așa de tâmpit încât se gândește că acel *cineva* ar putea fi el, zise Pyp. Poate că, după ce termină cu Pyke și Mallister, *cineva* ar trebui să-l convingă pe Regele Stannis să se însoare cu Regina Cersei.

— Regele Stannis e însurat, obiectă Grenn.

— Spune și tu Sam, ce să mă fac cu el? oftă Pyp.

— Cotter Pyke și Ser Denys nu se plac, continuă Grenn cu încăpățănare. Se ceartă pentru orice.

— Da, dar numai fiindcă au idei diferite despre ce e mai bine pentru Rond, punctă Sam. Dacă noi le-am explica...

— *Noi?* făcu Pyp. Cum ai trecut de la *cineva* la *noi*? Eu sunt maimuța măscăriciului, ai uitat? Iar Grenn este, ei, bine, *Grenn*. Îi zâmbi lui Sam și mișcă din urechi. Însă tu... tu ești fiul unui lord și administratorul maesterului...

— Și Sam Ucigașul, adăugă Grenn. Ai omorât un Celălalt.

— *Sticla dragonului* l-a omorât, îi spuse, a suta oară, Sam.

— Fiul unui lord, administratorul unui maester și Sam Ucigașul, zise Pyp meditativ. Ai putea vorbi cu ei, cine știe...

— Aș putea, zise Sam, posomorât ca Edd cel Trist, dacă n-aș fi prea laș să stau față în față cu ei.

JON

Jon îi dădu ocol lui Satin încet, pândind, cu sabia în mână, forțându-l să se întoarcă.

— Ridică scutul, spuse el.

— E prea greu, se plânse băiatul din Orașul Vechi.

— E cât de greu trebuie ca să poată opri o sabie, spuse Jon. Acum ridică-l. Făcu un pas înainte, spintecând aerul cu sabia. Satin săltă scutul tocmai la timp ca să prindă sabia la margine și coborî iute propria armă, spre coasta lui Jon.

— Bine, zise Jon, când simți lovitura în scut. Acum a fost bine. Dar trebuie să-ți folosești tot trupul. Lasă-ți greutatea pe sabie și rezultatul va fi mai distrugător decât dacă-ți folosești doar puterea brațului. Hai, încearcă încă o dată, lovește spre mine, dar ține scutul ăla ridicat, altfel o să-ți sune capul ca un clopot...

Dar Satin făcu un pas înapoi și își ridică viziera.

— Jon, spuse el, cu glas nelineștit.

Când se întoarse, o văzu acolo, în spatele lui, înconjurată de oamenii reginei. *Nu-i de mirare că s-a făcut atâta liniște în curte.* O mai zărise pe Melisandre noaptea, la focuri sau învârtindu-se prin castel, dar niciodată atât de aproape. *E frumoasă, gândi el...*, dar în ochii ei roșii era ceva mai mult decât nelineștitor.

— Doamna mea.

— Regele vrea să-ți vorbească, Jon Snow.

Jon aruncă la pământ sabia de antrenament.

— Mi-ar putea fi îngăduit să mă schimb? Nu se cuvine să mă arăt așa în fața unui rege.

— Noi te vom aștepta pe creasta Zidului, spuse Melisandre.

Noi, auzi Jon, nu el. E așa cum se spune. Aceasta este adevărata lui regină, nu cea pe care a lăsat-o la Eastwatch.

Își atârna cămașa de zale și platoșa în armurărie, se întoarse în odaia lui, își lepădă hainele pătate de sudoare și îmbracă un rând de veșminte negre, proaspăt spălate. Știa că în cușcă va fi frig și va sufla vântul, iar sus, în vârful gheții, va fi și mai frig, așa că alege o mantie groasă, cu glugă. La sfârșit, își luă Gheara Lungă și o puse pe spate.

Melisandre aștepta la poalele Zidului. Oamenii ei plecaseră.

— Ce dorește Înălțimea Sa de la mine? o întrebă Jon, după ce intrară în cușcă.

— Tot ce ai de dat, Jon Snow. E rege.

Melisandre închise ușa și trase de sfoara de semnal. Trolul începu să se învârtă, ridicându-i. Era o zi senină și Zidul plângea, cu degete lungi de apă șiroind pe fața lui și scânteind în lumina soarelui. În cușca strâmtă de fier, Jon simțea acut prezența femeii în roșu. *Până și mirosul pe care îl răspândește e roșu.* Mirosul îi amintea de fierăria lui Mikken, un miros de fier înroșit, de fum și de sânge. *Sărutată de foc,* gândi el, amintindu-și de Ygritte. Vântul învolbură veșmintele roșii ale Melisandrei, fluturându-le peste picioarele lui Jon.

— Nu ți-e frig, doamna mea? o întrebă el.

Femeia roșie râse:

— Niciodată. Rubinul de la gât părea să pulseze în ritmul inimii ei. Focurile Stăpânului trăiesc în mine, Jon Snow. Uite. Îi atinse obrazul cu mâna, ținând-o acolo, iar el simțea cât de fierbinte era. Așa ar trebui să fie viața, îi spuse ea. Numai moartea e rece.

Îl găsiră pe Stannis Baratheon singur pe marginea Zidului, privind gânditor peste câmpul unde își câștigase bătălia și spre marea pădure verde de dincolo de el. Era îmbrăcat în pantalonii negri, tunică și cizmele pe care le-ar fi putut purta un frate al Rondului de Noapte. Numai mantia îl deosebea, o mantie grea, aurie, tivită cu blană neagră și prinsă cu o agrafă în forma unei inimi înflăcărate.

— Ți l-am adus pe Bastardul de la Winterfell, Înălțimea Ta, spuse Melisandre.

Stannis se întoarse să-l cerceteze. Sub fruntea lui grea se aflau doi ochi ca niște lacuri albastre fără fund. O barbă neagră-albăstrie, tunsă scurt, îi acoperea obrajii supți și maxilarul puternic, fără să reușească să-i ascundă fața sfrijită. Dinții îi erau înțelești. Avea gâtul și umerii încordați, la fel și mâna dreaptă. Jon își aminti ceva ce spusese Donai Noye despre frații Baratheon:

Robert a fost oțelul pur, Stannis e fier curat, negru, dur și puternic, dar fragil cum devine fierul. Se va frânge înainte de a se încovoia. Îngenunche cu greu, întrebându-se de ce avea nevoie de el acest rege fragil.

— Ridică-te. Am auzit câte-n lună și-n stele despre tine, Lord Snow.

— Nu sunt lord, sire. Jon se ridică. Știu ce ai auzit. Că sunt un laș și un trădător. Că l-am ucis pe fratele meu Qhorin Halfhand, ca sălbaticii să-mi cruțe viața. Că m-am alăturat lui Mance Rayder și mi-am luat o nevastă dintre sălbatici.

— Da. Toate acestea și altele. Ești om-lup, se spune, care-și schimbă pielea, cutreierând noaptea în pielea unui lup. Regele Stannis zâmbi aspru. Cât din toate acestea e adevărat?

— Am avut un lup străvechi, pe Nălucă. L-am părăsit când am urcat Zidul, lângă Garda Apei Cenușii, și de atunci nu l-am mai văzut. Qhorin Halfhand mi-a ordonat să mă alătur sălbaticilor. Știa că mă vor pune să-l omor, ca să-mi dovedesc loialitatea față de ei, și mi-a spus să fac orice-mi vor cere. Femeia se numea Ygritte. Mi-am încălcat jurămintele cu ea, dar jur pe numele tatălui meu că nu m-am lepădat niciodată de mantia neagră.

— Te cred, spuse regele.

Asta îl surprinse:

— De ce?

Stannis pufni.

— Îl cunosc pe Janos Slynt și l-am cunoscut pe Ned Stark. Tatăl tău nu mi-a fost prieten, dar numai un nebun s-ar îndoi de onoarea și de cinstea lui. Semenii cu el. Înalt de statură, Stannis se ridica deasupra lui Jon, dar era atât de sfrijit încât părea cu zece ani mai bătrân decât era. Știu mai multe decât ți-ar putea trece prin minte, Jon Snow. Știu că tu ai fost cel care a găsit pumnalul de obsidian pe care fiul lui Randyll Tarly l-a folosit ca să-l ucidă pe Celălalt...

— Nălucă l-a găsit. Era înfășurat într-o mantie de cercetaș și îngropat sub Pumnul Primilor Oameni. Mai erau și alte arme... capete de sulițe, vârfuri de săgeți, toate din sticla dragonului.

— Știi că tu ai apărut poarta aici, spuse Regele Stannis. Altfel, aș fi ajuns prea târziu.

— Donai Noye a apărut poarta. A murit în tunel, luptându-se cu regele uriașilor.

Stannis zâmbi larg.

— Noye mi-a făcut prima sabie. Și ciocanul de război al lui Robert. Dacă zeii ar fi socotit de cuviință să-l cruțe, ar fi fost un Lord Comandant mai bun pentru

frăția ta decât oricare dintre acești nătărăi care se ciorovăiesc acum pentru asta.

— Cotter Pyke și Ser Denys Mallister nu sunt nătărăi, sire, spuse Jon. Sunt oameni de nădejde, capabili. Și Othell Yarwyck, în felul lui. Lordul Mormont avea încredere în fiecare dintre ei.

— Lordul Mormont al tău se încredea prea ușor. Altfel n-ar fi murit așa cum a murit. Dar despre tine vorbeam. N-am uitat că tu ne-ai adus acest corn fermecat și că i-ai capturat pe soția și fiul lui Mance Rayder...

— Dalia a murit. Asta îl întrista și acum pe Jon. Val e sora ei. N-a fost greu să-i capturez, Înălțimea Ta. Tu năvăliseși cu oastea asupra sălbaticilor, iar omul-fiară pe care Mance îl lăsase s-o păzească pe regină a înnebunit când vulturul a luat foc. Jon se uită la Melisandre: Unii spun că tu ai făcut asta.

Femeia roșie zâmbi, cu păru-i lung, arămiu, căzându-i peste față.

— Stăpânul Luminii are gheare de foc, Jon Snow.

Jon clătină din cap și se întoarce din nou spre rege.

— Înălțimea Ta, ai pomenit despre Val. A cerut să-l vadă pe Mance Rayder, să-i arate fiul. Ar fi un... un gest de bunăvoință.

— Omul a dezertat din frăția voastră. Toți frații tăi insistă să fie omorât. De ce i-aș face o favoare?

Jon nu avea nici un răspuns pentru asta.

— Dacă nu pentru el, atunci pentru Val. De dragul surorii sale, mama copilului.

— Îți place această Val?

— Abia dacă o cunosc.

— Am auzit că e frumoasă.

— Foarte frumoasă, recunosc Jon.

— Frumusețea poate fi înșelătoare. Fratele meu a învățat lecția aceasta de la Cersei Lannister. Ea l-a omorât, să n-ai nici o îndoială. Și pe tatăl tău și pe Jon Arryn. Regele se încruntă: Te-ai alăturat acestor sălbatici. Crezi că au vreun dram de onoare?

— Da, răspunse Jon, dar așa cum o înțeleg ei, sire.

— Dar Mance Rayder?

— Da. Cred că da.

— Lordul Oaselor?

Jon șovăi:

— Rattleshirt îi spuneam. Perfid și însetat de sânge. Dacă are vreun dram de onoare, o ascunde bine sub costumul lui de oase.

— Și celălalt, Tormund cel cu multe nume, care ne-a scăpat după bătălie? Răspunde-mi sincer.

— Tormund Năpasta Uriașilor mi s-a părut a fi genul de om care poate fi un prieten bun și un dușman aprig, Înălțimea Ta.

Stannis clătină scurt din cap.

— Tatăl tău a fost un om de onoare. Nu mi-a fost prieten, dar i-am văzut valoarea. Fratele tău a fost un rebel și un trădător care voia să fure jumătate din regat, însă nimeni nu-i poate pune la îndoială curajul. Dar tu?

Vrea să-i spun că-l iubesc? Glasul lui Jon fu solemn și oficial când spuse:

— Sunt un om al Rondului de Noapte.

— Vorbe. Vorbele sunt vânt. De ce crezi că am părăsit Piatra Dragonului și am venit la Zid, Lord Snow?

— Nu sunt lord, sire. Ai venit pentru că te-am chemat în ajutor, nădăjduiesc. Deși n-aș putea spune de ce ți-a luat atât de mult.

În mod surprinzător, Stannis zâmbi la aceasta.

— Ești destul de îndrăzneț ca să fii un Stark. Da, ar fi trebuit să vin mai devreme. Dacă n-ar fi fost Mâna mea, poate că n-aș fi venit deloc. Lordul Seaworth e un om de obârșie modestă, dar mi-a amintit care mi-e datoria, când nu mă puteam gândi decât la drepturile mele. Davos spunea că așez căruța înaintea calului. Încercam să cuceresc tronul ca să salvez regatul, când ar fi trebuit să salvez regatul ca să cuceresc tronul. Stannis arată către nord. Acolo voi găsi vrăjmașul pe care sunt născut să-l înfrunt.

— Numele lui nu poate fi rostit, adăugă încet Melisandre. E Zeul Noptii și al Terorii, Jon Snow, iar aceste umbre pe zăpadă sunt făpturile lui.

— Am auzit că ai ucis unul dintre acele cadavre umblătoare ca să salvezi viața Lordului Mormont, spuse Stannis. S-ar putea ca acesta să fie și războiul tău, Lord Snow. Dacă mă vei ajuta.

— Sabia mea e închinată Rondului de Noapte, Înălțimea Ta, răspunse Jon Snow cu băgare de seamă.

Asta nu-i plăcu regelui. Stannis scrâșni din dinți și spuse:

— Îți cer mai mult decât o sabie.

Jon era nedumerit:

— Stăpâne?

— Am nevoie de Nord.

Nordul.

— Eu... Fratele meu Robb era Rege în Nord...

— Fratele tău a fost Lordul de drept al Winterfellului. Dacă ar fi rămas acasă și și-ar fi făcut datoria, în loc să se încoroneze și să plece să cucerească ținuturile riverane, poate că ar fi și astăzi în viață. Dar ce-a fost a fost. Tu nu ești Robb, așa cum nici eu nu sunt Robert.

Cuvintele aspre alungară orice urmă de simpatie pe care Jon ar fi putut s-o simtă pentru Stannis.

— Mi-am iubit fratele, spuse el.

— Și eu pe al meu. Dar ei au fost ce-au fost, iar noi suntem ce suntem. Eu sunt singurul rege adevărat din Westeros, de la nord la sud. Iar tu ești bastardul lui Ned Stark. Stannis îl cercetă cu ochii săi albaștri, întunecați. Tywin Lannister l-a numit

pe Roose Bolton Păzitor al Nordului, ca să-l răsplătească pentru că l-a trădat pe fratele tău. Oamenii de fier se luptă între ei de la moartea lui Balon Greyjoy, dar Moat Cailin, Deepwood Motte, Castelul lui Torrhen și cea mai mare parte din Țărml Stâncos sunt încă în mâinile lor. Pământurile tatălui tău sângerează, iar eu n-am nici puterea, nici timpul necesar să-i oblojesk rănile. Este nevoie de un Lord al Winterfellului. Un Lord loial al Winterfellului.

Se uită la mine, gândi Jon, uluit.

— Winterfellul nu mai există. Theon Greyjoy l-a pârlolit.

— Granitul nu arde așa de ușor, spuse Stannis. Castelul poate fi reconstruit, în timp. Nu zidurile fac un lord, ci omul. Nordicii tăi nu mă cunosc și nu au nici un motiv să mă iubească, dar voi avea nevoie de brațul lor în bătăliile ce vor veni. Am nevoie de un fiu al lui Eddard Stark ca să-i aducă sub flămurile mele.

Vrea să mă facă Lord de Winterfell. Vântul sufla cu putere și Jon se simțea atât de amețit încât se temea că îl va doborî de pe Zid.

— Înălțimea Ta, spuse el, uiți că sunt un Snow, nu un Stark.

— Tu ești cel care uită, răspunse regele Stannis.

Melisandre așeză o mână caldă pe brațul lui Jon.

— Un rege poate să șteargă pata de pe numele unui bastard cu o simplă atingere, Lord Snow.

Lord Snow. Așa îi spusese și Ser Alliser, ca să-i ia în râs obârșia de bastard. Mulți dintre frații săi începuseră să i se adreseze la fel, unii cu simpatie, alții ca să-l rănească. Dar, dintr-odată, avea o altă rezonanță în urechile lui Jon. Suna... adevărat.

— Da, spuse el șovăitor, au mai fost regi care au legitimat bastarzi, dar... sunt frate al Rondului de Noapte, am îngenuncheat în fața unui copac al inimii și am jurat să nu am niciodată pământuri și să nu zămislesc copii.

— Jon. Melisandre era atât de aproape încât îi simțea răsuflarea caldă. R'hllor este singurul zeu adevărat. Un jurământ făcut în fața unui copac nu are mai multă valoare decât unul pe care l-ai face pantofilor tăi. Deschide-ți inima și lasă lumina Stăpânului să pătrundă. Arde acești copaci ai inimii și acceptă Winterfellul ca pe un dar al Stăpânului Luminii.

Pe când era copil, prea copil ca să înțeleagă ce însemna să fii bastard, Jon visa adesea că Winterfellul va fi, într-o zi, al lui. Mai târziu, când mai crescuse, se rușinase de visele acelea. Winterfellul avea să fie moștenit de Robb și apoi de fiii lui, sau de Bran sau de Rickon, dacă Robb rămânea fără copii. Iar după ei veneau Sansa și Arya. Chiar și să viseze că va fi altfel i se părea necinstit, ca și cum i-ar trăda în inima lui, dorindu-le moartea. *Nu mi-am dorit niciodată asta*, gândi el, stând în fața regelui cu ochi albaștri și a femeii roșii. *L-am iubit pe Robb, i-am iubit pe toți... N-am dorit niciodată să li se întâmple nimic rău, dar li s-a întâmplat. Iar acum n-am mai rămas decât eu.* Nu trebuia decât să rostească un singur cuvânt și va deveni Jon Stark și nu va mai fi niciodată Snow. Nu trebuia

decât să-i jure credință regelui și Winterfellul va fi al lui. Nu trebuia decât...

... să-și încalce jurămintele din nou.

Iar de data asta nu ar mai fi doar un șiretlic. Ca să revendice castelul tatălui său, trebuia să se întoarcă împotriva zeilor tatălui său.

Regele Stannis rămăsese din nou cu privirea pierdută către nord, cu mantia-i aurie fluturând pe umeri.

— S-ar putea să mă înșel în privința ta, Jon Snow. Știm amândoi ce se spune despre bastarzi. S-ar putea să-ți lipsească onoarea tatălui tău sau priceperea fratelui tău în mânuitul armelor. Dar ești arma pe care mi-a dat-o Stăpânul Luminii. Te-am găsit aici, așa cum ai găsit tu sticla dragonului ascunsă sub Pumn, și am de gând să te folosesc. Nici măcar Azor Ahai n-a câștigat războiul de unul singur. Am omorât o mie de sălbatici, am luat alți o mie prizonieri, iar pe restul i-am împrăștiat. Acel Tormund Pumn-de-Tunet îi regroupează probabil chiar în clipa aceasta și pune la cale un nou atac. Și, cu cât ne însângărăm mai mult unul pe altul, cu atât vom fi mai slabi când va năvăli asupra noastră adevăratul dușman.

Jon ajunsese la aceeași concluzie.

— Cum spui, Înălțimea Ta. Se întreba unde voia regele să ajungă.

— În timp ce frații tăi se luptă care să devină conducător, am stat de vorbă cu Mance Rayder. Regele scrâșni din dinți: Un bărbat încăpățânat, acest Mance, și mândru. Nu-mi va da de ales decât să-l dăruiesc flăcărilor. Dar am mai luat și alți ostatici, alți conducători. Cel care își spune Rattleshirt, câteva dintre căpeteniile clanurilor, Magnarul din Thenn. Fraților tăi nu le va plăcea, nu mai mult decât lorzilor tatălui tău, dar am de gând să le îngădui sălbaticilor să treacă dincolo de Zid... cei care îmi jură credință, jură să păstreze pacea și legile regelui și îl primesc pe Stăpânul Luminii ca zeu al lor. Chiar și pe uriași, dacă genunchii lor mari se pot pleca. O să-i las să se stabilească la Dar, după ce îl smulg de la noul vostru Lord Comandant. Când se ridică vânturile reci, vom trăi și vom muri împreună. E timpul să facem alianțe împotriva dușmanului nostru comun. Se uită la Jon: Ești de acord?

— Tatăl meu a visat să repopuleze Darul, mărturisi Jon. Vorbea adesea despre asta cu unchiul Benjen. *Dar nu s-a gândit niciodată să-l populeze cu uriași...* *Dar nici nu s-a alăturat sălbaticilor.* Nu se amăgea, știa că oamenii liberi vor fi supuși neascultători și vecini periculoși. Cu toate acestea, când punea în balanță părul roșu al Ygrittei și ochii albaștri ai creaturilor, alegerea era simplă.

— Sunt de acord.

— Bine, spuse Regele Stannis, căci calea cea mai sigură de a stabili o alianță este căsătoria. Am de gând să-l însor pe Lordul de Winterfell cu această prințesă a sălbaticilor.

Probabil că Jon îi cunoștea prea bine pe sălbatici; nu-și putu stăpâni râsul.

— Înălțimea Ta, spuse el, ostatică sau nu, dacă crezi că poți pur și simplu să mi-o dai pe Val, mă tem că mai ai multe de învățat despre femeile sălbaticice.

Oricine vrea să se însoare cu ea, ar fi bine să se pregătească să se cațere pe geamul ei din turn și s-o scoată de acolo de cingătoare.

— *Oricine?* Stannis îl măsură cu privirea. Asta înseamnă că n-o vei lua de nevastă? Te previn, face parte din prețul pe care trebuie să-l plătești dacă vrei numele și castelul tatălui tău. E nevoie de asta, ca să ne asigurăm loialitatea noilor noștri supuși. Mă refuzi, Jon Snow?

— Nu, răspunse Jon, pripit. Regele vorbea despre Winterfell și Winterfellul nu era ușor de refuzat. Vreau să spun... totul a venit atât de repede, Înălțimea Ta. Aș putea să-ți cer un timp de gândire?

— Cum dorești. Dar gândește-te repede. Nu sunt un om răbdător, după cum vor descoperi în curând frații tăi în negru. Stannis așeză o mână subțire și descărnată pe umărul lui Jon. Să nu pomenești nimic despre discuția noastră de astăzi. Nimănu. Dar când te întorci, nu trebuie decât să pleci genunchiul, să așezi sabia la picioarele mele și să-mi juri credință, și te vei ridica Jon Stark, Lord de Winterfell.

TYRION

Când auzi zgomote prin ușa groasă de lemn a celulei sale, Tyrion Lannister se pregăti să moară.

Era și timpul, gândi el. Haide, haide, să se termine odată. Se chinui să se ridice. Picioarele îi erau amorțite, cum stătuseră îndoite sub el. Le frecă, alungând furnicăturile ca niște vârfuri de cuțit. N-am de gând să mă clatin și să mă împiedic de butucul călăului.

Se întrebă dacă îl vor omorî aici, în întuneric, sau îl vor târî prin oraș, ca Ser Ilyn Payne să-i reteze capul de pe umeri. După această farsă de proces, era posibil ca dulcea lui surioară și iubitorul său tată să prefere să scape de el pe tăcute, decât să riște o execuție publică. *Aș putea să spun mulțimii câteva cuvinte bine alese, dacă mă lasă să vorbesc.* Dar ar fi ei oare atât de nesăbuiți?

Când cheile zornăiră și ușa celulei se dădu în lături, pârlind, Tyrion se lipi cu spatele de peretele umed, dorindu-și să fi avut o armă. *Pot să mușc sau să lovesc cu picioarele. Aș muri cu gustul de sânge în gură, asta ar fi ceva.* Și-ar fi dorit să se poată gândi la niște cuvinte înălțătoare. Nu era de așteptat ca *Lua-v-ar naiba pe toți!* să-i aducă un loc prea grozav în istorie.

Lumina torței îi căzu pe față. Își umbri ochii cu palma.

— Intră, ți-e frică de un pitic? Haide, fiu de târfă nenorocită! Glasul îi era răgușit, din pricina îndelungatei tăceri.

— Așa se vorbește despre nobila noastră mamă? Omul se apropie, cu torța în mâna stângă. Asta e mai înfiorătoare decât celula mea de la Riverrun, deși nu chiar așa de întunecată.

Pentru o clipă, lui Tyrion i se tăie respirația.

— Tu?

— Ei, bine, cea mai mare parte din mine. Jaime era tras la față, cu părul tuns scurt. Am lăsat o mână la Harrenhal. Aducerea Bravilor Camarazi peste marea îngustă n-a fost una dintre ideile cele mai bune idei ale tatălui nostru. Jaime ridică brațul și Tyrion văzu ciotul.

Un hohot de râs isteric țâșni de pe buzele lui.

— O, zei! exclamă el. Jaime, îmi pare rău, dar... ferească zeii, uită-te la noi. Ciungul și Slutul fără nas, frații Lannister.

— Au fost zile când mâna mi-a mirosit atât de urât încât mi-aș fi dorit să nu am nas. Jaime coborî torța și lumina inundă chipul fratelui său. O rană impresionantă.

Tyrion se retrase din fața luminii orbitoare.

— M-au făcut să duc o bătălie fără fratele meu mai mare, să mă apere.

— Am auzit că era să arzi orașul din temelii.

— O minciună sfruntată. Am aprins doar râul. Dintr-odată, Tyrion își aminti unde se afla și de ce. Ai venit să mă omori?

— Zău că ești ingrat. Poate c-ar trebui să te las să putrezești aici, dacă ai de gând să fii așa de nepoliticos.

— Nu cred că asta e soarta pe care mi-a pregătit-o Cersei.

— Ei, nu, la drept vorbind. Vei fi decapitat mâine, pe vechile terenuri de turnir.

Tyrion râse din nou.

— Mâncare o să fie? Va trebui să mă ajuți cu ultimele cuvinte, mintea îmi aleargă de colo-colo, ca un șobolan într-o pivniță.

— Nu vei avea nevoie de ultimele cuvinte. Te salvez. Glasul lui Jaime era neobișnuit de solemn.

— Cine a spus că vreau să fiu salvat?

— Știi, aproape că uitasem ce omuleț sâcâitor ești. Acum, că mi-ai amintit, cred că până la urmă o s-o las pe Cersei să-ți taie capul.

— O, nu, nici vorbă. Ieși din celulă, cu mersu-i legănat. E noapte sau zi acolo, sus? Am pierdut cu totul noțiunea timpului.

— Trei ceasuri după miezul nopții. Orașul doarme. Jaime vârî torța înapoi în suport, pe zidul dintre celule.

Culoarul era atât de slab luminat, încât Tyrion fu cât pe ce să se împiedice de temnicerul lăbărțat pe podeaua rece de piatră. Îl împunse cu piciorul. E mort?

— Doarme. La fel și ceilalți trei. Eunucul le-a pus un somnifer în vin, dar nu cât să-i omoare, sau cel puțin așa se jură. Ne așteaptă lângă scară, îmbrăcat în robă de septon. Cobori în canale și de acolo în râu. În golf te așteaptă o galeră. Varys are agenți în Orașele Libere, care vor avea grijă să nu duci lipsă de fonduri... dar încearcă să nu atragi atenția. Cersei va trimite oameni pe urmele

tale, n-am nici o îndoială. Ai face bine să-ți iei alt nume.

— Alt nume? O, desigur. Iar când Oamenii fără Chip vor veni să mă omoare, o să spun: Nu, mă confundați, eu sunt alt pitic cu cicatrice hidoasă.

Ambii Lannisteri râseră în fața absurdității întregii situații. Apoi Jaime se lăsă pe un genunchi și îl sărută repede pe amândoi obraji, atingând cu buzele fășia încrețită a cicatricii.

— Îți mulțumesc, frate, spuse Tyrion. Pentru viața mea.

— Era... o datorie mai veche. Glasul lui Jaime suna ciudat.

— O datorie? Nu pricep.

— Bine. Unele uși e mai bine să rămână ferecate.

— O, zei, spuse Tyrion. Se ascunde în spate ceva sinistru și urât? Ți-a spus cineva, o dată, ceva crud despre mine? Voi încerca să nu plâng. Spune-mi.

— Tyrion...

Jaime se teme.

— Spune-mi, repetă el.

Fratele său își feri privirea.

— Tysha, spuse el cu glas pierit.

— Tysha? Stomacul i se strânse. Ce-i cu ea?

— N-a fost o târfă. N-am cumpărat-o niciodată pentru tine. A fost o minciună pe care tata mi-a poruncit s-o spun. Tysha era... era ceea ce părea a fi. Fiica unui arendaș, întâlnită pe drum din întâmplare.

Tyrion auzea sunetele slabe ale propriei răsuflări, șuierând hârâit prin cicatricea nasului. Jaime nu-l putea privi în ochi. *Tysha*. Încercă să-și aducă aminte chipul ei. *O copilă, doar o copilă, nu mai mare decât Sansa*.

— Soția mea, spuse el cu glas răgușit. S-a măritat cu mine.

— Pentru aur, spunea tata. Era dintr-o familie umilă, tu erai un Lannister de la Casterly Rock. Nu voia decât aurul tău, ceea ce nu o deosebea cu nimic de o târfă, așa că... așa că n-ar fi chiar o minciună, iar... tata spunea că ai nevoie de o lecție aspră. Că vei avea de învățat din ea și mai târziu îmi vei mulțumi...

— Să-ți mulțumesc? Tyrion avea glasul găuit. A dat-o pe mâna gărzilor lui. O cazarmă plină de soldați. M-a obligat să... privesc. *Da, și mai mult de atât... am participat și eu... soția mea...*

— N-am știut că va face asta, trebuie să mă crezi.

— O, chiar trebuie? mârâi Tyrion. De ce te-aș mai crede vreodată? Era *soția* mea.

— Tyrion...

Îl lovi. Era o palmă, un dos de palmă, dar își puse în ea toată puterea, toată spaima, toată furia, toată durerea. Jaime se chirci, pierzându-și echilibrul. Lovitura îl doborî la pământ.

— Eu... presupun c-o meritam.

— O, meriți mai mult de atât, Jaime. Tu și surioara mea și tatăl nostru iubitor,

da. Nici nu-ți pot spune ce meritați! Dar vă veți primi răsplata, ți-o jur. Un Lannister își plătește întotdeauna datoriile. Tyrion se îndepărtă legănat, cât pe ce să se împiedice din nou de temnicer, în graba lui. Nici nu străbătu zece metri, că dădu peste o poartă de fier care închidea coridorul. O, *zei!* Abia se putu stăpâni să nu urle.

Jaime se apropie în spatele lui.

— Am cheile temnicerului.

— Atunci, folosește-le. Tyrion se dădu la o parte. Jaime deschise poarta, o deschise și pași dincolo.

Aruncă o privire înapoi, peste umăr.

— Vii?

— Nu cu tine. Tyrion pași dincolo de poartă. Dă-mi cheile și pleacă. O să-l găsesc singur pe Varys. Își înălță capul și se uită la fratele său, cu ochii lui desmerecheați. Jaime, poți lupta cu mâna stângă?

— Ceva mai prost decât tine, zise Jaime cu amărăciune.

— Bine, atunci o să ne potrivim, dacă ne mai întâlnim vreodată. Schilodul și piticul.

Jaime îi întinse inelul de chei.

— Ți-am spus adevărul. Îmi datorezi același lucru. Ești vinovat? L-ai omorât?

Întrebarea era încă un cuțit care i se răsucea în rană.

— Ești sigur că vrei să știi? Întrebă Tyrion. Joffrey ar fi fost un rege mai rău decât a fost vreodată Aerys. A furat pumnalul tatălui său și i l-a dat unui tâlhar, să-i taie lui Brandon Stark beregata, știai asta?

— Eu... m-am gândit că era posibil.

— Ei, bine, un fiu seamănă cu tatăl său. Joff m-ar fi omorât și pe mine, îndată ce ar fi avut drepturi depline. Pentru crima de a fi mic și urât, de care mă fac atât de vinovat.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Biet schilod nătărău și orb. Trebuie să-ți silabisesc toate nimicurile? Foarte bine. Cersei e o târfă mincinoasă. S-a culcat cu Lancel, cu Osmund Kettleblack și probabil cu Băiatul Lunii, din câte știu eu. Iar eu sunt monstrul care se spune că sunt. Da, l-am omorât pe fiul tău ticălos. Se forță să rânjească. Era, probabil, o imagine hidoasă, în lumina palidă a torței.

Jaime se întoarse fără un cuvânt și plecă.

Tyrion îl privi îndepărtându-se, pășind apăsător, cu picioarele sale lungi, și o parte din el voia să-l strige, să-i spună că nu era adevărat, să-i ceară iertare. Dar apoi, gândindu-se la Tysha, păstră tăcerea. Ascultă pașii îndepărtându-se până când nu-i mai putu auzi, apoi porni, cu mersu-i legănat, să-l caute pe Varys.

Eunucul stătea la pândă în umbra unei scări șerpuitoare, îmbrăcat într-o robă maro, mâncată de molii, cu o glugă care îi ascundea paloarea feței.

— Ai întârziat, m-am temut că s-a întâmplat ceva, spuse când îl văzu pe

Tyrion.

— O, nu, îl asigură el, cu modulații otrăvite în glas. Ce ar fi putut să se întâmple? Își dădu capul pe spate, privind în sus: Am trimis după tine în timpul judecății.

— N-am putut veni. Oamenii reginei mă urmăreau zi și noapte, n-am îndrăznit să te ajut.

— Mă ajuți acum.

— Serios? Ah! Varys chicoti. Asta părea cu totul deplasat în locul acesta de piatră rece și beznă răsunătoare. Fratele tău știe să fie foarte convingător.

— Varys, ești rece și alunecos ca un limax, ți-a spus vreodată cineva? Ți-ai dat toată silința să mă omori. Poate c-ar trebui să-ți întorc favoarea.

Eunucul oftă.

— Câinele credincios e lovit cu piciorul și, oricum ar țese, păianjenul nu e iubit niciodată. Dar dacă mă omori aici, mă tem pentru tine, lordul meu. S-ar putea să nu mai găsești niciodată drumul. Ochii lui scânteiau în lumina schimbătoare a torței, întunecați și umezi. Tunelurile acestea sunt pline de capcane pentru cei neavizați.

Tyrion mârâi.

— *Neavizați*? Sunt cel mai avizat om din lume, tu m-ai ajutat să-mi dau seama de asta. Se scarpină la nas. Așadar, spune-mi, vrăjitorule, unde e neprihănită mea soție?

— N-am dat de urma ei la Debarcaderul Regelui, îmi pare rău s-o spun. Nici de Ser Dontos Hollard care, în mod firesc, ar fi trebuit să apară beat pe undeva până acum. Au fost văzuți împreună pe scările șerpuitoare în noaptea când ea a dispărut. După aceea, nimic. A fost o adevărată nebulă atunci. Micile mele ciripitoare tac. Varys îl apucă ușor de mânecă, trăgându-l în casa scărilor. Lordul meu, trebuie să plecăm. Drumul tău coboară.

Asta, cel puțin, nu e o minciună. Tyrion începu să coboare legănat, în fața eunucului, hârșâind cu călcâiele piatra aspră. Era foarte frig în casa scărilor, un frig umed, care-i pătrundea până în măduva oaselor, făcându-l să tremure.

— Ce parte a temniței e asta? Întrebă el.

— Maegor cel Crud a poruncit ca în castelul său temnițele să ocupe patru niveluri, răspunse Varys. La nivelul superior se află celule mari, unde criminalii de rând pot fi închiși împreună. Au ferestre înguste în partea de sus a zidurilor. Nivelul al doilea are celule mai mici, unde sunt închiși prizonierii de viță nobilă. Acestea nu au ferestre, dar torțele de pe culoare le luminează printre gratii. La cel de-al treilea nivel, celulele sunt și mai mici și au ușile de lemn. Celulele negre li se spune. Acolo ai fost închis tu și acolo a fost ținut Eddard Stark, înaintea ta. Dar mai există încă un nivel, mai jos. Odată ajuns la acest al patrulea nivel, întemnițatul nu va mai vedea niciodată lumina soarelui, nu va auzi glas de om și nici nu mai respiră o clipă fără o durere cumplită. Maegor a folosit celulele de la

cel de-al patrulea nivel pentru tortură. Ajunseră la baza scărilor. O ușă neluminată se deschise în fața lor. Acesta este al patrulea nivel. Dă-mi mâna, lordul meu. E mai sigur, în bezna de aici. Sunt lucruri pe care n-ai vrea să le vezi.

Tyrion șovăi o clipă. Varys îl mai trădase o dată. Cine știe ce joc mai juca eunucul? Și unde ar putea fi mai nimerit să ucizi un om decât jos, în întuneric, într-un loc despre care nimeni nu știe că există? Poate nu i-ar găsi nimeni trupul, niciodată.

Pe de altă parte, ce putea să facă? Să urce înapoi pe scări și să iasă pe poarta principală? Nu, asta n-ar merge. *Lui Jaime nu i-ar fi frică*, gândi Tyrion, înainte să-și aducă aminte ce-i făcuse Jaime. Îl apucă pe eunuc de mână și se lăsă condus prin întuneric, urmărind scârțâitul pieii pe piatră. Varys mergea repede, șoptind din când în când:

— Ai grijă, în față sunt trei trepte. Sau: Aici tunelul coboară, lordul meu.

Am sosit aici ca Mână a Regelui, trecând de porțile orașului în fruntea oamenilor mei, cugetă Tyrion, și plecă ca un șobolan care se furișează în întuneric, ținându-se de mână cu un păianjen.

În fața lor se ivi o lumină, prea palidă ca să fie lumina zilei, care creștea pe măsură ce se apropiau grăbiți. După o vreme, văzu că era o arcadă închisă de o altă poartă de fier. Varys scoase o cheie. Pătrunseră într-o mică încăpere circulară. Camera avea încă cinci uși, toate zăvorâte cu drugii de fier. În tavan era o deschidere spre care duceau un șir de trepte prinse în perete. Într-o parte se afla un mangal ornamentat, în forma unui cap de dragon. Cărbunii din gura căscată a fiarei arseseră, dar jarul lor mai strălucea cu o lumină portocalie. Așa slabă cum era, lumina era bine-venită după bezna tunelului.

Altminteri, camera de trecere era goală, dar pe podea era un mozaic reprezentând un dragon cu trei capete, din plăci roșii și negre. Ceva îl sâcâi pe Tyrion, o clipă. Apoi își dădu seama. *Acesta e locul despre care mi-a spus Shae, când a adus-o Varys prima dată în patul meu.*

— Suntem sub Turnul Mâinii.

— Da. Balamalele înghețate scârțâiră, împotrivindu-se, când Varys deschise o ușă închisă de multă vreme. Fulgi de rugină se răspândiră pe podea. Asta ne va duce afară, la râu.

Tyrion păși încet către scară, apoi își trecu mâna peste treapta de jos.

— Asta mă va duce sus, în dormitorul meu.

— Dormitorul nobilului tău tată, acum. Privi în sus, prin culoarul vertical.

— Cât trebuie să urc?

— Lordul meu, ești prea slăbit pentru asemenea nebunii și, în plus, nu avem timp. Trebuie să mergem.

— Am treabă sus. Cât?

— Două sute treizeci de trepte, dar orice ai avea de gând...

— Două sute treizeci de trepte. Și apoi?

— Tunelul din stânga, dar ascultă-mă...

— Și cât mai e până la dormitor? Tyrion ridică un picior pe treapta de jos.

— Nu mai mult de douăzeci de metri. Ține o mână pe zid în timp ce mergi. Vei simți ușile. Dormitorul e a treia. Oftă. E o nebunie, lordul meu. Fratele tău ți-a dat viața înapoi. Vrei s-o arunci, împreună cu a mea?

— Varys, singurul lucru pe care îl prețuiesc mai puțin decât viața mea, în clipa asta, e viața ta. Așteaptă-mă aici. Îi întoarse eunucului spatele și începu să urce, numărând încet.

Treaptă după treaptă, urca în întuneric. La început, putea desluși conturul vag al fiecărei trepte, când o prindea în mână, și textura cenușie a pietrei din spatele ei, dar pe măsură ce urca, negrul se îngroșa. *Paisprezece, cincisprezece, șaisprezece*. La treizeci, brațele îi tremurau din pricina efortului de a-și ridica trupul. Se opri o clipă, să-și tragă răsuflarea, și aruncă o privire în jos. Un cerc de lumină difuză strălucea departe, acoperit pe jumătate de picioarele lui. Tyrion își reluă ascensiunea. *Treizeci și nouă, patruzeci, patruzeci și unu*. La cincizeci, picioarele îi ardeau. Scara era nesfârșită, istovitoare. *Șaizeci și opt, șaizeci și nouă, șaizeci și...* La optzeci, spatele îl chinuia cumplit. Cu toate acestea, continuă să urce. N-ar fi putut spune de ce. *O sută treizeci și unu, o sută treizeci și doi*.

La două sute treizeci, culoarul vertical era negru ca smoala, dar simțea aerul cald care venea dinspre tunel, dinspre stânga, ca răsuflarea unui animal uriaș. Bâjbâi cu un picior și urcă de pe scară. Tunelul era chiar mai înghesuit decât culoarul vertical. Orice om de statură normală ar fi trebuit să înainteze în patru labe, dar Tyrion era destul de scund ca să meargă în picioare. *Măcar e un loc făcut pentru pitici*. Cizmele se târșăiau ușor pe piatră. Înainta încet, numărând pașii, pipăind golurile din perete. Curând, începu să audă glasuri, înăbușite și nedeslușite la început, apoi mai clare. Ascultă cu atenție. Doi dintre străjerii tatălui său glumeau pe seama târfei Pezevenghiului, spunând ce plăcut ar fi să se culce cu ea și cât de mult trebuia să-și dorească un mădular adevărat în loc de cel pipernicit al piticului.

— Mai mult ca sigur, mădularul piticului are și cocoașă, zise Lum. Apoi se lansară într-o discuție despre felul în care avea să moară Tyrion a doua zi. Va plânge ca o femeie și va cerși îndurare, o să vezi, insistă Lum, în timp ce Lester își închipuia că va înfrunta securea curajos ca un leu, fiind un Lannister, și era gata să-și pună cizmele zălog.

— Ah, poți să faci ceva în cizmele tale, spuse Lum, știi că nu s-ar potrivi niciodată în picioarele astea ale mele. Știi ce, dacă o să câștig eu, îmi cureți zalele afurisite timp de două săptămâni.

Pe o distanță de câțiva metri, Tyrion auzi fiecare cuvânt al trăncănelii lor, dar când se îndepărtă, glasurile se stinseră repede. *Nu e de mirare că Varys n-a vrut să mă lase să urc scara aia blestemată*, gândi Tyrion, zâmbind în întuneric.

Ciripitoare, într-adevăr.

Ajunse la cea de-a treia uşă şi bâjbâi vreme îndelungată până când degetele îi atinseră un cârlig mic de fier, prins între două pietre. Când trase de el, se auzi un hureu uşor care, în liniştea aceea, suna ca o avalanşă, şi un careu de lumină portocalie se deschise în stânga, la un pas de el.

Şemineul! Îi venea să rădă. Şemineul era plin de cenuşă şi în mijlocul lui ardea, cu o lumină portocalie, incandescentă, un buştean negru. Trecu atent pe lângă el, călcând iute, ca să nu-şi ardă cizmele, cu tăciunii trosnindu-i sub călcăie. Când se pomeni în dormitorul care fusese cândva al lui, rămase pe loc, adulmecând liniştea. Oare tatăl lui îi auzise? Oare va întinde mâna după sabie şi va face tăvănoai?

— Stăp'ne? se auzi un glas de femeie.

Asta m-ar fi putut răni cândva, pe când încă mai simţeam durerea. Primul pas fu cel mai greu. Când ajunse lângă pat, Tyrion dădu la o parte draperiile şi o văzu întorcându-se către el, cu un zâmbet adormit pe buze. Când îl zări pe el, zâmbetul pieri. Îşi trase păturile până la bărbie, ca şi cum ar fi putut s-o apere.

— Aşteptai pe cineva mai înalt, iubita mea? Ochii i se umplură de lacrimi mari.

— N-am vrut să spun toate lucrurile alea, regina m-a obligat. *Te rog!* Tatăl tău mă sperie aşa de tare! Se ridică în capul oaselor, lăsând păturile să-i alunece în poală. Era goală, doar cu colierul la gât. Un lanţ din mâini aurii, fiecare ţinând-o pe următoarea.

— Doamna mea Shae, zise încet Tyrion. Cât am stat în celula neagră, aşteptând să mor, mi-am amintit întruna cât de frumoasă erai. În mătase sau pânză sau fără veşminte...

— Stăpânul se întoarce curând. Ar trebui să pleci, sau... ai venit să mă iei cu tine?

— Ți-a plăcut vreodată? Îi cuprinse obrajii între palme, amintindu-şi toate momentele când mai făcuse asta. Toate momentele când îşi furişase mâinile pe după talia ei, când i-a strâns în palmă sânii mici, când i-a mângâiat părul scurt şi negru, când i-a atins buzele, obrajii, urechile. Toate momentele când o desfăcuse cu un deget, atingându-i dulceaţa secretă şi făcând-o să geamă. Ți-a plăcut vreodată atingerea mea?

— Mai mult ca orice, spuse ea, uriaşul meu Lannister.

Asta a fost cel mai rău lucru pe care l-ai fi putut spune, iubita mea.

Tyrion strecură o mână sub lanţul tatălui său şi răsuci. Zalele se strânseseră, săpând în gâtul ei.

— *Căci o mână de aur e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei,* spuse el. Mai răsuci o dată mâinile reci, în timp ce mâinile calde îi ştergeau lacrimile.

După aceea, găsi pumnalul Lordului Tywin pe noptieră şi şi-l vârî la cingătoare. Un buzdugan cu cap de leu, o halebardă şi o arbaletă erau atârinate pe

pereți. Halebarda ar fi fost greu de mânuit într-un castel, iar buzduganul era prea sus ca să ajungă la el, dar un cufăr mare, din lemn și fier, fusese așezat pe podea, exact sub arbaletă. Se cațără pe el, trase jos arbaleta și o tolbă de piele plină de săgeți, puse un picior pe trăgător și apăsă până când coarda se întinse. Apoi vârî o săgeată în locaș.

Jaime îi explicase nu o dată cum se trage cu arbaleta. Dacă Lum și Lester și-ar fi făcut apariția, întrerupându-și discuțiile, nu ar avea timp să reîncarce, dar ar putea măcar să-l ia pe unul dintre ei cu el în iad. Lum, dacă ar avea de ales. *Va trebui să-ți cureți singur zalele, Lum. Ai pierdut.*

Apropiindu-se de ușă, cu pas legănat, ascultă o clipă, apoi o deschise încet. Într-o nișă de piatră ardea un felinar, aruncând o lumină gălbuie peste culoarul gol. Numai flacăra se mișca. Tyrion se strecură afară, ținând arbaleta coborâtă pe picior.

Îl găsi pe tatăl său unde știa că trebuia să-l găsească, așezat în semiîntunericul privatei din turn, cu cămașa de noapte ridicată în jurul șoldurilor. La auzul pașilor, Lordul Tywin ridică privirea.

Tyrion făcu o jumătate de plecăciune batjocoritoare.

— Lordul meu.

— Tyrion. Lordul Tywin nu dădu nici un semn că i-ar fi frică.

— Cine te-a eliberat din celulă?

— Mi-ar plăcea să-ți spun, dar am făcut un jurământ solemn.

— Eunucul, hotărî tatăl său. O să-i iau capul pentru asta. Aceea e arbaleta mea? Las-o jos.

— O să mă pedepsești dacă refuz, tată?

— Evadarea asta e o nebulie. Nu vei fi omorât, dacă de asta te temi. Încă intenționez să te trimit la Zid, dar n-o pot face fără consimțământul Lordului Tyrell. Lasă arbaleta jos și ne întoarcem în camera mea să vorbim.

— Putem vorbi la fel de bine și aici. Poate că nu vreau să mă duc la Zid, tată. E al naibii de frig acolo și cred că am avut parte de destulă răceală din partea ta. Așa că, spune-mi un lucru și o să plec. O simplă întrebare. Îmi datorezi măcar atât.

— Nu-ți datorez nimic.

— Mi-ai dat mai puțin de atât toată viața, dar asta îmi vei spune. Ce ai făcut cu Tysha?

— Tysha?

Nici măcar nu-și amintește numele ei.

— Fata cu care m-am însurat.

— O, da. Prima ta târfă.

Tyrion îndreptă arbaleta către pieptul tatălui său.

— Data viitoare când mai rostești cuvântul ăla, te omor.

— N-ai curajul.

— Vrei să aflăm? E o vorbă de ocară și se pare că îți vine ușor pe buze. Tyrion agită nerăbdător arbaleta. Tysha. Ce ai făcut cu ea, după mica mea lecție?

— Nu-mi amintesc.

— Mai încearcă. Ai pus s-o omoare?

Tatăl său strânse din buze.

— N-am avut nici un motiv, a înțeles unde îi e locul... și a fost bine plătită pentru munca ei, după câte-mi amintesc. Bănuiesc că administratorul a alungat-o. Nu m-am gândit niciodată să întreb.

— A alungat-o *unde*?

Degetele lui Tyrion se încleștară. Arbaleta pârâi chiar în timp ce Lordul Tywin dădu să se ridice. Săgeata se strecură în trupul lui, jos, în pânțele și Lordul se prăbuși înapoi, cu un geamăt. Săgeata se înfipsese adânc, până la pene. Sângele se prelingea în jurul ei, picurând în părul pubian și peste coapsele goale.

— Ai tras în mine, zise el nevenindu-i să creadă, cu ochii sticlind uluiți.

— Întotdeauna te-ai prins repede, lordul meu, spuse Tyrion. Probabil de-asta ești Mâna Regelui.

— Tu... tu nu ești... fiul meu.

— Aici te înșeli, tată. Ei, bine, eu cred că sunt tu în miniatură. Acum fă-mi o favoare: mori repede, am o corabie de prins.

O dată în viață, tatăl îl ascultă pe Tyrion. Dovada era mirosul greu care se răspândi dintr-odată, când în momentul morții, mațele i se goliră. *Ei, bine, era în locul potrivit pentru asta*, gândi Tyrion. Dar duhoarea care umplea privata era încă o dovadă că gluma ades repetată despre tatăl său era doar o altă minciună.

În cele din urmă, Lordul Tywin nu căca aur.

SAMWELL

Regele era furios. Sam își dădu seama imediat.

În timp ce frații în negru intrau, unul câte unul, și îngenuncheau în fața lui, Stannis dădu la o parte micul dejun – pâine tare, vită în saramură și ouă fierte – și îi privi cu răceală. Lângă el, femeia roșie, Melisandre, privea de parcă scena i s-ar fi părut amuzantă.

N-am ce căuta aici, gândi Sam încordat, când ochii ei roșii căzură asupra lui. *Cineva trebuie să-l ajute pe Maester Aemon să urce scara. Nu te uita la mine, eu sunt doar administratorul maesterului.* Ceilalți concureau pentru funcția de comandant, lăsată liberă de Bătrânul Urs, toți în afară de Bowen Marsh, care se retrăsese din competiție, dar rămăsese castelan și Lord Administrator. Sam nu înțelegea de ce părea femeia roșie atât de interesată de el.

Regele Stannis îi ținu în genunchi pe frații în negru neobișnuit de mult timp.

— Ridicați-vă, spuse el într-un târziu. Sam îi oferi Maesterului Aemon umărul,

să-l ajute să se ridice în picioare.

Janos Slynt își dresе glasul, curmând liniștea încordată.

— Înălțimea Ta, îngăduie-mi să-ți spun cât de încântați suntem că ne-ai chemat aici. Când am văzut flamurile tale de pe creasta Zidului, am știut că regatul e salvat. *Iată un om care nu-și uită niciodată datoria*, i-am spus bunului Ser Alliser. *Un om puternic și un adevărat rege*. Dă-mi voie să te felicit pentru victoria asupra sălbaticilor. Cântăreții nu vor obosi s-o slăvească, nu mă îndoiesc...

— N-au decât, izbucni Stannis. Scutește-mă de linguseală, Janos, nu-ți folosește la nimic. Se ridică în picioare și-i privi aspru pe toți. Lady Melisandre îmi spune că nu v-ați ales nici acum Lordul Comandant. Sunt profund nemulțumit. Cât mai trebuie să dureze această nebulie?

— Sire, interveni Bowen Marsh pe un ton umil, nimeni nu a reușit încă să acumuleze două treimi din voturi. Au trecut doar zece zile.

— Cu nouă zile mai mult decât trebuia. Am prizonieri de care trebuie să mă ocup, un regat de cârmuit și un război de purtat. Trebuie luate hotărâri, decizii care privesc Zidul și Rondul de Noapte. Lordul vostru Comandant ar trebui să aibă un cuvânt în toate acestea.

— Da, ar trebui, zise Janos Slynt. Dar trebuie spus, frații sunt simpli soldați. Soldați, da! Și Înălțimea Ta știe, desigur, că soldații se simt cel mai bine când primesc ordine. Sunt dispuși să beneficieze de îndrumarea ta regală, pare-mi-se. Pentru binele regatului. Să-i ajuți să aleagă cu înțelepciune.

Ideea îi contrarie pe unii dintre ceilalți.

— Vrei ca regele să ne și șteargă la fund? zise cu furie Cotter Pyke.

— Alegerea unui Lord Comandant e treaba Fraților Jurați și numai a lor, întări Ser Denys Mallister.

— Dacă aleg cu înțelepciune, nu mă vor alege pe mine, mormăi Edd cel Trist.

Maester Aemon, calm ca întotdeauna, spuse:

— Înălțimea Ta, Rondul de Noapte și-a ales singur conducătorii, de când Brandon Constructorul a ridicat Zidul. Cu tot cu Jeor Mormont, am avut până acum nouă sute nouăzeci și șapte de Lorzi Comandanți, fără întrerupere, fiecare ales de oamenii pe care avea să-i conducă, o tradiție veche de multe mii de ani.

Stannis scrâșni din dinți.

— Nu e dorința mea să vă primejdiesc drepturile și obiceiurile. Cât despre îndrumarea regală, Janos, dacă te gândești că ar trebui să le sugerez fraților tăi să te aleagă pe tine, de ce nu ai curajul s-o spui?

Asta îl luă pe Lordul Janos pe nepregătite. Zâmbi șovăielnic și începu să nădușească, dar Bowen Marsh spuse de lângă el:

— Cine poate fi mai bun la comanda mantiiilor negre decât un om care a fost cândva la comanda celor aurii, sire?

— Oricare dintre voi, aș zice. Chiar și bucătarul. Regele îl privi pe Slynt cu

răceală. Janos n-a fost nici pe departe primul bărbat în mantie aurie care s-a lăsat cumpărat, te asigur, dar a fost cel dintâi care și-a îngroșat punga vânzând posturi și promovări. Până la sfârșit, cred că jumătate dintre ofițerii Gărzii Orașului îi plăteau o parte din soldă. Nu-i așa, Janos?

Gâtul lui Slynt devenea stacojiu.

— Minciuni! Numai minciuni. Un bărbat puternic își face dușmani, știi asta, Înălțimea Ta. Și în spatele tău se șoptesc minciuni. Nimic n-a fost dovedit vreodată, nici un om n-a venit să spună...

— Doi oameni care erau pregătiți să vorbească au murit pe neașteptate când erau de gardă. Stannis își îngustă ochii. Să nu te joci cu mine, lordul meu. Am văzut dovada pe care a adus-o Jon Arryn în fața consiliului mic. Dacă aș fi fost eu rege, ți-ai fi pierdut mai mult decât funcția, te asigur, dar Robert ți-a trecut cu vederea micile scăpări. „Toți fură”, mi-l amintesc spunând. „Mai bine un hoț pe care-l știm decât unul pe care nu-l știm. Următorul ar putea fi și mai rău.” Cuvintele Lordului Petyr în gura fratelui meu, n-am nici o îndoială. Degețel avea nas pentru aur și sunt sigur că a aranjat lucrurile în așa fel încât coroana să profite la fel de mult ca tine de pe urma corupției tale.

Gușa Lordului Slynt tremura, dar înainte de a apuca să protesteze din nou, Maester Aemon spuse:

— Înălțimea Ta, prin lege, păcatele și greșelile trecute ale unui om se șterg când își rostește jurămintele și devine frate al Rondului de Noapte.

— Sunt conștient de asta. Dacă se întâmplă ca Janos Slynt, aici de față, să fie tot ce Rondul poate oferi mai bun, o să scrâșnesc din dinți și o să-l înghit. Nu mă interesează pe cine alegeți, atât timp cât *faceți o alegere*. Avem un război de purtat.

— Înălțimea Ta, spuse Denys Mallister, cu prudentă curtoazie. Dacă vorbești despre sălbatici...

— Nu despre ei. Și știi asta, ser.

— Și trebuie să știi că, deși îți suntem recunoscători pentru ajutorul pe care ni l-ai oferit împotriva lui Mance Rayder, nu putem să te sprijinim în lupta pentru tron. Rondul de Noapte nu se implică în războaiele celor Șapte Regate. De opt mii de ani...

— Vă cunosc istoria, Ser Denys, se răsti regele. Vă dau cuvântul meu, n-o să vă cer să ridicați sabia împotriva nici unuia dintre rebelii și uzurpatorii care mă supără. Dar mă aștept să continuați să apărați Zidul așa cum ați făcut întotdeauna.

— Vom apăra Zidul până la ultimul om, spuse Cotter Pyke.

— Probabil eu, zise Edd cel Trist, pe un ton resemnat.

Stannis își încrucișă brațele.

— O să vă mai cer alte câteva lucruri. Lucruri pe care poate n-o să fiți atât de grăbiți să mi le oferiți. Vreau castelele voastre. Și vreau Darul.

Cuvintele acelea directe explodară în mijlocul fraților în negru ca un vas plin

cu foc sălbatic aruncat în mijlocul unui mangal. Marsh, Mallister și Pyke încercară cu toții să vorbească deodată. Regele Stannis îi lăsa să termine, apoi spuse:

— Am de trei ori mai mulți oameni decât voi, pot să iau pământurile dacă vreau, dar aș prefera s-o facem după lege, cu acordul vostru.

— Rondul de Noapte a primit Darul pentru vecie, Înălțimea Ta, sublinie Bowen Marsh.

— Ceea ce înseamnă că nu poate fi confiscat, cumpărat sau luat de la voi. Dar ceea ce a fost dăruit o dată poate fi dăruit și a doua oară.

— Și ce ai face tu cu Darul? vru să știe Cotter Pyke.

— L-aș întrebuința cu mai mult folos decât voi. La fel și castelele. Eastwatch, Castelul Negru și Turnul Umbrei vor rămâne ale voastre. Întăriți-le cu garnizoane, așa cum ați făcut dintotdeauna, dar pe celelalte trebuie să le iau pentru oștirile mele, dacă vrem să apărăm Zidul.

— N-ai destui oameni, protestă Bowen Marsh.

— Unele dintre castelele părăsite nu sunt decât ruine, spuse Othel Yarwyck, Primul Constructor.

— Ruinele pot fi reconstruite.

— Reconstruite? se miră Yarwyck. Dar cine să facă asta?

— Asta e treaba mea. Voi avea nevoie de la voi de o listă care să prezinte în detaliu starea actuală a fiecărui castel și ce ar trebui ca să fie reconstruit. Am de gând să le văd pe toate ocupate în decurs de un an, cu focurile de noapte arzând în fața porților.

— Focuri de noapte? Bowen Marsh o privi neîncrezător pe Melisandre. Acum trebuie să aprindem focuri de noapte?

— Da. Femeia se ridică într-un vârtej de mătase stacojie, cu părul lung de aramă revărsat pe umeri. Săbiile singure nu pot ține întunericul la distanță. Doar Lumina Stăpânului poate să facă asta. Să n-aveți nici o îndoială, bunii mei cavaleri și frați viteji, războiul pe care am ajuns să-l luptăm nu e o ciorovăială pentru pământuri și onoruri. Este un război pentru viața însăși, iar dacă îl pierdem, lumea întreagă va muri odată cu noi.

Sam își dădea seama că ofițerii nu știau cum să înțeleagă asta. Bowen Marsh și Othel Yarwyck schimbară priviri pline de îndoieli, Janos Slynt clocotea, Hobb Trei-Degete arăta de parcă ar fi preferat să se întoarcă la tăiatul morcovilor. Dar cu toții păruă surprinși să-l audă pe Maester Aemon murmurând:

— Despre războiul pentru lumină vorbești, doamna mea? Dar unde este prințul promis?

— Se află în fața ta, declară Melisandre, deși tu nu ai ochi ca să-l poți vedea. Stannis Baratheon este Azor Ahai renăscut, luptătorul focului. Prin el, profețiile se împlinesc. Cometa roșie strălucește pe cer să-i vestească venirea, iar el poartă Aducătoarea de Lumină, sabia roșie a eroilor.

Cuvintele ei păreau să-l stânjenească îngrozitor pe rege. Stannis scrâșni din dinți și spuse:

— M-ați chemat și am venit, lorzii mei. Acum trebuie să trăiți sau să muriți alături de mine. Ar fi bine să vă obișnuiți cu asta. Făcu un gest precipitat. Asta e tot. Maester, rămâi o clipă. Și tu, Tarry. Ceilalți puteți pleca.

Eu? gândi Sam uluit, în timp ce frații lui se înclinau și ieșeau din încăpere. *Ce vrea oare cu mine?*

— Tu ești cel care a ucis creatura în zăpadă, zise Regele Stannis, când rămaseră doar ei patru.

— Sam Ucigașul, zâmbi Melisandre.

Sam simți cum fața i se roșește.

— Nu, doamna mea. Înălțimea Ta, vreau să spun, da. Sunt Samwell Tarry, da.

— Tatăl tău e un soldat destoinic, spuse Regele Stannis. L-a înfrânt o dată pe fratele meu, la Ashford. Mace Tyrell a fost încântat să revindică gloria acelei victorii, însă Lordul Randyll a fost cel care a hotărât soarta bătăliei, înainte ca Tyrell să ajungă pe câmpul de luptă. L-a omorât pe Lordul Cafferren cu sabia aceea valyriană a lui și i-a trimis capul în dar lui Aerys. Regele își scarpină bărbia cu un deget. Nu ești genul de fiu la care mă așteptam de la un bărbat atât de viteaz.

— Eu... nu sunt genul de fiu pe care și l-ar fi dorit, sire.

— Dacă n-ai fi îmbrăcat veșmintele negre, ai fi fost un ostatic folositor, zise Regele Stannis gânditor.

— Dar a îmbrăcat veșmintele negre, sire, sublinie Maester Aemon.

— Știu foarte bine, zise regele. Știu mai multe decât ai crede, Aemon Targaryen.

Bătrânul își plecă fruntea.

— Sunt doar Aemon, sire. Maesterii renunță la numele Caselor lor când își făuresc colanele.

Regele clătină scurt din cap, vrând parcă să spună că știa și nu-i păsa.

— Am auzit că ai ucis creatura cu un pumnal de obsidian, îi spuse el lui Sam.

— D-da, Înălțimea Ta. Jon Snow mi l-a dat.

— Sticla dragonului. Râsul femeii roșii era melodios. *Foc înghețat*, în limba Vechii Valyrii. Nu e de mirare că este năpasta acestor copii reci ai Celuilalt.

— La Piatra Dragonului, care mi-a fost reședință, se găsește mult obsidian în tunelurile din măruntaiele muntelui, îi spuse regele lui Sam. Bucăți mari, bolovani, straturi. Cel mai mult era negru, după câte îmi amintesc, dar se găsea și verde, roșu, chiar și violet. I-am trimis vorbă lui Ser Rolland, castelanul meu, să înceapă să-l extragă. Mă tem că n-o să mai fiu stăpân peste Piatra Dragonului multă vreme, dar poate că Stăpânul Luminii ne va dăruia destul *foc înghețat* ca să ne înarmăm împotriva acestor creaturi, înainte să cadă castelul.

Sam își dresă glasul.

— S-sire. Pumnalul... sticla dragonului, s-a sfărâmat când am încercat să înjunghii creatura.

Melisandre zâmbi.

— Necromanția pune în mișcare aceste creaturi, dar ele nu sunt decât carne moartă. Oțelul și focul le vin de hac. Cei pe care voi îi numiți Ceilalți sunt altceva.

— Demoni reci din zăpadă și gheață, adăugă Stannis Baratheon. Străvechiul dușman. Singurul dușman care contează. Îl cercetă din nou pe Sam: Mi s-a spus că tu și sălbatica aceea ați trecut dincolo de Zid, printr-un fel de poartă vrăjită.

— P-poarta Neagră, se bâlbâi Sam. Sub Fortul Noptii.

— Fortul Noptii este cel mai mare și cel mai vechi castel de la Zid, spuse Regele. Acolo intenționez să-mi stabilesc reședința, cât timp voi duce acest război. O să-mi arăți poarta.

— Eu, spuse Sam, eu v-voi, dacă... *Dacă mai e acolo. Dacă se va deschide pentru un om care nu poartă veșmintele negre. Dacă...*

— O să mi-o arăți, izbucni Stannis. O să-ți spun eu când.

Maester Aemon zâmbi.

— Înălțimea Ta, mă întreb dacă, înainte de a pleca, ne-ai putea face marea onoare de a ne arăta sabia minunată de care am auzit cu toții.

— Vrei să vezi Aducătoarea de Lumină? Un om orb?

— Sam va fi ochii mei.

Regele se încruntă.

— Toată lumea a văzut-o, de ce nu și un orb? Centura și teaca îi erau atârinate într-un cârlig, lângă șemineu. Luă jos centura și scoase sabia lungă. Oțelul scrâșni pe lemn și piele și strălucirea se revărsă în încăpere, licărind, pâlپând, un dans de lumini aurii, portocalii și roșii, toate culorile sclipitoare ale focului.

— Spune-mi, Samwell. Maester Aemon îi atinse brațul.

— *Strălucește*, spuse Sam cu glas șoptit. De parcă ar arde. Nu sunt flăcări, însă oțelul e galben și roșu și portocaliu, numai sclipiri și scântei, ca un răsărit de soare pe apă, dar mai frumos. Aș vrea s-o poți vedea, Maester.

— Acum o văd, Sam. O sabie plină de lumină. Atât de frumoasă! Bătrânul se înclină ceremonios: Înălțimea Ta, Doamna mea, vă mulțumesc nespus.

Când Regele Stannis vârî în teacă sabia strălucitoare, camera se cufundă parcă în întuneric, deși soarele se revărsa prin fereastră.

— Foarte bine, ați văzut-o. Acum puteți să vă întoarceți la treburile voastre. Și nu uitați ce am spus. Dacă frații voștri nu aleg un Lord Comandant în seara asta, voi avea grijă să-și dorească s-o fi făcut.

Maester Aemon era dus pe gânduri în timp ce Sam îl ajuta să coboare îngusta scară șerpuitoare. Dar, când traversau curtea, spuse:

— N-am simțit nici o căldură. Tu ai simțit, Sam?

— Căldură? De la sabie? încercă să-și amintească. Aerul vibra în jurul ei, ca deasupra unui mangal fierbinte.

— Cu toate acestea n-ai *simțit* nici o căldură, nu-i așa? Și teaca e din lemn și fier, am dreptate? Am auzit sunetul când Înălțimea Sa a scos-o din teacă. Pielea era pârlită, Sam? Lemnul părea ars sau înnegrit?

— Nu, recunosc Sam. Din câte am văzut eu, nu.

Maester Aemon clătină din cap. Ajunși în apartamentele lui, îl rugă pe Sam să aprindă un foc și să-l ajute să se așeze lângă șemineu.

— E greu să fii atât de bătrân, oftă el, făcându-se comod pe perne. Și încă și mai greu să fii atât de orb. Îmi lipsește soarele. Îmi lipsesc cărțile. Mai cu seamă cărțile. Aemon flutură o mână. Nu mai am nevoie de tine până când are loc alegerea.

— Alegerea... Maester, nu ai putea să faci ceva? Ceea ce a spus regele despre Lordul Janos...

— N-am uitat, spuse bătrânul, dar, Sam, eu sunt maester, am primit colanul și am jurat. Datoria mea e să-l sfătuiesc pe Lordul Comandant, oricine ar fi el. Nu se cuvine să fiu văzut ținând partea unui candidat împotriva altuia.

— Eu nu sunt maester, spuse Sam. N-aș putea să fac eu ceva?

Aemon își întoarse ochii albi, orbi, către chipul lui Sam și schiță un zâmbet.

— Păi, știi și eu, Samwell... Ai putea?

Aș putea, gândi Sam. *Trebuie*. Și trebuia să se ocupe de asta numaidecât. Dacă mai întârzia, era sigur că își va pierde curajul. *Sunt un om al Rondului de Noapte*, își reaminti el, traversând grăbit curtea. *Sunt. Pot face asta*. Fusese o vreme când dărdăia și scheuna numai dacă se uita Lordul Mormont la el, dar acela era vechiul Sam, înainte de Pumnul Primilor Oameni și de Fortăreața lui Craster, înainte de creaturi și de Mâini Reci și de Celălalt, călare pe calul lui mort. Trebuie să fie așa.

Cotter Pyke era cel mai fioros dintre cei doi comandanți, așa că Sam se duse mai întâi la el, cât era încă plin de curaj. Îl găsi în vechea Sală a Scutului, jucând zaruri cu trei dintre oamenii lui de la Eastwatch și un sergent roșcovan care venise de la Piatra Dragonului cu Stannis.

Dar când Sam ceru permisiunea să-i vorbească, Pyke răcni un ordin și ceilalți luară zarurile și monedele și îi lăsară singuri.

Nu se putea spune despre Cotter Pyke că era chipeș, dar trupul de sub vesta sa cu ținte și pantalonii din pânză aspră era suplu, viguros și puternic. Avea ochi mici, adânciți în orbite, nasul turtit și o șuviță de păr pe frunte, ascuțită ca o sabie. Fața îi era ciupită de vărsat și barba pe care și-o lăsase ca să-și ascundă cicatricile era subțire și dezlănătă.

— Sam Ucigașul, spuse el, în loc de salut. Ești sigur că ai împuns un Celălalt și nu un cavaler de zăpadă al vreunui copil?

Nu începe bine.

— Sticla Dragonului l-a omorât, lordul meu, îi explică Sam, cu glas pierit.

— Da, fără doar și poate. Ei, bine, să lăsăm asta, Ucigașule. Te-a trimis Maester Aemon?

— Maesterul? Sam înghiți. Eu... tocmai am plecat de la el, lordul meu. Nu era chiar o minciună, dar dacă Pyke alegea să înțeleagă greșit, poate se va arăta dispus să-l asculte cu mai multă atenție. Sam trase adânc aer în piept și își începu pledoaria.

Pyke îl întrerupse înainte să spună douăzeci de vorbe.

— Vrei să îngenunchez și să sărut pulpana frumoasei mantii a lui Mallister, asta e? Aș fi putut să-mi dau seama. Voi, lorzii mărunți, vă îngrămădiți ca oile. Ei, bine, spune-i maesterului că ți-a irosit timpul. Dacă e să se retragă cineva, acesta ar trebui să fie Mallister. Omul e al naibii de *bătrân* pentru munca asta. Îl votăm și ne trezim că, peste un an, o luăm de la capăt să alegem pe altcineva.

— E bătrân, fu de acord Sam, dar are multă ex-experiență.

— La stat în turn și frunzărit hărți, poate. Ce are de gând să facă? Să le scrie creaturilor scrisori? E cavaler, foarte bine, dar nu e *luptător* și mă doare-n cot pe cine a doborât de pe cal în nu știu ce turnir, acum cincizeci de ani. Halfhand a dus toate bătlăile în locul lui, chiar și un orb bătrân poate să vadă asta. Și avem nevoie de un luptător mai mult ca oricând, cu regele ăsta afurisit pe cap. Astăzi vrea ruine și câmpuri pustii, prea bine, dar ce o să vrea *Înălțimea Sa* mâine? Crezi că Mallister are curajul să i se împotrivească lui Stannis Baratheon și târfei ăleia roșii? Râse. Eu nu cred.

— Așadar, nu-l vei sprijini? zise Sam dezamăgit.

— Ești Sam Ucigașul sau Dick Surdul? Nu, nu-l voi sprijini. Pyke întinse un deget spre fața lui. Pricepi, băiete? Nu-mi doresc funcția asta afurisită și nu mi-am dorit-o niciodată. Lupt mai bine pe o punte, nu pe un cal, iar Castelul Negru e prea departe de mare. Dar nici mort n-o să las Rondul de Noapte pe mâna celui vultur ferchezuit de la Turnul Umbrei. Iar tu poți să alergi la bătrân și să-i spui asta, dacă întrebă. Se ridică. Piei din ochii mei.

Sam își adună tot curajul care îi mai rămăsese ca spună:

— D-dacă ar fi altcineva? Ai putea s-sprijini pe altcineva?

— Pe cine? Pe Bowen Marsh? Omul suflă și-n iaurt, Othell e o slugă, face tot ce i se spune și face bine, dar nimic mai mult. Slynt... ei, bine, oamenii lui îl plac, te asigur, și aproape că ar merita să-l vâram pe gâtul regal și să vedem dacă Stannis îl înghite. O broască râioasă prinde aripi și se crede dragon. Pyke râse. Cine mai rămâne, Hobb? Am putea să-l alegem pe el, presupun, dar atunci cine o să-ți mai fiarbă carnea de oaie, Ucigașule? Arăți ca unul căruia-i place nenorocita lui de carne de oaie.

Nu mai era nimic de spus. Înfrânt, lui Sam nu-i mai rămase decât să-și balmăjească mulțumirile și să plece. *Cu Ser Denys mă voi descurca mai bine*, încercă să se încurajeze, străbătând castelul. Ser Denys era un cavaler, un bărbat manierat, de viță nobilă, și îl tratase pe Sam cu amabilitate când îl găsisese pe drum, împreună cu Gilly. *Ser Denys mă va asculta, trebuie să mă asculte*.

Comandantul Turnului Umbrei era născut în umbra Turnului Tunetului de la

Seagard și era un Mallister din cap până-n picioare. Gulerul și mânecile tunicii sale negre de catifea erau tivite cu blană de zibelină. Un vultur argintiu își strângea ghearele în faldurile adunate ale mantiei. Avea barba albă ca neaua, își pierduse aproape tot părul și, într-adevăr, fața îi era brăzdată de cute adânci. Cu toate acestea, încă avea grație în mișcări și dinți în gură, iar anii nu-i slăbiseră nici ochii albaștri-cenușii, nici curtoazia.

— Lordul meu Tarly, spuse el, când slujitorul i-l aduse pe Sam în Lance, unde stăteau oamenii de la Turnul Umbrei. Mă bucur să văd că ți-ai revenit după încercarea grea prin care ai trecut. Pot să-ți ofer o cupă de vin? Nobila ta mamă e o Florent, după câte-mi amintesc. Într-o zi, va trebui să-ți povestesc despre vremea când i-am doborât de pe cal pe amândoi buncii tăi în același turnir. Dar nu astăzi, știu că avem probleme mai arzătoare. Vii de la Maester Aemon, negreșit. Are vreun sfat să-mi transmită?

Sam luă o sorbitură de vin, alegându-și cuvintele cu grijă.

— Un om care a primit colanul de maester și a jurat... nu se cuvine să se creadă că a influențat alegerea Lordului Comandant...

Bătrânul cavaler zâmbi.

— Fapt pentru care nu a venit la mine în persoană. Da, înțeleg foarte bine, Samwell. Aemon și cu mine suntem amândoi oameni bătrâni și știu cum merg treburile astea. Spune ce ai de spus.

Vinul era dulce și Ser Denys ascultă pledoaria lui Sam, grav și curtenitor, spre deosebire de Cotter Pyke. Dar când Sam isprăvi, bătrânul cavaler clătină din cap.

— Sunt de acord că ar fi o zi neagră în istoria noastră dacă un rege ar ajunge să ne numească Lordul Comandant. Mai cu seamă regele acesta. N-are șanse să-și păstreze mult timp coroana. Dar, sincer, Samwell, cel care ar trebui să se retragă e Pyke. Eu am mai mult sprijin decât el și sunt mai potrivit pentru această funcție.

— Așa e, îl aprobă Sam, dar Cotter Pyke ar putea fi de folos. Se spune că s-a remarcat adesea pe câmpul de luptă. Nu voia să-l jignească pe Ser Denys ridicându-i în slăvi rivalul, dar cum altfel să-l convingă să se retragă?

— Mulți dintre frații mei s-au remarcat pe câmpul de luptă. Nu e suficient. Unele lucruri nu pot fi rezolvate cu securea de război. Maester Aemon înțelege asta, dar Cotter Pyke nu. Lordul Comandant al Rondului de Noapte este un *lord*, în primul și în primul rând. Trebuie să știe să trateze cu alți lorzi... și cu regii. Trebuie să fie un om demn de respect. Ser Denys se apropie. Noi suntem fiii unor mari lorzi, tu și cu mine. Cunoaștem importanța obârșiei, a sângelui și a educației din copilărie, care nu poate fi niciodată înlocuită. La doisprezece ani am fost scutier, la optsprezece cavaler și campion la douăzeci și doi. Am fost comandant la Turnul Umbrei timp de treizeci și trei de ani. Sângele, obârșia și educația m-au făcut vrednic să stau în fața unor regi. Pyke... ei, bine, l-ai auzit azi-dimineață, întrebând dacă vrem ca Înălțimea Sa să ne șteargă la fund? Samwell, nu-mi stă în obicei să-mi vorbesc de rău frații, dar hai să fim cinstiți... oamenii de fier sunt un

neam de hoți și pirați, iar Cotter Pyke omora și siluia pe când era încă doar un copil. Maester Harmure îi citește și îi scrie scrisorile și asta face de ani de zile. Nu, oricât mi-ar fi de greu să-l dezamăgesc pe Maester Aemon, n-ar fi onorabil să mă dau la o parte pentru Pyke de la Eastwatch.

De data aceasta Sam era pregătit:

— Dar pentru altcineva? Dacă ar fi cineva mai potrivit?

Ser Denys cumpăni o clipă:

— Nu mi-am dorit niciodată această onoare doar de dragul ei. Data trecută, m-am dat la o parte bucuros când a fost propus numele Lordului Mormont, întocmai cum am făcut pentru Lordul Qorgyle, la alegerile dinainte. Atât timp cât Rondul de Noapte rămâne pe mâini bune, eu sunt mulțumit. Dar Bowen Marsh nu e pe măsura acestei misiuni, nici Othel Yarwyck. Iar acest așa-zis Lord de Harrenhal este odrasla unui măcelar ajutat de Lannisteri să parvină. Nu-i de mirare că e venal și corupt.

— Ar mai fi cineva, sugerează Sam. Lordul Comandant Mormont avea încredere în el. La fel și Donai Noye și Qhorin Halfhand. Deși obârșia lui nu e atât de nobilă ca a ta, prin venele lui curge vechiul sânge. S-a născut și a crescut într-un castel, a învățat să mângâie sabia și spada de la un cavaler și literele de la un maester al Citadelei. Tatăl său a fost lord, iar fratele lui, rege.

Ser Denys își mângâie barba lungă și albă.

— Poate, spuse el, într-un târziu. E foarte tânăr, dar... poate. S-ar putea să se descurce, dar te asigur că eu aș fi mai potrivit. Nu mă îndoiesc de asta. Aș fi alegerea cea mai înțeleaptă.

Jon a spus că există și minciuni onorabile, dacă slujesc o cauză nobilă. Sam spuse:

— Dacă nu alegem un Lord Comandant în seara asta, Regele Stannis are de gând să-l numească pe Cotter Pyke. I-a spus-o lui Maester Aemon azi-dimineață, după ce ați plecat cu toții.

— Înțeleg. Ser Denys se ridică. Trebuie să mă mai gândesc. Mulțumesc, Samwell. Și transmite-i mulțumirile mele lui Maester Aemon.

Când părăsi Lancea, Sam tremura. *Ce am făcut?* se întrebă el. Dacă îl vor prinde cu minciuna, vor... *Ce? Mă vor trimite la Zid? O să-mi scoată mâțele? O să mă transforme în creatură?* Dintr-odată, totul i se părea absurd. Cum putea să-i fie atât de frică de Cotter Pyke și de Ser Denys Mallister când văzuse un corb mâncând fața Micului Paul?

Pyke nu era încântat de întoarcerea lui.

— Iarăși tu? Spune repede, că încep să mă plictisești.

— Mai am nevoie doar de o secundă, promise Sam. Ai spus că nu te vei retrace pentru Ser Denys, dar că ai putea s-o faci pentru altcineva.

— De data asta cine mai e, Ucigașule? Tu?

— Nu. Un luptător. Donai Noye i-a încredințat Zidul când au venit sălbaticii și

a fost scutierul Bătrânului Urs. Singurul neajuns ar fi că este bastard.

Cotter Pyke izbucni în râs.

— Fir-ar să fie! Asta ar fi o suliță în fundul lui Mallister, ce zici? S-ar putea să merite, doar pentru asta. Cât de rău poate să fie flăcăul? Pufni. Totuși, eu aș fi mai bun. Eu sunt omul de care este nevoie, orice nătărău poate să-și dea seama.

— Orice nătărău, fu de acord Sam, chiar și eu. Dar... ei, bine, n-ar trebui să-ți spun asta, dar... Regele Stannis vrea să ni-l impună pe Ser Denys, dacă nu alegem pe cineva în seara asta. L-am auzit spunându-i asta lui Maester Aemon, după ce voi, ceilalți, ați plecat.

JON

Iron Emmett era un tânăr cercetaș lung și deșirat, care, prin rezistență, putere și pricepere în mînuirea sabiei, era mândria Eastwatchului. Jon venea întotdeauna de la partidele lor de duel frânt de oboseală, iar a doua zi se trezea plin de vînațăi, adică exact ceea ce voia. N-avea ce să învețe luptând cu Satin, Calul sau chiar Grenn.

Lui Jon îi plăcea să creadă că, de cele mai multe ori, dădea tot ce avea mai bun. Dar nu astăzi. Nu pusese geană pe geană în noaptea precedentă și, după ce se zvîrcolise o oră întreagă, renunțase la orice încercare, se îmbrăcase și se plimbase pe creasta Zidului, până la răsăritul soarelui, frămîntat de propunerea lui Stannis Baratheon. Noaptea de nesomn se făcea simțită acum și Emmett îl hărțuia fără milă prin toată curtea, făcându-l să bată în retragere, lovitură după lovitură, izbindu-l când și când cu scutul, ca să-i pună capac. Brațul îi amorțise sub șocul impactului și sabia boantă de antrenament părea să devină mai grea cu fiecare clipă.

Era gata să coboare sabia și să pună capăt duelului, când Emmett simula o lovitură joasă, după care, atacând sălbatic deasupra scutului, îl izbi pe Jon în tâmplă. Se clătină, cu coiful și capul sunând amîndouă, sub forța impactului. Preț de o clipă, lumea pe care o zări printre gene era o ceață.

Și apoi anii se risipiră și era iarăși la Winterfell, purtând o mantie vătuită de piele în loc de zale și platoșă. Sabia era din lemn, iar în fața lui era Robb, nu Iron Emmett.

În fiecare dimineață se antrenaseră împreună, încă de la primii pași; Snow și Stark, învărtindu-se și lovind în dreapta și-n stînga prin curțile Winterfellului, strigând și rîzînd, plîngînd uneori, când nu era nimeni în preajmă să-i vadă. Nu mai erau doar niște copii când se luptau, ci cavaleri și eroi măreți.

— Sunt Prințul Aemon de Piatra Dragonului, striga Jon, iar Robb îi răspundea:

— Ei, bine, e un sunt Florian Nebunul. Altă dată, Robb spunea:

— Sunt Tânărul Dragon, iar Jon îi striga:

— Eu sunt Ser Ryam Redwyne.

În dimineața aceea, fusese rândul lui:

— Sunt Lordul de Winterfell! strigase el, ca de atâtea ori. Numai că de data aceasta, Robb îi răspunsese:

— Nu poți fi Lordul de Winterfell, ești bastard. Nobila mea mamă spune că nu poți fi niciodată Lord de Winterfell.

Credeam că am uitat asta. Jon simțea în gură gustul sângelui, de pe urma loviturii.

Până la urmă, Halder și Calul fură nevoiți să-l smulgă de lângă Iron Emmett, unul de un braț, altul de celălalt. Cercetașul stătea amețit pe pământ, cu scutul fărăme, cu viziera coifului căzută într-o parte și sabia la șase metri depărtare.

— Jon, ajunge, striga Halder, e jos, l-ai dezarmat. *Ajunge!*

Nu. Nu ajunge. Nu ajunge niciodată. Jon lăsă sabia să-i cadă.

— Îmi pare rău, murmură el. Emmett, ești rănit?

Iron Emmett își scoase scutul zdrobit.

— Ce parte n-ai înțeles din *Mă predau*, Lord Snow? Dar o spusese pe un ton plăcut. Emmett era un om prietenos și îi plăcea cântecul săbiilor.

— Apără-mă, Războinicule! gemu el. Acum știu cum trebuie să se fi simțit Qhorin Halfhand.

Asta era prea mult. Jon se smulse din strânsoarea prietenilor săi și se retrase în armură, singur. Urechile îi sunau și acum de pe urma loviturilor lui Emmett. Se așeză pe bancă și își îngropa capul în mâini. *De ce sunt așa de furios?* se întrebă, dar era o întrebare prostească. *Lord de Winterfell. Aș putea fi Lord de Winterfell. Moștenitorul tatălui meu.*

Dar chipul pe care îl văzu plutind în fața lui nu era al lui Eddard, ci al lui Catelyn. Cu ochii ei albaștri și gura aspră și rece, semăna puțin cu Stannis. *Fier, gândi el, dar sfârâmicios.* Catelyn se uita la el așa cum făcea la Winterfell ori de câte ori îl întrecea pe Robb la săbii, la socoteli sau la aproape orice. *Cine ești tu?* părea să spună mereu privirea ei. *Locul tău nu e aici. Ce cauți aici?*

Prietenii lui erau tot afară, în curte, dar Jon nu avea nici un chef să dea ochii cu ei. Părăsi armura, coborând un șir abrupt de trepte de piatră către potecile viermilor, tunelurile care legau pe sub pământ fortificațiile și turnurile castelului. Ajunse repede la băi, unde sări în apa rece, ca să-și spele sudoarea, apoi se cufundă într-o cadă fierbinte. Căldura îi luă o parte din durere și îl făcu să se gândească la iazurile noroioase ale Winterfellului, aburind și bolborosind în pădurea zeilor. *Winterfell, gândi el. Theon l-a lăsat pârjolit și distrus, dar l-aș putea reface.* Cu siguranță, tatăl său și-ar fi dorit asta, și Robb la fel. N-ar fi vrut niciodată să-și știe castelul lăsat în părăsire.

Nu poți fi Lordul Winterfellului, ești un bastard, îl auzi din nou pe Robb spunând. Iar regii de piatră îl mârâiau, cu limbi de granit. *N-ai ce căuta aici. Nu e locul tău.* Când închise ochii, Jon văzu copacul inimii, cu crengile lui albe,

frunzele roșii și fețele solemne. Copacul inimii era inima Winterfellului, spunea mereu Eddard Stark... dar ca să salveze castelul, Jon ar trebui să smulgă inima aceea din rădăcinile-i străvechi și s-o dea înfometatului zeu de foc al femeii roșii. *N-am nici un drept, gândi el. Winterfellul aparține vechilor zei.*

Glasurile ce răsunau, lovindu-se de tavanele boltite, îl readuseră la Castelul Negru.

— Nu știu, vorbea cineva cu vocea plină de îndoieli. Poate dacă l-aș cunoaște mai bine... Lordul Stannis n-a avut prea multe lucruri bune de zis despre el, vă spun.

— Când a avut vreodată Stannis Baratheon ceva bun de zis despre cineva? Glasul de cremene al lui Ser Alliser era inconfundabil. Dacă-l lăsăm pe Stannis să ne aleagă Lordul Comandant, ne transformăm în purtătorii lui de flamuri și doar cu numele mai rămâne Rond. Tywin Lannister nu e omul care să uite așa ceva, și știți că, până la urmă, el va învinge. L-a învins deja o dată pe Stannis, la Apa Neagră.

— Lordul Tywin îl sprijină pe Slynt, spuse Bowen Marsh cu glas arțăgos, neliniștit. Îți pot arăta scrisoarea lui, Othell. „Credinciosul nostru prieten și slujitor”, așa l-a numit.

Jon Snow se ridică dintr-odată în picioare și cei trei bărbați înghețară când auziră pleoscăitul apei.

— Lorzii mei, spuse el cu o politețe rece.

— Ce faci aici, bastardule? întrebă Thorne.

— Baie. Dar nu vreau să vă stric urzelile. Jon ieși din cadă, se șterse, se îmbrăcă și îi lăsă să uneltească.

Afară, descoperi că nu avea habar încotro se îndrepta. Trecu pe lângă ruina Turnului Lordului Comandant, unde cândva îl salvase pe Bătrânul Urs de un mort, pe lângă locul unde murise Ygritte cu acel zâmbet trist pe față, pe lângă Turnul Regelui unde el, Satin și Dick Follard Surdul îl așteptaseră pe Magnar cu Thennii lui, pe lângă grămada de rămășițe înnegrite ale scării mari de lemn. Poarta interioară era deschisă, așa că Jon pătrunse în tunel, prin Zid. Simțea frigul în jurul lui, apăsarea rece a gheții deasupra capului. Trecu de locul unde Donai Noye și Mag cel Puternic se luptaseră și muriseră împreună, prin noua poartă exterioară, și ieși din nou în lumina palidă și rece a soarelui.

Doar atunci își îngădui să se oprească, să tragă aer în piept, să gândească. Othell Yarwyck nu era un om cu convingeri ferme, poate doar atunci când venea vorba de lemn, de piatră și de mortar. Bătrânul Urs știuse asta. *Torne și Marsh îl vor influența, Yarwyck îl va sprijini pe Lordul Janos și Lordul Janos va fi ales Lord Comandant. Și atunci mie ce-mi rămâne de ales, dacă nu Winterfellul?*

Vântul se lovea de Zid în vârtejuri, fluturându-i mantia. Simțea frigul ridicându-se din gheață așa cum căldura se ridică din foc. Jon își trase gluga și începu din nou să se plimbe. Se făcea târziu și soarele cobora spre asfințit. La o

sută de metri depărtare se afla tabăra unde Regele Stannis își închisese prizonierii sălbatici, înconjurați de șanțuri, țărushi ascuțiți și palisade înalte de lemn. La stânga lui erau trei gropi mari pentru foc, unde învingătorii arseseră trupurile tuturor oamenilor liberi care muriseră la poalele Zidului – uriași blănoși și mici Copitați deopotrivă. Câmpul de măcel era un pustiu de ierburi pârjolite și smoală întărită, dar oamenii lui Mance își lăsaseră urmele peste tot: o piele sfâșiată care ar fi putut fi o bucată de cort, ghioaga unui uriaș, o roată de car, o sulită ruptă, un maldăr de bălegar de mamut. La marginea pădurii băntuite, în locul unde se aflaseră corturile, Jon găsi o buturugă de stejar și se așeză.

Ygritte mă voia sălbatic. Stannis mă vrea Lord de Winterfell. Dar eu ce vreau? Soarele se prelinse pe cer, cufundându-se în spatele Zidului, acolo unde cotea printre munți, spre apus. Jon privi cum imensa întindere de gheață capătă nuanțele roșii și trandafirii ale asfințitului. *Ce prefer: să fiu spânzurat ca un trădător, din ordinul lui Janos Slynt, sau să-mi lepăd jurămintele, să mă însor cu Val și să devin Lord de Winterfell?* Părea o alegere ușoară, când o privea în felul acesta... deși dacă Ygritte ar fi încă în viață, ar fi și mai ușoară. Val îi era o străină. Nu era o femeie lipsită de farmec, desigur, și era sora celei care-i fusese regină lui Mance Rayder, dar...

Ar trebui s-o fur ca să-i câștig iubirea, dar s-ar putea să-mi dăruiască copii. Într-o zi, aș putea să-mi țin fiul în brațe, sânge din sângele meu. Jon nu îndrăznise niciodată să viseze la un fiu, de când hotărâse să-și ducă viața la Zid. *I-aș putea pune numele de Robb. Val ar vrea să-l păstreze pe fiul surorii sale, dar l-am putea crește la Winterfell împreună cu fiul lui Gilly. Sam n-ar fi nevoie să-și spună minciuna. Am găsi un loc și pentru Gilly, iar Sam ar putea veni s-o viziteze o dată sau de două ori pe an. Fiul lui Mance și fiul lui Craster ar crește ca frații, ca mine și Robb.*

Atunci Jon știu: și-l dorea. Își dorea Winterfellul mai mult decât își dorise vreodată ceva. *L-am dorit dintotdeauna.* Era o foame care îi străbătea trupul, ascuțită ca o lamă făurită din sticla dragonilor. O foame... o simțea. De hrană avea nevoie, de pradă, o căprioară roșie care răspândea miros de teamă sau un elan mândru și sfidător. Simțea nevoia să ucidă și să se sature cu carne proaspătă și sânge întunecat și fierbinte. Gândindu-se, începu să saliveze.

Trecu un lung moment până când își dădu seama ce se întâmpla. Atunci sări în picioare.

— *Nălucă?* Se întoarse către pădure și îl văzu, ieșind tiptil din amurgul verde, revărsându-și răsuflarea caldă și fierbinte din gura deschisă. *Nălucă!* strigă el și lupul străvechi începu să fugă. Era mai slab decât fusese, însă mai mare și singurul sunet pe care îl aducea cu el era foșnetul frunzelor moarte sub labe. Când ajunsese lângă Jon, făcu un salt și se prăbușiră înlănțuiți peste iarba veștedă și umbrele lungi, cu stelele răsărind deasupra. O, zei, unde ai fost, lupule? întrebă el, când Nălucă încetă să-l tragă de braț. Credeam că mi-ai murit, ca Robb, ca Ygritte

și ca toți ceilalți. Nu te-am mai simțit deloc de când am urcat Zidul, nici măcar în vise. Lupul străvechi nu avea nici un răspuns, dar îi lingea fața cu limba-i aspră, în timp ce ochii, oglindind ultimele raze de lumină, îi scânteiau ca doi sori mari și roșii.

Ochi roșii, își dădu Jon seama, dar nu ca ai Melisandrei. Lupul avea ochii copacului inimii. Ochi roșii, gură roșie, blană albă. Sânge și os, ca un copac al inimii. Aparține vechilor zei lupul acesta. Și numai el, dintre toți lupii străvechi, era alb. Șase pui găsiseră el și Robb în zăpezile verii târzii, dintre care cinci erau gri, negri și maro, pentru cei cinci copii Stark, și unul alb, alb ca zăpada, pentru Snow.

Atunci își găsi răspunsul.

La poalele Zidului, oamenii reginei își aprindeau focurile de noapte. O văzu pe Melisandre ieșind din tunel cu regele alături, să rostească rugăciunile despre care credea că vor alunga întunericul.

— Haide, Nălucă. Îi spuse Jon lupului. Cu mine. Ți-e foame, știu. Am simțit.

Alergară împreună către poartă, ocolind pe departe focurile, unde flăcările înalte își înfingeau ghearele în pânțele nopții.

Oamenii regelui își făceau simțită prezența în curțile Castelului Negru. Se opreau când îl vedeau pe Jon trecând și îl priveau cu gura căscată. Își dădea seama că nici unul dintre ei nu mai văzuse vreodată un lup străvechi, iar Nălucă era de două ori mai mare decât lupii obișnuiți care colindau codrii verzi ai sudului. Îndreptându-se către armurărie, Jon ridică în trecere privirea și o văzu pe Val la fereastra ei din turn. *Îmi pare rău, gândi el. Nu sunt eu cel chemat să te răpească de acolo.*

În curtea de antrenamente, dădu peste o duzină de oameni ai regelui, cu torțe și sulite lungi în mâini. Căpitanul lor se uită încruntat la Nălucă și câțiva dintre oamenii lui își coborâră sulitele, dar cavalerul care era în fruntea lor spuse:

— Dați-vă la o parte și lăsați-i să treacă. Apoi i se adresă lui Jon: Ai întârziat la cină.

— Atunci nu-mi sta în cale, ser, răspunse Jon, iar bărbatul se supuse.

Auzea gălăgia în timp ce cobora, glasuri ridicate, înjurături, pe cineva lovind cu pumnul în masă. Jon intră în beciul boltit neobservat. Frații săi se îngrămădeau pe bănci, în jurul meselor, dar erau mai mulți cei care stăteau în picioare și strigau decât cei așezați, și nimeni nu mânca. Nu era mâncare. *Ce se petrece aici?* Lordul Janos Slynt răcnea despre trădare și trădători, Iron Emmett stătea pe o masă cu pumnul strâns pe sabie, Hobb Trei-Degete înjura un cercetaș de la Turnul Umbrei... un bărbat din Eastwatch lovea cu pumnul în masă, iar și iar, cerând liniște, însă reușind doar să sporească hărmălaia ce răsună în sala boltită.

Pyp îl zări primul pe Jon. Zâmbi văzându-l pe Nălucă, ridică două degete la gură și fluieră, așa cum numai un băiat al verii știa să fluiera. Sunetul ascuțit spintecă vacarmul ca o sabie. Când Jon se apropie de mese, mai mulți dintre frați

îl observară și rămaseră tăcuți. În pivniță se răspândi un sâsâit, până când nu se mai auzeau decât călcăiele lui Jon țăcănind pe podeaua de piatră și trosnetul domol al buștenilor din vatră.

Ser Alliser Thorne spulberă tăcerea.

— Trădătorul ne onorează în sfârșit cu prezența sa. Lordul Janos era roșu la față și tremura.

— *Fiara*, gâfâi el. Priviți! Fiara care l-a sfâșiat pe Halfhand. Printre noi se află un om-lup, fraților. UN OM-LUP! Această... această ființă nu e vrednică să ne conducă! *Omul-fiară* nu e vrednic să trăiască!

Năluca își dezveli colții, dar Jon îi așează o mână pe cap.

— Lordul meu, începu el, îmi spui și mie ce se petrece aici?

Maester Aemon răspunse, din capătul celălalt al sălii:

— Numele tău a fost propus ca Lord Comandant, Jon. Era atât de absurd, încât Jon nu-și putu stăpâni un zâmbet.

— De cine? întrebă el, căutându-și prietenii din priviri. Trebuie să fie vreo glumă a lui Pyp, negreșit.

Dar Pyp ridică din umeri, iar Grenn își scutură capul. Cel care se ridică fu Edd cel Trist:

— De mine. Da, e un lucru îngrozitor de crud, dar mai bine tu decât eu.

Lordul Janos începu să bolborosească din nou.

— Este... este revoltător. Ar trebui să-l spânzurăm pe băiatul ăsta. Da! Să-l spânzurăm, zic eu. Să-l spânzurăm ca trădător și om-lup, împreună cu amicul lui, Mance Rayder. Lord Comandant? N-o să accept una ca asta, n-o să tolerez!

Cotter Pyke se ridică în picioare.

— *Tu* nu tolerezi una ca asta? Poate că ai dresat tu mantiile alea aurii să-ți lingă fundul blestemat, dar acum porți o mantie neagră.

— Orice frate e liber să ne propună orice nume, dacă omul și-a rostit jurămintele, interveni Ser Denys Mallister. Tollett are tot dreptul, lordul meu.

O duzină de oameni începură să vorbească deodată, fiecare încercând să-i acopere pe ceilalți și, în scurt timp, întreaga sală țipa din nou. De data aceasta, Ser Alliser fu cel care ceru liniște, sărind pe masă și ridicând mâinile.

— *Fraților!* strigă el, așa nu ajungem nicăieri. Propun să votăm. Acest rege care a ocupat Turnul Regelui a postat oameni la toate ușile, să aibă grijă să nici nu mâncăm și să nici nu plecăm până ce nu facem o alegere. Fie! Vom alege și iarăși vom alege, toată noaptea dacă e nevoie, până când vom avea un Lord Comandant... dar înainte să votăm, cred că Primul Constructor are ceva să ne spună.

Othell Yarwyck se ridică, încruntându-se. Vânjosul constructor își frecă bărbia ascuțită și spuse:

— Ei, bine, eu mă retrag. Dacă m-ați fi vrut, ați avut zece ocazii să mă alegeți. Dar n-ați făcut-o. Nu destui, în orice caz. Aveam de gând să spun că aceia dintre

voi care m-ați susținut ar trebui să-l voteze pe Lordul Janos...

Ser Alliser clătină din cap:

— Lordul Slynt e cea mai bună alegere...

— N-am terminat, Alliser, se plânse Yarwyck. Lordul Slynt a fost la comanda Gărzii Orașului la Debarcaderul Regelui, știm cu toții, și a fost Lord de Harrenhal...

— Nici măcar n-a *văzut* Harrenhalul, strigă Cotter Pyke.

— Oricum, acum că am ajuns aici, nu-mi amintesc de ce am crezut că Lordul Slynt ar fi o alegere atât de bună. Asta ar fi un fel de a-i da Regelui Stannis un pumn în gură și nu văd la ce ne-ar folosi asta. S-ar putea ca Snow să fie mai bun. E de mai multă vreme la Zid, e nepotul lui Ben Stark și l-a slujit pe Bătrânul Urs ca scutier. Yarwyck ridică din umeri. Alegeți pe cine vreți, numai să nu fiu eu. Se așază.

Jon observă că Lordul Janos devenise din roșu stacojiu, pe când Ser Alliser Thorne pălise. Bărbatul de la Eastwatch izbea cu pumnul în masă din nou, dar acum striga cerând butoiul. Câțiva dintre tovarășii lui preluară strigătul:

— *Butoi!* răceau ei într-un glas. *Butoi, butoi, BUTOI!*

Butoiul era în colț, lângă șemineu, un obiect mare, negru și pântecos, cu două mânere imense și un capac greu. Maester Aemon le spuse o vorbă lui Sam și lui Clydas și cei doi se duseră, apucară de mânere și târâră butoiul lângă masă. Câțiva dintre frați se așezau deja la rând în fața butoiului, iar Clydas scoase capacul, gata să și-l scape pe picior. Cu un țipăt răgușit și o bătaie din aripi, un corb imens fășni din butoi. Zbură în sus, căutând grinzile, poate, sau o fereastră ca să evadeze, dar în beci nu erau nici grinzi, nici ferestre. Corbul era prins în cursă. Croncănind zgomotos, înconjură sala, o dată, de două ori, de trei ori. Iar Jon îl auzi pe Samwell Tarly strigând:

— Cunosce pasărea asta! E corbul Lordului Mormont! Corbul poposi pe masă, în apropiere de Jon. *Snow*, croncăni el. Era un corb bătrân, murdar și jerpelit. *Snow*, zise din nou. *Snow, snow, snow*. Păși până la capătul mesei, își desfăcu din nou aripile și zbură pe umărul lui Jon.

Lordul Janos se așază, prăbușindu-se cu o bufnitură, dar Ser Alliser făcu beciul să răsune de râsul său batjocoritor.

— Ser Piggy ne crede proști pe toți, fraților, spuse el. A învățat pasărea acest mic șiretlic. Toate spun *snow*, mergeți sus în stâncărie, să auziți cu urechile voastre. Pasărea lui Mormont știa mai multe cuvinte.

Pasărea își iți capul și se uită la Jon: *Boabe?* zise plină de speranță. Când nu primi nici boabe, nici vreun răspuns, croncăni și murmură: *Butoi? Butoi? Butoi?*

Au urmat vârfuri de săgeți, un torent de vârfuri de săgeți, un șuvoi de vârfuri de săgeți, atâtea vârfuri de săgeți câte să înecă ultimele pietre și scoici, împreună cu toți gologanii.

Când numărătoarea luă sfârșit, Jon se trezi înconjurat. Unii îl plesneau peste

spate, în timp ce alții plecau genunchiul în fața lui, de parcă ar fi fost un lord pe drept cuvânt. Satin, Owen Ologul, Halder, Broscoiul, Gheată Desperecheată, Uriășul, Mully, Ulmer din Pădurea Regilor, Donnel Hill cel Dulce și alți zeci de frați se strânseseră în jurul lui. Dywen își clănțani dinții de lemn și spuse:

— O, zei, Lordul nostru Comandant are caș la gură.

Iron Emmett zise:

— Sper că asta nu înseamnă că, data viitoare când ne duelăm, nu pot să-ți rup oasele, lordul meu.

Hobb Trei-Degete voia să știe dacă Jon va mai mânca împreună cu ceilalți sau dacă dorea să-i trimită mâncarea sus, în solariu.

Până și Bowen Marsh veni să spună că ar fi bucuros să continue ca Lord Administrator, dacă asta era dorința Lordului Comandant.

— Lord Snow, îi strigă Cotter Pyke, dacă o raselești, îți smulg ficatul și ți-l mănânc crud, cu ceapă.

Ser Denys Mallister era mai curtenitor.

— N-a fost un lucru ușor ceea ce mi-a cerut tânărul Samwell, mărturisii bătrânul cavalier. Când a fost ales Lordul Qorgyle, mi-am zis: *Nu contează, e la Zid de mai mult timp decât tine, va veni și vremea ta*. Când a fost să fie Lordul Mormont, m-am gândit: *E puternic și neînduplecat, dar e bătrân, vremea ta mai poate încă sosi*. Dar tu ești pe jumătate copil, Lord Snow, și acum trebuie să mă întorc în Turnul Umbrei știind că vremea mea nu va mai sosi niciodată. Zâmbi obosit. Să nu mă lași să mor cu regrete. Unchiul tău a fost un om mare. Nobilul tău tată și tatăl său, la fel. O să aștept cel puțin tot atât de la tine.

— Da, zise Cotter Pyke. Și ai putea începe prin a le spune acelor oameni ai regelui că alegerea s-a încheiat și ne vrem afurisita de cină.

Cină! strigă corbul. *Cină, cină.*

Oamenii regelui părăsiră ușile când aflară despre alegere, iar Hobb Trei-Degete și câteva ajutoare o zbughiră spre bucătărie să aducă mâncarea. Jon nu voia să mănânce. Se plimbă prin castel, întrebându-se dacă visa, cu corbul pe umăr și Nălucă la picior. Pyp, Grenn și Sam se țineau după el, sporovăind, dar nu auzi nici un cuvânt până când Grenn nu șopti:

— *Sam a făcut-o*, iar Pyp spuse:

— *Sam a făcut-o?*

Pyp adusesese cu el o ploscă de vin. Înghiți cu nesaț și cântă:

— Sam, Sam, Sam vrăjitorul, Sam minunatul, Sam uimitorul, el a făcut-o. Dar când ai ascuns corbul în butoi, Sam? Și cum naiba ai fost sigur că o să zboare la Jon? Ar fi stricat totul dacă ar fi hotărât să coboare pe capul lui Janos Slynt.

— N-am avut nici o legătură cu pasărea, insistă Sam. Când a zburat din butoi, era să fac pe mine.

Jon râse, pe jumătate surprins că mai știa cum să râdă.

— Sunteți cu toții o șleahță de nebuni, știți?

— Noi? făcu Pyp. Ne spui *nouă* nebuni? Nu noi am fost aleși cel de-al nouă sute nouăzeci și optulea Lord Comandant al Rondului de Noapte. Mai bine ai bea niște vin, Lord Jon. Cred că o să-ți trebuiască *o grămadă* de vin.

Jon Snow luă plosca din mâna lui și trase o înghițitură. Dar numai una. Zidul era al lui, noaptea era întunecoasă și avea de înfruntat un rege.

SANSA

Se trezi dintr-odată, cu toți nervii încordați. În prima clipă, nu-și aminti unde era. Se visase mică, împărțind dormitorul cu sora ei, Arya. Dar cea pe care o auzea foindu-se în somn nu era sora, ci slujnica ei, și acesta nu era Winterfellul, ci Eyrie. *Iar eu sunt Alayne Stone, o fată bastardă.* Camera era neagră și rece, dar sub pături îi era cald. Zorile nu se iviseră încă. Uneori îl visa pe Ser Ilyn Payne și se trezea cu inima bubuind, dar visul acesta nu fusese așa. *Acasă. M-am visat acasă.*

Eyrie nu era acasă. Era mai mare decât Fortăreața lui Maegor și, dincolo de zidurile lui albe, imaculate, nu erau decât munții și coborârea lungă și primejdioasă pe lângă Cer și Zăpadă și Piatră, către Porțile Lunii din albia văii. N-aveai unde să mergi și erau puține lucruri de făcut. Servitorii mai bătrâni spuneau că aceste săli răsunau de râsete când tatăl ei și Robert Baratheon fuseseră pupiliu lui Jon Arryn, dar vremurile acelea erau de mult apuse. Mătușa ei avea puțini slujitori și rareori îngăduia vreunor oaspeți să urce mai mult de Porțile Lunii. În afară de bătrâna ei cameristă, singurul tovarăș al Sansei era Lordul Robert, băiatul de opt ani, care părea de trei.

Și Marillion. Veșnic Marillion. Când le cânta la cină, tânărul menestrel dădea adesea impresia că i se adresează direct Sansei. Mătușa ei era departe de a fi încântată. Lady Lysa ținea nespus de mult la Marillion și izgonise două slujnice și chiar un paj pentru că spusese minciuni despre el.

Lysa era la fel de singură ca ea. Proaspătul ei soț părea să petreacă mai mult timp la poalele muntelui decât în vârf. Acum era plecat, fusese plecat în ultimele patru zile, întâlnindu-se cu Corbrayii. Din frânturi de discuții, Sansa știa că purtătorii de flamuri ai lui Jon Arryn nu priveau cu ochi buni căsătoria Lysei și îi purtau pică Lordului Petyr pentru autoritatea pe care o avea ca Lord Protector al Ținutului Vale. Ramura mai vârstnică a Casei Royce era la un pas de revoltă deschisă față de refuzul mătușii sale de a i se alătura lui Robb în război, iar Casele Waynwood, Redfort, Belmore și Templeton îi ofereau tot sprijinul. Clanurile munților erau și ele greu de stăpânit, iar bătrânul Lord Hunter murise subit, încât cei doi fii mai tineri ai săi îl acuzau pe fratele lor mai mare că l-a omorât. Poate că Valea lui Arryn fusese ferită de ororile războiului, dar nu era nici pe departe locul idilic pe care i-l prezentase Lady Lysa.

N-o să mai adorm, își dădu seama Sansa. Prea multe gânduri mi se învâlmășesc în cap. Împinse perna, fără nici o tragere de inimă, dădu păturile la o parte, se duse la fereastră și deschise obloanele.

Ninsoarea cădea peste Eyrie.

Afară, fulgii pluteau ușori și tăcuți, ca amintirile. *Oare asta m-a trezit?* Un strat gros de zăpadă se așternuse deja, ca o pătură, peste iarba din grădină, acoperind cu o pulbere albă tufișurile și statuile și împovărând crengile copacilor. Priveliștea îi aminti de nopțile reci de odinioară, din lunga vară a copilăriei sale.

Ultima oară văzuse zăpadă în ziua când părăsise Winterfellul. *Era o ninsoare mai ușoară decât aceasta, își aminti ea. Fulgii se topeau în părul lui Robb, când m-a îmbrățișat, iar Aryei i se desfăcea întruna în mâini bulgărele pe care încerca să-l facă.* O durea sufletul când își aducea aminte cât de fericită fusese în dimineata aceea. Hullen o ajutase să încalece și plecase la drum cu fulgii de nea dansând în jurul ei, plecase să vadă lumea largă. *Credeam că balada mea începe în ziua aceea, însă era pe sfârșite.*

Sansa lăsă obloanele trase cât timp se dezbracă. Avea să-i fie frig, știa, deși grădina era împrejmuită de turnuri și ferită de vânturile aspre ale munților, îmbracă lenjerie de mătase și o cămașă de pânză, iar pe deasupra, o rochie călduroasă din lână albastră de oaie. Două perechi de ciorapi, cizme care se legau sub genunchi, mănuși grele de piele și, în cele din urmă, o mantie cu glugă, din blană moale de vulpe albă.

Slujnica se cuibări sub pătură când zăpada începu să intre pe fereastră. Sansa deschise ușa încet și își croi drum pe scara șerpuitoare. Când deschise ușa dinspre grădină, era atât de frumos încât își ținu răsuflarea, ca să nu tulbure o armonie perfectă. Zăpada plutea coborând, coborând, într-o tăcere spectrală, și se așeza într-un strat gros, neatins, pe pământ. Toate culorile dispăruseră din lume. Era un loc în nuanțe de alb și negru și gri. Turnuri albe și zăpadă albă și statui albe, umbre negre și copaci negri, cerul cenușiu deasupra. *O lume pură, gândi Sansa. N-am ce căuta aici.*

Cu toate acestea, pași afară. Cizmele ei săpau urme adânci până la gleznă în stratul alb și moale al zăpezii, dar nu scoteau nici un sunet. Sansa hoinări printre tufe înghețate și copaci subțiri și negri, întrebându-se dacă visează. Fulgii îi atingeau fața, ușor ca sărutările unui iubit, și i se topeau pe obraji. În mijlocul grădinii, lângă statuia femeii înlăcrimate, care zăcea năruită și pe jumătate îngropată în pământ, își întoarse fața spre cer și închise ochii. Simțea zăpada pe gene, gustul ei pe buze. Era gustul Winterfellului. Gustul inocenței. Gustul viselor.

Când deschise ochii, era în genunchi. Nu-și amintea când căzuse. I se părea că cerul avea o nuanță mai deschisă de gri. *Zorile, gândi ea. O nouă zi. O altă nouă zi.* După vechile zile tânjea ea. Pentru ele se ruga. Dar cui să i se roage? Cândva, grădina fusese gândită ca o pădure a zeilor, dar pământul era prea arid și prea

pietros ca un copac al inimii să poată prinde rădăcini. *O pădure a zeilor fără zei, pustie ca mine.*

Ridică o mână de zăpadă și o strânse între degete. Grea și udă, zăpada se lega ușor. Sansa începu să facă bulgări, modelându-i și netezindu-i până când erau albi și perfecți. Își amintea o zăpadă de vară, la Winterfell, când Arya și Bran o atacaseră când ieșea, într-o dimineață, din castel. Aveau fiecare o duzină de bulgări la îndemână, iar ea nu avea nici unul. Bran se cocoșase pe podul acoperit, unde nu-l putea ajunge, dar Sansa o alergase pe Arya prin grajduri și prin bucătărie, până când rămăseseră amândouă fără suflu. Ar fi putut chiar s-o prindă, dar alunecase pe gheață. Sora ei s-a întors să vadă dacă era rănită. Văzând că nu era, a lovit-o în față cu un alt bulgăre, dar Sansa a înhățat-o de picior, a tras-o jos și i-a frecat părul cu zăpadă, până când a venit Jory și le-a despărțit, râzând.

Ce vreau eu cu bulgării? Se uită la micul ei arsenal trist. *Nu e nimeni în care să-i arunc.* Îl lăsă să-i cadă din mână pe cel pe care tocmai îl făcea. *În schimb, aș putea face un cavalier de zăpadă, gândi ea. Sau chiar...*

Lipi doi dintre bulgări, adăugă un al treilea, adună mai multă zăpadă în jurul lor și bătuci totul în formă de cilindru. Când îl termină, îl ridică și, vărându-și degetul mic, făcu găuri în el pentru ferestre. Crenelurile din vârf îi cerură puțin mai multă grijă, dar când fură gata, avea un turn. *Acum am nevoie de niște ziduri, gândi Sansa, și apoi de un donjon.* Se puse pe treabă.

Zăpada cădea și castelul se ridica. Două ziduri de o palmă, cel interior mai înalt decât cel exterior. Turnuri și turnulețe, fortificații și scări, o bucătărie rotundă, o armurărie pătrată, grajdurile de-a lungul zidurilor interioare dinspre vest. Fusese un simplu castel, la început, dar în scurtă vreme, Sansa știa că era Winterfellul. Găsi nuiiele și crengi căzute sub zăpadă și le rupse capetele, făcând copacii pădurii zeilor. Pentru pietrele de mormânt din țințirim folosi bucățele de scoarță. În curând, mânușile și cizmele aveau o crustă albă de zăpadă, mâinile o furnicau, iar picioarele îi erau ude și reci, dar nu-i păsa. Conta doar castelul. Unele lucruri și le amintea greu, dar cele mai multe îi răsăreau în minte cu ușurință, de parcă abia ieri ar fi fost acolo. Turnul Bibliotecii, cu scările abrupte din piatră șerpuind pe exterior. Casa porții, două bastioane mari, poarta arcuită dintre ele, crenelurile de pe creasta zidului...

Și în tot acest timp, ninsoarea continua să cadă, troienind în jurul construcțiilor ei, îndată ce le ridica. Bătucea acoperișul de smoală al Sălii Mari, când auzi un glas și ridică privirea, văzând-o pe camerista ei strigând de la fereastră. Doamna se simțea bine? Voia să ia micul dejun? Sansa clătină din cap și se întoarse la modelatul zăpezii, adăugând un horn într-un capăt al Sălii Mari, în dreptul locului unde s-ar afla vatra înăuntru.

Zorile se furișau în grădină ca un hoț. Griul cerului era și mai deschis acum, iar pomii și tufișurile treceau spre verde-închis, sub eșarfele lor de zăpadă. Câțiva servitori ieșiră, privind-o o vreme, dar Sansa nu le acordă nici o atenție și în

curând se întoarseră în bucătărie, unde era mai cald. O văzu pe Lady Lysa privind-o de la balcon, înfășurată într-o mantie albastră de catifea tivită cu blană de vulpe, dar când ridică din nou privirea, mătușa ei dispăruse. Maester Colemon își iți capul din stâncărie și se uită jos o vreme, slab și tremurând, dar curios.

Podurile i se prăbușeau. Între armurărie și fortăreața principală erau un pod acoperit și un altul care ducea de la cel de-al patrulea etaj al turnului clopotului la catul al doilea al stâncăriei, dar oricât de atent le potrivea, nu rezistau. Când unul dintre poduri i se năruî a treia oară, Sansa înjură cu voce tare și se așeză, frustrată și neajutorată.

— Prinde zăpada în jurul unui băț, Sansa.

Nu știa de când o urmărea sau când se întorsese de la Vale.

— Un băț? întrebă ea.

— Îi va da putere să reziste, mă gândesc, spuse Petyr. Pot să intru în castelul tău, doamna mea?

Sansa era îngrijorată.

— Să nu-l dă râmi. Ai...

— ... grijă? Zâmbi. Winterfellul a rezistat în fața unor dușmani mai aprigi decât mine. E Winterfellul, nu-i așa?

— Da, mărturisi Sansa.

Petyr se plimbă de-a lungul zidurilor exterioare.

— Îl visam adesea în anii aceia, după ce Cat a plecat la Nord, cu Eddard Stark. În visele mele era întotdeauna un loc întunecat și rece.

— Nu, era mereu cald, chiar și când ninge. Prin ziduri trec conducte cu apă din izvoarele fierbinți, să le încălzească, iar în grădinile de sticlă a fost întotdeauna ca în cele mai fierbinți zile de vară. Sansa se ridică în picioare, dominând castelul mare și alb. Nu știu cum să fac acoperișul de sticlă deasupra grădinilor.

Degețel își mângâie bărbia, acolo unde îi fusese barba înainte ca Lysa să-i ceară să și-o radă.

— Sticla era prinsă în rame, nu? Nuiielele sunt soluția. Descojește-le, încrucișează-le și folosește scoarță ca să le legi în rame. Stai să-ți arăt. Se mișcă prin grădină, adunând nuiiele și bețe, scuturând zăpada de pe ele. Când avu destule, păși peste ambele ziduri, cu un singur pas mare, și se ghemui în mijlocul curții. Sansa se apropie să vadă ce face. Petyr avea mâini îndemânatică și sigure și, în scurt timp, făcu o împletitură de nuiiele, asemănătoare cu cea care acoperea grădinile de sticlă ale Winterfellului. Bineînțeles, sticla va trebui să ne-o imaginăm, spuse el, lăsând-o pe Sansa să continue.

— E perfect, spuse ea.

Petyr îi atinse fața:

— Și asta la fel.

Sansa nu înțelegea:

- Ce e la fel?
- Zâmbetul tău, doamna mea. Să-ți fac încă unul?
- Dacă vrei...
- Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere.

Sansa ridică pereții grădinilor de sticlă, în timp ce Degețel le acoperea, iar când terminară acolo, el o ajută să extindă zidurile și să ridice cazarma. Când folosi bețe pentru podurile acoperite, acestea rezistară, întocmai cum spusese el. Prima Fortăreață era destul de simplu de ridicat, un vechi turn circular, dar Sansa se poticni din nou când ajunse să pună garguiile pe creasta zidurilor. Din nou, Petyr avea răspunsul:

— A nins peste castelul nostru, doamna mea, îi explică el. Cum arată garguiile când sunt acoperite de zăpadă?

Sansa închise ochii, să le vadă în amintire.

— Sunt doar niște grămezi albe.

— Păi, vezi? Garguiile sunt greu de făcut, dar grămezile albe n-ar trebui să ne dea bătăi de cap. Și iată-le, acolo.

Turnul Prăbușit era și mai ușor de făcut. Modelară împreună un turn înalt, îngenunchind unul lângă altul ca să-l rostogolească și, când îl ridicară, Sansa își vârî degetele deasupra, luă un pumn de zăpadă și i-l aruncă direct în față. Petyr scânci, iar zăpada i se strecură sub guler.

— A fost necuviincios, doamna mea.

— După cum a fost și să mă aduci aici, când ai jurat să mă duci acasă.

Se întreba de unde îi venise acest curaj, să-i vorbească atât de direct. *De la Winterfell*, gândi ea. *Sunt mai puternică între zidurile Winterfellului.*

Chipul lui deveni grav.

— Da, te-am înșelat în privința asta... și într-o altă privință.

Stomacul îi tremura.

— Care altă privință?

— Ți-am spus că nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să te ajut la castel. Mă tem că și asta a fost o minciună. Altceva mi-ar face și mai multă plăcere. Se apropie. Asta.

Sansa încercă să se dea înapoi, dar el o trase în brațele lui și, dintr-odată, o sărută. Încercă, fără vlagă, să i se opună, dar nu reuși decât să se lipească și mai mult de el. Avea gust de mentă. Preț de o clipită, cedă sărutului lui... apoi își întoarse fața și se eliberă:

— Ce faci?

Petyr își aranjă mantia.

— Sărut o fecioară de zăpadă.

— Ar trebui s-o săruți *pe ea*. Sansa aruncă o privire spre balconul Lysei, dar era gol acum. Pe soția ta.

— O sărut. Lysa n-are nici un motiv să se plângă. Zâmbi. Aș vrea să te poți

vedea, doamna mea. Ești atât de frumoasă. Ești acoperită de zăpadă, ca un pui de urs, dar fața ți-e îmbujorată și abia mai respiri. De când ești aici? Trebuie să-ți fie foarte frig, Lasă-mă să te încălzesc, Sansa. Scoate-ți mănușile și dă-mi mâinile.

— Nu. Petyr vorbea aproape ca Marillion în noaptea când se îmbătase, la nuntă. Numai că de data aceasta, Lothor Brune nu avea să mai vină s-o salveze. N-ar fi trebuit să mă săruți. Aș fi putut să-ți fiu fiică.

— Ai fi putut, recunosc eu, cu un zâmbet melancolic. Dar nu ești, nu-i așa? Ești fiica lui Eddard Stark și a lui Cat. Dar cred că s-ar putea să fii chiar mai frumoasă decât era ea la vârsta ta.

— Petyr, te rog. Vorbea cu glas pierit. Te rog...

— Un *castel*?

Glasul era puternic, ascuțit și copilăresc. Degețel se întoarse.

— Lord Robert. Schiță o plecăciune. N-ar trebui să ieși în zăpadă fără mănuși.

— Tu ai făcut castelul de zăpadă, Degețel?

— Alayne a făcut aproape totul.

Sansa spuse:

— Vrea să fie Winterfellul.

— Winterfellul? Robert era mic pentru cei opt ani ai săi, o așchie de băiat, cu pielea pătată și ochii mereu înlăcrimați. Sub braț ținea păpușa de cârpă jerpelită pe care o ducea cu el peste tot.

— Winterfellul este reședința Casei Stark, îi explică Sansa viitorului ei soț. Marele castel din Nord.

— Nu e așa de mare. Băiatul îngenunche în fața porții. Uite, vine un uriaș să-l dărâme. Își ridică păpușa în zăpadă și începu s-o miște spasmodic. *Bum, bum, sunt un uriaș, sunt un uriaș*, cântă el. *Ho, ho, ho, deschideți porțile sau le dobor!* Legănând păpușa de picioare, doborî vârfurile unui bastion, apoi pe al celuilalt.

Era mai mult decât putea îndura.

— Robert, încetează.

Însă băiatul legănă păpușa din nou și o bucată de zid explodează. Sansa încercă să-l prindă de mână, dar înhață păpușa. Se auzi un pârâit și pânza subțire se sfâșie. Dintr-odată, Sansa avea capul păpușii, Robert avea picioarele și trunchiul, iar umplutura de cârpe și rumeguș era împrăștiată în zăpadă.

Gura Lordului Robert începu să tremure.

— L-ai omorâââââââ! se jeli el. Apoi începu să se scuture. Se porni cu un simplu tremurat, dar în câteva clipe, era prăbușit peste castel, dând violent din mâini și din picioare. Turnurile albe și podurile de zăpadă se sfărâmară, prăbușindu-se în toate direcțiile. Sansa rămase înmărmurită de spaimă, dar Petyr Baelish îl apucă pe vârul ei de încheieturi și strigă după maester.

Străjeri și slujitoare sosiră într-o clipă, să-l ajute să-l liniștească, urmați în scurt timp de Maester Colemon. Boala tremuratului pe care o avea Robert Arryn nu era o noutate pentru oamenii de la Eyrie, iar Lady Lysa îi instruisese pe toți să vină

degrabă la primul strigăt al băiatului. Maesterul țină capul micului lord și îi dădu o jumătate de cupă de vin al viselor, murmurând cuvinte liniștitoare. Încet, încet, spasmul părea să cedeze, până când nu mai rămase decât un ușor tremur al mâinilor.

— Duceți-l în apartamentele mele, le spuse Maester Colemon străjerilor. Niște lipitori o să-l liniștească.

— Eu sunt de vină. Sansa le arată capul păpușii. I-am rupt păpușa în două. N-am vrut, dar...

— Excelența Sa distrugea castelul, explică Petyr.

— Un uriaș, zise băiatul, plângând. Nu eu, uriașul a distrus castelul. Ea l-a omorât! O urâsc! E o *bastardă* și o *urâsc*! Nu vreau lipitori!

— Lordul meu, sângele tău trebuie subțiat, spuse Maester Colemon. Sângele rău te face furios și mânia te face să tremuri. Haide acum.

Se îndepărtară, conducându-l pe băiat. *Nobilul meu soț*, gândi Sansa, contemplând ruinele Winterfellului. Ninoarea se oprise și era mai frig ca înainte. Se întreba dacă Lordul Robert va tremura pe tot parcursul nunții lor. *Joffrey era cel puțin sănătos la trup*. O furie nebună puse stăpânire pe ea. Ridică o creangă ruptă și înfipse în vârf capul rupt al păpușii, apoi o vârî în pământ, deasupra porții prăbușite a castelului ei de zăpadă. Servitorii o priviră îngroziți, dar când Degețel îi văzu isprava, izbucni în râs.

— Dacă poveștile sunt adevărate, acela nu e primul uriaș al cărui cap a sfârșit pe zidurile Winterfellului.

— Sunt doar basme, spuse ea și îl lăsă acolo.

Ajunsă în dormitor, Sansa își scoase mantia și cizmele ude și se așeză lângă foc. N-avea nici o îndoială că va avea de dat socoteală pentru criza Lordului Robert. *Poate că Lady Lysa mă va alunga*. Mătușa ei nu se dădea în lături să izgonească pe oricine o supăra și nimic n-o supăra mai mult decât oamenii despre care bănuia că-i chinuie fiul.

Sansa s-ar fi bucurat să fie alungată. Castelul Lunii era mult mai mare decât Eyrie și mai plin de viață. Lordul Nestor Royce părea aspru și morocănos, dar fiica lui Myranda se ocupa de castel și toată lumea povestea cât era de veselă și de zburdalnică. Era posibil ca nici măcar presupusa origine rușinoasă a Sansei să nu conteze prea mult acolo. Una dintre fiicele bastarde ale Regelui Robert era în slujba Lordului Nestor și se spunea că ea și Lady Myranda erau prietene de nedespărțit, ca două surori.

O să-i spun mătușii că nu vreau să mă căsătoresc cu Robert. Nici măcar Înalțul Septon în persoană n-ar putea declara măritată o femeie, dacă refuza să-și spună jurămintele. Nu era o cerșetoare, orice ar spune mătușa ei. Avea treisprezece ani, era femeie măritată, în toată firea, moștenitoarea Winterfellului. Îi era milă uneori de micul ei verișor, dar nici nu-i trecea prin cap să dorească să-i fie soție. *Aș prefera să mă mărit din nou cu Tyrion*. Dacă Lady Lysa ar afla asta,

cu siguranță ar izgoni-o... departe de strâmbăturile lui Robert, de tremurăturile și ochii lui înlăcrimați, departe de privirile galeșe ale lui Marillion, departe de sărutările lui Petyr. *O să-i spun, negreșit!*

După-amiaza era pe sfârșite când o chemă Lady Lysa. Sansa își făcuse curaj toată ziua, dar îndată ce Marillion apărură la ușa ei, toate îndoilele o cuprinseseră din nou.

— Lady Lysa îți solicită prezența în Sala Înaltă. Ochii cântărețului o dezbrăcau în timp ce-i vorbea, dar se obișnuise cu asta.

Marillion era chipeș, fără doar și poate: copilăros și suplu, cu pielea netedă, părul nisipiu și un zâmbet fermecător. Dar în Vale toată lumea îl ura, în afară de mătușa ei și micul Lord Robert. După cum spuneau servitorii, Sansa nu era prima fată care îi îndurase avansurile, iar celelalte nu-l avuseseră pe Lothor Brume să le apere. Dar Lady Lysa nu voia să asculte nici o acuzație la adresa lui. De când venise la Eyrie, cântărețul devenise favoritul ei. Îi cânta Lordului Robert să adoarmă în fiecare seară și îi înțepa pe toți pretendenții Lysei cu versuri care le luau în râs slăbiciunile. Mătușa ei îl copleșea cu daruri și aur: veșminte scumpe, o brățară de aur, o centură bătută cu pietre ale lunii, un cal de rasă. Îi dăduse până și șoimul preferat al răposatului ei soț. Toate acestea îl făceau pe Marillion mereu curtenitor în prezența Lysei și nespun de arogant în absența ei.

— Mulțumesc, îi spuse Sansa bătoasă. Știu drumul.

Nu vrea să plece.

— Doamna mi-a spus să te aduc.

Să mă aducă! Nu-i plăcea cum sună asta.

— Acum ești străjer? Degețel îl destituise pe căpitanul gărzii de la Eyrie și îl pusese pe Lothor Brume în locul lui.

— Trebuie să fii *păzită*? întrebă ghiduș Marillion. Compun un cântec nou, vreau să-ți spun. Un cântec atât de dulce și de trist că va topi orice inimă înghețată. *Trandafirul de lângă drum* se va numi. Despre o fată simplă, atât de frumoasă încât vrăjea inima oricărui bărbat care o zărea.

Eu sunt o Stark de Winterfell, ar fi vrut să-i spună. Dar clătină din cap și se lăsa condusă în jos, pe treptele turnului, și apoi de-a lungul unui pod. Sala Înaltă fusese închisă de când venise ea la Eyrie. Sansa se întreba de ce o deschisese mătușa ei. În mod obișnuit, prefera confortul budoarului ei sau căldura tihnită a camerei de audiențe a Lordului Arryn, cu vederea spre cascadă.

Doi străjeri în mantii azurii flancau ușile de lemn ale Sălii Mari, cu sulile în mâini.

— Nu intră nimeni cât timp Alayne e cu Lady Lysa, le spuse Marillion.

— Da.

Oamenii îi lăsară să treacă, apoi își încrucișară sulile. Marillion trânti ușile și le bloca pe dinăuntru cu o a treia sulă, mai lungă și mai groasă decât cele ale străjerilor.

Sansa fu străbătută de un fior de neliniște.

— De ce ai făcut asta?

— Doamna te așteaptă.

Privi împrejur șovăielnică. Lady Lysa stătea pe dais, într-un jilț sculptat din lemn de copac al inimii, singură. La dreapta se afla un alt scaun, mai înalt decât al ei, dar Lordul Robert nu ședea pe el. Sansa spera că-și revenise. Dar nu se aștepta ca Marillion să-i spună.

Pași pe covorul albastru din fir de mătase ce se întindea între șirurile de pilaștri canelați, subțiri ca niște lănci. Podelele și pereții Sălii Înalte erau cu totul din marmură albă ca spuma laptelui, cu vinișoare albastre. Raze palide de lumină coborau pieziș prin înguste ferestre arcuite presărate de-a lungul zidului vestic. Între ferestre se aflau torțe fixate în suporturi înalte de fier, dar nici una dintre ele nu era aprinsă. Pașii ei călcau ușor pe covor. Afară, vântul bătea rece și singuratic.

În mijlocul oceanului de marmură albă, până și lumina soarelui părea oarecum rece... dar nici pe departe atât de rece ca mătușa ei. Lady Lysa purta o rochie de catifea de culoarea untului și un colier de safire și pietre ale lunii. Păru-i arămiu era prins într-o coadă groasă care îi cădea pe un umăr. Stătea în jilțul ei și își privea nepoata apropiindu-se, cu fața roșie și buhăită sub fard și pudră. Lângă ea, pe perete, atârna un stindard uriaș, luna și șoimul Casei Arryn, în crem și albastru.

Sansa se opri în fața daisului și făcu o reverență.

— Doamna mea. Ai trimis după mine. Auzea și acum sunetul vântului și murmurul strunelor pe care Marillion le ciupea în capătul sălii.

— Am văzut ce ai făcut, spuse Lady Lysa.

Sansa își netezi faldurile rochiei.

— Nădăjduiesc că Lordul Robert se simte mai bine. N-am vrut să-i rup păpușa. Îmi dă râma castelul de zăpadă, eu doar...

— Faci pe naiva cu mine? zise mătușa ei. Nu vorbeam despre păpușa lui Robert. Te-am văzut sărutându-l.

În Sala Înaltă se făcu parcă deodată mai frig. Zidurile, podelele și coloanele se transformaseră parcă în gheață.

— El m-a sărutat pe mine.

Nările Lysei se lărgiră.

— Și de ce ar fi făcut asta? Are o soție care îl iubește. O femeie adevărată, nu o fetiță. N-are nevoie de una ca tine. Mărturisește, copilă. I-ai făcut ochi dulci. Așa au stat lucrurile.

Sansa făcu un pas înapoi.

— Nu-i adevărat.

— Unde te duci? Ți-e frică? O asemenea destrăbălare trebuie pedepsită, dar n-o să fiu aspră cu tine. Ținem un băiat ca țăp ispășitor pentru Robert. Sănătatea lui e precară și n-ar putea să îndure el însuși biciul. Voi găsi o fată de rând să fie biciuită în locul tău, dar mai întâi trebuie să recunoști deschis ce ai făcut. Nu

suport minciuna, Alayne.

— Făceam un castel de zăpadă, spuse Sansa. Lordul Petyr mă ajuta și apoi m-a sărutat. Asta ai văzut.

— N-ai pic de onoare, zise tăios mătușa ei. Sau mă crezi proastă? Mă crezi, nu-i așa? Mă iei de proastă. Da, acum îmi dau seama. Dar nu sunt proastă. Crezi că poți avea orice bărbat dorești pentru că ești tânără și frumoasă. Să nu crezi că n-am observat cum te uiți la Marillion. Știu tot ce s-a petrecut la Eyrie, domnișoară. Și am mai văzut eu altele ca tine. Dar te înșeli dacă crezi că ochii mari și zâmbetul lasciv pot să-l cucerească pe Petyr Baelish. Este al meu. Se ridică în picioare. Au încercat cu toții să mi-l ia. Nobilul meu tată, soțul meu, mama ta... Catelyn, mai cu seamă. Îl plăcea și ei să-l sărute pe Petyr al meu, o, da, îi plăcea.

Sansa se mai retrase încă un pas.

— Mama mea?

— Da, mama ta, neprețuita ta mamă, propria mea soră, Catelyn. Să nu crezi că poți face pe nevinovata cu mine, mincinoasă netrebnică. În toți acei ani la Riverrun s-a jucat cu Petyr de parcă ar fi fost jucăria ei. L-a tachinat cu zâmbete, cuvinte dulci și priviri deochiate și i-a făcut nopțile un chin.

— Nu. *Mama e moartă*, îi venea să strige. *A fost propria ta soră și e moartă*. N-a făcut asta. N-ar fi făcut asta.

— De unde știi tu? Erai acolo? Lysa coborî din scaunul înalt, cu fustele învolburându-se. Ai fost cu Lordul Bracken și Lordul Blackwood, când ne-au vizitat, ca să-i înfățișeze tatălui meu vrăjmășia dintre ei? Cântărețul Lordului Bracken ne-a cântat, iar Catelyn a dansat șase dansuri cu Petyr în seara aceea, șase, am numărat! Când lorzii au început să se certe, tatăl meu i-a luat sus în camera de audiențe, așa că nu mai era nimeni să ne împiedice să bem. Edmure s-a îmbătat, tânăr cum era... iar Petyr a încercat s-o sărute pe mama ta, numai că ea l-a respins. I-a răs în nas. Părea atât de rănit încât am crezut că o să-mi sară inima din piept. Și după aceea a băut până când a adormit cu capul pe masă. Unchiul Brynden l-a dus sus în pat, înainte să-l găsească tata așa. Dar tu nu-ți amintești nimic din toate acestea, așa-i? O privi furioasă. Așa-i?

E beată sau nebună?

— Nu eram născută, doamna mea.

— Tu nu erai născută, dar eu eram, așa că să nu te apuci să-mi spui tu care e adevărul. Știu care e adevărul. L-ai sărutat!

— El m-a sărutat pe mine, insistă ea. Eu n-am vrut...

— Taci din gură. Nu ți-am dat voie să vorbești. L-ai ispitit, întocmai cum a făcut mama ta în seara aceea, la Riverrun, cu zâmbetele și dansul ei. Crezi c-aș putea uita? În noaptea aceea m-am furișat în patul lui, să-i ofer alinare. Am sângerat, dar a fost cea mai dulce durere. Mi-a spus atunci că mă iubește, dar chiar înainte de a adormi la loc, m-a strigat *Cat*. Cu toate astea, am rămas cu el

până când cerul a început să se lumineze. Mama ta nu-l merita. Nici măcar n-a vrut să-i ofere panglica s-o poarte când s-a duelat cu Brandon Stark. Eu i-aș fi dat-o. I-am dat totul. Acum e al meu. Nu al Catelynei și nu al tău.

Toată dârzenia Sansei pierise în fața atacului nestăpânit al mătușii ei. Lysa Arryn o înspăimânta mai mult decât o înspăimântase vreodată Regina Cersei.

— E al tău, doamna mea, spuse ea, încercând să pară umilă și spășită. Pot să-ți cer îngăduința să plec?

— Nu poți. Răsuflarea mătușii sale mirosea a vin. Dacă ai fi oricine altcineva, te-aș izgoni. Te-aș trimite jos, la Lordul Nestor, la Castelul Lunii sau înapoi la Degete. Cum ți-ar plăcea să-ți petreci toată viața pe țărmul ăla pustiu, înconjurată de nespălați și de căcăreze de oaie? Asta voia tatăl meu pentru Petyr. Toată lumea credea că din cauza acelui duel stupid cu Brandon Stark, dar nu era așa. Tata spunea că ar trebui să mulțumesc zeilor că un mare lord ca Jon Arryn e dispus să mă ia pângărită, dar eu știam că o făcea doar pentru săbii. A trebuit să mă mărit cu Jon, altfel tatăl meu m-ar fi izgonit, așa cum a făcut cu fratele lui, dar eu pentru Petyr eram născută. Îți spun toate astea ca să înțelegi cât de mult ne iubim, cât de mult am suferit și am visat unul la celălalt. Am avut un copil, un copilăș neprețuit. Lysa își lipi palmele de pânțe, ca și cum copilul ar fi încă acolo. Când mi l-au furat, mi-am jurat că nu voi mai îngădui să se întâmple una ca asta niciodată. Jon voia să-l trimită pe iubitul meu Robert la Piatra Dragonului și bețivanul ăla de rege i l-ar fi dat lui Cersei Lannister, dar eu nu i-am lăsat... așa cum n-am să te las pe tine să mi-l furi pe Petyr Degețel. Ai auzit, Alayne ori Sansa ori cum te mai numești? Ai auzit ce ți-am spus?

— Da. Jur, n-am să-l mai sărut niciodată, sau... sau să-l ispitesc. Sansa credea că asta era ceea ce voia să audă mătușa ei.

— Așa, deci acum recunoști? Tu ai fost, întocmai cum am crezut. Ești desfrânată, ca mama ta. Lysa o apucă de încheietură. Vino cu mine acum. Vreau să-ți arăt ceva.

— Mă doare, scânci Sansa. Te rog, mătușă Lysa, n-am făcut nimic, jur.

Mătușa îi ignoră protestele.

— *Marillion!* strigă ea. Am nevoie de tine, Marillion. Am *nevoie* de tine!

Cântărețul rămăsese discret în fundul sălii, dar la strigătele Lysei veni îndată.

— Doamna mea?

— Cântă-ne un cântec. Cântă-ne *Trădătoare și frumoasă*.

Marillion își trecu degetele peste coarde.

— *Lordul venea-a călare-ntr-o zi, când ploua, tra-la-ala, la-la, la-la...*

Lady Lysa o smuci pe Sansa de braț. Ori mergea, ori o târa, așa că alese să meargă, străbătând jumătate din sală, printre doi pilaștri, către ușa albă din lemn de copac al inimii, din peretele de marmură. Ușa era zăvorâtă cu trei drugi grei de bronz, dar Sansa auzea vântul vuind afară, fără astâmpăr, în preajma ei. Când văzu semiluna sculptată în lemn, își înfipse picioarele în podea.

— Poarta Lunii. Se smuci, încercând să se elibereze. De ce-mi arăți Poarta Lunii?

— Acum chițăi ca un șoricel, dar în grădină ai fost îndrăzneță, așa-i? Ai fost destul de îndrăzneță în zăpadă.

— *Doamna cosea-a într-o zi când ploua, cânta Marillion, tra-la-ala, la-la, la-la...*

— Deschide ușa! porunci Lysa. Deschide-o, am zis! Haide, sau trimit după străjeri. O îmbrânci pe Sansa în față. Mama ta măcar era curajoasă. Ridică drugii!

Dacă mă supun, mă va lăsa să plec. Sansa apucă unul dintre drugii de bronz, îl ridică și îl aruncă la pământ. Cel de-al doilea zăngăni pe marmură, apoi al treilea. Abia atinse zăvorul, că ușa grea de lemn zbură spre interior și se lovi de perete, cu un bubuit. Zăpada se adunase pe cadrul ușii și, când se deschise, năvăli toată înăuntru, purtată de o pală de vânt rece. Sansa începu să tremure. Încercă să se dea înapoi, dar mătușa era în spatele ei. Lysa o înhață de încheietură și își așează cealaltă mână pe omoplații ei, împingând-o cu forță către ușa deschisă.

Dincolo era cerul alb, ninsoare și nimic altceva.

— Uită-te în jos, spuse Lady Lysa. Uită-te în jos. Încercă să se smulgă din strânsoare, dar degetele mătușii ei îi săpau în braț, ca niște gheare. Lysa o îmbrânci din nou și Sansa țipă. Piciorul îi trecu prin crusta de zăpadă, făcând-o să se desprindă. Nu se afla nimic în fața ei, doar văzduh și un castel la două sute de metri mai jos, agățat de coasta muntelui.

— Nu! țipă Sansa. Mă sperii! În spatele ei, Marillion continua să cânte la harpă:

— *Tra-la-ala, la-la, la-la...*

— Mai vrei să te las să pleci? Mai vrei?

— Nu. Sansa își înfipse picioarele în podea și încercă să se împingă în spate, dar mătușa ei nu se clintea. Nu așa. Te rog... Ridică o mână, zgâriind cu degetele rama ușii, dar nu putea să se agate, iar picioarele îi alunecau pe marmura udă. Lady Lysa o împinse fără cruțare. Era mai grea decât Sansa cu trei pietre.

— *Doamna se săruta pe o căpiță de fân, cânta Marillion.*

Sansa se răsuci într-o parte, înnebunită de frică, și un picior îi alunecă peste abis. Țipă.

— *Tra-la-ala, la-la, la-la...*

Vântul îi flutură poalele rochiei, mușcând cu dinți reci din picioarele ei dezgolite. Simțea fulgii topindu-i-se pe obraji. Sansa dădu din mâini, găsi cosița groasă, arămie, a Lysei și o apucă strâns.

— Părul meu! zbieră mătușa ei. *Lasă-mi părul!* Tremura, hohotea.

Se legănăra la marginea prăpastiei. Depart, auzi străjerii izbind cu lăncile în ușă, cerând să fie lăsați să intre. Marillion își curmă cântecul.

— *Lysa!* Ce înseamnă asta? Strigătul răsună prin suspine și găfâieli. Sala Înaltă răsună de pași. Vino de acolo! Lysa, ce faci?

Străjerii continuau să bubuie în ușa. Degețel venise pe ușa din spate, prin intrarea lorzilor, de după dais.

Când Lysa se întoarse, slăbi strânsoarea și Sansa se eliberă. Se prăbuși în genunchi și în clipa aceea o văzu Petyr Baelish:

— Alayne, care-i problema aici?

— *Ea*. Lady Lysa o apucă pe Sansa de păr. *Ea* e problema. Te-a sărutat.

— Spune-i, se rugă Sansa. Spune-i că doar făceam un castel...

— *Taci!* răcni mătușa ei. Nu ți-am dat voie să vorbești. Cui îi pasă de castelul tău?

— E doar un copil, Lysa. Fiica lui Cat. Ce voiai să faci?

— Aveam de gând s-o mărit cu *Robert!* N-are pic de recunoștință. Nu... nici *decență*. Nu ești al ei, să te sărute. *Nu ești al ei!* Îi dădeam o lecție, atâta tot.

— Așa, deci. Își mângâie bărbia. Cred că acum a înțeles. Nu-i așa, Alayne?

— Da, suspină Sansa, Am înțeles.

— Nu vreau s-o mai văd aici! Ochii mătușii ei străluceau de lacrimi. De ce ai adus-o la Vale, Petyr? N-are ce căuta aici.

— Atunci o vom alunga. Înapoi la Debarcaderul Regelui, dacă vrei. Făcu un pas către ele. Las-o să se ridice acum. Las-o să plece de lângă ușa.

— NU! Lysa smuci încă o dată capul Sansei. Zăpada se învolbura în jurul lor, făcându-le fustele să plesnească zgomotos. Nu poți s-o dorești. *Nu poți*. E o fetiță proastă și fără minte. Nu te iubește cum te-am iubit eu. *Întotdeauna te-am iubit*. Am dovedit-o, nu-i așa? Lacrimile șiroiau pe fața buhăită și roșie a mătușii sale. Ți-am dăruit fecioria, ți-aș fi dăruit un fiu, dar l-au ucis cu ceaiul lunii, cu calomfir și mentă și pelin, o linguriță de miere și o picătură de busuioc-de-câmp. N-am fost eu de vină. Eu n-am știut. Doar am băut ce mi-a dat tata...

— Ce-a fost a fost, Lysa. Lordul Hoster e mort, la fel și bătrânul lui maester. Degețel se apropie. Ai fost iarăși în pivnița de vinuri? N-ar trebui să vorbești prea mult. Nu vrem ca Alayne să știe mai mult decât trebuie, nu-i așa? Sau Marillion.

Lady Lysa îl ignoră.

— Cat nu ți-a dat niciodată nimic. Eu ți-am obținut prima funcție, eu l-am făcut pe Jon să te aducă la curte, ca să putem fi aproape. Mi-ai promis că nu vei uita niciodată asta.

— Și nici nu am uitat. Suntem împreună, așa cum ți-ai dorit dintotdeauna, așa cum am plănuit întotdeauna. Lasă, te rog, părul Sansei...

— Nu vreau. V-am văzut sărutându-vă în zăpadă. E leit maică-sa. Catelyn te-a sărutat în pădurea zeilor, dar ea n-a *vrut*, ea nu te-a dorit niciodată. De ce ai iubit-o pe ea mai mult? Eu am fost, întotdeauna am fost *eeeeeeu!*

— Știu, iubirea mea. Petyr făcu încă un pas. Și sunt aici. Nu trebuie decât să mă iei de mână, haide. Îi întinse mâna. N-ai nici un motiv să verși toate lacrimile astea.

— Lacrimi, lacrimi, *lacrimi*, hohoti ea isteric. Nu e nevoie de lacrimi... dar nu

asta ai spus la Debarcaderul Regelui. Mi-ai spus să pun lacrimile în vinul lui Jon. Și am făcut-o. Pentru Robert și pentru noi! Și i-am scris lui Catelyn și i-am spus că Lannisterii mi-au ucis nobilul soț, întocmai cum m-ai învățat tu. A fost așa de isteț... tu întotdeauna ai fost isteț, Petyr. I-am spus asta tatălui meu, i-am spus: Petyr e așa de isteț, se va ridica sus, da, da, și e dulce și blând și am un copilăș în burtă... De ce ai sărutat-o? *De ce?* Acum suntem împreună, suntem împreună după atâta timp, atât timp, de ce să vrei s-o săruți pe *aaaaaa*?

— Lysa, oftă Petyr, după toate furtunile pe care le-am îndurat, ar trebui să ai mai multă încredere în mine. Jur, n-o să mai plec niciodată de lângă tine, atât cât vom trăi.

— Adevărat? întrebă ea, plângând. O, *adevărat?* Lysa se aruncă în brațele lui Degețel, plângând cu sughituri. În timp ce se îmbrățișau, Sansa se îndepărtă de-a bușilea de Poarta Lunii și își încolăci brațele în jurul celui mai apropiat pilastru. Își simțea inima bubuind. Avea zăpadă în păr, iar pantoful drept îi lipsea. *O fi căzut.* Ridică din umeri și strânse pilastrul în brațe.

Degețel o lăsă pe Lysa să plângă la pieptul lui o clipă, apoi își așează palmele pe brațele ei și o sărută ușor.

— Dulcea mea soție geloasă, spuse el, chicotind. Am iubit o singură femeie, îți jur.

Lysa Arryn zâmbi tremurând:

— Doar pe mine? O, Petyr, juri? Doar pe mine?

— Doar pe Cat. O împinse repede, cu putere.

Lysa se împletici, cu picioarele alunecând pe marmura udă. Apoi dispăru. Nu tipă. Timpul se opri în loc și singurul sunet din lume era vântul.

Marillion găfâi:

— Tu... tu...

Străjerii strigau dincolo de ușă, lovind cu capătul lăncilor grele. Lordul Petyr o ridică pe Sansa în picioare.

— Nu ești rănită? Când Sansa clătină din cap, el îi spuse: Atunci fugi și lasă străjerii să intre. Grăbește-te, n-avem timp de pierdut. Acest cântăreț mi-a ucis nobila soție.

EPILOG

Drumul ce urca la Pietrele Vechi ocolea de două ori muntele înainte de a ajunge în vârf. Pietros și plin de hățisuri, ar fi fost greu de urcat chiar și pe vreme prielnică, dar ninsoarea din noaptea precedentă îl lăsase noroi. *Ninsoare toamna în ținuturile riverane e împotriva firii*, gândi Merrett posomorât. Nu fusese cine știe ce ninsoare, doar cât să acopere pământul peste noapte. Cea mai mare parte începuse să se topească îndată ce soarele se ivise pe cer. Cu toate

acestea, Merrett o privea ca pe un semn rău. Între ploii, puhoai, pârjol și război, pierduseră două recolte și o bună parte din a treia. O iarnă timpurie ar însemna foamete pe tot cuprinsul ținuturilor riverane. O mulțime de oameni ar flămânzi și unii dintre ei ar muri. Merrett nu putea decât să spere că nu va fi unul dintre ei. *Totuși, s-ar putea să fim. Cu norocul meu, chiar s-ar putea. N-am avut niciodată noroc.*

La poalele castelului păraginit, versanții mai joși ai muntelui erau acoperiți de o pădure atât de deasă încât zeci de tâlhari s-ar fi putut ascunde acolo. *S-ar putea să mă pândească în clipa asta.* Merrett aruncă o privire împrejur și nu văzu nimic, doar orz sălbatic, ferigi, rogoz și tufe de mure, printre pini și sequoia verzi-cenușii. În altă parte, velniși și frasini și stejari pitici năpădeau pământul ca buruienile. Nici urmă de tâlhar, dar asta nu însemna prea mult. Tâlharii știau să se ascundă mai bine decât oamenii cinstiți.

Merrett ura pădurile, la drept vorbind, iar pe tâlhari îi ura și mai mult.

„Tâlharii mi-au furat viața”, se plângea adesea la beție. Prea des se îmbăta, spunea tatăl său, des și zgomotos. *Cât se poate de adevărat*, gândi el cu mâhnire. La Gemeni, trebuia să te remarci într-un fel, altfel lumea uita că ești, dar descoperise că renumele de cel mai mare bețivan de la castel nu-l prea ajutase să-și sporească perspectivele. *Cândva speram să devin cel mai mare cavaler care a coborât vreodată lancea. Zeii mi-au luat asta. De ce n-aș bea o cupă de vin, din când în când? Îmi vindecă durerile de cap. În plus, nevasta mea e o scorpie, tatăl meu mă disprețuiește, copiii nu sunt buni de nimic. Pentru ce să stau treaz?*

Dar acum era treaz. Ei, bine, băuse două cornuri de bere la micul dejun și o cupă mică de vin roșu la plecare, dar asta numai ca să nu-i bubuie capul. Merrett simțea durerea strecurându-i-se în spatele ochilor și știa că dacă i-ar da cea mai mică ocazie, în curând s-ar simți ca și cum ar avea o furtună cu tunete și fulgere între urechi. Uneori suferea atât de cumplit încât nici să plângă nu putea, de durere.

Atunci nu putea decât să stea întins în patul lui, în camera întunecată, cu o cârpă umedă peste ochi și să blesteme tâlharul necunoscut care îi făcuse asta.

Numai gândindu-se, îl cuprinsese neliniștea. Nu-și putea permite acum o durere de cap. *Dacă îl aduc pe Petyr teafăr acasă, norocul meu se va schimba.* Avea aurul, nu trebuia decât să urce până la Pietrele Vechi, să-i întâlnească pe afurisiții de tâlhari în castelul păraginit și să facă schimbul. O simplă răscumpărare. Nici măcar el nu putea s-o sfeclească... dacă nu cumva se alegea cu o durere de cap, una atât de puternică încât să nu fie în stare să se țină pe cal. Trebuia să ajungă la ruine înainte de asfințitul soarelui, nu să plângă, chircit la marginea drumului. Merrett își frecă tâmpla cu două degete. *Încă o dată în jurul muntelui și am ajuns.* Când sosise mesajul și el se oferise să ducă răscumpărarea, tatăl lui se încruntase, zicând:

— Tu, Merrett?

Și începuse să râdă pe nas, acel *he-he-he* înfiorător al lui. Merrett fusese nevoit pur și simplu să-l implore înainte să-i dea lui punga afurisită cu aur.

Ceva se mișcă în tufișuri, la marginea drumului. Merrett trase de hățuri și scoase sabia, însă era doar o veveriță.

— Ridicol, își spuse. Vârî sabia înapoi în teacă, fără ca măcar s-o fi scos. Tâlharii nu au coadă. La naiba, Merrett, păstrează-ți cumpătul. Inima îi bubuia în piept, ca unui novice în prima lui misiune. *De parcă asta ar fi pădurea regelui și ar urma să mă întâlnesc cu vechea Frăție, nu cu ceata amărâtă de tâlhari a lordului fulgerului.* Pentru o clipă, fu ispitit s-o ia înapoi și să se oprească la prima crâsmă. Punga cu aur i-ar plăti o grămadă de bere, destulă ca să uite de Petyr Bășicuță. *N-au decât să-l spânzure, și-a făcut-o cu mâna lui. Nu e decât ceea ce merită, dacă s-a apucat s-o ia razna cu o târfă, ca un cerb în călduri.*

Capul începuse să-i zvâcnească, mai încet acum, dar știa că în curând va fi mai rău. Merrett se masă la rădăcina nasului. Chiar nu avea dreptul să-l judece așa de aspru pe Petyr. *Am făcut și eu același lucru când am fost de vârsta lui.* În cazul lui, nu se alesese decât cu sifilis, dar nu trebuia să-l condamne. Târfele îl aveau pe vino-ncoa', nimic de zis, mai ales dacă aveai o față ca aceea a lui Petyr. Bietul de el era însurat, dar ea era doar jumătate din problemă. Nu numai că avea de două ori vârsta lui, dar se culca și cu Walder, fratele lui, dacă zvonurile erau adevărate. În jurul Gemenilor se țeseau întotdeauna o sumedenie de povești și doar puține aveau un sâmbure de adevăr, dar în cazul de față, Merrett n-avea nici o îndoială. Walder cel Negru era un om care lua ceea ce voia, chiar și soția fratelui său. Pusese mâna și pe nevasta lui Edwyn, asta știa toată lumea. Frumoasa Walda se furișa din când în când în patul lui și unii spuneau chiar că Walder o cunoscuse pe cea de-a șaptea doamnă Frey mult mai bine decât ar fi trebuit. Nu era de mirare că Walder cel Negru refuza să se însoare. *De ce să cumperi o vacă, dacă găsești peste tot ugere care așteaptă să fie mulse?*

Înjurând printre dinți, Merrett vârî pintenii în coastele calului și își continuă urcușul. Oricât de ispitit era să bea tot aurul, știa că dacă nu se întorcea cu Petyr Bășicuță, putea la fel de bine să nu se mai întoarcă.

Lordul Walder avea să împlinească în curând nouăzeci și doi de ani. Începuse să-și piardă auzul, avea ochii aproape orbi și guta se agravase atât de mult încât trebuia să fie cărat în brațe peste tot. Toți fiii lui erau de acord că n-avea cum s-o mai ducă mult. *Și când nu va mai fi, totul se va schimba, și nu spre bine.* Tatăl său era cârcotaș și încăpățânat, cu o voință de fier și o limbă ascuțită, dar avea grijă de ai lui, chiar și de cei care-l supăraseră și îl dezamăgisera. *Chiar și de cei ale căror nume nu și le putea aminti.* Dar după ce nu va mai fi...

Dacă Ser Stevron ar fi fost moștenitor, altfel ar fi stat lucrurile. Bătrânul îl pregătise vreme de șaiszeci de ani și îi vârâse în cap că sângele apă nu se face. Dar Stevron murise alăturându-i-se Tânărului Lup în expediția din vest – „de atâta așteptare, bineînțeles”, remarcase Lothar Ologul când sosise corbul cu vestea – iar

fiii și nepoții lui erau altă plămadă. Ser Ryman, fiul lui Stevron, urma acum la tron: un om încuiat, căpos și hrăpăreț. Iar după Ryman veneau fiii lui, Edwyn și Walder cel Negru, care erau și mai răi.

— Ca norocul, spusese odată Lothar Ologul, se urăsc între ei mai mult decât ne urăsc pe noi.

Merrett nu era sigur că era un noroc și, la drept vorbind, Lothar însuși ar putea fi mai periculos decât oricare dintre ei. Lordul Walder poruncise măcelul de la nunta lui Roslin, dar Lothar Ologul fusese cel care îl pusese la punct împreună cu Roose Bolton, până la fiecare cântec care avea să fie cântat. Lothar era un foarte amuzant tovarăș de pahar, dar Merrett n-ar avea niciodată nesăbuinta să îi întoarcă spatele. La Gemeni, învățai repede că nu poți să te încrezi decât în frații buni și nici în ei prea mult.

Când bătrânul va muri, era de așteptat ca fiecare fiu să-și vadă numai de interesul lui. Și fiecare fiică. Noul Lord de Crossing avea să păstreze la Gemeni câțiva dintre unchi, nepoți și veri, cei pe care se întâmpla să-i agreeze sau în care avea încredere, ori mai degrabă cei de care credea că se poate folosi. *Pe ceilalți ne va azvârli afară, să ne purtăm singuri de grijă.*

Perspectiva îl neliniștea nespus pe Merrett. În mai puțin de trei ani va împlini patruzeci, prea bătrân ca să înceapă viața de cavaler rătăcitor... chiar dacă *ar fi fost* cavaler, ceea ce, din întâmplare, nu era. Nu avea pământuri și nici bogății. Avea hainele de pe el, dar în rest mai nimic, nici măcar calul pe care-l călărea. Nu era destul de deștept ca să fie maestru, nici pios ca să fie septon ori destul de aprig ca să fie mercenar. *Zeii nu mi-au dăruit nimic altceva decât obârșia, și cu atât m-am ales.* La ce bun să fii născut într-o Casă bogată și puternică, dacă erai cel de-al nouălea fiu? Punând la socoteală nepoții și strănepoții, Merrett avea șanse mai mari să fie ales Înalt Septon decât să moștenească Gemenii.

N-am noroc, își zise cu amărăciune. N-am avut niciodată nici un dram afurisit de noroc. Era un bărbat voinic, cu pieptul și umerii largi, chiar dacă de statură medie. În ultimii zece ani devenise moale și cărnos, știa asta, dar în tinerețe, fusese aproape la fel de robust ca Ser Hosteen, cel mai în vârstă dintre frații lui buni, care era considerat cel mai puternic dintre urmașii Lordului Walder Frey. În copilărie, fusese trimis la Crakehall, să slujească în familia mamei sale ca paj. Când bătrânul Lord Summer îl făcuse scutier, toată lumea a presupus că, în câțiva ani, va deveni Ser Merrett, dar haiducii din Frăția Pădurii Regelui îi zădărniseră toate planurile. În timp ce tovarășul lui, scutierul Jaime Lannister, se acoperea de glorie, Merrett luase mai întâi sifilis de la o vivandieră, apoi reușise să fie capturat de o *femeie*, cea căreia i se spunea Căprioara Albă. Lordul Summer îl răscumpăraseră de la haiduci, dar chiar în bătălia următoare, fusese doborât de o lovitură de buzdugan care îi zdrobise coiful și îl lăsase fără cunoștință timp de două săptămâni. Mai târziu a aflat că nimeni nu-i mai dăduse nici o șansă.

Merrett nu murise, dar vremea luptelor se sfârșise pentru el. Și cea mai slabă

lovitură la cap îi provoca o durere orbitoare, până la lacrimi. În aceste condiții, nu se punea problema să devină cavalier, i-a spus cu blândețe Lordul Summer. A fost trimis înapoi la Gemeni, să înfrunte disprețul otrăvit al Lordului Walder.

După aceea, lucrurile merseseră din ce în ce mai prost. Tatăl său reușise cumva să-i găsească o partidă bună: s-a însurat cu una dintre fiicele Lordului Dany, pe când Casa Darry era în grațiile Regelui Aerys. Dar se părea că, îndată ce Merrett îi luase nevastei sale fecioria, Aerys și-a pierdut tronul. Spre deosebire de Casa Frey, Casa Darry fusese o proeminentă susținătoare a Targaryenilor, ceea ce i-a costat jumătate din pământuri, cea mai mare parte a averilor și aproape toată puterea. Cât despre nobila lui soție, l-a considerat o mare dezamăgire încă de la început și a insistat să aducă pe lume doar fete ani la rând, trei vii, una născută moartă și alta care a murit în leagăn, până când, în sfârșit, a născut un fiu. Fiica lui cea mare se dovedise o târfă, cea de-a doua o nesătulă. Când Ami a fost prinsă în grajduri cu nu mai puțin de *trei* rânđași, a fost obligat s-o mărite cu un netrebnic de *cavalier rătăcitor*. Situația nu avea cum să degenereze mai mult... până când Ser Pate a hotărât că ar putea să-și câștige un renume învingându-l pe Gregor Clegane. Ami se întorsese acasă văduvă, spre dezamăgirea lui Merrett și spre nemărginita încântare a fiecărui grăjdar de la Gemeni.

Merrett îndrăznise să mai spere că norocul îi va surăde, în sfârșit, când Roose Bolton a ales să se însoare cu Walda în locul uneia dintre verișoarele ei mai suple și mai frumoase. Alianța cu Balon era importantă pentru Casa Frey și fiica lui contribuisese la întărirea acesteia. Se gândea că nu era lucru mic. Bătrânul îi deschisese curând ochii:

— A ales-o pe ea fiindcă e *grasă*, i-a spus Lordul Walder. Crezi că Bolton dă doi bani pe faptul că e odrasla ta? Crezi c-a stat și s-a gândit: „Heh, Merrett Mocofanul, el e omul pe care-l vreau de socru”? Walda ta e o purcea în mătase, de aia a ales-o și n-am de gând să-ți mulțumesc pentru asta. Am fi putut avea aceeași alianță la jumătate de preț, dacă purcelușa ta ar mai fi lăsat lingura din mână din când în când.

Ultima dintre umiliri îi fusese aruncată cu un zâmbet, când Lothar Ologul îl chemase să discute rolul lui la nunta lui Roslin.

— Cu toții trebuie să ne jucăm rolul, în funcție de talentul fiecăruia, i-a spus fratele său vitreg. Tu vei avea o sarcină și numai una, Merrett, dar cred că ți se potrivește de minune. Vreau să ai grijă ca Marelejon Umber să se îmbete de să nu se poată ține pe picioare, darămite să mai și lupte.

Și nici măcar asta nu am reușit. Îl ademenise pe uriașul om al Nordului să bea atât vin cât ar fi omorât trei oameni obișnuiți, dar după ce o duseseră pe Roslin în dormitor, Marelejon reușise să înhațe sabia primului om care l-a acostat și să-i rupă brațul dintr-o mișcare. Opt oameni se chinuiseră să-l pună în lanțuri și strădania lor lăsase doi oameni răniți, unul mort și pe bietul, bătrânul Ser Leslyn Haigh fără jumătate de ureche. Când n-a mai putut lupta cu mâinile, Umber

luptase cu dinții.

Merrett se opri o clipă și închise ochii. Capul îi bubuia ca afurisita de tobă de la nuntă și, preț de o clipă, abia se mai ținu în șa. *Trebuie să merg mai departe*, își spuse el. Dacă l-ar putea aduce pe Petyr Bășicuță înapoi, cu siguranță ar ajunge în grațiile lui Ser Ryman. Poate că Petyr era o persoană sâcâitoare, dar nu era nici rece ca Edwyn, nici aprins ca Walder cel Negru. *Băiatul îmi va fi recunoscător pentru contribuția mea și tatăl său va vedea că sunt un om loial, pe care merită să-l ai în preajmă.*

Dar numai dacă ajungea acolo înainte de apusul soarelui, cu aurul. Merrett aruncă o privire spre cer. *Tocmai la timp.* Avea nevoie de ceva să-și potolească tremurul mâinilor. Ridică plosca atârnată de șa, o destupă și luă o dușcă zdravănă. Vinul era vâscos și dulce, atât de întunecat încât era aproape negru, dar, o, zei, ce bun era!

Zidul de apărare al Pietrelor Vechi înconjurase cândva sprânceana muntelui ca o coroană pe capul unui rege. Doar fundațiile mai rămăseseră, și câteva mormane, înalte până la brâu, de pietre sfărâmate năpădite de licheni. Merrett înainta de-a lungul zidului până când ajunse pe locul unde trebuia să se fi aflat casa porții. Aici dărâmturile erau risipite peste tot și fu nevoit să descalece și să-și ducă buiestrașul de căpăstru printre ele. La apus, soarele dispăruse în spatele unor troiene de nori. Orz sălbatic și ferigi acopereau povârnișul și, într-un loc, între zidurile dispărute, buruienile creșteau înalte până la brâu. Merrett își clătină sabia în teacă și privi atent împrejur, dar nu văzu nici un haiduc. *Se poate să fi ajuns în altă zi?* Se opri și își frecă tâmpilele cu degetele mari, dar durerea din spatele ochilor nu se domolea. *Șapte iaduri blestemate...*

De undeva, din adâncul castelului, venea o muzică îndepărtată, purtată de vânt, printre copaci.

Merrett începu să tremure, în ciuda mantiei. Deschise plosca și mai luă o înghițitură de vin. *Aș putea pur și simplu să încălesc, să merg în Orașul Vechi și să beau tot aurul. Nu iese niciodată nimic bun când ai de-a face cu haiduci.* Când îl ținuse ostatic, Wenda, mica ticăloasă, îi făcuse o căprioară pe o fesă, cu fierul înroșit. Nu era de mirare că soția lui îl disprețuia. *Trebuie să-mi termin treaba. Poate că Petyr Bășicuță va fi, într-o zi, Lord de Crossing. Edwyn n-are fiii, iar Walder cel Negru, doar bastarzi. Petyr își va aminti cine a venit după el.* Mai luă o înghițitură, astupă plosca și își conduse calul printre pietre sfărâmate, orz sălbatic și copaci firavi, biciuiri de vânt, urmărind sunetele către porțile de odinioară ale castelului.

Frunze moarte zăceau la pământ, într-un strat gros, ca niște soldați după o mare bătălie. Un bărbat în veșminte verzi, peticite și decolorate, stătea cu picioarele încrucișate deasupra unui mormânt de piatră, ros de vânturi, plimbându-și degetele pe strunele unei harpe de lemn. Muzica era dulce și tristă. Merrett cunoștea cântecul. *Sus, printre munții regilor dispăruți, Jenny dansa cu*

nălucile ei...

— Dă-te jos de acolo, zise Merrett. Stai pe un rege.

— Bătrânul Tristifer nu se sinchisește de fundul meu osos. Ciocanul Dreptății i se spunea. A trecut multă vreme de când n-a mai auzit un cântec nou. Haiducul sări jos. Suplu și sprinten, avea o față îngustă și o căutătură de vulpe, dar gura lui era atât de mare încât zâmbetul părea să-i atingă urechile. Câteva șuvițe de păr moale, castaniu, îi fluturau pe frunte. Le dădu la o parte cu mâna liberă și spuse: Îți amintești de mine, lordul meu?

— Nu, răspunse Merrett. De ce mi-aș aminti?

— Am cântat la nunta fiicei tale. Și destul de bine, mi s-a părut. Acel Pate cu care s-a măritat mi-era văr. Suntem cu toții veri aici, la Șapte Pâraie. Asta nu l-a împiedicat să facă pe zgârcitul când a trebuit să mă plătească. Ridică din umeri. Cum de nobilul tău tată nu mă cheamă niciodată să cânt la Gemeni? Nu fac destulă gălăgie pentru Înălțimea Sa? Îi place gălăgia, am auzit.

— Ai adus aurul? întrebă un glas răgușit, din spatele lui.

Merrett avea gâtlejul uscat. *Haiduci afurisiți, se ascund întotdeauna în tufișuri.* La fel se întâmplase și în pădurea regelui: ziceai c-ai prins cincii și alți zece țășneau ca din senin.

Când se întoarse, erau cu toții în jurul lui, o șleahță slută de bătrâni cu pielea tăbăcită, flăcăi cu obrajii întinși, mai tineri decât Petyr Bășicuță, toți îmbrăcați în zdrențe de pânză aspră, piele fiartă și bucăți de armuri luate de pe cadavre. Cu ei era o singură femeie, înfodolită într-o mantie cu glugă, de trei ori mai mare decât ea. Merrett era prea tulburat ca să-i numere, dar păreau a fi o duzină, poate douăzeci.

— Am pus o întrebare. Cel care vorbea era un bărbat voinic, bărbos, cu dinți verzi, strâmbi, și nasul turtit, mai înalt decât Merrett, dar nu așa de pântecos. Purta o cască pe cap și o mantie galbenă pe umerii-i largi. Unde ți-e aurul?

— În desaga de șa. O sută de dragoni de aur. Merrett își dresе glasul: O să-i primiți când voi vedea că Petyr...

Un haiduc îndesat, cu un singur ochi, se apropie cu pași mari, înainte ca Merrett să termine ce avea de spus, își vârî nestingherit mâna în desagă și găsi punga. Merrett dădu să-l înhațe, dar apoi se răzgândi. Haiducul dezlegă punga, scoase o monedă și o mușcă.

— La gust e-n regulă. Cântări punga în mână: Și la pipăit.

Au de gând să ia aurul și să-l păstreze pe Petyr, gândi Merrett cuprins dintr-odată de panică.

— Asta e toată răscumpărarea. Tot ce ați cerut. Palmele îi asudau. Și le șterse de pantaloni. Care dintre voi e Beric Dondarion? Dondarion fusese lord înainte să se facă haiduc, poate că era, încă, un om de onoare.

— Păi, ăla sunt eu, zise bărbatul chior.

— Ești un mincinos nenorocit, Jack, zise bărbatul cu barba lungă, cel în mantie

galbenă. E rândul meu să fiu Lordul Beric.

— Asta înseamnă că eu trebuie să fiu Thoros? Cântărețul râse. Lordul meu, regret că trebuie să-ți spun, dar Lordul Beric a avut treabă în altă parte. Vremurile sunt tulburi și sunt multe bătălii de purtat. Dar o să ne descurcăm întocmai ca el, să n-ai pic de teamă.

Merrett avea teamă, și încă din belșug. Și pe deasupra, îi bubuia capul.

— V-ați căpătat aurul, zise el. Dați-mi nepotul și am plecat. Petyr îi era, de fapt, nepot pe jumătate, dar n-avea rost să între în amănunte.

— E în pădurea zeilor, spuse omul cu mantia galbenă. Te ducem la el. Notch, ține tu calul ăsta.

Merrett îi întinse căpăstrul fără tragere de inimă. Nu vedea ce altceva putea să facă.

— Plosca mea, se auzi spunând. O înghițitură de vin, să-mi potolesc...

— Nu bem cu cei de teapa ta, i-o tăie mantia galbenă. Pe aici. Vino după mine.

Frunzele foșneau sub picioarele lor și fiecare pas înfîgea o sulită de durere în tâmpla lui Merrett. Înaintau în tăcere, cu vântul șuierând în jurul lor. Ultimele raze de lumină ale soarelui la asfințit licăreau în ochii lor, pe când urcau movilele acoperite de mușchi, tot ce mai rămăsese din donjon. Dincolo era pădurea zeilor.

Petyr Bășicuță atârna de creanga unui stejar, cu ștreangul strâns în jurul gâtului său lung. Pe fața înnegrită, ochii îi ieșeau din orbite, privindu-l pe Merrett acuzator. *Ai venit prea târziu*, păreau să spună. Dar sosise la timp. Sosise la timp. Exact când i-au spus.

— L-ați omorât, spuse el cu glas răgușit.

— Foc de isteț, omul ăsta, zise chiorul.

Un zimbru tropăia prin capul lui Merrett. *Mamă, ai milă*, gândi el.

— Am adus aurul.

— Frumos din partea ta, spuse amabil cântărețul. Vom avea grijă să-l cheltuim cu folos.

Merrett întoarse privirea de la Petyr. Simțea un gust amar în fundul gâtului.

— Nu... n-ați avut nici un drept.

— Am avut un ștreang, zise mantia galbenă. E destul de drept.

Doi dintre haiduci îl înhățară pe Merrett de mâini și i le legară strâns la spate. Era prea uluit ca să protesteze.

— Nu, reuși el să îngaime. Am venit doar ca să-l răscumpăr pe Petyr. Ați spus că dacă aveți aurul până la apusul soarelui, n-o să pățească nimic...

— Păi, zise cântărețul, aici ne-ai prins, lordul meu. Întâmplător, a fost un fel de minciună.

Haiducul chior se apropie cu un colac mare de sfoară de cânepă. Răsuci un capăt pe după gâtul lui Merrett, strânse și îi legă un nod sub ureche. Celălalt capăt îl aruncă peste creanga stejarului. Bărbatul voinic cu mantie galbenă îl prinse.

— Ce faceți? Merrett știa cât de prostească era întrebarea, dar nu-i venea să

creadă, nici măcar acum, ce se întâmplă. N-ați îndrăzni vreodată să spânzurați un Frey.

Mantia galbenă râse.

— Ăstălalt, băiatul bubos, a zis același lucru.

Nu vorbește serios. Nu se poate să vorbească serios.

— Tata o să vă plătească. Puteți să mă răscumpărați cu bani frumoși. Valorez mai mult decât Petyr, de două ori mai mult.

Cântărețul oftă.

— O fi Lordul Walder pe jumătate orb, dar nu-i așa de prost ca să muște de două ori aceeași momeală. Mă tem că data viitoare o să trimită o sută de săbii în loc de o sută de dragoni.

— Da. Merrett încerca să pară aspru, dar glasul îl trăda. O să trimită o mie de săbii și o să vă omoare pe toți.

— Mai întâi trebuie să ne prindă. Cântărețul aruncă o privire către Petyr. Și nu ne poate spânzura de două ori, ce zici? Scoase un sunet melancolic de pe strunele harpei sale de lemn. Gata acum, nu te mai scăpa pe tine. Nu trebuie decât să-mi răspunzi la o întrebare și le spun să-ți dea drumul.

Merrett era gata să le spună orice, dacă asta îi putea salva viața.

— Ce vrei să știi? Îți spun adevărul, jur.

Haiducul îi zâmbi încurajator.

— Păi, întâmplarea face să căutăm un câine care a fugit.

— Un câine? Merrett nu pricepea. Ce fel de câine?

— Răspunde la numele de Sandor Clegane. Thoros zice că se îndrepta spre Gemeni. Am dat de plutașii care l-au trecut peste Trident și de bietul amărât pe care l-a jefuit pe drumul regelui. L-ai văzut cumva la nuntă?

— Nunta Roșie? Merrett avea senzația că țeasta îi era pe cale să explodeze, dar încercă să-și amintească. Fusese atâta zăpăceală, dar cu siguranță cineva ar fi pomenit de câinele lui Joffrey, dacă ar fi fost văzut adulmecând prin preajma Gemenilor. N-a fost în castel. Nici în sala de ospăț... Se poate să fi fost la ospățul bastarzilor sau în tabără, dar... nu, cineva ar fi spus...

— Se pare că avea cu el un copil, zise cântărețul. O fată sfrijită, de vreo zece ani. Sau poate un băiat de vârsta asta.

— Nu cred, zise Merrett. Nu, din câte știu eu.

— Nu? Ah, ce păcat! Ei, bine, sus cu tine.

— Nu, țipă Merrett. Nu, nu, ți-am răspuns, ai zis că-mi dai drumul.

— Mi se pare că am zis că o să *le spun* să-ți dea drumul. Cântărețul se uită la mantia galbenă. Lem, dă-i drumul.

— Du-te naibii, răspunse haiducul vânjos, pe un ton răstit.

Cântărețul ridică din umeri și începu să cânte *Ziua în care l-au spânzurat pe Robin cel Negru*.

— *Vă rog*. Ultimii stropi de curaj i se prelingeau pe picior. Nu v-am făcut nici

un rău. Am adus aurul, așa cum ai spus. Am răspuns la întrebare. Am *copii*.

— Tânărul Lup nu va avea niciodată, i-o tăie haiducul chior.

Merrett nici nu putea să gândească din cauza durerii bubuitoare de cap.

— Ne-a umilit. Tot regatul râdea, a trebuit să ne spălăm onoarea. Tatăl său spusese toate astea și încă mai multe.

— Poate. Ce știi niște țărani nenorociți despre onoarea unui lord? Mantia galbenă își înfășură capătul funiei în jurul încheieturii, de trei ori. Dar știm câte ceva despre crimă.

— Nu crimă. Glasul lui Merrett era ascuțit. A fost răzbunare, am avut dreptul la răzbunare. A fost *război*. Aegon, noi îi ziceam Clopoțel, bietul nătâng n-a făcut nici un rău nimănui. Lady Stark i-a tăiat beregata. Am pierdut cincizeci de oameni în tabere. Ser Garse Goodbrook, soțul Kyrei, și Ser Tytos, fiul lui Jared... cineva i-a crăpat țeasta cu un topor... Lupul străvechi al lui Stark a omorât patru câini de vânătoare și i-a smuls îngrijitorului brațul din umăr, chiar și după ce l-am umplut de săgeți...

— Așa că i-ai cusut capul pe gâtul lui Robb Stark, după ce au murit amândoi, zise mantia galbenă.

— Tatăl meu a făcut asta. Eu n-am făcut decât să beau. N-ai omorî un om fiindcă a băut. Atunci, Merrett își aminti ceva, ceva care i-ar fi putut aduce salvarea. Se spune că Lordul Beric dă oricui șansa la judecată, că nu omoară un om dacă nu există o dovadă împotriva lui. Nu puteți dovedi nimic împotriva mea. Nunta Roșie a fost opera tatălui meu și a lui Ryman și a Lordului Bolton. Lothar a potrivit corturile în așa fel încât să se prăbușească și a pus arcașii în galerie, cu muzicanții. Bastardul Walder a condus atacul în tabere... Pe ei îi vreți, nu pe mine. Eu n-am făcut decât să beau niște vin... *N-aveți martori*.

— În privința asta te înșeli. Cântărețul se întoarse spre femeia cu glugă. Doamna mea?

Haiducii se dădură în lături și ea se apropie, fără un cuvânt. Când își coborî gluga, ceva se strânse în pieptul lui Merrett și, pentru o clipă, își pierdu răsuflarea. *Nu. Nu, am văzut-o murind. A zăcut moartă o zi și-o noapte, până când au dezbrăcat-o și i-au aruncat trupul în râu. Raymund i-a despicat beregata de la o ureche la alta. Era moartă.*

Mantia și gulerul îi ascundeau rana pe care i-o făcuse sabia fratelui lui, dar fața îi era mai descompusă decât și-o amintea. Carnea i se terciuise în apă și avea culoarea laptelui acru. Jumătate din păr îi căzuse, iar restul era alb și sfârâncios ca al unei babornite. Sub scalpul devastat, fața era numai piele sfâșiată și sânge negru, acolo unde se zgâriase cu unghiile. Dar ochii erau cei mai înfiorători. Ochii ei îl vedeau și erau plini de ură.

— Nu vorbește, spuse bărbatul voinic în mantie galbenă. Voi, nenorociților, i-ai tăiat gâtul prea adânc ca să poată vorbi. Dar își aduce aminte. Se întoarse către femeia moartă și spuse: Ce spui, doamna mea? A luat și el parte?

Ochii lui Catelyn nu-l părăsiră nici o clipă. Înclină din cap.

Merrett Frey deschise gura să se apere, dar lațul îi înăbuși cuvintele. Picioarele i se ridicară de la pământ, cu funia tăindu-i adânc în carne, sub bărbie. Sus, în aer, zvâcni lovind cu picioarele, răsucindu-se, sus, mai sus, tot mai sus.

Anexă REGII ȘI CURȚILE LOR

REGELE DE PE TRONUL DE FIER

JOFFREY BARATHEON, Primul pe Numele Său, un băiat de treisprezece ani, fiul cel mare al Regelui Robert I Baratheon și al Reginei Cersei din Casa Lannister,

- mama lui, REGINA CERSEI din Casa Lannister, Regentă și Protectoare a Regatului,
- mercenarii lui Cersei:
  - SER OSFRYD KETTLEBLACK, fratele mai tânăr al lui Ser Osmund Kettleblack din Garda Regală,
  - SER OSNEY KETTLEBLACK, fratele cel mai mic al lui Ser Osmund și Ser Osfryd,
- sora lui, PRINȚESA MYRCELLA, o fată de nouă ani, pupila Prințului Doran Martell de la Sunspear,
- fratele lui, PRINȚUL TOMMEN, un băiat de opt ani, următorul moștenitor al Tronului de Fier,
- bunicul lui, TYWIN LANNISTER, Lord de Casterly Rock, Păzitor al Apusului și Mână a Regelui,
- unchii și verii săi pe linie paternă:
  - fratele tatălui său, STANNIS BARATHEON, Lord rebel de Piatra Dragonului, autointitulat Regele Stannis întâiul,
  - fiica lui Stannis, SHDREEN, o fată de unsprezece ani,
  - fratele tatălui său, [RENLY BARATHEON], Lord rebel de Capătul Furtunii, ucis în mijlocul armatei sale,
  - fratele bunicii sale, SER ELDON ESTERMONT,
    - fiul lui Ser Eldon, SER AEMON ESTERMONT,
    - fiul lui Ser Aemon, SER ALYN ESTERMONT,
- unchii și mătușile sale pe linie maternă:

- fratele mamei sale, SER JAIME LANNISTER, zis REGICIDUL, Lord Comandant al Gărzii Regale, prizonier la Riverrun,
- fratele mamei sale, TYRION LANNISTER, numit PEZEVENGHIUL, un pitic rănit în Bătălia de la Apa Neagră,
  - scutierul lui Tyrion, PODRICK PAYNE,
  - căpitanul gărzilor lui Tyrion, SER BRONN DE LA APA NEAGRĂ, un fost mercenar,
  - concubina lui Tyrion, SHAE, o prostituată, acum slujind drept camerista lui Lollys Stokeworth,
- fratele bunicului său, SER KEVAN LANNISTER,
  - fiul lui Ser Kevan, SER LANCEL LANNISTER, fost scutier al Regelui Robert, rănit în Bătălia de la Apa Neagră, fiind la un pas de moarte,
- fratele bunicului său, [TYGETT LANNISTER], care a murit de vărsat,
  - fiul lui Tygett, TYREK LANNISTER, un scutier, dat dispărut după marea răzmeriță,
  - soția copilă a lui Tyrek, LADY ERMESANDE HAYFORD,
- rudele sale de obârșie modestă, bastarzii Regelui Robert:
  - MYA STONE, o fată de nouăsprezece ani, în slujba Lordului Nestor Royce la Castelul Lunii,
  - GENDRY, un ucenic fierar, fugar în ținuturile riverane, care nu-și cunoaște obârșia,
  - EDRIC STORM, singurul bastard recunoscut al Regelui Robert, pupil al unchiului său Stannis, la Piatra Dragonului,
- Garda sa Regală:
  - SER JAIME LANNISTER, Lord Comandant,
  - SER MERYN TRANT,
  - SER BALON SWANN,
  - SER OSMUND KETTLEBLACK,
  - SER LORAS TYRELL, Cavalerul Florilor,
  - SER ARYS OAKHEART,
- consiliul său mic:
  - LORDUL TYWIN LANNISTER, Mâna Regelui,
  - SER KEVAN LANNISTER, maestru al pravilelor,
  - LORDUL PETYR BAELISH, zis DEGEȚEL, maestru vistiernic,
  - VARYS, un eunuc numit PĂIANJENUL maestru al șoptitorilor,
  - LORDUL MACE TYRELL, comandant al corăbiilor,
  - MARELE MAESTER PYCELLE,
- curtea și supușii săi:
  - SER ILYN PAYNE, Dreptatea Regelui, un călău,

- LORDUL HALLYNE, PIROMANTUL, un înțelept al Ghildei Alchimiștilor,
- BĂIATUL LUNII, un farsor și un bufon,
- ORMOND DIN ORAȘUL VECHI, harpist și bard regal,
- DONTOS HOLLARD, un bufon bețiv, fost cavaler, numit înainte SER DONTOS CEL ROȘU,
- JALABHAR XHO, Prinț al Văii Florii Roșii, exilat din Insulele Verii.
- LADY TANDA STOKESWORTH,
  - fiica ei FALYSE, măritată cu Ser Balman Byrch,
  - fiica ei LOLLYS, de treizeci și patru de ani, nemăritată, slabă la minte și însărcinată de pe urma unui viol,
  - vindecătorul și sfetnicul ei, MAESTER FRENKEN,
- LORDUL GYLES ROSBY, un bătrân bolnăvicios,
- SER TALLAD, un tânăr cavaler cu perspective,
- LORD MORROS SLYNT, un scutier, fiul cel mare al fostului Comandant al Gărzii Orașului,
  - JOTHOR SLYNT, fratele său mai mic, un scutier,
  - DANOS SLYNT, fratele său și mai mic, un paj,
- SER BOROS BLOUNT, un fost cavaler al Gărzii Regale, demis pentru lășitate de Regina Cersei,
  - JOSMYN PECKLEDON, un scutier, erou al Bătăliei de la Apa Neagră,
  - SER PHILIP FOOTE, devenit Lord al Hotarelor pentru vitejia sa din timpul Bătăliei de la Apa Neagră,
  - SER LOTHOR BRUNE, zis LOTHOR MÂNCĂTORUL-DE-MERE, pentru faptele sale din timpul Bătăliei de la Apa Neagră, un fost călăreț liber în serviciul Lordului Baelish,
- alți lorzi și cavaleri de la Debarcaderul Regelui:
  - MATHIS ROWAN, Lord de Goldengrove,
  - PAXTER REDWYNE, Lord de Arbor,
    - fiii gemeni ai Lordului Paxter, SER HORAS și SER HOBBER, porecliți OROAREA și BĂLOSUL,
    - vindecătorul Lordului Redwyne, MAESTER BALLABAR,
  - ARDRIAN CELTIGAR, Lordul Insulei Cleștelui,
  - LORDUL ALESANDER STAEDMON, supranumit IUBITORUL DE GOLOGANI,
  - SER BONIFER HASTY, zis Cel Bun, un cavaler vestit,
  - SER DONNEL SWANN, moștenitor la Coiful de Piatră,
  - SER RONNET CONNINGTON, zis RONNET CEL ROȘU, Cavalerul de la Cuibarul Grifonului,
  - AURANE WATERS, Bastardul de la Driftmark,
  - SER DERMOT DE LA RAINWOOD, un cavaler vestit,

- SER TIMON SCRAPESWORD, un cavaler vestit,
- oamenii de la Debarcaderul Regelui:
  - Garda Orașului („mantiile auri”)
    - [SER JACELYN BYWATER], zis MÂNA DE FIER, Comandant al Gărzii Orașului, ucis de propriii săi oameni în timpul Bătăliei de la Apa Neagră,
    - SER ADDAM MARBRAND, Comandant al Gărzii Orașului, succesorul lui Ser Jacelyn,
  - CHATAYA, matroana unui bordel de lux,
    - ALAYAYA, fiica ei,
    - DANCY, MAREI, JAYDE, fete de la bordelul Chatayei,
  - TOBHO MOTT, un maestru armurier,
  - BURTA DE FIER, un fierar,
  - HARMISH HARPISTUL, un vestit cântăreț,
  - COLLIO QUAYNIS, un cântăreț Tyroshi,
  - BETHANY DEGETE FRUMOASE, o cântăreață,
  - ALARIC DIN EYSEN, un cântăreț rătăcitor,
  - GALYEON DIN CUY, un cântăreț renumit pentru lungimea cântecelor sale,
  - SYMON GURĂ DE ARGINT, un cântăreț.

Blazonul Regelui Joffrey înfățișează cerbul încoronat al Casei Baratheon, negru pe fond auriu, și leul Casei Lannister, auriu pe fond purpuriu, gata de atac.

REGELE NORDULUI REGELE TRIDENTULUI

ROBB STARK, Lord de Winterfell, Rege al Nordului și Rege al Tridentului, fiul cel mare al lui Eddard Stark, Lord de Winterfell, și al lui Lady Catelyn din Casa Tully,

- lupul său străvechi, VÂNTUL CENUȘIU,
- mama lui, LADY CATELYN, din Casa Tully, văduva Lordului Eddard Stark,

- frații și surorile lui;
  - sora lui, PRINȚESA SANSA, o fecioară de doisprezece ani, prizonieră la Debarcaderul Regelui,
    - lupul străvechi al Sansei, [LADY], ucis la Castelul Dany,
  - sora lui, PRINȚESA ARYA, o fată de zece ani, dată dispărută și socotită moartă,
    - lupul străvechi al Aryei, NYMERIA, dispărut lângă Trident,
  - fratele lui, PRINȚUL BRANDON, numit BRAN, moștenitor al Nordului, un băiat de nouă ani, socotit mort,
    - lupul străvechi al lui Bran, VARĂ,
  - prietenii și protectorii lui Bran:
    - MEERA REED, o fată de șaisprezece ani, fiica Lordului Howland Reed de la Garda Apei Cenușii,
    - JOJEN REED, fratele ei, în vârstă de treisprezece ani,
    - HODOR, un argat sărac cu duhul, înalt de doi metri,
  - fratele lui, PRINȚUL RICKON, un băiat de patru ani, socotit mort,
    - lupul străvechi al lui Rickon, CÂINELE LĂȚOS,
  - tovarășa și protectoarea lui Rickon:
    - OSHA, o femeie sălbatică, fostă slujitoare în bucătăriile Winterfellului,
  - fratele lui vitreg, JON SNOW, Frate Jurat al Rondului de Noapte,
    - lupul străvechi al lui Jon, NĂLUCĂ,
- unchii și mătușile sale pe linie paternă:
  - fratele mai mare al tatălui său, [BRANDON STARK], ucis la porunca Regelui Aerys al II-lea Targaryen,
  - sora tatălui său, [LYANNA STARK], moartă în Munții Dornului, în timpul Rebeliunii lui Robert,
  - fratele mai mic al tatălui său, BENJEN STARK, un om al Rondului de Noapte, pierdut dincolo de Zid,
- unchii și mătușile sale pe linie maternă:
  - sora mai mică a mamei sale, LYSA ARRYN, Lady de Eyrie, văduva Lordului Jon Arryn,
    - fiul lor, ROBERT ARRYN, Lord de Eyrie,
  - fratele mai mic al mamei sale, SER EDMURE TULLY, moștenitor al Riverrunului,
  - fratele bunicului său, SER BRYNDEN TULLY, zis PEȘTELE NEGRU,
- supușii și tovarășii lui de luptă:
  - scutierul său, OLYVAR FREY,
  - SER WENDEL MANDERLY, cel de-al doilea fiu al Lordului de Portul Alb,
  - PATREK MALLISTER, moștenitor de Seagard,

- DACEY MORMONT, fiica cea mare a lui Lady Maege Mormont și moștenitoare a Insulei Ursului,
- JON UMBER, zis MICULJON, moștenitor la Ultima Vatră,
- DONNEL LOCKE, OWEN NORREY, ROBIN FLINT, oameni ai Nordului,
- lorzii-stegari, căpitani și comandanții lui:
- cu armata lui Robb în Ținuturile Vestului):
  - SER BRYNDEN TULLY, PEȘTELE NEGRU, comandant al iscoadelor și cercetașilor,
  - JON UMBER, numit MARELEJON, comandant al ariergărzii,
  - RICKARD KARSTARK, Lord de Karhold,
- GALBART GLOVER, Stăpân peste Deepwood Motte,
  - MAEGE MORMONT, Doamnă de Insula Ursului,
  - [SER STEVRON FREY], fiul cel mare al Lordului Walder Frey și moștenitor al Gemenilor, mort la Oxcross,
    - fiul cel mare al lui Ser Stevron, SER RYMAN FREY
    - fiul lui Ser Ryman, WALDER FREY CEL NEGRU,
  - MARTYN RIVERS, un bastard al Lordului Walder Frey,
- (cu oastea lui Roose Bolton la Harrenhal):
  - ROOSE BOLTON, Lord de Dreadfort,
  - SER AENYS FREY, SER JARED FREY, SER HOSTEEN FREY, SER DANWELL FREY,
    - fratele lor vitreg, bastardul RONEL RIVERS,
  - SER WYLAS MANDERLY, moștenitor la Portul Alb,
    - SER KYLECONDON, un cavaler în serviciul lui,
  - RONNEL STOUT,
- VARGO HOAT din Orașul Liber Qohor, căpitan al companiei de mercenari numite Bravii Camarazi,
  - secundul lui, URSWYCK, zis CREDINCIOSUL,
  - secundul lui, SEPTONUL UTT,
  - TIMEON DIN DORNE, RORGE, IDDO, GRASUL ZOLLO, MUȘCĂTORUL, TOGG IOTH din Ibben, PYG, TREI-DEGETE, oamenii lui,
  - QYBURN, un maestru fără colan și fost necromant, vindecătorul lui,
- (cu oastea oamenilor Nordului, la Duskendale):
  - ROBERT GLOVER, de la Deepwood Motte,
  - SER HELMAN TALLHART de la Castelul lui Torrhen,
  - HARRION KARSTARK, singurul fiu supraviețuitor al Lordului Rickard

Karstark și moștenitor la Karhold,

- (călătorind spre Nord cu osemintele Lordului Eddard):
  - HALLIS MOLLEN, căpitan al gărzilor pentru Winterfell,
  - JACKS QUENT, SHADD, oșteni,
- lorzii lui stegari și castelanii de la nord:
  - WYMAN MANDERLY, Lord de Portul Alb,
  - HOWLAND REED de la Garda Apei Cenușii, un om al mlaștinilor,
  - LYESSA FLINT, Doamna de Garda Văduvei,
  - ONDREW LOCKE, Lord de Castelul Vechi, un bătrân,
  - [CLEY CERWYN], Lord de Cerwyn, un băiat de paisprezece ani, ucis în bătălia de la Winterfell,
    - sora lui, JONELLE CERWYN, o fecioară de treizeci și doi de ani, acum Lady de Cerwyn,
  - [LEONALD TALLHART], un frate mai tânăr al lui Ser Helman, castelan la Castelul lui Torrhen, ucis în bătălia de la Winterfell,
    - soția lui Leobald, BERENA din Casa Hornwood,
    - fiul lui Leobald, BEREN, un băiat de zece ani,
    - fiul lui Ser Helman, [BENFRED], ucis de oamenii de fier la Țărmlu Stâncos,
    - fiica lui Ser Helman, EDD ARA, o fată de nouă ani, moștenitoare la Castelul lui Torrhen,
  - LADY SYBELLE, soția lui Robert Glover, ostatică al Ashei Greyjoy la Deepwood Motte,
    - fiul lui Robert, GAWEN, în vârstă de trei ani, moștenitor de drept la Deepwood Motte, ostatic al Ashei Greyjoy,
    - fiica lui Robert, ERENA, o copilă de un an, ostatică a Ashei Greyjoy la Deepwood Motte,
    - LARENCE SNOW, fiul bastard al Lordului Hornwood, pupil al lui Galhard Glover, în vârstă de treisprezece ani, ostatic al Ashei Greyjoy la Deepwood Motte.

Blazonul Regelui Nordului este același de mii de ani, lupul străvechi cenușiu al Casei Stark de Winterfell, alergând pe un câmp alb de gheață.

REGELE DE LA MAREA ÎNGUSTĂ

STANNIS BARATHEON, Primul pe Numele Său, cel de-al doilea fiu al Lordului Steffon Baratheon și al lui Lady Cassana din Casa Estermont, fost Lord de Piatra Dragonului,

- soția sa, REGINA SELYSE din Casa Florent,
  - PRINȚESA SHIREEN, fiica lor, o fată de unsprezece ani,
  - CHIP PETICIT, bufonul ei slab la minte,
- nepotul lui de obârșie umilă, EDRIC STORM, un băiat de doisprezece ani, fiul bastard al Regelui Robert cu Delena Florent,
- scutierii lui, DEVAN SEAWORTH și BRYEN FARRING,
- curtea și supușii săi:
  - LORDUL ALESTER FLORENT, Lord de Cetatea Brightwater și Mână a Regelui, unchiul reginei,
  - SER AXELL FLORENT, castelan al Pietrei Dragonului și comandant al oamenilor reginei, unchiul Reginei Selyse,
  - LADY MELISANDRE DE ASSHAI, numită FEMEIA ROȘIE, o preoteasă a lui R'hllor, Stăpânul Luminii și Zeu al Focului și al Umbrei,
  - MAESTER PYLOS, vindecător, preceptor și sfetnic,
  - SER DAVOS SEAWORTH, numit CAVALERUL CEAPA și uneori MÂNĂ SCURTĂ, fost contrabandist,
    - soția lui Davos, MARYA, fiica unui tâmplar,
      - cei șapte fii ai lor:
        - [DALE], mort la Apa Neagră
        - [ALLARD], mort la Apa Neagră
        - [MATTHOS], mort la Apa Neagră
        - [MARIC], mort la Apa Neagră
        - DEVAN, scutier al Regelui Stannis,
        - STANNIS, un băiat de nouă ani,
        - STEFFON, un băiat de șase ani,
  - SALLADHOR SAAN din Orașele Libere ale Lysului, autointitulat Prinț al Mării înguste și Lord de Golful Apei Negre, căpitan al corăbiei *Valyriana* și al unei flote de galere,
    - MEIZO MAHR, un eunuc în slujba lui,
    - KHORANE SATHMANTES, căpitan al galerei sale *Dansul Shayalaiei*,

- „TERCI” și „MREANĂ”, doi temniceri,
- lorzii lui stegari:
  - MONTERYS VELARYON, Lord al Valurilor și Stăpân al Driftmarkului, un băiat de șase ani,
  - DURAN BAR EMMON, Lord de Sharp Point, un băiat de cincisprezece ani,
  - SER GILBERT FARRING, castelan de Capătul Furtunii,
    - LORDUL ELWOOD MEADOWS, secundul lui Ser Gilbert,
    - MAESTER JURNE, sfetnicul și vindecătorul lui Ser Gilbert,
  - LORDUL LUCOS CHYTTERING, zis MICUL LUCOS, un tânăr de șaisprezece ani,
  - LESTER MORRIGEN, Lord de Cuibul Ciorilor,
- cavalerii și supușii lui:
  - SER LORAS ESTERMONT, unchiul regelui dinspre partea mamei,
    - fiul lui, SER ANDREW ESTERMONT,
  - SER ROLLAND STORM, zis Bastardul de la Cântecul Noptii, fiul nelegitim al răposatului Lord Bryen Caron,
  - SER PARMEN CRANE, zis PARMEN CEL PURPURIU, ostatic la Highgarden,
  - SER ERREN FLORENT, fratele mai tânăr al Reginei Selyse, ostatic la Highgarden,
  - SER GERALD GLOWER,
  - SER TRISTON de Tally Hill, cândva în serviciul Lordului Guncer Sunglass,
  - LEWYS, zis Precupeța,
  - OMER MURĂ,

Regele Stannis și-a luat drept blazon inima înflăcărată a Stăpânului Luminii: o inimă roșie înconjurată de flăcări portocalii pe un fond galben. În interiorul inimii este înfățișat cerbul negru încoronat al Casei Baratheon.

REGINA DE DINCOLO DE APĂ

DAENERYS TARGARYEN, Prima pe Numele Ei, *Khaleesi* a neamului Dothraki, numită Daenerys Născută din Furtună, cea Nearsă, Mamă a Dragonilor și singurul moștenitor în viață al Regelui Aerys al II-lea Targaryen, văduva lui Khal Drogo al Dothrakilor,

- puii ei de dragon, DROGON, VISERION, RHAEGAL,
- Garda Reginei:
  - SER JORAH MORMONT, cândva Lord de Insula Ursului, exilat pentru negoțul cu sclavi,
  - JHOGO, *ko* și cavaler de sânge, biciul,
  - AGGO, *ko* și cavaler de sânge, arcul,
  - RAKHARO, *ko* și cavaler de sânge, *arakhul*,
  - VÂNJOSUL BELWAS, un eunuc, fost sclav din arenele de luptă ale Meereenului,
    - bătrânul ei scutier, ARSTAN BARBĂ-ALBĂ, un bărbat din Westeros,
- slujnicele ei:
  - IRRI, o fată Dothraki de cincisprezece ani,
  - JHIQUI, o fată Dothraki de paisprezece ani,
- GROLEO, căpitan al mării corăbii *Balerion*, un navigator Pentoshi în slujba lui Illyrio Mopatis,
- rudele ei decedate:
  - [RHAEGAR], Prinț de Piatra Dragonului și moștenitor al Tronului de Fier, ucis la Trident de Regele Robert,
    - [RHAENYS], fiica lui Rhaegar cu Elia de Dorne, ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
    - [AEGON], fiul lui Rhaegar cu Elia de Dorne, ucis în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
  - [VISERYS], fratele ei, autointitulat Regele Viserys, Cel de-al Treilea pe Numele Său, numit Regele Cerșetor, ucis în Vaes Dothrak de Khal Drogo,
  - [DROGO], soțul ei, un mare *khal* al neamului Dothraki, neînvins în bătălii, mort din pricina unei răni,
    - [RHAEGO], fiul născut mort al lui Daenerys și Khal Drogo, ucis în pânțece de Mirri Maz Duur,

- dușmanii ei cunoscuți:
  - KHAL POND, odinioară *ko* al lui Drogo,
  - KHAL JHAQO, odinioară *ko* al lui Drogo,
    - MAGGO, călărețul lui de sânge,
  - CEI NEMURITORI DIN Qarth, UN GRUP DE VRĂJITORI,
    - PYAT PREE, un vrăjitor din Qarth,
  - OAMENII MĂHNIȚI, o gildă de asasini din Qarth,
- aliații ei îndoielnici:
  - XARO XHOAN DAXOS, un prinț al negoțului din Qarth,
  - QUAITHE, o prezicătoare mascată Asshai,
  - ILLYRIO MOPATIS, un magister din Orașul Liber Pentos, care a aranjat căsătoria lui Daenerys cu Khal Drogo,
- în Astapor:
  - KRAZNYS MO NAKLOZ, un bogat neguțător de sclavi,
    - sclava lui, MISSANDEI, o fată de zece ani, din Poporul Pașnic din Naath,
  - GRAZDAN MO ULLHOR, un bătrân neguțător de sclavi, foarte bogat,
    - sclavul lui, CLEON, măcelar și bucătar,
  - VIERMELE CENUȘIU, un eunuc din rândul Celor Nepătați,
- în Yunkai:
  - GRAZDAN MO ERAZ, sol și nobil,
  - MERO DIN BRAAVOS, zis Bastardul Titanului, căpitan al Fiilor Secunzi, o companie de mercenari,
    - OACHEȘUL BEN PLUMM, un sergent al Fiilor Secunzi, un mercenar de obârșie îndoielnică,
  - PRENDAHL NA GHEZN, un mercenar Ghiscari, căpitan al Ciorilor de Piatră, o companie de mercenari,
  - SALLOR PLEȘUVUL, un mercenar din Qarth, căpitan al Ciorilor de Piatră,
  - DAARIO NAHARIS, un Tyroshi extravagant, mercenar, căpitan al Ciorilor de Piatră,
- în Meereen:
  - OZNAK ZO PAHL, un erou al orașului.

Blazonul Casei Targaryen este cel al lui Aegon Cuceritorul și al dinastiei pe care a întemeiat-o, un dragon cu trei capete, roșu pe fond negru.

REGELE INSULELOR ȘI AL NORDULUI

BALON GREYJOY, Cel de-al Treilea pe Numele Său, autointitulat Rege al Insulelor și al Nordului, Rege al Sării și Pietrei, Fiu al Vântului Mării și Lord Secerător din Pyke,

- soția lui, REGINA ALANNYS, din Casa Harlaw,
- copiii lor:
  - [RODRIK], fiul lor cel mare, ucis la Seagard în timpul Rebeliunii lui Greyjoy,
  - [MARON], cel de-al doilea fiu al lor, ucis la Pyke în timpul Rebeliunii lui Greyjoy,
  - ASHA, fiica lor, căpitan al corăbiei *Vântul Negru* și cuceritoare a Deepwood Motte,
  - THEON, fiul lor cel mic, căpitan al corăbiei *Cățeaua Mării* și pentru scurtă vreme Prinț al Winterfellului,
    - scutierul lui, WEX PYKE, fiul bastard al fratelui vitreg al Lordului Botley, un flăcău mut de doisprezece ani,
    - echipajul lui Theon, oamenii de pe *Cățeaua Mării*:
      - URZEN, MARON BOTLEY zis MUSTĂȚI DE PEȘTE, STYGG, GEVIN HARLAW, CADWYLE,
- frații săi:
  - EURON, zis Ochiul Ciorii, căpitan al *Liniștii*, un haiduc, pirat și tâlhar notoriu,
  - VICTARION, Lord Căpitan al Flotei de Fier, căpitanul *Victoriei de Fier*,
  - AERON, zis DAMPFLMR, un preot al Zeului Înecat,
- curtea și supușii săi din Pyke:
  - MAESTER WENDAMYR, vindecător și sfetnic,
  - HELYA, administratoarea castelului,
- cavalerii și supușii lui:
  - DAGMER CLEFTJAW, căpitan al corăbiei *Înghîțitoarea valurilor*,
  - BLUETOOTH, căpitanul unei corăbii lungi,
  - ULLER, SKYTE, vâslași și luptători,
  - ANDRIK CEL POSOMORÂT, o namilă de om,
  - QARL, zis QARL FECIOARA, spân, dar aprig,

- oameni din Lordsport:
  - OTTER GIMPKNEE, hangiu și codoș,
  - SIGRIN, un marangoz,
- lorzii săi stegari:
  - SAWANE BOTLEY, Lord de Lordsport, la Pyke
  - LORD WYNCH, de Crângul de Fier, la Pyke
  - STONEHOUSE, DRUMM și GOODBROTHER de la Vechiul Wyk,
  - LORDUL GOODBROTHER, SPAR, LORDUL FARWYND de la Marele Wyk
  - LORDUL HARLAW de la Harlaw,
  - VOLMARK, MYRE, STONETREE și KENNING de la Harlaw,
  - ORKWOOD și TAWNEY de la Orkmont,
  - LORDUL BLACKTYDE de la Blacktyde,
  - LORDUL SALTCLIFFE și LORDUL SUNDERLY de la Saltcliffe.

Alte case mari și mici

CASA ARRYN

Arrynii sunt descendenți ai Regilor din Munte și Vale, una dintre cele mai vechi și mai pure linii ale nobilimii andale. Casa Arryn nu s-a implicat în Războiul Celor Cinci Regi, păstrându-și puterile pentru a apăra Valea lui Arryn. Blazonul Casei Arryn este luna-și-șoimul, alb pe un fond azuriu. Deviza Casei Arryn este *La înălțimea onoarei*.

ROBERT ARRYN, Lord de Eyrie, Apărător al Văii, Păzitor al Estului, un băiat bolnăvicios de opt ani,

- mama lui, LADY LYSA, din Casa Tully, cea de-a treia soție și văduva Lordului Jon Arryn și sora lui Catelyn Stark,
- curtea lor:

- MARILLION, un tânăr și chipeș cântăreț, aflat în grațiile Doamnei Lysa,
  - MAESTER COLEMON, sfetnic, vindecător și preceptor,
  - SER MARWYN BELMORE, căpitan al Gărzilor,
  - MORD, un temnicer,
- lorzii lui stegari, curteni și slujitori:
    - LORD NESTOR ROYCE, înalt Administrator al Văii și castelan al Castelului Lunii, din ramura tânără a Casei Royce,
      - fiul Lordului Nestor, SER ALBAR,
      - fiica Lordului Nestor, MYRANDA,
      - o fată bastardă în slujba lui, MYA STONE, fiica naturală a Regelui Robert Baratheon,
    - LORDUL YOHN ROYCE, numit YOHN BRONZ, lord de Runestone, văr cu Lordul Nestor,
      - fiul cel mare al Lordului Yohn, SER AND AR,
      - cel de-al doilea fiu al Lordului Yohn, [SER ROBAR], cavaler în Garda Curcubeului a lui Renly Baratheon, ucis la Capătul Furtunii de Ser Loras Tyrell,
      - mezinul Lordului Yohn, [SER WAYMAR], un om al Rondului de Noapte, pierdut dincolo de Zid,
    - SER LYN CORBRAY, un pretendent al Doamnei Lysa,
      - MYCHEL REDFORT, scutierul lui,
    - LADY ANYA WAYNWOOD,
      - fiul cel mare al Doamnei Anya și moștenitorul ei, SER MORTON, un pretendent al Doamnei Lysa,
      - al doilea fiu al Doamnei Anya, SER DONNEL, Cavalerul Porții,
    - EON HUNTER, Lord de Longbow Hali, un bătrân, pretendent al Doamnei Lysa;
    - HORTON REDFORT, Lord de Redfort.

CASA FLORENT

Cei din Casa Florent de la Cetatea Brightwater sunt purtători de flamuri ai Casei Tyrell, în ciuda unei pretenții superioare pentru Highgarden, în virtutea unei

legături de sânge cu Casa Gardener, vechii Regi din Reach. La izbucnirea Războiului Celor Cinci Regi, Lordul Alester Florent i-a urmat pe Tyrelli, declarându-se de partea Regelui Renly, însă fratele său, Ser Axell, l-a preferat pe Regele Stannis, pe care îl slujise ani buni în calitate de castelan la Piatra Dragonului. Nepoata lor, Selyse, a fost și este regina Regelui Stannis. Când Renly a murit la Capătul Furtunii, cei din Casa Florent s-au dus la Stannis cu toate oștirile lor, fiind primii dintre lorzii stegari ai lui Renly care au făcut acest lucru. Blazonul Casei Florent înfățișează un cap de vulpe într-un cerc de flori.

ALESTER FLORENT, Lord de Brightwater,

- soția sa, LADY MELARA, din Casa Crane,
- copiii lor:
  - ALEKYNE, moștenitor de Brightwater,
  - MELESSA, căsătorită cu Lordul Randyll Tarly,
  - RHEA, căsătorită cu Lordul Leyton Hightower,
- frații și surorile lui:
  - SER AXELL, castelan la Piatra Dragonului,
  - [SER RYAM], mort în urma unei căzături de pe cal,
    - fiica lui Ser Ryam, REGINA SELYSE, căsătorită cu Regele Stannis Baratheon,
    - fiul cel mare și moștenitorul lui Ser Ryam, [SER IMRY], comandantul flotei lui Stannis Baratheon la Apa Neagră, a pierit împreună cu *Furia*,
    - cel de-al doilea fiu al lui Ser Ryam, SER ERREN, prizonier la Highgarden,
  - SER COLIN,
    - fiica lui Ser Colin, DELENA, căsătorită cu SER HOSMAN NORCROSS,
      - fiul Delenei, EDRIC STORM, un bastard al Regelui Robert I Baratheon, în vârstă de doisprezece ani,
      - fiul Delenei, ALESTER NORCROSS, în vârstă de opt ani,
      - fiul Delenei, RENLY NORCROSS, un băiat de doi ani,
    - fiul lui Colin, MAESTER OMER, în serviciu la Old Oak,
    - fiul lui Colin, MERRELL, un scutier la Arbor,
  - sora lui, RYLENE, căsătorită cu Ser Rycherd Crane.

CASA FREY

Puternici, bogați și numeroși, Freyii sunt stegari ai Casei Tully, vasalii lor în slujba Riverrunului, dar nu au fost întotdeauna zeloși în a-și face datoria. Când Robert Baratheon l-a înfruntat pe Rhaegar Targaryen la Trident, Freyii nu au sosit până ce bătălia nu s-a încheiat, iar de atunci Lordul Hoster Tully l-a numit mereu pe Lordul Walder „întârziatul Lord Frey”. Lordul Frey s-a învoit să sprijine cauza Regelui Nordului numai după ce Robb Stark și-a dat acordul pentru o căsătorie, promițând să se însoare cu una dintre fiicele sau nepoatele sale, după terminarea războiului. Deși a împlinit nouăzeci și unu de ani, Lordul Walder s-a însurat de curând cu a opta lui soție, o fată mai tânără cu șaptezeci de ani decât el. Se spune despre el că este singurul lord din Cele Șapte Regate care poate să scoată o armată din buzunar. Doi dintre nepoții Lordului Walder au fost trimiși la Winterfell, pentru a fi crescuți acolo.

WALDER FREY, Lord de Crossing,

- cu prima lui soție, [LADY PERRA, din Casa Royce]:
  - [SER STEVRON], fiul lor cel mare, mort după Bătălia de la Oxcross,
    - căsătorit cu [Corenna Swann, moartă în urma unei epidemii],
  - fiul cel mare al lui Stevron, SER RYMAN, moștenitor al Gemenilor,
    - fiul lui Ryman, EDWYN, căsătorit cu Janyce Hunter,
      - fiica lui Edwyn, WALDA, o fată de opt ani,
    - fiul lui Ryman, WALDER, zis WALDER CEL NEGRU,
    - fiul lui Ryman, numit PETYR BĂȘICUȚĂ,
      - căsătorit cu Mylenda Caron,
      - fiica lui Petyr, PERRA, o fată de cinci ani,
  - căsătorit cu [Jeyne Lydden, care a murit căzând de pe cal],
  - fiul lui Stevron, AEGON, un băiat sărac cu duhul poreclit CLOPOȚEL,
  - fiica lui Stevron, [MAEGELLE, moartă pe patul lăuziei], căsătorită cu Ser Dafyn Vance,
    - fiica lui Maegelle, MARIANNE, o fecioară,
    - fiul lui Maegelle, WALDER VANCE, un scutier,
    - fiul lui Maegelle, PATREK VANCE,
  - căsătorit cu [Marsella Waynwood, moartă pe patul lăuziei],
  - fiul lui Stevron, WALTON, căsătorit cu Deana Hardyng,

- fiul lui Walton, STEFFON, numit CEL DULCE,
- fiica lui Walton, WALDA, numită FRUMOASA WALDA,
- fiul lui Walton, BRYAN, un scutier,
- SER EMMON, căsătorit cu Genna din Casa Lannister,
  - fiul lui Emmon, SER CLEOS, căsătorit cu Jeyne Darry,
    - fiul lui Cleos, TYWIN, un scutier de unsprezece ani,
    - fiul lui Cleos, WILLEM, un paj la Ashemark, în vârstă de nouă ani,
  - fiul lui Emmon, SER LYONEL, căsătorit cu Me-lesa Crakehall,
  - fiul lui Emmon, TION, un scutier, prizonier la Riverrun,
  - fiul lui Emmon, WALDER, numit WALDER CEL ROȘU, un paj la Casterly Rock, în vârstă de paisprezece ani,
- SER AENYS, căsătorit cu [Tyana Wylde, moartă pe patul lăuziei],
  - fiul lui Aenys, AEGON BLOODBORN, un proscris,
  - fiul lui Aenys, RHAEGAR, căsătorit cu Jeyne Beesbury,
    - fiul lui Rhaegar, ROBERT, un băiat de treisprezece ani,
    - fiica lui Rhaegar, WALDA, o fată de zece ani, numită ALBA WALDA,
    - fiul lui Rhaegar, JONOS, un băiat de opt ani,
- PERRIANE, căsătorită cu Ser Leslyn Haigh,
  - fiul Perriane, SER HARYS HAIGH,
    - fiul lui Harys, WALDER HAIGH, un băiat de patru ani,
  - fiul Perriane, SER DONNEL HAIGH,
  - fiul Perriane, ALYN HAIGH, un scutier,
- cu cea de-a doua soție, [LADY CYRENNIA, din Casa Swann]:
  - SER JARED, fiul cel mare, căsătorit cu [Alys Frey],
    - fiul lui Jared, SER TYTOS, căsătorit cu Zhoe Blantree,
      - fiica lui Tytos, ZIA, o fecioară de paisprezece ani,
      - fiul lui Tytos, ZACHERY, un băiat de doisprezece ani, educat în Septul din Orașul Vechi,
    - fiica lui Jared, KYRA, măritată cu Ser Garse Goodbrook,
      - fiul Kyrei, WALDER GOODBROOK, un băiat de nouă ani,
      - fiica lui Kyra, JEYNE GOODBROOK, șase ani,
  - SEPTONUL LUCEON, în slujba Marelui Sept al lui Baelor de la Debarcaderul Regelui,
- cu cea de-a treia soție, [LADY AMAREI din Casa Crakehall]:
  - SER HOSTEEN, fiul lor mai mare, căsătorit cu Bellena Hawick,
    - fiul lui Hosteen, SER ARWOOD, căsătorit cu Ryella Royce,
      - fiica lui Arwood, RYELLA, o fată de cinci ani,
      - fiii gemeni ai lui Arwood, ANDROW și ALYN, de trei ani,

- LADY LYTHENE, căsătorită cu Lordul Lucias Vypren,
  - fiica lui Lythene, ELYANA, căsătorită cu Ser Jon Wylde,
    - fiul Elyanei, RICKARD WYLDE, patru ani,
  - fiul Lythenei, SER DAMON VYPREN,
- SYMOND, căsătorit cu Betharios de Braavos,
  - fiul lui Symond, ALESANDER, un cântăreț,
  - fiica lui Symond, ALYX, o fată de șaptesprezece ani,
  - fiul lui Symond, BRAD AMAR, un băiat de zece ani, crescut la Braavos ca pupil al lui Oro Tendyris, un negustor din acest oraș,
- SER DANWELL, căsătorit cu Wynafrei Whent,
  - [mulți copii născuți morți și multe sarcini pierdute],
- MERRETT, căsătorit cu Mariya Darry,
  - fiica lui Merrett, AMEREI, numită AMI, o văduvă de șaisprezece ani, căsătorită cu [Ser Pate de Furca Albastră],
  - fiica lui Merrett, WALDA, numită GRASA WALDA, o fată de cincisprezece ani,
  - fiica lui Merrett, MARISSA, o fată de treisprezece ani,
  - fiul lui Merrett, WALDER, numit WALDER CEL MIC, un băiat de opt ani, crescut la Winterfell ca pupil al lui Lady Catelyn Stark,
- [SER GEREYMY, înecat], căsătorit cu Carolei Waynwood,
  - fiul lui Geremy, SANDOR, un băiat de doisprezece ani, scutier al lui Ser Donnel Waynwood,
  - fiica lui Geremy, CYNTHIA, o fată de nouă ani, pupila lui Lady Anya Waynwood,
- SER RAYMUND, căsătorit cu Beony Beesbury,
  - fiul lui Raymund, ROBERT, de șaisprezece ani, educat la Citadela din Orașul Vechi,
  - fiul lui Raymund, MALWYN, de cincisprezece ani, ucenic al unui alchimist din Lys,
  - fiicele gemene ale lui Raymund, SERRA și SARRA, fecioare de paisprezece ani,
  - fiica lui Raymund, CERSEI, de șase ani, zisă ALBINUȚA,
- cu cea de-a patra soție, [LADY ALYSSA din Casa Blackwood]:
  - LOTHAR, fiul lor cel mare, numit LOTHAR ȘCHIOPUL, căsătorit cu Leonella Lefford,
    - fiica lui Lothar, TYSANE, o fată de șapte ani,
    - fiica lui Lothar, WALDA, o fată de patru ani,
    - fiica lui Lothar, EMBERLEI, o fată de doi ani,
- SER JAMMOS, căsătorit cu Sallei Paege,
  - fiul lui Jammos, WALDER, numit WALDER CEL MARE, un băiat de

- opt ani, crescut la Winterfell ca pupil al lui Lady Catelyn Stark,
  - fiii gemeni ai lui Jammos, DICKON și MATHIS, de cinci ani,
  - SER WHALEN, căsătorit cu Sylwa Paege,
    - fiul lui Whalen, HOSTER, un băiat de doisprezece ani, scutier al lui Ser Damon Paege,
    - fiica lui Whalen, MERIANNE, numită MERRY, o fată de unsprezece ani,
  - LADY MORYA, căsătorită cu Ser Flement Brax,
    - fiica Moryei, ROBERT BRAX, de nouă ani, crescut la Casterly Rock ca paj,
    - fiul Moryei, WALDER BRAX, un băiat de șase ani,
    - fiul Moryei, JON BRAX, un băiețel de trei ani,
  - TYTA, numită TYTA FECIOARA, o fecioară de douăzeci și nouă de ani,
- cu cea de-a cincea soție, [LADY SARYA din Casa Whent]:
    - fără urmași,
- cu cea de-a șasea soție, [LADY BETHANY din Casa Rosby]:
    - SER PERWYN, fiul lor cel mare,
    - SER BENFREY, căsătorit cu Jyanna Frey,
      - fiica lui Benfrey, DELLA, numită SURDA DELLA, o fată de trei ani,
      - fiul lui Benfrey, OSMUND, un băiat de doi ani,
    - MAESTER WILLAMEN, în serviciu la Castelul Longbow,
    - OLYVAR, un scutier în serviciul lui Robb Stark,
    - ROSLIN, o fecioară de șaisprezece ani,
- cu cea de-a șaptea soție, [LADY ANNARA din Casa Farring]:
    - ARWYN, o fată de paisprezece ani,
    - WENDEL, fiul lor mare, un băiat de treisprezece ani, crescut la Seagard ca paj,
    - COLMAR, promis Credinței, unsprezece ani,
    - WALTYR, zis TYR, un băiat de zece ani,
    - ELMAR, cândva logodit cu Arya Stark, un băiat de nouă ani,
    - SHIREI, o fată de șase ani,
- cea de opta soție, LADY JOYEUSE din Casa Erenford,
    - deocamdată fără urmași,
- copiii nelegitimi ai Lordului Walder, cu diverse mame,
    - WALDER RIVERS, zis WALDER BASTARDUL,
      - fiul lui Walder Bastardul, SER AEMON RIVERS,

- fiica lui Walder Bastardul, WALDA RIVERS,
- MAESTER MELWYS, în serviciu la Rosby,
- JEYNE RIVERS, MARTYN RIVERS, RYGER RIVERS, RONEL RTVERS, MELLARA RIVERS, alții.

CASA LANNISTER

Lannisterii de la Casterly Rock rămân principalii susținători ai pretenției Regelui Joffrey la Tronul de Fier. Se laudă că sunt urmașii lui Lann cel Iscusit, legendarul șarlatan din Epoca Eroilor. Aurul de la Casterly Rock și Dintele de Aur a făcut Casa Lannister cea mai bogată dintre Marile Case. Blazonul lor este un leu pe fond purpuriu. Deviza lor este *Ascultă-mi răgetul!*

TYWIN LANNISTER, Lord de Casterly Rock, Păzitor al Apusului, Scut al Lannisportului și Mână a Regelui,

- fiul lui, SER JAIME, zis Regicidul, frate geamăn al Reginei Cersei, Lord Comandant al Gărzii Regale și Păzitor al Estului, prizonier la Riverrun,
- fiica lui, REGINA CERSEI, sora geamănă a lui Jaime, văduva Regelui Robert. Regină Regentă pentru fiul ei Joffrey,
  - fiul ei, JOFFREY BARATHEON, un băiat de treisprezece ani,
  - fiica ei, PRINȚESA MYRCELLA BARATHEON, o fată de nouă ani, pupila Prințului Doran Martell din Dorne,
  - fiul ei, PRINȚUL TOMMEN BARATHEON, un băiat de opt ani, moștenitor al Tronului de Fier,
  - fiul său pitic, TYRION, zis PEZEVENGHIUL și JUMĂTATE-DE-OM, moștenitor al Tronului de Fier,
- frații și surorile lui:
  - SER KEVAN, fratele cel mare al Lordului Tywin,
    - soția lui Ser Kevan, DORNA, din Casa Swyft,
    - fiul lor, SER LANCEL, fost scutier al Regelui Robert, rănit, la un pas de moarte,
    - fiul lor, WILLEM, frate geamăn al lui Martyn, un scutier, prizonier la Riverrun,

- fiu lor, MARTYN, fratele geamăn al lui Willem, un scutier, prizonier al lui Robb Stark,
- fiica lor, JANEI, o fetiță de doi ani,
- GENNA, sora lui, căsătorită cu Ser Emmon Frey,
  - fiul lor, SER CLEOS FREY, prizonier la Riverrun,
  - fiul lor, SER LYONEL,
  - fiul lor, TION FREY, un scutier, prizonier la Riverrun,
  - fiul lor, WALDER, zis WALDER CEL ROȘU, scutier la Casterly Rock,
- [SER TYGETT], cel de-al doilea frate, mort de vărsat,
  - văduva lui Tygett, DARLESSA, din Casa Marbrand,
  - fiul lui Tygett, TYREK, scutier al regelui, dat dispărut,
- [GERION], fratele lui cel mic, pierdut pe mare,
  - fiica bastardă a lui Gerion, JOY, unsprezece ani,
- vărul lui, SER STAFFORD LANNISTER, frate al răposatei Lady Joanna, ucis la Oxcross,
  - fiicele lui Ser Stafford, CERENNA și MYRIELLE,
  - fiul lui Ser Stafford, SER DAVEN,
- verii lui:
  - SER DAMION LANNISTER, căsătorit cu Lady Shera Crakehall,
    - fiul său, SER LUCION,
    - fiica sa, LANNA, căsătorită cu Lordul Antario Jast,
  - MARGOT, căsătorită cu Lordul Titus Peake,
- curtea și supușii săi:
  - MAESTER CREYLEN, vindecător, preceptor și sfetnic,
  - VYLAR, căpitan al gărzilor,
    - LUM și LESTER CEL ROȘU, străjeri,
  - WAT ZĂMBET ALB, un cântăreț,
  - SER BENEDICT BROOM, maestru de arme,
- lorzii lui stegari:
  - DAMON MARBRAND, Lord de Ashemark,
    - fiul și moștenitorul lui, SER ADDAM MARBRAND,
  - ROLAND CRAKENHAL, Lord de Crakehall,
    - fratele lui, [SER BURTON CRAKEHALL], ucis de Lordul Beric Dondarion și haiducii lui,
    - fiul și moștenitorul lui, SER TYBOLT CRAKENHALL,
    - cel de-al doilea fiu al său, SER LYLE CRAKEHALL, zis MISTREȚUL, prizonier la Castelul Pinkmaiden,
    - mezinul său, SER MERLON CRAKEHALL,

- [ANDROS BRAX], Lord de Hornvale, înecat în Bătălia Câmpurilor,
  - fratele său, [SER RUPERT BRAX], ucis la Oxcross,
  - fiul său cel mare, SER TYTOS BRAX, acum Lord de Hornvale, ostatic la Gemeni,
  - cel de-al doilea fiu al său, [SER ROBERT BRAX], ucis în Bătălia de la Vaduri,
  - cel de-al treilea fiu al său, SER FLEMENT BRAX, acum moștenitor,
- [LORDUL LEO LEFFORD], înecat la Moara de Piatră,
- REGENARD ESTREN, Lord de Wyndhall, ostatic la Gemeni,
- GAWEN WESTERLING, Lord de Crag, ostatic la Seagard,
  - soția sa, LADY SYBELL, din Casa Spicer,
    - fratele ei, SER ROLPH SPICER,
    - vărul ei, SER SAMWELL SPICER,
- copiii lor:
  - SER RAYNALD WESTERLING,
  - JEYNE, o fecioară de șaisprezece ani,
  - ELEYNA, o fată de doisprezece ani,
  - ROLLAM, un băiat de nouă ani,
- LEWYS LYDDEN, Lord de Grota Adâncă,
- LORDUL ANTARIO JAST, prizonier la Castelul Pinkmaiden,
- LORDUL PHILIP PLUMM,
  - fiii săi, SER DENNIS PLUMM, SER PETER PLUMM și SER HARWYN PLUMM, zis STÂNCA,
- QUENTEN BANEFORT, Lord de Banefort, un ostatic al Lordului Jonos Bracken,
- cavalerii și căpitani lui:
  - SER HARYS SWYFT, socrul lui Ser Kevan Lannister,
    - fiul lui Ser Harys, SER STEFFON SWYFT,
      - fiica lui Ser Steffon, JOANNA,
      - fiica lui Ser Harys, SHIERLE, căsătorită cu Ser Melwyn Starsfield,
  - SER FORLEY PRESTER,
  - SER GARTH GREENFIELD, un ostatic la Castelul Raventree,
  - SER LYMOND VIKARY, un ostatic la Popasul Călătorului,
  - LORDUL SELMOND STACKSPEAR,
    - fiul său, SER STEFFON STACKSPEAR,
    - fiul său mai mic, SER ALYN STACKSPEAR,
  - TERRENCE KENNING, Lord de Kayce,
    - SER KENNOSDE KAYCE, un scutier în slujba sa,
  - SER GREGOR CLEGANE, Muntele care Călărește,
    - POLLIVER, CHISWYCK, RAFF CEL DULCE, DUNSEN și

- GÂDILĂTORUL, soldați în serviciul lui,
- [SER AMORY LORCH], aruncat în colții ursului de Vargo Hoat, după căderea Harrenhalului.

CASA MARTELL

Dorne a fost ultimul dintre Cele Șapte Regate care a jurat credință Tronului de Fier; sângele, obiceiurile și trecutul îi deosebesc pe dornisheni de celelalte regate. La izbucnirea Războiului Celor Cinci Regi, Dornul a stat deoparte. Prin logodna Myrcellei Baratheon cu Prințul Trystane, Sunspearul și-a declarat sprijinul pentru regele Joffrey Baratheon și și-a adunat ostile. Blazonul Casei Martell este un soare roșu străpuns de o sulită de aur. Deviza lor este *Neplecat, Neînfrânt, Nesfârâmat*.

DORAN NYMEROS MARTELL, Lord de Sunspear, Prinț de Dorne,

- soția lui, MELLARIO, din Orașul Liber Norvos,
- copiii lor:
  - PRINȚESA ARIANNE, fiica lor cea mare, moștenitoare a Sunspearului,
  - PRINȚUL QUENTYN, fiul lor cel mare,
  - PRINȚUL TRYSTANE, mezinul lor, logodit cu Myrcella Baratheon,
- frații și surorile lui:
  - sora lui, [PRINȚESA ELIA], căsătorită cu Prințul Rhaegar Targaryen, ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
- copiii lor:
  - [PRINȚESA RHAENYS], o tânără ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
  - [PRINȚUL AEGON], un prunc ucis în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
- fratele lui, PRINȚUL OBERYN, zis Vipera Roșie,
  - țiitoarea Prințului Obery, ELLARIA SAND,
  - fiicele bastarde ale Prințului Obery, OBARA, NYMERIA, TYENE, SARELLA, ELLA, OBELLA, DOREA, LOREYA zise ȘERPIL NISIPULUI,
- însoțitorii Prințului Obery:
  - HARMEN ULLER, Lord de Hellholt,

- fratele lui Harmen, SER ULWYCK ULLER,
- SER RYON ALYRION,
  - fiul natural al lui Ser Ryon, SER D AEMON SAND, Bastardul de la Grația Zeilor,
- DAGOS MANWOODY, Lord de Kingsgrave,
  - fiii lui Dagos, MORS și DICKON,
  - fratele lui Dagos, SER MYLES MANWOODY,
- SER ARRON QORGYLE,
- SER DEZIEL DALT, Cavalerul de Lemonwood,
- MYRIA JORDAYN, moștenitoare la Tor,
- LARRA BLACKMONT, Lady de Blackmont,
  - fiica ei, JYNESSA BLACKMONT,
  - fiul ei, PERROS BLACKMONT, un scutier,
- curtenii lui:
  - AREO HOTAH, un mercenar Norvoshi, căpitan al gărzii,
  - MAESTER CALEOTTE, sfetnic, vindecător și preceptor,
- lorzii lui stegari:
  - EDRIC DAYNE, Lord de Starfall,
  - DELONNE ALLYRION, Lady de Grația Zeilor,
  - DAGOS MANWOODY, Lord de Kingsgrave,
  - LARRA BLACKMONT, Lady de Blackmont,
  - TREMOND GARGALEN, Lord de Țărnuț Sărat,
  - ANDERS YRONWOOD, Lord de Yronwood,
  - NYMELLA TOLLAND.

CASA TULLY

Lordul Edwyn Tully de Riverrun a fost unul dintre primii lorzi riverani care i-au jurat credință lui Aegon Cuceritorul. Victoriosul Aegon l-a răsplătit ridicând Casa Tully ca stăpânitoare peste toate ținuturile Tridentului. Blazonul Tully este un păstrăv sărind, argintiu, pe un fond unduit, albastru cu roșu. Deviza Tully este *Familie, Datorie, Onoare*.

HOSTER TULLY, Lord de Riverrun,

- soția sa [LADY MINISA, din Casa Whent], moartă pe patul de lăuzie,
- copiii lor:
  - CATELYN, fiica cea mare, măritată cu Lordul Eddard Stark de Winterfell,
    - fiul ei cel mare, ROBB STARK, Lord de Winterfell,
    - fiica ei, SANSA STARK, o fată de doisprezece ani, prizonieră la Debarcaderul Regelui,
    - fiica ei, ARYA STARK, în vârstă de zece ani, dispărută de un an,
    - fiul ei, BRANDON STARK, de opt ani, socotit mort,
    - fiul ei, RICKON STARK, de patru ani, socotit mort,
  - LYSA, văduva Lordului Jon Arryn de Eyrie,
    - fiul ei, ROBERT, Lord de Eyrie și Apărător al Văii, un băiat bolnăvicios de șapte ani,
  - SER EDMURE, unicul lui fiu, moștenitor al Riverrunului,
    - prietenii și camarazii Lordului Edmure:
      - SER MARQ PIPER, moștenitor la Pinkmaiden,
      - LORDUL LYMOND GOODBROOK,
      - SER RONALD VANCE, zis CEL RĂU, și frații săi, SER HUGO, SER ELLERY și KIRTH,
      - PATREK MALLISTER, LUCAS BLACKWOOD, SER PERWYN FREY, TRIST AN RYGER, SER ROBERT PAEGE,
- fratele său, SER BRYNDEN, numit Peștele Negru,
- curtea lui:
  - MAESTER VYMAN, sfetnic, vindecător și preceptor,
  - SER DESMOND GRELL, maestru de arme,
  - SER ROBIN RYGER, comandant al gărzii,
    - LONG LEW, ELWOOD, DELP, străjeri,
  - UTHERYDES WAYN, administrator al Riverrunului,
  - RYMUND POETUL, un cântăreț,
- lorzii săi stegari:
  - JONOS BRACKEN, Lord de Stone Hedge,
  - JASON MALLISTER, Lord de Seagard,
  - WALDER FREY, Lord de Crossing,
  - CLEMENT PIPER, Lord al Castelului Pinkmaiden,
  - SER KARYL VANCE, Lord de Popasul Călătorului,
  - NORBERT VANCE, Lord de Atranta,
  - THEOMAR BLACKWOOD, Lord de Castelul Ghindei,
    - soția sa, LADY RAVELLA, din Casa Swann,

- fiica lor, CARELLEN,
- WILLIAM MOOTON, Lord de Iazul Fecioarelor,
- SHELLA WHENT, fostă Lady de Harrenhal,
- SER HALMON PAEGE,
- TYTOS BLACKWOOD, Lord de Raventree.

CASA TYRELL

Tyrellii s-au ridicat la putere ca administratori ai Regilor de Reach, ale căror domenii cuprindeau câmpiile mănoase aflate la sud-vest de mlaștinile dornishene și Apa Neagră, până la țărmul Mării Apusului. Pe linie feminină, susțin că sunt urmașii lui Garth Greenhand, regele grădinar al Primilor Oameni, care purta o coroană din viță și flori și a făcut pământul să rodească. Atunci când Mern al IX-lea, ultimul rege din Casa Gardener, a fost ucis pe Câmpia de Foc, administratorul său, Harlen Tyrell, i-a cedat Highgardenul lui Aegon Cuceritorul. Aegon l-a răsplătit, dându-i castelul și stăpânirea asupra Ținutului Reach. Blazonul Tyrell este un trandafir de aur pe un fond de iarbă verde. Deviza lor este *Devenind puternici*. Lordul Mace Tyrell și-a declarat sprijinul pentru Renly Baratheon încă de la începutul Războiului Celor Cinci Regi, oferindu-i mâna fiicei sale Margaery. După moartea lui Renly, Highgardenul s-a aliat cu Lannisterii, iar Margaery a fost promisă în căsătorie Regelui Joffrey.

MACE TYRELL, Lord de Highgarden, Păzitor al Sudului, Apărător al Hotarelor, înalt Mareșal de Reach și Mână a Regelui,

- soția lui, LADY ALERIE, din Casa Hightower din Orașul Vechi,
- copiii lor:
  - WILLAS, fiul lor cel mare, moștenitor al Highgardenului,
  - SER GARLAN, numit GALANTUL, cel de-al doilea fiu al lor,
    - soția sa, LADY LEONETTE, din Casa Fossoway,
  - SER LORAS, Cavalerul Florilor, mezinul, Frate Jurat al Gărzii Regelui,
  - MARGAERY, fiica lor, o văduvă de cincisprezece ani, logodită cu Joffrey I Baratheon,
  - însoțitoarele și doamnele de onoare ale lui Margaery:
    - verișoarele ei, MEGGA, ALLA și ELINOR TYRELL,
    - logodnicul lui Elinor, ALYN AMBROSE, scutier,

- LADY ALYSANNE BULWER, o fată de opt ani,
- MEREDYTH CRANE, zisă MERRY,
- TAENA DIN MIR, soția LORDULUI ORTON MERRYWEATHER,
- LADY ALYCE GRACEFORD,
- SEPTA NYSTERICA, o soră a Credinței,
- mama sa, văduvă, LADY OLENNA din Casa Redwyne, numită REGINA SPINILOR,
  - străjerii Doamnei Olenna, ARRYK și ERRYK, ziși STÂNGUL și DREPTUL,
- surorile lui:
  - LADY MINA, căsătorită cu Paxter Redwyne, Lord de Arbor,
  - copiii lor:
    - SER HORAS REDWYNE, frate geamăn cu Hobber, numit în batjocură OROAREA,
    - SER HOBBER REDWYNE, geamănul lui Horas, numit în batjocură BĂLOSUL,
    - DESMERA REDWYNE, o fecioară de șaisprezece ani,
  - LADY JANNA, căsătorită cu Ser Jon Fossoway,
- unchii și verii săi:
  - GARTH, numit CEL MARE, Lord Seneșal de Highgarden,
    - fiii bastarzi ai lui Garth, GARSE și GARRETT FLOWERS,
  - fratele tatălui său, SER MORYN, Lord Comandant al Gărzii Orașului Vechi,
    - fiul lui Moryn, [SER LUTHOR], căsătorit cu Lady Elyn Noridge,
      - fiul lui Luthor, SER THEODORE, căsătorit cu Lady Lia Serry,
        - fiica lui Theodore, ELINOR,
        - fiul lui Theodore, LUTHOR, un scutier,
      - fiul lui Luthor, MAESTER MEDWICK,
      - fiica lui Luthor, OLENE, căsătorită cu Ser Leo Blackbar,
    - fiul lui Moryn, LEO, zis LEO LENEȘUL,
  - fratele tatălui său, MAESTER GORMON, un cărturar din Citadelă,
  - vărul său, [SER QUENTIN], mort la Ashford,
    - fiul lui Quentin, SER OLYMER, căsătorit cu Lady Lysa Meadows,
      - fiii lui Olymer, RAYMUND și RICKARD,
      - fiica lui Olymer, MEGGA,
  - vărul lui, MAESTER NORMUND, care slujește la Coroana Neagră,
  - vărul lui, [SER VICTOR], ucis de Cavalerul Zâmbitor al Frăției Pădurii Regelui,
    - fiica lui Victor, VICTARIA, căsătorită cu [Lordul Jon Bulwer], mort de febra verii,

- fiica lor, LADY ALYSANNE BULWER, în vârstă de opt ani,
- fiul lui Victor, SER LEO, căsătorit cu Lady Alys Beesbury,
  - fiicele lui Leo, ALLA și LEONA,
  - fiii lui Leo, LYONEL, LUCAS și LORENT,
- curtea sa de la Highgarden:
  - MAESTER LOMYS, sfetnic, vindecător și preceptor,
  - IGON VYRWEL, căpitan al gărzii,
  - SER VORTIMER CRANE, maestru de arme,
  - BUTTERBUMPS, bufon și farsor, enorm de gras.
- lorzii lui stegari:
  - RANDYLL TARLY, Lord de Horn HUI,
  - PAXTER REDWYNE, Lord de Arbor,
  - ARWYN OAKHEART, Lady de Old Oak,
  - MATHIS ROWAN, Lord de Goldengrove,
  - ALESTER FLORENT, Lord de Cetatea Brightwater, un rebel în sprijinul lui Stannis Baratheon,
  - LEYTON HIGHTOWER, Voce a Orașului Vechi, Lord al Portului,
  - ORTON MERRYWEATHER, Lord de Longtable,
  - LORD ARTHUR AMBROSE,
- cavalerii și supușii săi:
  - SER MARK MULLENDRE, schilodit în timpul Bătăliei de la Apa Neagră,
  - SER JON FOSSOWAY, dintre merele verzi Fossoway,
  - SER TANTON FOSSOWAY, dintre merele roșii Fossoway.

Rebeli, Tâlhari și Frați Jurați

FRAȚII JURAȚI AI RONDULUI DE NOAPTE

(în misiune dincolo de Zid)

JEOR MORMONT, numit BĂTRÂNUL URS, Lord Comandant al Rondului de Noapte,

- JON SNOW, Bastardul de la Winterfell, administratorul și scutierul său, pierdut când se afla în misiune de cercetare la Trecătoarea Țipătului,
  - NĂLUCĂ, lupul său străvechi, alb și tăcut,
- EDDISON TOLLETT, zis EDD CEL TRIST, SCUTIERUL SĂU,
- THOREN SMALLWOOD, un prim cercetaș,

- DYWEN, JUNGHER, TIPTIL, GRENN, BEDWYCK zis URIAȘUL, OLLO CIUNGUL, GRUBBS, BERNARR zis BERNARR CEL BRUN, un alt BERNARR, zis BERNARR cel NEGRU, TIM STONE, ULMER DIN PĂDUREA REGELUI, GARTH zis PANĂ CENUȘIE, GARTH DE GREENAWAY, GARTH DIN ORAȘUL VECHI, ALAN DE ROSBY, RONNEL HARCLAY, AETHAN, RYLES, MAWNEY, cercetași,
- JARMEN BUCKWELL, prim cercetaș,
  - BANNEN, KEDGE ALBEAȚĂ, TUMBERJON, FORNIO, GOADY, cercetași și iscoade,
- SER OTTYN WYOTHERS, comandant al ariergărzii,
- SER MALLADOR LOCKE, comandant al convoiului de echipamente,
  - DONNEL HILL, zis DONNEL CEL DULCE, scutierul și intendentul lui,
  - HAKE, un intendent și bucătar,
  - CHETT, un administrator urât, îngrijitorul câinilor,
  - SAMWELL TARLY, un administrator gras, îngrijitor al corbilor, poreclit în bațjocură SER PIGGY,
  - LARRY zis SISTERMAN, vărul lui OLLEY DE SISTERTON, KARL PICIOR-STRÂMB, MICUL PAUL, SAWWOOD, LEW STÂNGACIUL, OSS ORFANUL, BILL MORMĂITUL, administratori,
- [QHORIN HALFHAND], comandantul cercetașilor din Turnul Umbrei, ucis în Trecătoarea Țipătului,
  - [SCUTIERUL DALBRIDGE, EGGEN], cercetași uciși în Trecătoarea Țipătului,
  - STONESNAKE, un cercetaș, pierdut în Trecătoarea Țipătului,
  - BLANE, secundul lui Qhorin Halfhand, comandant al Turnului Umbrei de la Pumnul Primilor Oameni,
  - SER BYAM FLINT,

(la Castelul Negru)

BOWEN MARSH, Lord Administrator și castelan,

- MAESTER AEMON TARGARYEN, vindecător și sfetnic, un orb în vârstă de o sută de ani,
  - administratorul său, CLYDAS,
- BENJEN STARK, prim cercetaș, dispărut, crezut mort
  - SER WYNTON STOUT, un cercetaș de optzeci de ani,
  - SER ALADALE WYNCH, PYP AR, DICK SURDUL, FOLLARD, HAL PĂROSUL, JACK BULWER CEL NEGRU, ELRON, MATTHAR, cercetași,
- OTHELL YARWYCK, Prim Constructor,
  - GHEATĂ DESPERECHEATĂ, TÂNĂRUL HENLY, HALDER, ALBETT, KEGS, PATE PĂTATUL DE LA IAZUL FECIOARELOR,

- constructori,
- DONAL NOYE, armurier, fierar și administrator, ciung,
- HOBB TREI-DEGETE, administrator și bucătar-șef,
  - TIM BÂLBÂITUL, UȘUREL, MULLY, BĂTRÂNUL HENLY, CUGEN, ALLYN CEL ROȘU DIN PĂDUREA ROZELOR, JEREN, administratori,
- SEPTONUL CELLADOR, un bețiv evlavios,
- SER ENDREW TARTH, maestru de arme,
  - RAST, ARRON, EMRICK, SATIN, ROBIN-HOP, recruți
- CONWY, GUEREN, recruți și percepatori

(la Eastwatch-by-the-Sea)

COTTER PYKE, Comandant al Eastwatch,

- MAESTER HARMUNE, vindecător și sfetnic,
- SER ALLISER THORNE, maestru de arme,
- JANOS SLYNT, fost Comandant al Gărzii Orașului de la Debarcaderul Regelui, pentru scurtă vreme Lord de Harrenhal,
- SER GLENDON HEWETT,
- DAREON, administrator și cântăreț,
- RON EMMETT, un cercetaș renumit pentru puterea sa,

(la Turnul Umbrei)

SER DENYS MALLISTER, Comandant al Turnului Umbrei,

- intendentul și scutierul lui, WALLACE MASSEY,
- MAESTER MULLY, vindecător și sfetnic.

FRĂȚIA FĂRĂ STINDARDE O CEATĂ DE HAIDUCI

BERIC DONDARION, Lord de Blackhaven, zis LORDUL FULGERULUI, anterior declarat mort.

- mâna sa dreaptă, THOROS DIN MYR, un preot roșu,
- scutierul său, EDRIC DAYNE, Lord de Starfall, de doisprezece ani,
- partizanii lui:

- LEM, zis LEM MANTIE-DE-LÂMÂIE, un fost oștean,
- HAR WIN, fiul lui Hullen, odinioară în slujba Lordului Eddard Stark la Winterfell,
- BARBĂ-VERDE, un mercenar Tyroshi,
- TOM DE ȘAPTE PÂRAIE, un cântăreț cu reputație îndoielnică, zis și TOM ȘAPTECOARDE și TOM DE ȘAPTE,
- ANGUY ARCAȘUL, un arcaș de la Hotarele Dornului,
- JACK NOROCOSUL, un om urmărit, chior,
- HĂITAȘUL FURIOS, de la Septul de Piatră,
- KYLE, NOTCH, DENNETT, arcași,
- MERRIT DIN ORAȘUL LUNII, WATTY MORARUL, LUKE PASĂMITE, MUDGE, DICK SPÂNUL, haiduci din ceata lui,
- la hanul Omului Îngenuncheat:
  - SHARNA, hangiță, bucătăreasă și moașă,
  - soțul ei, numit HUSBAND,
  - BĂIATUL, un orfan de război,
- la Piersică, un bordel din Septul de Piatră:
  - TANSY, matroana roșcovană,
  - ALYCE, CASS, LANNA, JYZENE, HELLY, BELLA, câteva dintre piersicile ei,
- la CASTELUL GHINDEI, reședința Casei Smallwood:
  - LADY RAVELLA din Casa Swann, soția Lordului Theomar Smallwood,
- ici și colo:
  - LORDUL LYMOND LYCHESTER, un bătrân cu mințile răătăcite, care l-a oprit cândva pe Ser Maynard la pod,
  - tânărul său îngrijitor, MAESTER ROONE,
  - năluca de la Inima Avântată,
  - Doamna Frunzelor,
  - septonul de la Sallydance.

SĂLBATICII SAU OAMENII LIBERI

MANCE RAYDER, Regele-de-Dincolo-de-Zid,

- DALLA, soția sa însărcinată,
- VAL, sora mai mică a acesteia,
- comandanții și căpeteniile lui:

- HARMA, zisă CAP-DE-CÂINE, la comanda avangărzii,
- LORDUL OASELOR, zis RATTLESHIRT, căpetenia unei cete de războinici,
  - YGRITTE, o tânără sulițașă, membră a cetei sale,
  - RYK, zis LANCE-LUNGĂ, un membru al cetei sale,
  - RAGWYLE, LENYL, membri ai cetei sale,
  - ostaticul său, JON SNOW, cioara venită în tabăra sălbaticilor,
    - NĂLUCĂ, lupul străvechi al lui Jon, alb și tăcut,
  - STYR, Magnarul Thennilor,
  - JARL, un tânăr năvălitor, iubitul lui Val,
    - GRIGG ȚAPUL, ERROK, QUORT, BODGER, DEL, BUBOI, DAN CÂNEPĂ, HENK COIFUL, LENN, DEGET, DEGETE-DE-PIATRĂ, năvălitori,
  - TORMUND, Regele-Mied de la Castelul Afurisit, zis NĂPASTA URIAȘILOR, MARE ORATOR, SUFLĂTORUL CORNULUI și SPĂRGĂTORUL DE GHEAȚĂ, precum și PUMN DE FIER, BĂRBATUL URSOAICELOR, VORBITORUL CU ZEH și TATĂL OȘTIRILOR, căpetenie a unei cete de război,
    - fiii săi, TOREGG CEL ÎNALT, TORWYRD BLEGUL, DORMUND și DRYN, fiica sa MUNDA,
  - [ORELL, zis ORELL VULTURUL], un om-fiară ucis de Jon Snow la Trecătoarea Țipătului,
  - MAG MARTUN DOHWEG, zis MAG CEL PUTERNIC, un uriaș,
  - VARMYR zis ȘASEPIEI, un om-fiară, care are în stăpânire trei lupi, o pisică-nălucă și un urs alb,
  - PLÂNGĂTORUL, un năvălitor, căpetenie a unei cete de război,
  - [ALFYN CROWKILLER] un năvălitor, ucis de Qhorin Halfhand de la Rondul de Noapte,

CRASTER de la Fortăreața lui Craster, care nu îngenunchează în fața nimănui,

- GILLY, fiica și soția lui, însărcinată,
- DYAH, FERNY, NELLA, trei dintre cele nouăsprezece soții ale sale.

MULȚUMIRI

Dacă nu sunt bine lucrate cărămizile, zidul se prăbușește.

Ridic aici un zid teribil de mare, așa că am nevoie de o sumedenie de cărămizi. Din fericire, cunosc o mulțime de fabricanți de cărămizi și tot felul de alți oameni utili.

Încă o dată, mulțumirile și recunoștința mea se adresează acelor buni prieteni care au avut amabilitatea de a-mi oferi experiența lor (uneori până și *cărțile* lor) și mi-au permis astfel să pot avea cărămizi frumoase și solide – Arhimaesterului meu, înțeleptul Walker, Primului Constructor Cari Keim, Melindei Snodgrass, maestrul meu de călărie.

Și ca întotdeauna, lui Parris.

„Te prinde și nu-ți mai dă drumul. Scilipitoare!”

ROBERT JORDAN

„Iureșul săbiilor este una dintre cărțile acelea pe care le iei să le citești înainte de culcare, te uiți la un moment dat la ceas și brusc s-a făcut ora 3 noaptea... ar mai fi timp să citești un capitol...”

Entertainment Weekly

Premiile Locus și Geffen Finalist al premiilor Hugo și Nebula

Dintre cei cinci rivali pentru putere, unul este mort, altul căzut în dizgrație, dar războaiele continuă să se dezlănțuie cu furie, în timp ce alianțele se fac și se desfac. Joffrey ocupă Tronul de Fier, stăpânitor nelinistit al Celor Șapte Regate, dușmanul său cel mai înverșunat, Lordul Stannis, e înfrânt și dezonorat, iar tânărul Robb încă domnește peste Nord din fortăreața Riverrun. Între timp, Daenerys, regina exilată și stăpâna ultimilor trei dragoni, străbate continentul scăldat în sânge. În vreme ce forțele rivale pun la cale înfruntarea finală, o armată de creaturi barbare sosește de la capătul lumii civilizate, însoțită de oastea morților-vii, ale căror stârvuri însuflețite sunt de nestăvilit. Nimeni nu-și va găsi odihna până când Cele Șapte Regate nu vor izbucni într-un iureș al săbiilor.

colecția
nautilus
fantasy

www.nemira.ro